

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

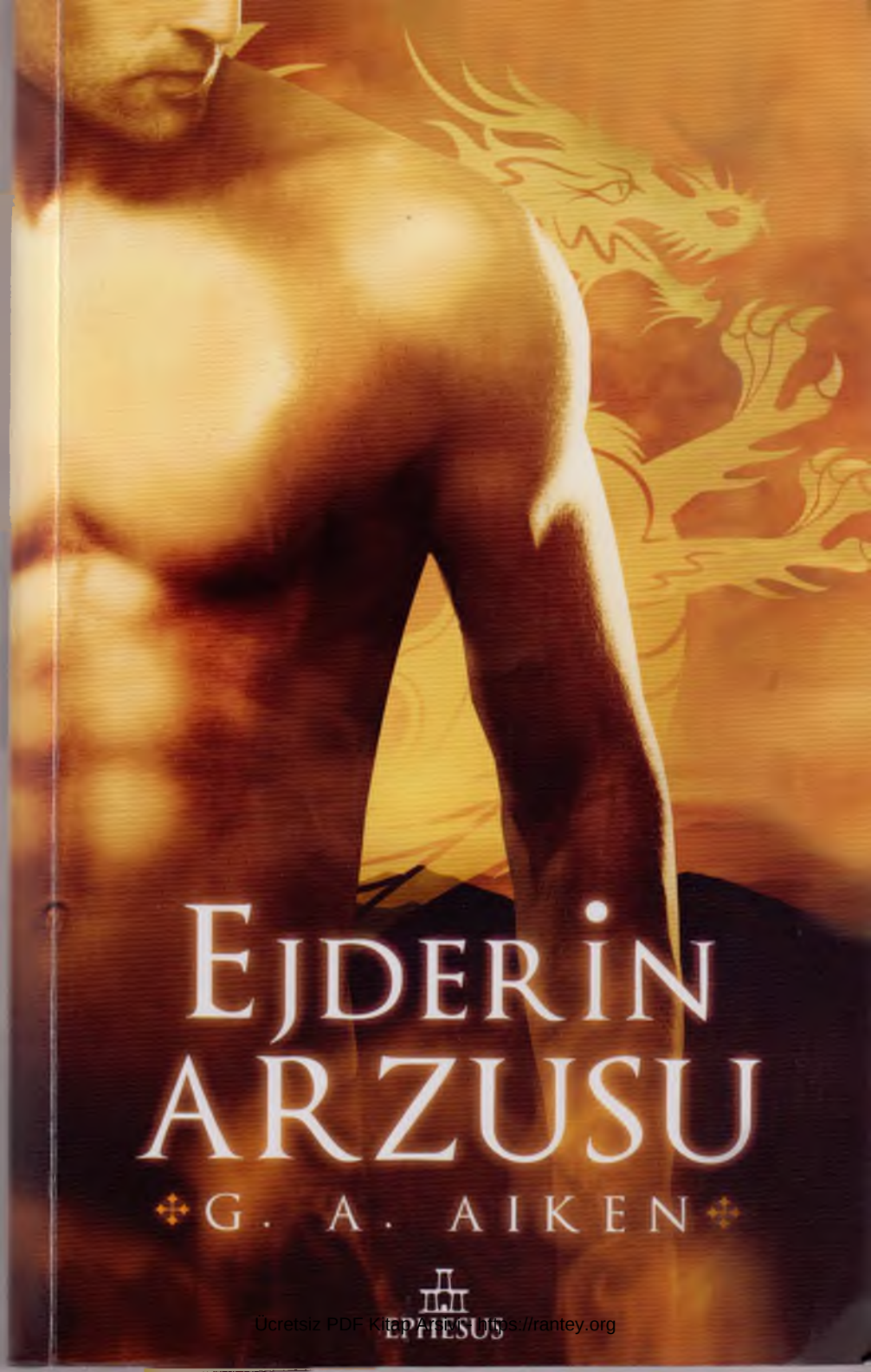
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EJDERİN ARZUSU

✦ G. A. AIKEN ✦

EFFESUS

Nolwenn cadısı Talaith için hayat hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bir tanrıça tarafından köleliğe zorlanmış, kocası tarafından hor görülmüştü. Ve yaşadığı köydeki herkes kendisinden korkuyordu. Tam hayatının daha kötü gidemeyeceğini düşündüğü sırada onu öldürmeye niyetli kızgın bir kalabalık tarafından yatağından sürüklenerek çıkartılmıştı. Kimsenin hesaba katmadığı şey ise, gümüş yeleli bir ejderhanın onu kurtarmaya karar vermesiydi.

Kudretli Briec, gözleri Talaith'e değdiği anda kadının onun olacağını biliyordu. Ama Talaith'in sivri dilini hesaba katmamıştı. Niçin onun da kendisini istediği halde bunu bir türlü kabul etmediğini anlayamıyordu!

Kim Briec'i istemezdi ki? O, Kudretli Briec'ti. Dışiler, geceyi kollarında geçirmek için kavga ederlerdi. Ama ona Lord Kibirli diye hitap etmekte inat eden bu ufak tefek kadın basit dünyasını altüst etmişti. Briec dikkatli hareket etmezse insan dışısı hakkında bilmediği sırlar tüm ırkına felaket getirebilirdi...

www.ephesusyayinlari.com

9 786055 358341 >

BÖLÜM 1

“Benimle gel,” diye emretti Brieç.

İri kahverengi gözler ona yavaşça, bir şaşkınlıkla baktı. Ardından genç kadın kendi kendine, “Kutsal tanrılar, ağaçlar kendi başlarına hareket etmeye başlamış,” diye söylendi.

“Affedersin?”

“Yok bir şey. Sadece senin oldukça korkunç boyutundan söz ediyordum.”

Brieç insan bedenine bir bakış attı. Tıpkı çoğu insanınki gibi bedenini ufak, neredeyse çelimsiz buluyordu aslında. Ve kadının büsbütün minik olduğunu düşünüyordu.

Kafasını iki yana sallarken bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

“Benimle gel.” Brieç gülümsedi. “Sana sahip olmayı arzuluyorum.”

Nasıl arzulamazdı ki? Genç kadın güzeldi. Alsandair’li olduğu açıktı. Tatlı esmer teni atalarının da sıcak çöl güneşlerinin altında yaşadığını söylüyordu. Gerçi saçları uzun yaşamında görmüş olduğu birkaç çöl insanınkinden daha koyuydu. Siyaha yakın bir renge sahip saçları yumuşak, ipeksi

bir bukle karmaşası halinde sırtına iniyor ve harikulade olduğunu düşündüğü poposuna değecek şekilde salınıyordu.

“Bu tek kelimeyle cezp edici. Fakat kocamın bunu onaylamayacağından neredeyse eminim.” Genç kadın onun etrafından dolanmaya yeltendi, ama adam onun tam önüne dikildi.

“Kocan mı?”

“Evet. Kocam.”

“Peşinden gelen gerzek mi? Onun hizmetlin olduğunu düşünmüştüm.”

Genç kadın homurdandı, sonra hızla bakışlarını yere indirdi. Ağzını küçük eliyle örterek birkaç saniye için sessiz kaldı. Sonunda ona tekrar odaklandı, ama Brieç genç kadının gözlerindeki kahrkabayı görebiliyordu.

“Evet. O adam. Ama o benim kocam. Hizmetlim değil. Gerçi bazı günler...”

Brieç eşine söylediği hakareti genç kadının üzerine alınmasını bekledi. Ama o bunu yapmadı. Güzel. Bu Brieç’e umut verdi.

“Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Beni hak ediyorsun. Bu yüzden benimle gel.”

Genç kadının yüzünde yavaşça belirmekte olan gülümsemenin yerini koca bir sırıtış aldığı anda Brieç zayıf insan dizlerinin onu taşıyamayacağını düşündü. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

“Vay be. Şu aşırı büyük bedeninde epey kibir barındırıyorsun. Söylesene, kafan kapılardan nasıl sığıyor?”

“Sana şu kemirgenden fazlasını sunabileceğimi bildiğim için mi kibirliyim? Bu kibir mi, yoksa dürüstlük mü oluyor?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Kimsin sen?”

“Benimle gel ve bunu keşfet.”

“Hayır. Hayır. Bugün garip bir şövalyenin peşinden gitmeyeceğim. Gene de teklifin için teşekkür ederim.”

Talaith kendi kendine, “Bu günü günlüğüme yazmam gerekecek,” diye mırıldanarak adamın etrafından yürüdü.

Briec onun gitmesine izin verebilirdi. Onun dışında tüm insan kadınlar için öyle yapardı. Ama genç kadını kesinlikle büyüleyici buluyordu. Belki başta ona hizmet etmeyi reddeden fırıncıya çıkışma tarzı yüzündendi. Tüm çarşı boyunca benzer bir davranışla karşılaşmıştı. Hepsi ondan korkuyor gibiydi, ama Briec sebebinden emin değildi. Sihir bu genç kadını çevreliyordu, ama bu kullanılmayan bir sihirdi. Adeta cansızdı. Sıradan bir insan köylünün asla ayırt edemeyeceği veya göremeyeceği bir şeydi. Bunun yanı sıra genç kadın Briec’in kız kardeşi veya güce sahip diğer kadınlar gibi işaretlenmemişti. Bu güzel yüzü bozan hiçbir şey yoktu. Böyle olunca, Briec neden herkesin ondan nefret eder görüldüğü hakkında bir fikir yürütemiyordu.

“Bekle.”

Talaith durdu ve ona döndü. “Evet?”

“Burada güvende değilsin.”

“Bak, bu yeni bir yaklaşım.”

“Şaka yapmıyorum. Bunu görmüyor musun?” Etrafta onları izleyen satıcılara göz gezdirdi. “Seni hor görüyorlar. Senden korkuyorlar.”

Briec böyle bir korkuyu tanıyordu. Bunu bir kasabanın tepesinden uçtuğu veya bölgesine fazla yakın bir taburu saptadığı her defasında görüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu korkuyu seviyordu.

Talaith’in gülümsemesi soldu ve az önce üzerine sıkıca dolmuş olduğu yıpranmış pelerinine asıldı. Bu çirkin giysilerden

daha iyilerini hak ediyordu. Bu bedeni örtmek için en kaliteli ipekleri ve yünleri hak ediyordu.

“Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana yeni ve şok edici bir şey söylediğini mi sanıyorsun?”

“O halde neden kalıyorsun?”

Briec genç kadının gözlerinde derin bir bıkkınlık, korku ile birlikte gördü onu. “Çünkü başka seçeneğim yok.”

“Her zaman bir seçeneğin vardır.”

“Muhtemelen senin gibi şövalyelerin vardır. Fakat ben o kadar şanslı değilim.”

Kocası dediği kişi yerel handan dışarı çıktı ve ikisine de kızgınlıkla baktı. Talaith’e, “Haydi,” diye havladı.

Talaith, “Tamam,” diye karşılık verdi. Briec’e baktı ve gülmüsedti. “Sohbetimizden keyif aldım, şövalye. Şey yapabilen biriyle konuşmak hoştu...”

“Anlamlı ve tamamlanmış cümleler kurabilen biriyle mi?”

Talaith’in o sırtışı geri geldi ve Briec’in kalbi bir an için sahiden atmadı. “Hayır, nihayet kibri ancak tanrılarınkine rakip olabilecek biriyle tanışmak hoştu. Şimdi, izinle.” Hafifçe eğildi ve nazıkçe fısıldadı. “Hizmetlim bekliyor.”

Briec’e göz kırptı ve uzaklaştı. Ve Briec tam o anda genç kadın kime bağlanmış olursa olsun, ona sahip olacağını biliyordu, en azından ondan bıkana dek.

Talaith yemeği kocasının önüne yerleştirdi ve uzaklaşmak için döndü. Ama adam bileğine yapıştı ve onu kucağına çekti. Talaith ona karşı koymadı. Karşı koymaması gerektiğini biliyordu.

Adamın dudakları boynuna değdiğinde, Talaith kendini tiksintisini saklamaya zorladı. Dikkatini dağıtacak başka şeyler düşünmeye karar verdi ve aklına, anında garip menekşe

rengi gözler geldi. Silik, küçük kuzey köylerinde bu boyutta adamlar olduğunu bilmiyordu. On altı yıl burada yaşamıştı ve görünüşe göre ondan uzun olan her erkek bir asker veya bir şato muhafızı olmak üzere köyden ayrılmıştı. Geride kalanlar ne çok uzun, ne de çok yakışıklıydı.

Ah, ama o şövalye... Tanrılar adına, kesinlikle olağanüstüydü. Tepeden tırnağa o pahalı siyah pelerinle örtülmüştü. Talaith'in tüm görebildiği o menekşe rengi güzel gözler ve o yüzdü. Kutsal tanrılar, o yüz!

Fazlasıyla kibirliydi de. Ama bu Talaith'i eğlendirmişti. Çoğunlukla, her gün bu kibirle yaşamak zorunda olmadığından. Öyle olsaydı, şövalyeyi uykusunda öldürebilirdi, ondan hevesini aldıktan sonra elbette.

Gene de, onunla hiç konuşmamış olması gerekirdi. Yabancılar bu küçük köye fazla uğramazlardı ve son üç yılda bu durum gittikçe kötüleşmişti. Hatta ana seyahat yollarından biri çok yakında, bir günlük yürüme mesafesinden az olmasına rağmen bir zamanlar sıklıkla uğrayan tüccar ve yolcular artık gelmez olmuştu.

Köydekiler son zamanlarda yabancılardan gelen altının kesilmesinden dolayı Talaith'i suçlamaya başlamışlardı. Tabii, artık her şey için onu suçluyorlardı. Bir inek ölmüş, onun suçu. Bir çocuk beyin hummasına yakalanmış, onun suçu. Köylü kadınlardan biri bileğini burkmuş...

Görünüşe göre her şey Talaith'in suçuydu. Vay canına, böyle korkunç güçleri olduğunu hiç tahmin etmezdi.

Evet, köy halkının ona karşı kibarlıktan yoksun davranışları, Talaith'i bilinmeyen bir yerden gelen şövalyeyle konuşmaya itmişti, ama bu bir riskti. Şövalye ne onu koruma ihtiyacı hissedecek ne de evlilik bağına saygı duyacaktı. Yine de, Talaith kendine engel olamamıştı. Şövalye oldukça komikti, onu güldürmüştü. Ve tanrılar biliyordu ya, Talaith pek sık gülmezdi.

Talaith onu tekrar göreceğinden şüpheliydi, ama şövalye ona tutunacak güzel bir anı olacaktı.

Sonunda, kocası kızgın bir homurtuyla onu itti.

“Lanet orospu, bana ne yaptın?”

Talaith duyduğu rahatsızlıkla iç geçirmemek için kendini zorladı. Bu diyalog on yıl önce bezdirici olmuştu, şimdi adeta katlanılmazdı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, kocam.”

Adam ayağa kalktı, bu sırada iskemleyi devirdi. “Yalancı orospu! Bana büyü ya da öyle bir şey yaptın! Sana yaklaştım ve...” Dişlerini gıcırdattı ve kasıklarına bir bakış attı.

“Anlamıyorum, kocam.” Alaycılığını zor bastırdı. Zar zor. “Yatakta nasıl bir aygır olduğunu anlayacak kadar şanslı olan kadınlardan duyduğum kadarıyla, açıkçası benden sıkılmış olduğunu tahmin ediyorum.”

Bir an sonra kocası yanındaydı, eli kalkmıştı. Talaith kocasının istediği gibi geri çekilmedi. Adamın asla devamını getirmeyeceğini biliyordu. Genç kadına yalnız bir kez vurmuştu ve bunu tekrar yapmaması gerektiğini hemen öğrenmişti. Elbette, o olaydan sonra Talaith’e şeytani bir varlık gözüyle bakmıştı.

Tıpkı şu anda baktığı gibi.

Risk almak istemeyerek yemek masasını devirdi ve hiddetle gecenin içine doğru yürüdü. Yarın, özür mırıldanmaları ile geri dönecek ve bir veya iki ay sonra her şey baştan başlayacaktı.

On altı yıl boyunca Talaith’in hayatı böyle geçmişti ve farklı bir şey olmazsa böyle geçmeye devam edecekti.

İç çekerek masayı düzeltti. Dağınıklığı topladı ve içinde kocasının yemeğine koyduğu otlar bulunmayan kendi akşam yemeğinden biraz yedi. Günün kirini vücudundan arındırdıktan sonra kalçasına bağlı bıçağı kontrol edip beyaz geceliğini giydi ve sonunda yatağa yattı.

Uykuya dalarken menekşe rengi gözlü ve zincir zırlı ki-birli adamı düşündü.

BÖLÜM 2

Caffyn Dağları'nda iki güneş henüz doğmamışken Talaith'i yatağından dışarı sürüklediler. Genç kadın yapabileceği en iyi biçimde karşı koydu, ama boğazının çevresine doladıkları ilmek nefes almasını engellediğinden, güçsüzleşmişti. Kalın bir iple ellerini sıkıca bağladılar, onlara büyü yapmasından korkuyorlardı. Talaith'in yapacak bir büyüğü yoktu, ne var ki hâlâ uyluğuna bağlı olan bıçağı alamıyor oluşu onu gerçekten huzursuz ediyordu.

Onu öldürmeyi amaçlayan ve muhtemelen öldürecek olan köy halkına karşı gelmesi gerekiyordu tabii bir de. *Aferin, ahmak.*

Güçlü erkekler ipin ucunu sağlam bir dalın üzerine fırlattı ve yavaşça Talaith'in ayakları yerden kesildi. Onun hemen ölmesini istemiyorlardı. Bir süre onu ağaca asılı olarak izlemek istiyorlardı ve görünüşe göre eski usul güzel bir cadı yakma merasimi için bir odun yığını hazırlamışlardı.

Ne kadar hoş.

Kocası dediği adam ona bağıırıyordu. Onun nasıl bir cadı olduğunu haykırıyordu. Nasıl bir şeytan olduğunu. Nasıl da herkesin onun hakkındaki gerçeği bildiğini ve şimdi Talaith'in

bunu ödeyeceğini haykırıyordu. Talaith hayatı için mücadele ediyor olmasa, bıkkınlıkla gözlerini devirirdi.

Fakat boğularak ölmek üzere oluşu dışında, onu esas kızdırıp tüylerini diken diken eden yıllar önce onu buraya yollamış olan tanrıçanın şimdi onu ölüme terk etmesiydi.

Lanet olası orospunun, hiç değilse on altı yaşından beri yapmak üzere eğitildiği şeyi yerine getirebilene dek onu koruyacağını düşünmüştü.

Ancak Talaith, Haldane'in kızı, uzun zaman önce kimseye güvenilemeyeceğini öğrenmişti. Kimse onu korumayacaktı. Kimse Talaith'e onu kullanmak dışında bir şey yapmayacaktı. Er ya da geç, kendinden başka kimseye güvenmemeyi öğrenmişti.

Elbette, birkaç müttefikin olsaydı, sana bugün yardım edebilirdi Talaith.

Öksürdü ve boynunun öylece kırılıvermesi için dua ederek bağlarının arasında kıvrandı. Bunu kesinlikle yanarak ölmeye tercih ederdi. Talaith ateşi bir cadının en iyi dostu olarak değerlendirmemişti hiçbir zaman.

Kendi vücut ağırlığını kullanarak boynunu kırmasının ne kadar süreceğini düşünürken onu gördü.

Domuzların arasında bir mücevher gibi göze çarpıyordu. Kibirli, yakışıklı şövalyesi hâlâ üzerinde parlak kırmızı cüppesi olan zincir zırhlıydı, ama yüzünün bir kısmını ve saçlarını görmesini engelleyen siyah pelerinini giymemişti. Talaith görüşünü güvenilmez kılanın hayal gücü mü, yoksa yaklaşan ölümü mü olduğundan emin değildi ama şövalyesinin, dizlerine ulaşan parlak gümüş rengi saçları vardı. Fakat bu yaşlı bir adamın gümüş rengi saçlarına benzemiyordu. Bu güzelik otuz kıştan fazla görmüş olamazdı.

Tanrılar adına, adam güzeldi. Talaith'in görmüş olduğu en güzel şey bu adamdı. Pekâlâ, en azından bu dünyadan ayrılırken son gördüğü hoş bir şey olacaktı.

Kasaba ahalisinden birine yaklaştı ve genç kadına doğru seğırtti.

Bir kadın, "O bir cadı lordum!" diye bağırdı. Talaith bir yıl önce bu kadının çocuğunu zehirli yılan sokmasından kurtarmıştı. "Şeytanlar ve karanlık tanrılarla işbirliği içinde."

Talaith böyle olmasını dilerdi. Hiç değilse karanlık tanrılar onlardan olanı korurlardı.

Şövalye ona birkaç saniye boyunca baktı. Talaith yapabilse gururunu boş verip merhamet dilerdi. Ama, konuşabilecek durumda olsaydı bile, bu zahmete girmezdi. O soğuk menekşe rengi gözler, bunun nasılsa bir işe yaramayacağını söylüyordu ona.

Onunla yapmak istediğin gibi sevişmiş olsaydın, o zaman sana yardım etmek için kendini bir parça zorunlu hissedebilirdi. Fakat, zorlu bir kaltak olmak zorundaydın.

Kocasına göre, her zaman zorlu bir kaltak olmuştu.

Sıkın bir iç geçirmeyle şövalyesi döndü ve etraftaki ağaçların arasında gözden kaybolarak uzaklaştı.

Tipik bir durum. Cesur bir şövalye bile ona yardım etmezdi. Her geçen gün yaşamı daha acınası bir hal alıyordu.

"Geber cadı! Geber!" *Ne kadar hoş.* Kendi "sevgili" kocası bu sevimli şarkıyı başlatan kişi olmuştu. Piç kurusu. Zamanı geldiğinde onunla diğer tarafta karşılaşacaktı ve Talaith onun sonsuza dek acı çekmesini sağlayacaktı.

İlmek bir parça sıkılaştı ve kazığın etrafına daha fazla odun yığarlarken genç kadın hayatının kayıp gittiğini daha fazla hissetti.

Ölüme çok yakinken insanın aklının ona oyunlar oynaması komikti.

Örneğin, bilmese, ormandan çıkan gümüş rengi devasa bir ejderhanın yavaşça o tarafa yürüdüğünü gördüğüne yemin edebilirdi. Kocaman, sabah güneşinin ışığında parlayan gümüş rengi yelesi ile hayranlık verici bir yaratıktı ve ayaklarıyla titrettiği zeminde şiddetle ilerliyordu. Kafasının üzerinde muazzam beyaz boynuzları ve arkasında tembelce salınan, ucu hançer keskinliğinde görünen uzun bir kuyruğu vardı.

Sessizce, köy halkının arkasında durdu. İnsanlar Talaith'e öyle odaklanmışlardı ki, onun varlığından tamamen bihaberlerdi. *Tüm bir kasabanın dikkatini dağıtacak kadar etkileyici olabileceğini kim tahmin edebilirdi?* Elbette ejderhayı Talaith'in hayalinin bir ürünü olduğu için de görmüyor olabilirlerdi. Asla gelmeyecek muhteşem bir kurtarılmanın hayali olduğu için.

Hayali ejderhası öne doğru eğildi ve Fırıncı Julius'u burnunun ucuyla hafifçe itekledi. Julius arkasına baktı, başını salladı ve tekrar Talaith'e döndü. Çok geçmeden, altına kaçırmadan hemen önce, olduğu yerde donakaldı. O sırada karısı ona ve arkasına baktı. Kadın çığlık attı, Talaith'e bayağı büyük bir taş parçası fırlatmak üzere olan oğlunu kaptı ve koşmaya başladı. Hemen sonra, köy halkının geri kalanı da hayali ejderhasını fark ettiler, çığlığı bastılar ve kaçışmaya başladılar.

Talaith kaşlarını çatı. Belki de hâlâ yaratığın görüntüsünü çağırabilecek kadar gücü vardı, ama nedense bundan şüphe ediyordu.

Ejderha gerilemekte olan insanlara bir miktar alev fırlattı, ama gerçek bir zarar vermedi. Sonunda, birkaç saniye genç kadına gözlerini diktikten sonra döndü ve uzaklaştı.

İnanılmaz. Kurtarılma fantezileri bile felaketlere yol açıyordu.

Ölümden sonraki hayatı da şu anki kadar acınası olacak mı diye düşünürken ejderhanın kuyruğu ortaya çıkıverdi. Kuyruğunun ucu onu ağaca bağlayan ipi kesti ve böylece Talaith düştü.

Poposunun her an sert zemine çarpmasını beklerken şaşkınlıkla kuyruğun bedeninin etrafını sardığını ve onu tuttuğunu hissetti.

İlmek artık onu sıkmadığından, duyuları yavaşça geri geliyordu. O zaman, ormanın içinde rastgele yürüyen devasa bir ejderhaya bağlı bir kuyruğun onu gerçekten tuttuğunu fark etti. Talaith tutuşundan sıyrılmaya çalıştı, ama kuyruk kollarını, hâlâ bağlı bilekleriyle birlikte bedenine sabitlemişti ve ilmek hâlâ yardım çağıramayacağı kadar sıkıydı.

Gerçi kimi çağıracaktı ki? Kocasını mı? Büyük ihtimalle hayır. Bu toprakların yöneticisi Lort Hamish'i mi? Gücü olsaydı, bu ihtimale gülerdi.

Hayır. Görünüşe göre bir canavarın sabah kahvaltısı olacaktı.

Ejderha açıklığa yöneldi ve hâlâ kuyruğuna sarılı Talaith ile birlikte bir anda havalandı. Bu esnada genç kadının tek bir düşüncesi vardı.

Tipik bir durum.

Kudretli Briec, Gwalchmai fab Gwyar Hanedanlığı'nın ikinci en büyüğü, Beyaz Ejderha Kraliçe'nin tahtının ikinci vârisi, Ejderha Savaşları'nın koruyucu kahramanı, Ejderha Kraliçe'nin tahtının koruyucu lordu ve kendisine göre soyunun tek akli başında olanı hoş, sessiz bir alana yöneldi. Su kenarında bir yer iyi olurdu. Mağarasına dönüşü en az iki gün gecikecekti, ama ödülüne tercihen bir ilmekle asılmanın yarattığı şişkinlik olmadan iyice bakmak istemişti.

Doğru, kız kardeşi, Lort Hamish hakkında edinmiş olduğu bilgiyi –pek önemli bir şey değildi– bekliyordu. Fakat kasabada kalmaya karar verdiğinde, bu önemsiz bilgi parçasını Madron topraklarının dışında bekleyen, Gárbhan Adası askerlerinden birine aktarmıştı. Brieç bir *ayak işine* koşturmuş olduğuna inanamıyordu. Ağabeyinin dışısı için hem de. Kadın onu Lort Hamish’in Gárbhan Adası’na bir saldırı yapıp yapmayacağını öğrenmesi için göndermişti. Brieç’in bildiği kadarıyla Hamish bir şey planlamıyordu. *Kudretli* Brieç bu lüzumsuz göreve gönderilmişti gerçekten de. Fırsatı varken kadını öldürmeliydi. Ama ağabeyi Fearghus ona çok düşkün görünüyordu. Brieç ne kadar uğraşsa da sebebini anlayamıyordu.

Kadın yara izli ve kaçıktı. Brieç uzun yıllarını bir engerek yuvasıyla birlikte geçirmeyi yeğlerdi.

Gene de ağabeyini, hiç böyle mutlu görmemişti. Çılgın kadının Fearghus’u

gülümsetiyordu. Asabi, yabani, “gözümün değdiği herkesi öldürürüm” tavırlı Yok Edici Fearghus’un gülümsüyor olması Brieç’in aklını karıştırıyordu.

Brieç mutsuz değildi. Ne var ki, *öyle* mutlu da sayılmazdı. Ve son zamanlarda, *o seviyede bir mutluluk nasıl mümkün olabilir*, merak ediyordu. *Bunun Fearghus’un insan kadınıyla bir ilgisi var mı ve aynı yöntem kendi üzerinde de işe yarar mı* diye düşünüyordu.

Kasabada esmer güzelini gördüğünde Brieç düşünmüştü: *Neden olmasın?*

O sabah kasabaya erkenden onu bulmak için gitmişti, araya girerse kocasını yok edecek ve eve onunla birlikte gidecekti. Ancak Brieç tüm kasabayı, olayı bir aile toplantısına dönüştürmüş, onu infaz etmeye çalışırken bulmayı beklemiyordu.

Bir de ejderhalara canavar derlerdi.

Onu kurtarırsan, sana minnettar olur, diye kendi kendine hatırlatmıştı ayrıca. Daha genç kardeşi Gwenvael'e göre, minnettar bir insan dışısından daha uysal bir şey yoktu.

Briec aşağı doğru baktı. İki güneşin parıldattığı geniş bir göl gözüne çapmıştı. Küçük bir mola vermek ve bu yeni insanı tanımak için kusursuz bir mekândı burası.

Suyun kenarına indiler ve Briec onu derhal kuyruğundan kurtardı. Beklediği gibi, genç kadın kendini cenin pozisyonuna getirdi. Gözleri sıkıca kapalıydı, tüm bedeni titriyordu. Ejderkorkusu. Hayır, Briec bunu anlamıyordu, ama buna saygı duyuyordu. Ejderhalar muhteşem varlıklardı, bu yüzden insanlar korkuyla titremeliydiler. En azından, kısa bir süreliğine.

Briec esnedi ve keşfettiği karanlık orman parçasına göz attı. Burası hoştu. Yakında bir mağara olmaması yazıktı. Bununla birlikte, taşınma fikrinden nefret ediyordu. İki yüz altmış iki yılın sonunda, epey fazla bir hazine toplamıştı. Ayrıca, kendi mağarasını seviyordu.

Ejderkorkusunun geçmesinin ne kadar süreceğini düşünürken, Briec göz ucuyla bir hareket gördü. Kafasını yavaşça döndürerek insanı izledi. Elleri hâlâ bağlıydı ama parmakları, boynuyla ilmek arasında hızlıca uğraşıyordu ve ayağa kalkmak için çabalıyordu. Genç kadın ağaçlara yönelirken Briec, ucunu genç kadının durduğu yerin hemen önüne vurarak kuyruğunu hızla ortaya çıkardı. Genç kadın hafifçe yükseldi ve tapılası poposunun üzerine düştü.

“Bir yere mi gidiyorsun küçük insan?”

Talaith gözlerini, önüne yerleşmiş gümüş rengi sivri şeye dikti. Bu gümüş rengi sivri şey görmüş olduğu en uzun kuyruğun yalnızca ucuydu. Ağır ağır omzunun üzerinden ejderhaya baktı.

Tanrılar adına, kocaman! Talaith o paniği tekrar hissetti. Ejderkorkusu. Deneyimlediği en tatsız duygulardan biriydi. Boğazına derince kazılıyor ve uzuvlarını, konuşma ve düşünme kabiliyetini felce uğratarak yayılıyordu. Tüm yapmak istediği çığlık atmak, ağlamak ve sonsuz karanlık için yalvarmaktı, böylece ona daha fazla bakmak zorunda kalmazdı.

“Derin ve yavaş nefesler al,” dedi yaratık. “Bu seni sakinleştirecek.”

Onu sakinleştirecek? Yavaş nefesler? Aksine Talaith ona cehenneme gitmesini söylemek için hızla içine bir nefes çekti, ama bu girişimi, gece yarısı atıştırmasını ejderhanın ayaklarının üzerine kusmasıyla sonuçlandı.

Yaratık aşağı bakarak mırıldandı. “Ah, bu tek kelimeyle iğrenç.”

Talaith gözlerini kısıtı ve bir anda sesine kavuştu. “Gene de, büyük ölçüde daha iyi hissediyorum,” diye alay etti.

Düşününce genç kadın aptallık ettiğini anladı. *Ağzına geleni söylediğin şey, bir ejderha Talaith.* Pekâlâ, çenesini hiçbir zaman tutamazdı.

Buna rağmen yalan söylemiyordu. Gerçekten daha iyi hissediyordu. Belki de kusmak ejderkorkusunun sebep olduğu gerginliği hafifletmişti. Emin değildi, ama ejderhanın menekşe rengi gözleri üzerine yerleştğinde, önceki gece fazla bir şey yememiş olduğuna memnun oldu.

“Hımm. Espri anlayışına sahip.” Başını yana yatırdı. “Bu sahiden canımı sıkabilir.”

Talaith kısık sesindeki alaycılığı yok sayarak kaşlarını çattı ve sert bir iğnelemeyle cevap verdi. “Ah, bu geceleri uyumu kaçıracak.”

Aklını mı kaçırmıştı? Ne yapıyordu böyle? Kocası her zaman karşılaştığı en saldırgan dile sahip olduğunu söylerdi.

Ama Talaith kendine engel olamıyordu. Bazı günler bu onun tek savunmasıydı.

“Görünüşe göre ejderkorkusu azalıyor küçük insan.”

“Öyle gibi, dev ejderha.” Ejderha sıra sıra azı dişlerini gösterdiğinde Talaith korkuyla geriledi. *Yüce tanrılar, bu onun gülümsemesi mi?*

“Bütün gün burada kusmuğuna bulanmış bir şekilde duramayız.”

Midesi sonunda yatışmıştı. Ayaklarının üzerinde dinlenirken, “Özür dilerim. Koku senin için güzel olan bir yemeği mi mahvetti?” dedi.

“Doğruyu söylemek gerekirse, evet.”

“Bu şey değil mi, çok... Ay!”

Ejderhanın kuyruğu onu zeminden yukarı kaldırırken belinin çevresini sarmıştı. “Belki de seni temizlemeliyiz, ha?” Ardından piç kurusu onu göle fırlattı.

Genç kadın suya çarpıp batana kadar çığlık attı. Kendini panik yapmamaya veya fazla su yutmamaya zorlayan Talaith, yüzeye çıkmaya çalışırken suyu bacaklarıyla sertçe tekmeledi. Suyun üzerine çıkarken, ejderhanın suyun içine kaydığını gördü. Başı ve bedeni görüş alanından çıkıyordu.

Onu yemeye geliyordu! Hayatta kalma arzusu tüm korkularını yenerek içinde hızla yayıldı, döndü ve hâlâ bağlı olan elleriyle yapabildiği en iyi şekilde diğer tarafa yüzdü.

Bir şansı olmadığını biliyordu ve ejderha onu belinden yakaladığında şaşırmadı, bununla birlikte o anda savaşılmaya, tekme atmaya ve kıvranmaya başladı. Ejderha onu her halükârda sabah kahvaltısı yapacaktı, ama Talaith kolay teslim olmayacaktı.

“Sakinleş kadın.”

“Bırak beni!”

“Sana *sakin olmanı* söyledim!” Onu hızla kendine çekti ve Talaith anında donakaldı. Bu bir ejderhanın dokunuşu gibi hissettirmiyordu.

Aşağı baktı ve beline dolanmış bir kol gördü. Bu, tüm varoluşu boyunca görmüş olduğu en büyük kol olsa bile, bir ejderhanın ön kolu değildi. Bir insana aitti.

Onu neyin tuttuğunu anlamış olmaktan dehşete düşen Talaith başını çevirdi ve arkasına dikkatle baktı.

“Şimdi daha sakın misiniz leydim?” diye sırtarak sordu.

Talaith yakışıklı şövalyesine bakarken derin bir nefes aldı. “Aslına bakarsan hayır. Değilim.” Sonra homurdandı. “Dolaşısıyla, çek lanet ellerini üzerimden.”

“Ama seni kollarımda tutmak hoşuma gidiyor.”

Bu kadarı yetmişti. Daha fazlasına katlanamazdı. Bir saniye bile olmazdı. Tüm bunlar basitçe, bir kadının katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. Vahşi bir homurtuyla, bağlı ellerini ejderhanın yüzüne savurdu. Ejderha öfkeyle kükrediydi, ama sağ gözünü tutabilmek için onu serbest bıraktı. Talaith şansını denedi ve kıyıya doğru yüzdü. Ejderha öfkesi kabarmış bir şekilde arkasında belirdiğinde kendini suyun dışına yeni çıkarabiliyordu.

Talaith onun ellerini üzerinde hissetmeden önce, neyse ki insan elleriydi, sıra ağaçlara kadar gidebilmişti. Ejderha onu zorla tuttu ve hızla kendine çekti. Talaith kayarak yere çarptı, taşlık zemin dizlerini sıyırdı. Yeniden kaçmaya çalıştı, ama insan formundaki ejderhanın sıkı tutuşu bariz bir şekilde gerginleşmişti. Derken onu kendine doğru çevirdi. Talaith onu tekmelemeyi denedi, ama ejderha onu bedeniyle yere yapıştırdı. İnsan olarak, adam tek kelimeyle *devasaydı*.

Talaith’in bağlı bileklerini kavrayıp başının üzerine koyarak oldukları yerde bastırdı.

“Benimle mücadele etmeye bir son ver!”

“Çok beklersin!”

Ejderha kısa bir kükreyiş kopardı ve Talaith’in eli ayağı buz kesti. Gözlerini kapadı, ejderkorkusu ani ve oldukça nahış bir geri dönüş gerçekleştiriyordu. Fakat, bu kez uzun sürmedi. Geldiği gibi hızla yok oldu.

Korkusunu yenince, gözlerini açtı ve tepesinde insan formunda gezinen ejderhaya baktı.

Ah, kesinlikle muhteşemdi. Talaith gözlerini kırptırdı. *Aferin, Talaith. O seni yemeden önce ejderhanın muhteşem bedeni hakkında başka dehşet verici düşüncen var mı?*

Her şeye rağmen kendine engel olamıyordu. Adam gerçekten muhteşemdi. Gümüş rengi uzun saçları haşince yontulmuş bir yüzü çevreliyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve daha önce kırılmış olduğu belli uzun bir burun ile sert köşeli bir çene. Kendini saatler boyunca onu emerken hayal edebildiği dolgun bir alt dudacı vardı ve daha ince olan üst dudacıyla uyumluydu. Talaith tüm kalbiyle onu öpmenin bedeninin her milimini kesinlikle harika hissettireceğini biliyordu. Ve şu belayı çağrıştıran menekşe rengi gözleri vardı, Talaith çok tehlikeli bir yere kaydığını hissediyordu.

Kontrolünü kazanmaya çalıştı. “Bırak beni!”

Ejderha birkaç saniye ona dikkatle baktı. Ardından boşta kalan elini kaldırdı ve yüzünün sağ tarafındaki göz çevresine dokundu. “Canımı acıttın.”

“İyi.”

“Hayatını kurtaranlara böyle mi karşılık verirsin?”

Talaith gözlerini devirdi. *Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyum?* “Hayır sanırım.” Ejderha koyu gümüş rengindeki tek kaşını sorar gibi kaldırdı ve Talaith rahatsızlıkla homurdandı. “Ciddi olamazsın.”

“Elbette ciddiylim.”

Talaith ona kızgın bakışlar attı, ama bir şey söylemedi.

“Bekliyorum.”

Kahretsin. Bir şey söylemezse ejderha onu asırlarca böyle tutardı. Ve bu canavarın pek örtünmüş sayılmayan bedenine böyle yakın olması genç kadını son derece rahatsız hissetti-riyordu. Sonunda tükürürcesine söyledi. “Canını yaktıysam özür dilerim.”

“Böylesi daha iyi. Sanırım. Yine de...”

“Yine de ne?”

Briec onun üzerine yerleşti ve Talaith, onun kendini bacaklarının arasına yerleştiğini fark etti. O anda aralarındaki tek şey çok ince ve yıpranmış geceliği.

“Bunu gerçekten kastettiğini hissetmedim.”

“Ne?”

“Kelimeleri söyledin, ama bu kelimeleri demek *istemedin*.”

“Sahi mi? Peki bunları isteyerek diyorum: Çekil üstüm-den lanet olası!”

“Evet. Bunları isteyerek söylediğini hissettim.”

“Benden ne istiyorsun?” Ejderha onun suratına baktı ve o anda Talaith cinsel organının üzerinde onun sıcak ve güçlü bir şekilde atan, son derece insani ereksiyonunu hissetti. “Ah, hayatta olmaz ejderha!”

“Belki. Yine de...” Havayı kokladı. “Bedenin farklı şeyler düşünüyormuş gibi kokuyor.”

“Kokusunu aldığın şey korku.”

“Hayır. Korkuyu tanırım. İnce bir farkı vardır, bir parça daha keskindir. Şu an kokladığım şeyin korkuyla bir ilgisi yok. Hayır leydim. Arzunun kokusunu alıyorum.”

“Hiç de değil.”

Briec daha yakına eğildi. Burnu Talaith'in çenesine, yanına ve boynunun yan tarafına sürtünüyordu. Briec derin bir nefes daha aldı, bir inlemeye dışarı bıraktı.

"Üzgünüm küçük insan. Ama bundan son derece eminim."

Talaith gözlerini tekrar kapadı. Zamanın sonuna kadar bu ejderhaya bağırabileceğini hissetmişti. Buna rağmen o, Talaith'le ne istiyorsa onu yapacaktı. Bu yüzden, gururu bir kenara bıraktı ve son bir çaba gösterdi.

Yumuşakça rica etti. "Lütfen. Lütfen bırak beni."

Birdenbire ejderhanın yüzündeki kahkaha atmak üzere olan eğlenme ifadesi derin bir endişeye doğru değişti. Bileklerini serbest bırakarak ondan uzaklaştı.

Akmasına asla izin vermediği gözyaşlarını geri göndermek için mücadele eden Talaith beceriksizce rahat bir oturma pozisyonuna geçti. Kolları sıkıca dizlerini sarıyordu, bilekleri ise hâlâ bağlıydı. Neyse ki sonunda ejderha boynundaki ilmeği ve bileklerindeki ipi çözdü.

"Bunları daha erken çıkarmalıydım."

Talaith irkilerek ona baktı. İpi fırlatışını, sonra bileklerini tutarak nazikçe ovuşturmasını izledi. *Sanırım, bunun bir özür olduğunu varsayabilirim.* Bununla birlikte, ejderhalar hakkında bildiklerine dayanarak bu pek olası değildi.

"Ve boynuna bir şeyler sürmemiz gerektiğini bana hatırlat, yoksa bu gece değilse bile yarın ipin yarısı fena halde canını acıtacak." Çenesinin altından işaret parmağı ile başını arkaya iterek Talaith'in yaralanmış boynunu yakından inceledi. "Gene de iz kalabilir."

Bu adamın yakışıklılığı Talaith'i tümüyle hayran bırakmıştı. Pürüzsüz bronz teninin altındaki belirgin kaslarla dalgalanan son derece uzun bedeninden ve ince beline doğru

gittikçe darlaşan aşırı geniş omuzları ve sırtıyla, erkek mükemmelliğinin tanımı gibiydi.

Talaith'in gözleri daha aşağılarda dolaşmaya devam etti. Buna engel olamıyordu. Ve onu, ereksiyonunu gördüğü andan itibaren gözlerini ayıramadı. Adamın muazzam kalçalarını incelemek için bile istifini bozamadı.

Adam boğazını temizledi ve Talaith'in bakışı hızla yüzüne döndü. Sırtışı öncekinden daha güçlü bir şekilde geri gelmişti. Çünkü şimdi genç kadının bakışını yakalamıştı. "Gördüğünü beğendin sanırım."

Bu bir soru değildi.

Her zaman ejderhaların kibirli olduğunu duymuştu, ama bu ejderhayla karşılaşana dek bu kibrin ne boyutta olduğunu anlamamıştı. Ve bunun onu felaket derecede rahatsız ettiğini kabul etmek zorundaydı.

Karşılık olarak Talaith omuz silkti ve yalan söyledi. "Daha iyisini görmüştüm."

Şimdi Briec'in iki kaşı da şaşkınlıkla kalkmıştı. "Yalancı."

Ah, gerçekten yalan söylüyordu. Büyük, koca, pis bir yalan.

"Bu gece uyumana yardım edecekse öyle olsun ejderha."

"Aslında, leydim, sen edecek..."

Konuşmanın nereye gittiğini anladığı anda Talaith onun lafını kesti. "Söyleme bunu."

Başını salladı. "Nasıl istersen."

Talaith ellerini ondan itina ile uzaklaştırdı ve kollarını yeniden dizlerine sıkıca doladı. "Benden ne istiyorsun ejderha? Dürüstçe. Daha fazla oyun yok."

Yan tarafında, ejderha kendi tarafında kalarak o uzun, muhteşem bedenini esnetti. Üzerini örtmekle ilgilenmiyordu ve Talaith büyük olasılıkla onun insanlara göre, bu çıplaklığın

ne ifade ettiğinin farkında olmadığını düşündü. Ejderhalar çıplak olarak yan gelip yatabilirlerdi, insanlar bunu yapamazdı.

“Daha önce bir insanla hiç olmadım. Sevişirken insana dönüşen dişi ejderhalarla birlikte olmuştum, ama onlar tam olarak insan sayılmazdı.”

Talaith’in kafası karışmıştı. “Neden ejderhalar, ee, insan şeklindeki birlikte oluyorlar ki?”

“Bunu eğlenceli buluruz.”

Talaith anladığını belirtmek için başını salladı, sonrasında ejderhanın ona anlattığı şeyi tam olarak kavradı. Bazen meseleleri anlamakta azıcık yavaş olabiliyordu.

“Söylemek istediğin şey...” Boğazını temizledi, ama bunun bir yardımı olmadı. Şu an tıkanmasına neden olan şey panikti. “Benimle yatmak mı istiyorsun?”

“Bunu bir yatakta yapabiliriz, istediğin buysa. Dün sana tüm bunları anlattım ya.”

“Hayır.” Bu gerçek olamazdı. Hayır, hayır, hayır.

“Neden olmasın?”

Düşün, Talaith. “Şey, öncelikle ben başka birine bağlıyım.”

“Ah, evet. Seni öldürmeye çalışmış olan adama.”

“Şey...”

“Bir bakalım...” Zeminde dümdüz uzandı. Büyük elleri, koca kafasının altındaydı. “Tam olarak ne söylüyordu? Ah evet. ‘*Cadıyı öldürün. Cadıyı yakın.*’ Bir çocuğa fırlatması için oldukça ağır bir taş uzatmamış mıydı?”

“Pekâlâ. Tamam.” Piç kurusu. “Bunu unut.”

“Unutuldu.”

“Sonuçta ben bir insanım. Ve sen,” güzel kafasının tepesinden iri ayaklarının ucuna kadar baktı, “insan *değilsin* belli ki.”

“Yani? Şimdi olduğu gibi insana dönüşebiliyorum ve şeklimden oldukça hoşnut görünüyorsun.”

“Alt tarafı bir kez baktım.”

“Evet. Ama o bakış çok şey söylüyordu leydim.”

Talaith ellerini ıslak, dolaşmış saç yığınının arasından geçirdi. Bir tarak veya bir fırça için her şeyi verirdi. Kuru olmak için de öyle. “Ben bir leydi değilim.”

“Olabilir. Ama basit bir köylü de değilsin.”

Yüzünü ifadesiz tutmak için çok çaba sarf etti. “Neden öyle söylüyorsun?”

Umursamazca omuz silerken başını kaldırıp iki güneşe baktı. “Söylüyorum işte.” Sıkıntıyla iç geçirdi. “Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Güzel. Sesi Talaith'i arzudan delirtmeye başlamıştı. “Peki.”

Ejderha ona şöyle bir baktı. “Gel.” Şu anda güneşleri işaret eden zonklayan sert parçasını gösterdi ve Talaith yanılmıyorsa adını seslenmişti. “Bana bin.”

Evet, efendim! “Ne? Hayır!”

“Mağarama tüm dönüş yolu boyunca böyle zorluk mu çıkaracaksınız?”

Eyvah. “Neden mağarana gidiyoruz?”

“Yaşayacağın yer orası. Yani, seninle işim bitene kadar.”

Sonunda, ejderhaya karşı tüm korkusu ve arzusu onu terk etti. Ejderhanın saf kibri karşısında şoktan ağzı açık kalmıştı.

“Seni kaba, kibirli piç kurusu!”

“Affedersin?”

Talaith birdenbire ayağa kalktı. “Beni duydun. Sadece bir canavarın oyuncağı olmak için o ahmakla on altı yıl geçirmedim.”

“Ben canavar değilim. Ben bir ejderhayım. Siz insanlar bize tapmalısınız.”

“Yazık ki sizin türünüzü avlamak daha eğlenceli, öyle değil mi?”

Ejderha ayaklarının üzerine sıçradı. “Yerinde olsam bunun hakkında espri yapmazdım, küçük insan.”

“Seninle kalmayacağım.”

“Kalacaksın. Benimle yatsan da yatmasan da benimle kalacaksın. Ejder yasasına göre benimsin.”

“Ejder yasası beni bağlamaz.”

Ejderha kolunu yakaladı ve hızla kendine çekti. Onu öyle bir çekti ki, Talaith parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı.

“Hayatını kurtardığıma göre, küçük insan, o bana ait. Ve bunun anlamı, *benim* halkımın yasası seni de bağlıyor.”

Bunun üzerine ne söyleyeceğini bilemediğinden, aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Senden nefret ediyorum.”

Ejderha küçümsemeyle karşılık verdi. “Nefret bir insan duyusudur. Bana hiçbir şey ifade etmiyor.”

Sonra da onu iterek serbest bıraktı.

“Bize kahvaltı bulmaya gidiyorum. Kaçmayı bir dene istersen leydim, seni bulduğumda buna kesinlikle pişman olursun.” Gözleri kısıldı. “Ve inan bana, seni bulurum.”

Ağaçların arasına doğru azametle yürüdü ve Talaith’i yalnız bıraktı.

Güzel. Şimdi huzur içinde panikleyebilirim.

Gerçekten bu denli zahmetli olmak zorunda mıydı? Acaba ağabeyi insan eşinin teslim olması için böyle zahmetle uğraşmış mıydı? Kuşkusuz, Briece Fearghus gibi değildi. Ağabeyi muhtemelen çılgın dişiye baştan çıkarmıştı. Briece baştan çıkarmakla

vakit kaybetmezdi. Neden uğraşsındı? Genç kadın onunla olmayı ya isterdi ya da istemezdi.

Basit. Mantıklı. Tabii, insanlar hiçbir zaman Briec'e mantıklı varlıklar gibi gelmemiştir.

Bir ağacın yanında durdu, dayanmak için elini pürüzlü kabuğuna koydu. Aşağı bakarak insan ereksiyonunun geçmesini buyurdu. İtaatsiz şey. Özellikle bu dışının etrafında böyle davranıyordu.

Her şeyin sadece onun göz kamaştırıcı oluşundan (yemeğini pençelerinin dibine çıkardığında bile) kaynaklanmasını dilerdi. Maalesef, bundan fazlası vardı. Onu huysuz, eğlenceli ve çok zeki buluyordu. Arzusu için etkili bir karışım.

Yine de, genç kadın ondan nefret ediyordu. Tam olarak bunu söylemişti. İnsanlar için, görünüşe göre bu oldukça önemliydi. Tıpkı aşk gibi. İki duygu da Briec'e çok yabancıydı, bu kelimeleri daha önce bir cümle içinde kullanmamıştı.

Onu ilgilendiren, kadının kendisini isteyip istememesiydi. O Kudretli Briec idi. Dışiler onun dikkatini çekmek için yaygara kopartırdı. Hiç kimse onu böyle çabuk, hevesle ve doğrudan reddetmemişti. Bir *insan* buna nasıl cüret ederdi? Canını sıkacağını bilse, geri gidip tüm köyünü yerle bir ederdi. Ama bunun olmayacağını biliyordu. Genç kadının umurunda olmazdı. Oraya ait değildi ve bunu ikisi de biliyordu. O köyde bu kadar uzun süre kalmış olmasının sebebinin Briec öğrenenecekti. Bu zor, asi ruhlu, güzel kadın hakkında her şeyi öğrenmeye niyetliydi.

Bir kır tavşanı yanından hızla geçerken Briec'in eli ağacın kabuğunu sökerek onu kazıdı. Tavşana birkaç saniye boyunca baktıktan sonra üzerine bir ateş topu göndererek onu hemen oracıkta kızarttı.

Bu hareketi ona sadece küçük bir tatmin vermiş olsa da, şimdilik Briec için yeterliydi.

BÖLÜM 3

Briec mola verdikleri alana dönene dek, Talaith biraz odun toplamıştı, şimdi de iki taşı birbirine vurarak çaresizce bir ateş yakmaya çalışıyordu. Tüm bedeni titriyordu ve boş çabasına durmadan lanet ediyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Talaith ona bakmadı bile. “Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“İki taşı birbirine vuruyorsun.”

Genç kadın Briec’in kulaklarını neredeyse cınlatarak mırıldanmaya ve lanet okumaya devam etti. Ardından, “Bir ateş yakmaya çalışıyorum, donuyorum burada,” diye homurdandı.

Briec odunların üzerine ufak bir alev parçası gönderdi. Alev canlanırken genç kadın ciyaklayarak ateşten geriye kaçtı.

“Yüce tanrılar adına, ne yaptığını sanıyorsun?”

“Kendi başına ateşi asla yakamazdın. Ve hastalanırsan bana bir yararın olmaz. Siz insanlar kolay iyileşemezsiniz.”

“Doğru olabilir, ama yanıklar da zor iyileşir ejderha.”

Briec sözlerindeki haklılık payını kabul etmek istemeyerek homurdandı. “Ejderkorkusunu kolayca atlatmış görünüyorsun.”

Ateşin cızırtısı artık daha tekdüze bir hal aldığında genç kadın yanına çömelip ellerini ısıttı. "Beni korkudan titretip bağırtnmayı tercih ederdin demek?"

"Hiç de değil. Daha az zehirli bir dilin olmasına itiraz etmezdim gerçi."

"Eminim etmezdin. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Doğrudan gözlerine bakarak kızgın bir bakış attı. "En azından senin için yapmam."

Tanrılar adına, Brieç daha önce her fırsatta ona karşı açıkça kabalaşan birini tanımamıştı. Belli ki, türünün çok güvendiği ejderkorkusunun, vaat ettiği gibi güçlü bir etkisi yoktu.

Genç kadınla yeni bir tartışmaya daha girmemeye karar vererek, yakaladığı üç adet tavşanı elinden bıraktı. Bunları onun pişirmek isteyeceğini düşünerek çiğ bırakmıştı.

Talaith hayvan ölülerine şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını ejderhaya çevirdi. "Bunlarla ne yapmamı istiyorsun?"

"Siz insanlar yiyeceğiniz etlere ne yapıyorsanız onu. Derisini yüzüp pişiriyorsunuz, değil mi?"

Daha kızgın bir şekilde söylenerek elim bir şekilde sıkıcı geceliğini yukarı sıyırdı ve Brieç ilk kez olarak biçimli bacağına bağlı bir kın olduğunu fark etti. Çok keskin ve özenle bakılmış bir bıçak taşıyan bir kın.

Talaith hayvanların derisini yüzmeye giderken Brieç onun karşısındaki bir ağaca yaslandı.

"Her zaman bacağına bağlı bir bıçakla mı uyursun leydim?" O köylülerin onu yatağından sürüklediklerinde üzerinde geceliği olduğundan dolayı bunu varsaymıştı. İnsanlar uyumaya giderken neden kıyafet giyerler hiç anlamamıştı. Birlikte yatmaya başladıklarında, genç kadın buna bir son vermek zorundaydı. Brieç onun çıplak vücudunu kendininkine

bastırmak istiyordu. Aralarında çirkin bir kumaş olursa, ejderhaya lanet olsundu.

“Evet.”

“Kocan bunun tuhaf olduğunu düşünmez mi?”

“Bilmiyordu.”

Briec neredeyse herkesten kolayca sıkılan biriydi, fakat bu kadın mantık dışı olarak kafasını karıştırıyordu.

“Nasıl bilmeyebilir?” Talaith cevap vermek yerine tüm dikkatini tavşanlara yöneltti. Adamın bıçağı bilmemesinin tek bir açıklaması olabilirdi. “Seninle yatmıyor muydu?”

Kafasını kaldırmadan mırıldandı. “Uzun yıllardır hayır.”

Bu küçük itirafın onu bu denli saçma bir şekilde mutlu etmesi Briec’i kızdırdı. “Bunu nasıl sağladın?”

Adam kör değilse, bu kadını istememesinin bir yolu yoktu. Briec daha onu gördüğü saniye istemişti.

“Sorunu anlamadım.”

“Yanlış hatırlamıyorsam, ikinizin on altı yıldır birlikte olduğunuz gibi bir şeyler söylemiştin. Bu bir koca için çok uzun bir zaman.”

“Sadece benden bıkmış olamaz mı?”

“Elbette.” *Su katılmadık bir ahmaksa.* “Yine de, çoğu türün erkeklerinde, en müsait dişiye yavaşma eğilimi vardır. Yani, anlamıyorum, nasıl...”

Derisini yüzdüğü tavşanı yere fırlattı ve o karanlık, kızgın bakışını Briec’e çevirdi. “Otlar. Yemeğine çeşitli otlar katıyordum.”

“Onu zehirliyordun.”

“Hayır!” Adamın yemeğine otları koyan kendisi olduğu halde, Talaith hakarete uğramış görünme cesaretine sahipti doğrusu. “Anlamıyorsun, başka birçok kadınla yatıyordu, onu

bundan mahrum bırakmak zalimce olurdu, ama benim yanıma geldiğinde, kaybediyordu... Şeyi..." Bir kez daha ejderhanın kucağına doğru bir bakış attı. Ona bakmaktan kendini alamıyor gibiydi. "Tamam, bilirsin. Otlar ve basit bir büyüyle bunu sağlamak şaşırtıcı bir biçimde kolaydı."

"Onu istemiyorsan, neden kalıyordun?"

"Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum." Tavşanı yeniden eline aldı ve temizlemeyi tamamladı. "Kocamla ne yaptığım veya ne yapmadığım seni ilgilendirmez."

"Diğerleriyle oluyor muydun?"

"Diğer ne?"

"Diğer erkekler."

Talaith gözlerini devirdi. "Elimin altında olanı istemiyordum. Neden gidip başka bir taneyle uğraşacaktım?"

"Çünkü özde, hepimiz ihtiyaçları olan hayvanlarız."

Onun bu dolaysız ifadesi üzerine genç kadının başı aniden yukarı kalktı. Saniyeden kısa bir an, Brieç genç kadının gözlerinde onu neredeyse kora çeviren bir ateş gördü. Ama geldiği kadar hızlı bir şekilde Talaith onu sakladı. Brieç tüm hayatı boyunca onun çok şey saklamış olduğunu tahmin etti. Sarınmış olduğu tüm korunma katmanlarını söküp atmak için dört gözle bekliyordu.

"İhtiyaçların nelerdir bilmiyorum ejderha. Ve bilmek de istemiyorum."

"Sahi mi?" Dramatik bir tavırla havayı yeniden kokladı ve Talaith ona kızgınlıkla baktı.

"Şunu yapmaya bir son veremez misin?"

"Verebilirim. Peki bunun eğlencesi nerede kalır?"

Eğlence mi? Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyordu? Kâbuslar, çocukları yola getirmek için anlatılan korku hikâyeleri bunun gibi şeylerden çıkardı. Talaith eğlenmiyordu. Lanet olsun.

Talaith ayağa kalkarak sağlam bir dal arayışına girdi. "Söylesene ejderha. Seninle yatmam için beni zorlamayı mı planlıyorsun?"

"Hayır." Bunu, tıpkı Talaith'in, kendisine tecavüz etmeye niyeti olup olmadığını sorması gibi sıradan bir şekilde söylemişti.

Talaith çömeldi, aradığını bulana kadar küçük bir çalı çırpı yığınınu karıştırdı. "O halde sen ve ben yatmaya..."

"Ah, evet, yatacağız."

Dalı yumruğunun içinde sıkı Talaith ayağa kalktı ve onunla yüz yüze gelmek için hızla döndü. "Hayır. Yatmayacağız."

Ejderha bir kahkaha atıp gözlerini devirdi. "Neden kendini mahrum bırakıyorsun?"

"Ah. Yaptığım şey bu mu yani?" Ejderhanın kibri, Talaith'in başını patlayacak noktaya getiriyordu.

"Evet. İkimizi de mahrum bırakıyorsun."

Talaith tavşanlarına doğru yürüyerek yeniden ateşin başında çömeldi. Gövdelerden bir tanesini kaldırdı ve dalı vahşice içinden geçirdi. Ucunu bıçağıyla sivriltilmesi bile gerekmemişi.

"Sen, ejderha, dünyadaki en..."

"Tanışmış olduğun en harikulade varlığım." Bu bir soru cümlesi değildi. Bir beyanattı.

"Dünyadaki en kibirli orospu çocuğu diyecektim."

Ejderha gözlerini kırıştırdı. "Bu çok kaba."

"Kişisel düşüncem senin..."

"Şşt." Elini salladı.

EJDERİN ARZUSU

Bir an Talaith kafasının cidden infilak edebileceğini düşündü. Sıkılmış dişlerinin arasından çıktı. “Az önce beni susturdun mu?”

“Evet. Yola devam etmeden önce şekerleme yapmak istiyorum.” Gözlerini kapatarak arkasını ağaca yasladı. “Ve bitmeyen gevezeliğini oldukça sinir bozucu buluyorum.”

Talaith çaresizce etrafına bakındı. *Ne zaman her şey kan kırmızısı bir renk aldı?* Çünkü o anda, her şey kan kırmızısı görünüyordu.

“Bir yere kaçmaya çalışma sakın.” Bir gözü açıldı ve genç kadına odaklandı. “Gerçi iz sürüp seni yakalamak eğlenceli olabilir.” İki gözünü de tekrar kapatırken gülümsedi ve görünüşe göre uykuya daldı.

Yapacak başka bir şey aklına gelmeyince, Talaith ona dilini uzattı.

“Ayrıca bana dil çıkarma,” diye kısıp, tekdüze bir sesle ona takıldı. “Yoksa onu kullanmak için daha iyi bir yol bulurum.”

Talaith irkilerek ağzını anında kapattı ve tavşanına döndü. Fakat alevlerin diğer tarafından derin bir kahkaha duyduğunda, ondan gerçekten nefret ettiğini biliyordu.

Briec yalnızca bir saat kadar uyumuştı. Güneşlerin gökyüzündeki konumları pek değişmemiştir. Mola yerine bir göz attı ve telaşa kapıldı. *Gitmiş.* Genç kadın buradan gitmişti. Ama sonra, onun nefes alışverişini duydu ve korkmuş bir ah sesi.

Daha hareket edemeden, genç kadın geceliğini indirerek ormandan çıktı. Ona giymesi için bundan daha iyi bir şey bulmalıydı. Bu giysiden nefret etmeye başlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu çabucak ayağa kalkarken. Ona dokunmuş veya zarar vermeye kalkmış olabilecek herkesi yakıp kül etmeye hazırdı.

Genç kadın cevap vermek için ağzını açtı, ama hemen tekrar kapattı.

"Evet?" diye onu teşvik etti Brieç.

Genç kadın omuz silkti. "Böcekler."

"Böcekler mi dedin?"

"Evet ve bana o şekilde bakma." Ormana doğru bir göz attı. "Dışarıda olmak," ürperdi, "hiç hoşuma gitmez."

Talaith küçülen ateşe yaklaştı. "Bir şeyin üzerime sürtündüğünü hissettiğimde, şey, of, bir şeylerle meşguldüm işte."

Brieç ona dikkatle baktı ve genç kadın kızgınlıkla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin tarafından yargılanmaya ihtiyacım yok."

"Nasıl istersen."

Talaith neşelendi. "Sahi mi? Nasıl istersem mi? O halde eve gidebilir miyim?"

"Evet."

Talaith şaşkınlıkta gözlerini kırıştırdı ve Brieç gülümsedi. "Benimle birlikte eve gelebilirsin. Tabii, darağacına dönmek istiyorsan başka."

"Ah, bunu yüzüme vurmaya devam et bakalım," diye çıkıştı.

"Bana istediğimi getirecekse devam edebilirim."

Genç kadın Brieç'e çok öfkelenmişti. Kirli geceliği ve çıplak ayaklarıyla ateşli görünüyordu. Kontrol edilemez tarzda bukleli saçları enfesti ve minik parmağını ona doğrultmuştu. "Senden. Nefret. Ediyorum."

Brieç burunları neredeyse birbirine değene kadar eğildi. "Umurumda. Değil."

EJDERİN ARZUSU

Talaith çileden çıkarak bir çığlık attı ve ondan uzaklaştı. Ejderha neler mırıldandığını duyamazdı, ama zaten sahiden de umursamıyordu.

“Haydi, artık gidelim. Güneşler batmadan önce, evvelden yaşadığın engerek yuvasıyla aramızda birkaç fersah mesafe bırakmak istiyorum.”

“Seninle gelmemde gerçekten ısrarcısın, değil mi?”

“Şüphesiz. Benimle daha güvende olacaksın.”

“Buna nasıl emin olabilirim?”

Briec ona doğru yürüdü. Omuzlarından nazikçe tutarak, “Seni incitmeyeceğime dair söz veririm,” dedi.

“Fakat gitmeme izin vermeyeceksin.”

“Tam olarak nereye gideceksin? Alsandair’li olduğun belli. Teninin rengine bakarak bunu söyleyebilirim.” Elini uzattı ve yanağını okşadığında Talaith irkildi. Briec’in gördüğü en güzel bronz ten ona aitti. Son derece asabi olduğunda bile kusursuzdu. “Bir ailen var mı? Arkadaşların? Bu topraklarda seni önemseyen herhangi biri?”

Bu sözleri karşısında genç kadın başını çevirmeye çalıştı ama Briec ona imkân vermedi. “Bana güven. Senin güvende olmanı sağlayacağım. Ve hiç değilse, sana usturuplu giysiler alacağız.”

“Tamam.”

Briec ona dikkatle baktı, ama genç kadının yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Duygularını kontrol altına almıştı ve tüm hislerini saklamıştı. Bu konuda başarılıydı.

Ondan mümkün olan en fazla bilgiyi aldığını fark eden Briec uzaklaşmaya başladı. Yeterince güvenli bir mesafedeyken, halkının eski büyüsunü mırıldandı ve bedeni değişti. Saniyeler içinde bir adamdan ejderhaya döndü. Talaith gözlerini ona sabitlemişti, gereğince dehşete düşmüş görünüyordu.

Artık bu ejderkorkusu değildi. Hayır, sadece onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Briec'in bir şekilde bunun üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Kudretli Briec bu düşüncenin zihninden geçmesiyle birlikte bir gün yapacağını asla düşünmediği bir şeyi gerçekleştirdi. Kendini zemine doğru mümkün olduğunca alçalttı.

"Tırman."

Talaith'in gözleri büyüdü. "Tırmanmak mı? Nereye?"

Briec buna izin vermeyi düşünmüş olduğu için bile sinirlenerek iç geçirdi. "Sırtıma. Yeleme tutun ve tırman."

"Yürüyemez miyiz? Veya hareketli bir koşu her zaman hoştur."

"Kadın, beni deneme."

Talaith çaresiz bir biçimde ormana baktı, belli ki son bir çıkış arıyordu. Ama Briec ona izin vermedi.

"Yolculuğu kuyruğuma dolanmış olarak yapmak istersen..."

Genç kadın başını şiddetle sallayıp, "Hayır!" diye ciyakladı.

"Öyleyse tırman."

Başka bir uzun duraksamadan sonra Talaith sonunda ona doğru yürüdü. Derin bir iç çekişle yelesine tutundu ve sırtına tırmandı. Üzerine yan oturuşla yerleşmeyi denedi. Ve Briec bunun sebebini biliyordu. Üzerinde taşıdığı şu bıçak dışında, geceliğinin altında çıplaktı.

"Bu işe yaramaz, küçük insan. Bacaklarını açarak oturmalısın." Talaith'in sessiz inlemesini duydu ve bir kahkaha atmak için uğraştı. Normalde, başka birisinin rahatsızlığından zevk almazdı. Fakat, genç kadın bacaklarını ayırarak sırtına oturur oturmaz onun ne sakladığını anladı. Pullarının üzerinden, kadının yaslandığı onun insan teniymiş gibi hissetti.

EJDERİN ARZUSU

Kadın ıslaktı. İyi bir kavgadan hoşlanıyordu besbelli. Tabii ya, değerli bir rakip bulduğu zamanlarda Briec de öyleydi.

Buna bir de çarpıcı şehvet kokusunu ekleyince Briec doğru kararı vermiş olduğunu biliyordu.

Briec ondan bıkcıncaya kadar kadın onundu.

Gülümseyerek kanatlarını açtı ve gökyüzüne yükseldi. Bu esnada o korkmuş bir kısrak gibi ciyaklıyor olsa bile küçük insanının sırtına ve yelesine çaresizce asılmasının tadını .çıkartıyordu.

BÖLÜM 4

Işık, Aşk ve Doğurganlık Tanrıçası Arzhela, rahibesinin eğilmiş başına öfkeyle baktı.

“Onu aldı ne demek?”

Kadının cevap vermeden önce yutkunduğunu duydu.
“Onu aldı.”

“Onu kim aldı?” Dürüst olmak gerekirse vereceği yanıttan korkuyordu.

“Devasa bir yaratık. Yeraltından bir iblis. Bir felaket...”

“*Beni deneme, Merille!*” Tanrıçanın sesi, onuruna inşa edilmiş tapınakta gürledi.

Kadın titriyordu ve Arzhela kendine korkmuş bir rahibenin işe yaramaz olduğunu hatırlattı.

“Bana köylülerin söylediklerini anlat Merille.”

“Bir ejderhaymış. Gümüş bir ejderha, tanrıçam.”

Arzhela başını rahibesinden öteye çevirdi ve kendi görüntüsüne dayanarak yapılmış altın heykele baktı. Derin bir nefes alarak erkek ve kız kardeşlerine, bu dünyanın tanrı ve tanrıçalarına küçük himayesine göz kulak olmaları için sessiz bir

çağrı gönderdi. Talaith'i şimdi kaybetmeyi göze alamazdı. Rahibelerini kullanarak bu insanı eğitmek için, onu hazırlamak için çok yatırım yapmıştı.

Kutsal görevini yerine getirmek için sonunda Talaith'i çağırma zamanı gelmişti. Aslında, Arzhela onu gelecek hafta çağıracaktı. Çünkü yaklaşan dolunayı bir diğeri takip edecekti. Dahil olduğu tanrı topluluğu arasında bu, karanlığın ve umutsuzluğun zamanıydı. Karanlık, kötücül bir güç, rahibelerini, diğer tüm sihir ve büyüleri en az düzeyde tutarken, köylerin etrafına korumalarını yerleştirmeye zorlayacaktı. Çünkü bu, ejderha tanrılarının güçlerinin yeryüzüne hükmedeceği geceydi. Ejderha tanrılarının birliğine göre, Kara Ateşin Ayı, güçlü cadılarının en etkili sihirlerini ürettikleri kudretli ve kutsal bir zamandı. Ve ejderha tanrılarının birinin yüzyıllardır sabırsızlıkla beklediği bir zaman. Arzhela, onun ihtiyacı olan her şeyin sonunda tamamlanmış olduğunu biliyordu. Eğer Arzhela onu durduramazsa ve planlarını altüst edemezse, o harekete geçmeye hazır. Bunun anlamı Arzhela'nın sivri dilli küçük kemirgeni geri almak zorunda olduğuydu.

Ve yapması gerekirse, onu bulana kadar yeryüzünü parçalara ayırırdı.

Briec'in bu yol üzerinde bildiği ikinci güvenli yere ulaşmak, beklediğinden daha uzun sürmüştü. Yere inmeye karar vermeden evvel iki güneş batmıştı ve küçük insanının donuyor olduğunu biliyordu. Onun dişlerinin takırtısını uğuldayan rüzgâra rağmen duyabiliyordu.

Onu gerekenden fazla sarsmamaya dikkat ederek ayaklarını sert zemine değdirdi. Briec omzunun üzerinden baktığında genç kadının yüzünü yelesine gömmüş bir biçimde kendini sırtına yapıştırmış olduğunu gördü. Ellerini yelesine

daldırmış, tırnaklarını avuç dolusu gümüş rengi tutama geçirmişti. Başını kaldırıp bakmadı bile, bunun yerine bacaklarıyla onu daha sıkı sarmayı seçti, tabii böyle bir şey fiziksel olarak mümkünse. Kadının dikkate değer seviyede güçlü üyelükleri vardı.

Briec bundan hoşlandı.

“Geldik.”

Boynuna doğru, “Umurumda değil,” dedi sinirle. Tüm bedeni titriyordu.

“O şekilde mi kalacaksın?”

“Evet.”

“Ne kadar süre?”

“Ebediyen.”

Neden bunun kulağa geliş biçimi hoşuna gitmişti? Briec hemen bu saçma düşünceyi zihninden attı. “Dinle...”

“Hayır. Kımıldamıyorum. Bir daha hiç kımıldayamayacağım.”

“Nasıl istersen.”

“Sanki gerçekten bir anlamı varmış gibi sürekli böyle söylüyorsun.”

Briec bir kahkahayı zorla bastırdı ve kız kardeşinin ona yıllar önce öğretmiş olduğu bir şeyi hatırlayarak kadının çevresine hızlı bir alev-koruma büyüü yaptı. Küçük bir büyüydü ve ancak birkaç saniye sürerdi. Kadının farkına bile varmayacağından emindi, fakat bedeni katılaştı ve, “Şimdi neyin peşindesin?” dedi.

Alevler çifti sardı ve Briec insan formuna yeniden kavuştu. Bu güzel kadının çıplak poposunun üzerinde oturduğu gerçeği karşısında gülümsüyordu. Briec kollarını kavuşturdu ve Talaith’in farkına varmasının ne kadar süreceğini merak ederek başını kollarına dayadı.

Neredeyse iki dakika kadar Talaith tek kelime etmedi. Ardından bir parça kıpırdandı ve çıplak, sıcak ve aç kadınlığı sırtına dayandı.

Talaith dehşetle soludu ve sonunda dikleşti. "Bu da ne..."

"Kımıldamayacağını sanıyordum."

"Seni üçkâğıtçı piç. Bir büyü yaptığını hissettiğimi biliyordum."

"Sadece küçük bir büyüydü. Hissetmen bile şaşırtıcı."

Talaith'in elleri hâlâ saçlarına dolanmış şekildeydi, Briec'in dönmek için yeterince alanı vardı. Talaith üzerinden kalkacak fırsat bulamadan bu hareketi hızla gerçekleştirdi.

Briec onu belinden tuttu ve kendine sıkıca bastırdı. Kadınlığındaki tüyler şimdi sağlıklı sertliğine sürtünüyordu.

Talaith telaşla ellerini saçlarından ayırmaya çalıştı, ama görünüşe göre bu epey vaktini alacaktı.

"Bırak beni," diye buyurdu. Bir elini hızla kendine çektiğine hâlâ onun saçlarına dolaşık olduğunu gördü.

Hızlı çekişin acısıyla irkilen Briec ona karşı çıktı. "Gitmene izin veremem. Çünkü beni hâlâ tutuyorsun." Bunu ifade ederken sesinin üzgün çıkmasını sağladı ve şaşkın görünerek kalçalarını onun uyluklarının içine yerleştirdi.

Bu kez Talaith saçlarını bilerek çekti. "Bunu yapma!"

"Affedersin. Kazara oldu."

"Hiç de değil." Birkaç çaresiz mücadeleden sonra, ellerini zaferle havaya kaldırdı. Sonunda kendini saçlardan kurtarmıştı. Ama kucağından atlamaya kalktığı anda, Briec belindeki tutuşunu sağlamlaştırdı.

"Beni bu durumda terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle edeceğim!"

Ne oluyordu böyle? Daha önce hiçbir erkek onun peşinden böyle koşmamıştı. Ve ejderha onun peşinden koşuyordu. Her bakışıyla. Her sözüyle. Her sinsi hücumuyla. Ve, dürüst olmak gerekirse, Talaith'in bununla nasıl başa çıkacağı hakkında bir fikri yoktu.

Talaith önceden yalnız bir erkeği sevmiş ve on altı yaşındayken onu kaybetmişti. Sonra, Talaith'i şimdi kocası olarak adlandırdığı kişiye vermişlerdi. Adam onu karısı olarak tanıdıktan sonra hiçbir zaman onun peşinden koşmakla uğraşmamıştı. Kocasını zorlasalar bile, herhangi bir şeyin değerini bileceğinden şüpheliydi. Gel gör ki, ejderhaya karşı koydukça, o bundan daha çok zevk alıyormuş görünüyordu.

Doğru, Talaith kendini ona verebilir ve bundan kurtulabilirdi. Fakat bir şey, onu uzun yıllar boyunca yanlış yönlendirmemiş olan o iç ses, bu ejderhanın yatağında geçireceği zamanı hiçbir zaman atlatamayacağını söylüyordu. Hoş, acaba ejderhaların yatakları var mıydı? Onunla mağaranın zemininde mi birleşecekti? Bunların hiçbirisi rahatlatıcı durmuyordu.

"Bu adil değil."

"Neden adaletin bunlarla bir alakası olsun?"

"Yorgunum ve donuyorum. Seninle şimdi kavga edemem."

"Neden aramızdaki her şey bir kavga olmak zorunda?"

Çünkü Talaith bundan zevk alıyordu? Hayır, muhtemelen bunu söylemek iyi bir fikir değildi. O zaman ejderhadan hiç kurtulamazdı. Onun da kavgalarından aynı şekilde hoşlandığını Talaith anlayabiliyordu.

Başını öfkeyle sallayarak çıkıştı. "Aramızdaki her şey mi? Sen neden bahsediyorsun? Birbirimizi bu sabahtan beri tanıyoruz yalnızca." Belinde duran güçlü ellerine vurdu. "Kes şunu!"

Talaith Brieç'in göğsünü sertçe itti, ama kollarını kıpırdatmadı. Buna rağmen, genç kadın denemeye devam etti. Brieç

sonunda onun mücadele saydığı bu şeyden usandığında genç kadını serbest bıraktı. Talaith bunu beklemediğinden kendini itmeye devam etti ve sertçe yere düştü.

“Ahh!”

Briec doğrulurken özür bile dilemedi, sadece ona baktı. Kızgın mıydı? Sertliğiyle konuşmaya başladığında, Talaith kızgın olmadığını tahmin etti.

“Biliyorum. Bizi böyle bırakmış olduğuna ben de inanmıyorum. Zalim bir kız, değil mi?”

Geçirmiş olduğu uzun, korkunç, dehşet verici günün bu şekilde biteceğini düşünmemiştii hiç. Ve kendine rağmen gü-lümsedi.

“Bak, bir de bize gülüyor.”

Bir kahkaha dalgasıyla savaşılan Talaith, “Onunla konuşmaktan vazgeç,” diye buyurdu.

Briec omuz silkti. “Belli ki sen onunla konuşmayacaksın. Fakat kendini feci derecede yalnız hissediyor. Sanırım duygularını incittin.” Sonra Briec aynı fikirde olduğunu göstermek için onu iki kez zıplattı.

Talaith yüzünü eliyle örttü ve iç çekti. Annesi tam olarak nelerin deliliğii yedi işareti olduğunu söylemişti? Tamam, kendi aletiyle konuşan bir ejderha bunlardan biri olmalıydı.

“Bu gece herhangi bir soruyu yanıtlayacak mısın?”

“Hayır.” Talaith ona bakmadı bile. İlk geldiklerinde insana dönüşmüş ve bu şekilde kalmıştı. Ona yine de bakmayacaktı. Ondandır insan olarak veya ejderha olarak hoşlanmıyorsa, o halde geriye ne kalıyordu?

“Anlamıyorum...”

"Lütfen," diye iç geçirdi genç kadın. "Çok yorgunum. Sadece gidip uyusak?"

Briec ona kamp ateşinin karşısından baktı. Genç kadın hakikaten bitkin görünüyordu.

"Elbette."

Briec yanındaki zemine hafifçe vurdu. "Gel. Burada uyuyabilirsin."

"Ah, şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Yapmıyorum. Sana verebilecek battaniyem yok. Bedenim seni sıcak tutacak."

"Eminim tutar," diye kendi kendine söylendi. Belli ki genç kadın bunu sıkça yapıyordu. *Kendi kendine konuşuyor.* Briec bunu garip buldu. Sonra Briec'e, "Sana o kadar aptal mı görünüyorum?" dedi.

"Hiç aptal görünmüyorsun. Vaktimi aptal insanlarla harcamam."

"İçimi rahatlattın."

"Sana bir söz vereceğim. Burada uyuyacaksın ve söz veririm ki uyumak dışında bir şey olmayacak."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Briec uzun süredir ilk kez biraz sinirlendi.

Yavaşça ayağa kalktı ve yanmakta olan ateşin diğer tarafına yürüdü, etrafını saran sıcak alevlerin tadına vararak genç kadının yanına gitti. Kahverengi gözler dikkatle ona doğruldu. Briec artık onlarda korku görmüyordu. Büyük olasılıkla genç kadının vaktinin çoğunu bunun yerine nefret duyarak geçirdiği içindi.

"Bir ejderhanın sözünü sorguluyor musun, küçük insan?"

Genç kadın ayağa kalktı, artık epey kirlenmiş geceliğiyle daha az vahşi görünüyordu. "Hayır. Senin sözünü sorguluyorum. Ve şansa bak ki sen de bir ejderhasın."

“Benim sözüm bazı insanların verebileceğinden çok daha güvenilirirdir.”

“Beni köyümden aldın...”

“Seni kurtardım.”

“Ve şimdi gitmeme izin vermeyeceksin.”

“Ben yasalara karşı gelmem leydim.”

“Ejderha yasaları, ki bunlar beni etkilemez.”

“Seni şu köylülerden kurtardığımdan beri etkiler.”

Talaith birkaç saniye daha ona baktı, sonra homurdanarak ona arkasını döndü ve uzaklaştı. “Teşekkür ederim, ama kendi başıma idare ederim.”

“Komik oluyorsun.”

“Bu benim hakkım, yoksa kendi kararlarımı verme yetimi kayıp mı ettim?”

“İyi. Gece don öyleyse. Umurumda değil.”

Ona sırtını döndü ve ağaçlara yürürken bedeninin yavaşça ejderha haline dönmesine izin verdi. Onu izleyip güvende tutacaktı, ama bunu kibar, saygılı bir mesafeden yapacaktı.

Briec bu kadını zerre kadar anlamıyordu. Bir insana göre bile epey garip görünüyordu. Bir saat öncesine kadar kahkahalar atıp şakalarına gülmüyor muydu? Ve şimdi Briec’e yenden tüm ailesini öldürmüş gibi davranmaya başlamıştı.

Tam adımını atacakken durdu. *Bekle. Öldürdüm mü yoksa? Ayrıntılı olarak düşündü, ardından kafasını iki yana salladı. Hayır. Alesandair’deki köy veya şehirlere hiçbir zaman zarar vermemişti. Böylece, sinirlenmekte oldukça haklı olduğunu anladı ve tekrar yürümeye başladı.*

Lanet olası zor kadınlar için vakti yoktu. Özellikle, güzel ve insan olanlar için. Belki de kraliçe haklıydı. Belki de hoş bir ejderha dişisi ile yuva kurmanın zamanıydı. Bir eş seç. Birkaç yavru yetiştir. Ağabeyi ve Gwalchami fab Gwyar tahtının

vârisi Fearghus'un gelecekteki vâris işini halledeceğini düşündü, böylece Briec'in endişelenmesi gereken bir şey kalmayacaktı. Ancak eşi olarak bir insanı seçmekle, Fearghus kendini çocuksuz bir hayata teslim etmişti. Tabii, Fearghus'un hoşlandığı az canlı vardı, belki böylesi herkesin hayrınaydı. Ağabeyi nasıl bir karabasan yetiştirirdi, bilemiyordu.

Briec büyük bedeniyle rahat bir oturma pozisyonu aldı ve ikisinin etrafını güçlü bir koruma büyüsiyle çevreleyerek ağaçların arkasından kadını seyretmeye koyuldu. Genç kadın onu göremezdi. Onun insan gözleri için çok uzaktaydı. Yalnız olduğuna kanaat getirdiğinde kadının ne yapacağını tahmin edemiyordu. Fakat yere oturup dizlerini çenesinin altına çekmesini, uzun kollarını bacaklarına dolamasını beklemiyordu. Ardından başını çevirdi ve yanağını dizlerine dayadı. Hiç ses çıkarmadı. Yardım çağırmadı. Kaçmayı denemedi.

Gene de, Briec bu mesafeden bile gözlerindeki yaşları görebiliyordu. Gözlerini kapattı ve onun yanına dönme arzusuyla, tekrar insan şekline dönmek ve genç kadının ağlamasını bildiği tek yolla durdurma arzusuyla savaştı. Bu zor bir savaştı, ama her nasılsa kazandı.

Genç kadın çok yalnız ve çok umutsuz görünüyordu. Onu izlerken Briec aniden hissettiği duygunun ne olduğunu çözmeye çalıştı. Göğsünün derinlerindeydi, bedeninden yukarı tırmanıyordu.

Bu daha önce hiç bilmediği bir şeydi ve bunu, yanlış bir şey yapmış olduğu hissini bir daha asla hissetmemeyi umdu.

Başını iki yana salladı. Hayır. Yanlış bir şey yapmamıştı. O bir ejderhaydı ve işleri böyle yürütürdü.

Tatlı, küçük insanı bununla yaşamayı öğrenecekti sadece.

Ejderhanın onu izlediğini biliyordu. Bu mesafeden bile gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Gözyaşları yüzünden sel gibi akıyordu, ama onları temizlemeyi, ejderhaya herhangi bir duygusunu göstermeyi reddediyordu. Talaith'in üzgün olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu ise gerçekten uzaktı. Fersah fersah uzaktı doğrusu.

Hayır, Talaith'in sorunu üzüntü değildi. Hüsrandı, katıksız hüsrân. Tam olarak daha kaç kişi onu yaşadığı yerden alacak ve kendi buyruklarına uymasını emredecekti? Daha kaç kişi sonraki bira siparişlerini bekleyen bir bar kızıymış gibi onu kullanacaktı?

Talaith on altı yıldır, onunmuş gibi üzerinde hak iddia eden tanrıçanın geleceği ve Talaith'ten tam olarak ne istediğini anlatacağı günü bekliyordu. Tüm bu zaman boyunca koca olarak adlandırdığı ahmakla bu yüzden yaşamıştı. Bu yüzden onun insanlarına ait olmayan topraklarda kalmıştı. Ve bu yüzden gücünü kaybetmişti. Çünkü ödeyecek bir bedeli vardı.

Şimdiye dek bu ejderhayı hiç görmemişti. Ve tanrıçasının da ejderhayı hiç görmemiş olduğuna kâinatındaki tüm altınlar üzerine bahse girerdi.

Ejderhaların kendi tanrıları vardı ve tanrıları onları fanatiklik boyutuna varan bir şiddetle korurdu. İnsanların tanrıları daha az koruyucuydu ama gözetecek çok sayıda insan vardı. Çok çok uzun zaman önceki büyük savaştan beri, insan tanrıları ve ejderha tanrıları birbirlerine karşı asla savaşmamışlardı çünkü ötekinin varoluş düzlemine asla girememişlerdi. Bu sebeple, kendi adlarına savaşmaları için sadık kullarını kullanmışlar, ardından katliamın tadını çıkarmak için arkalarına yaslanmışlardı.

Buna rağmen, son bin yıllık süreçte insanlar ve ejderhalar arasında gergin bir ittifak kurulmuştu. İnsanların ejderhaları kendi hallerine bırakması ve ara sıra çalınan bir ineği

veya yok edilen bir taburu görmezden gelmesi karşılığında, onlar da köylerden ve insanlardan uzak duruyordu. Sözsüz antlaşmayı ara sıra bozan şan peşindeki insanlar ejderhaların gaddar öfkelerini zavallı krallıklarına ve kralın başına süratle çekerlerdi.

Ne var ki, son birkaç yıldır küçük şehir ve köylerde dedikodular yayılmaya başlamıştı. Dedikodular gökyüzünde gittikçe daha fazla ejderhanın görüldüğü yönündeydi. Henüz bir yıkım veya şiddet söylentisi olmasa da, korku köklenmiş ve yayılmıştı. Özellikle Lort Hamish'in merhametsiz yönetiminin hüküm sürdüğü Madron'da. Küçük köyünde izin verdiği az sayıdaki dedikodu, ejderhaların gene rastgele bir biçimde öldürdükleri, şehirleri, köyleri yerle bir ettikleri ve ejderhaları kızdırabilecek bu gibi şeyler hakkındaydı. Ama Madron orduları ejderhalara karşı savaşa hazırlanıyordu, sanki insanlar kazanabilirmiş gibi. İnsanların tek avantajı sayılarıydı. Alesandair'deki öğretmenlerinden biri insanlar ve ejderhaları bir kurdun üzerinde dolanıp duran sineklerle kıyaslamıştı. Sinekler dayanılmaz bir azaba neden olmaya yeterdi, fakat genellikle iyi bir banyo ile onlardan kurtulmak mümkün olurdu.

Talaith, içlerinden biri tarafından rehin alınmayı bırak, bir ejderha göreceğini bile düşünmemişti. Ejderha, Talaith'le ya tabilmek için onu rehin almıştı. Elinden gelenin en iyisi Talaith ise, ejderhası belli ki mağarasından dışarı pek çıkmıyordu. Belki ona anlaşılmadan bahsetmeli ve onu korkutup inine geri kaçırmalıydı. Bu düşünce genç kadını neredeyse gülümsetti, fakat diline yenik düşeceğini biliyordu.

Ejderha onu adamakıllı sinirlendiriyordu. Ve öfkesinin aklına baskın çıkması, dilinin yönetimi ele geçirmesi demekti. Yanlış tarafı seçenin vay halineydi.

Halbuki kim bilirdi ki bir canlı bu denli kibirli olabilsin? Ve talepkâr? Ve kaba? Ve muhteşem? Ve ona bir savaş atını anımsatır biçimde böyle geniş göğüslü?

Lort Hamish en iyi adamlarını iki güneş doğmadan önce kaldırdı. Onlara seyyah kıyafetlerini giymelerini, silahlarının saklı olmasını ve birkaç gruba ayrılmalarını emretti, böylece kısa zamanda daha fazla alanı kat edebileceklerdi.

“Küçük orospunun sonraki dolunaydan evvel dönmüş olmasını istiyorum. Anlatabildim mi?”

“Evet Lort Hamish,” diye hepsi bir ağızdan cevapladı.

“Tanrıçamızı bir kez başarısızlığa uğrattık. Bir kez daha olmayacak. Tabii, yaşamak istiyorsanız.”

Onu dokuz yıl önce, bir kez başarısızlığa uğratmışlardı. Onu başarısızlığa uğratmışlardı ve Lort Hamish o zamandan beri bunu telafi etmeye çalışıyordu. Tanrıçanın, başarısızlığını öğrendiğinde onu öldürmemiş olmasına şaşırılmıştı. Bunun yerine onu bağışlamış ve ona buyruklarına itaat etmeye devam ederse Lort Hamish’i bir insanın sahip olmayı umamayacağı kadar büyük güçle ödüllendireceğini söylemişti. O vakitten beri, onu Gárbhan Adası’nın deli cadısından korumuştur. O iblis bozmasıyla az kalsın evlenecek olduğunu düşündükçe ürperiyordu. Muhtemelen uyurken kadın boğazını kesmiş olurdu. Kadının ağabeyinden daha çatlak biriyle karşılaşacağına hiç ihtimal vermemişti. Ama o kadın daha çatlaktı ve yönetiminin son üç yılı bunu kanıtlamıştı.

Hayır. Hiçbir şey için olmasa bile, onu Gárbhan Adası’nın kanlı kraliçesinden koruyabilecek tek kişi Arzhela olduğu için tanrıçasını bir daha asla başarısızlığa uğratmayacaktı.

“Ya kadınla birlikte olan ejderha, lordum?” diye sordu adamlarından biri.

Lort Hamish tereddüt etmedi. “Öldürün onu. Ama kadın yaşayacak.”

Tanrıçasına tüm vaat etmesi gereken bu olmuştu. Tanrıçasının bu kadına neden ihtiyaç duyduğunu anlamıyordu. Bildiği kadarıyla bir köylüydü. Bir köylü, başka bir şey değil. Fakat tanrıça onu geri istiyordu ve Lort Hamish’in bilmesi gereken tek şey buydu. Bu yüzden adamları onu canlı olarak geri getireceklerdi.

Kadının oraya canlı dönmesi koşuluyla, Kara Ovalar’dan oraya gelene kadar onunla ne yaptıkları Hamish’i hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

BÖLÜM 5

Talaith tanrıçanın geceleyin kesinlikle onu almaya geleceğini düşünüyordu. Tabii, üzücü gerçek değişmemiştir, Talaith iki iblisten hangisinin daha az kötü olduğuna karar veremiyordu. Tanrıça mı, yoksa ejderha mı?

Talaith bunun hakkında şimdi endişelenmeyecekti. Güneşler yükselmeye başlamıştı ve yakında ejderhanın gitmek isteyeceğini biliyordu. Garip bir biçimde, kendini güvende ve ısınmış hissediyordu. Şimdi düşününce, bu ona tuhaf geliyordu. Çünkü önceki gece uykuya dalarken dişleri takırdıyordu ve bedenini cenin pozisyonuna getirmişti. Öyle kötü hissetmişti ki, az kalsın ejderhayı çağıracaktı, ama yapamamıştı. Gururu buna izin vermezdi.

Talaith gözlerini zorla açtı. Rüzgârın esmesiyle üzerindeki ağaçlar sallanıyordu. Fırtına geliyordu, bunun kokusunu alabiliyordu. O halde neden soğuktan donmuyordu veya çoktan donarak ölmemiştir?

Etrafına bir göz attı ve kalın, parlak gümüş rengi bir saç yelesinin tüm bedenini sarmış olduğunu gördü. Tüm çıplak bedenini. Soluna baktığında ejderhanın insan şeklinde yanında

uzanmış olduğunu gördü. Karnının üzerine yatmış, kaslı kolunu Talaith'in beline atmıştı. Bedeni kadınıninkine yaslı vaziyetteydi. Yakışıklı yüzü uykuda daha dağüzel görünüyordu.

Öyle uzun kirpikleri var ki... Yüce tanrılar. Talaith, kendini tut biraz.

Telaşa kapılmadan gözlerini kapattı ve tanrıçanın ona izin verdiği sihir parçasını kullanarak ejderhanın uyurken herhangi bir şey yapıp yapmadığını kontrol etti. Birkaç saniye sonra, tüm gece yanında yatmaktan başka bir şey yapmamış olduğunu biliyordu. Arzu büyüğü de dahil olmak üzere hiçbir büyü yapmamıştı. Ve kuşkusuz onu becermemişti.

Ejderhanın vermiş olduğu sözü bozmadığını anlayınca yeterince güvende hissetti kendini. Zira döndü ve "Lanet olası ellerini üzerimden çek!" dedi.

Ejderhaysa ne rahat ettiği pozisyonunu bozdu ne de gözlerini açtı. Yalnızca sakın bir biçimde karşılık verdi. "Bana çıkışma kadın. Bir şey yapmak zorundaydım. Dişlerinin takırtısı beni tüm gece uyutmayacaktı ve saçımı çekme."

Gümüş bir tutamı sertçe kavramak üzere olan elini zorla geri çekti. "Bırak beni." Ejderhanın onu bırakmasını sağlamak amacıyla kıvrandı.

Onun yerine, ejderha inledi.

"Gerçekten bunu yapmaya bir son vermelisin. Ya da, daha fazla yap."

"Neyi?" diye sordu dalgınlıkla. Ejderhanın, bacağında bağlı olarak bırakmış olduğu bıçağa erişmeye çalışıyordu umutsuzca. Acaba bu üzerindeyken Talaith'in daha güvende hissettiğini anladığı için mi bırakmıştı? Muhtemelen hayır. Bu incelik, kendinden başka biri veya başka bir şey hakkında düşünebilmeyi gerektirirdi.

Talaith'in belindeki tutuşu sıkılaştı ve gözleri açıldı. O kızgın bakışlarla karşılaşmak genç kadını sarsmıştı. "Kıvranmayı kes kadın, yoksa davranışlarımdan sorumlu olmayacağım."

Ahh! "Ee, affedersin." Koca budaladan özür dilediğini fark edince irkildi. "Şimdi, bırakırsan..."

"Seni bırakmak istemiyorum." Belindeki el şimdi yan tarafından aşağı ve yukarı kayıyor, tenini okşuyordu. "Her yerin yumuşacık."

Bu iş kolaylıkla çığırından çıkabilirdi. Özellikle Talaith'in de kendi arzularıyla mücadele etmesi gerekiyorken. Kocasıyla veya herhangi bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Keşke ejderha çirkin veya bir şekilde itici ol saydı. Ama değildi. Talaith'i korkutan ejderha şekli bile onu tiksindirmiyordu.

"Bence senin ihtiyacın olan şey..."

"Bak," genç kadının omzunu öptü. Talaith'in gözlerini kapatması ve inlememek için dişlerini sıkması gerekti. "Ben olmasaydım dün gece soğuktan donacaktın." Brieç dilini çıkarıp Talaith'in omzundaki bir bıçak yarası izini yaladı. "İkinci kez senin hayatını kurtardım."

Talaith'in göğüs uçları sivrileşti ve kendine şöyle okkalı bir tokat atmak için yoğun bir istek duydu. "Bu sefer sayılmaz. Sen olmasan burada olmazdım."

Brieç başını bir koluna yasladı ve diğer elini genç kadının teninde dolaştırmaya devam ederek Talaith'in ahlaki olarak yanlış olduğunu bildiği şeyler düşünmesine sebep oldu. "Seni kasaba dediğin o küçük çöp yığnında bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Burası ile orası arasında daha büyük bir şehirde indirebilirdin."

EJDERİN ARZUSU

Esnedi ve gözlerini kapayarak bir bacağını genç kadının bacaklarına sürttü. Talaith bunu biraz kaygılandırıcı bulmaya başlıyordu. “Ve bu tatlı, taze şeyi o gaddar sokakların cılız insafına mı bıraksaydım? Bu beni ne tür bir kahraman ejderha yapardı?”

Kahraman ejderha mı? Onun hayali topraklarında bu hoş bir şey olmalıydı. “Bak, ben... Kes şunu!” diye bağırdı, çünkü o esnada ejderha başını eğmiş ve burnunun tepesiyle göğüs ucunu okşuyordu.

Küçük ve oldukça garip olan bu hareket tüm bedeni boyunca yayılan ısı dalgaları göndermişti. “Sana veya beni koruyacak başka birine ihtiyacım yok.”

Briec bakışlarını göğüslerine ve şu an acı verici derecede sert olan göğüs uçlarına dikmişti. “Ama çok yumuşak ve kırılansın.”

“Ben yumuşak ve kırılğan değilim. Ben... Ben...”

Talaith devamını getiremedi. Göğsünün çok yakınında dolaşan ağzıyla onu izlerken ne yapacağını daha o harekete geçmeden biliyordu. Yine de, ejderhanın ağzı açılıp başı alçılırken genç bir bakire gibi panikledi.

“Yola erken koyulmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum,” dedi aceleyle, Briec’in diliyle göğüs ucuna bir fiske atmasından hemen sonra. Sırtını kavislendirip daha fazlası için yalvarmamak için tüm gücünü kullanması gerekmişti.

Ejderha durdu ve inledi. Uykulu menekşe gözler Talaith’e baktı. “Gün içinde konuşmadığın bir zaman dilimi var mı?”

“Hayır.”

Briec ona dikkatle baktı ve Talaith bir an onun umursamayarak göğüsleriyle keyfine bakmaya devam edeceğinden korktu. Bu durumda Talaith onu durduramazdı. Onu durdurmayı gerçekten istememesinin de büyük ölçüde payı olurdu.

Fakat iç çekerek kendini Talaith'ten uzaklaştırınca genç kadın vücut sıcaklığının kaybını anında hissetti. Talaith bacaklarını yukarı kaldırarak kollarını etrafına doladı. Ejderha otururken saçları kalp atışlarını hızlandırarak Talaith'in çıplak vücudundan kaydı.

"Tamam. Mağarama ne kadar erken dönersek, bunu da o kadar erken çözümleriz."

Mağarasına dönmek mi? Pekâlâ, bu kulağa pek de iyi gelmiyordu. "Neyi çözümleriz?" Dişleri yeniden birbirine çarpmaya başladı ve Briec ona kızgınlıkla baktı.

Bir alev dalgasıyla ölü ateşi yeniden canlandırdı. "Sence?" Düşünmeden başını kaldırdı ve havayı kokladı. Gülümsedi. "Burada kal."

Ardından ayağa kalkıp ormanın içinde gözden kayboldu.

Başını iki yana sallayarak kenara atılmış geceliğini kavradı. Uyuduğu sırada ejderhanın bunu vücudundan çıkarışını hayal etmemek için mücadele etmesi gerekti ve yeniden üzerine geçirdi.

Kendini ayağa kalkmaya ve hareket etmeye zorlayan Talaith ateşe biraz daha çalı çırpı ekledi. Yanılıyor olabilirdi, ama uzaktan duyduklarının gerçekten çığlıklar ve savaş naraları olduğundan şüpheleniyordu. Emin olamazdı, bu yüzden sesler yakına gelmedikçe endişelenmemeye karar verdi.

Sonunda ejderha geri geldi. Omzunun üzerinde geniş bir çanta ve elinde güzel bir siyah elbise vardı.

"İşte. Uyacak mı bir dene. O gudubet geceliğe daha fazla katlanamıyorum."

Talaith kendini görmek için bakışlarını indirdi. "Kirlilik dışında, ki bu senin suçun, tam olarak ne sorunu varmış?"

EJDERİN ARZUSU

“Donuk, kasvetli ve sıkıcı. Senin olmadığın her şey. Bu yüzden onu çıkar ve bunu giy. En azından sana daha güzel giysiler bulana kadar seni sıcak tutar.”

Talaith elbiseyi ondan aldı. En kaliteli yünden yapılmıştı. Bunun, sahip olduğu tüm elbiselerinin toplamından daha fazla tutacağını tahmin etti. Gene de kurtarıcısının, ister bir ejderha ister bir insan olsun, görünürde bir cebi yoktu, yani bunu nereden bulmuştu?

“Bu elbiseyi nereden buldun?”

Briec arkasını, geldiği yeri işaret etti. “Yol üzerindeki konvoydan.”

Talaith ürperdi. Şimdi tüm o çığlıkların gerçek olduğunu biliyordu. “Yani, bu elbisenin sahibi olan kızı öldürdüğünü mü söylüyorsun?”

“Hayır. Sana söylediğim bu değil. Kız çığlık atarak kaçtı. Tıpkı oldukça tumbul hizmetçilerinin yaptığı gibi. Onunla birlikte olan askerler ise...”

Talaith bir elini havaya kaldırdı. “Lütfen devam etme.”

“Onlar için kendini kötü hissetme. Onlar ağabeyimin eşinin düşmanlarıydı. Yani sanırım. Belki. Neyse, bir taşla iki kuş gibiydi.”

Talaith ona bakmayı sürdürünce, çantayı yukarı kaldırdı. “Acele et ve üzerini değiştir, böylece yemek yiyebilirsiniz. Ekmek ve peynirleri varmış.”

Talaith iç geçirerek elbiseyi özenli bir biçimde yere koydu ve ejderhaya arkasını dönerek geceliğini çıkarttı. Soyunur soyunmaz elbiseyi kucakladı ve aceleyle üzerine geçirdi. Ejderhanın, her hareketini izlediğinin farkındaydı.

Korsajını bağladı ve ejderhayla yüz yüze gelmek için döndü. “Ee?”

Briec ona sıcak bir gülümseme sundu. Ve Talaith hayatında ilk kez güzel olduğunu hissetti. "Çok daha iyi."

Fırsat bulur bulmaz yıkama niyetiyle geceliğine uzandı, ama küçük bir alev topu giysiyi saniyeler içinde imha ederek Talaith'e engel oldu.

Bir kaşı kalkık, ejderhaya baktı. "Bu *sahiden* gerekli miydi?"

Omuz silkti. "O *gecelikten* *sahiden* nefret ediyordum."

"Sanırım bunu anladım."

Genç kadın açtı. Ekmek ve peynirden sonra bile söylediği şey buydu. Bu yüzden birkaç saat uçtuktan sonra, Briec açık bir alana inmişti ve şimdi genç kadının yemeğini alabilmek için ormanın içinden bir kasabaya doğru yürüyorlardı. Ve tüm bu zaman zarfında Talaith durmaksızın konuşmayı sürdürmüştü.

Çoğunlukla sızlanma şeklindeydi. Ama bir kısmı da, her şey hakkında olabilen gözlemiydi.

"Ayaklarına atılacak bakireleri bekleyerek bu civarda bir mağarada yaşamalıydın, sence de öyle değil mi?"

"Hım, ben..."

"Demek istediğim, bu deliliği tam olarak ne kadar sürdüreceğiz?"

"Bak, ben..."

"Tüm bunlar hakkında *benim* nasıl hissediyor olabileceğimi hiç göz önüne aldın mı? Hayır. Bekle. Bunu cevaplamakla uğraşma. Biz alçakgönüllü insanlar için olan hislerini tahmin edebiliyorum."

Talaith omzunun üzerinden ona baktı. "Ee? Bir şey söylemeyecek misin?"

EJDERİN ARZUSU

Ejderha ona yalnızca güldüğünde, Talaith kendi kendine söylenerek paldır küldür uzaklaştı.

“Sinirlenme,” diye genç kadının arkasından seslendi. Talaith durdu ve ona bakabilmek için döndü. “Ben bu kadar çok, ee, sohbete alışkın değilim.”

Genç kadının gözleri kısıldı. An itibarıyla, ejderha formuna olan korkusu gittikçe azalmış görünüyordu. Ne yazık ki Brieç aynısını insan hali için söyleyemiyordu. “Çok konuştuğumu mu söylüyorsun?”

“Sen çok konuştuğunu *düşünmüyor* musun?” Brieç onun tepesinde dolaşmaya başladı, yeni elbisesinin içindeki görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Fakat hiçbir şey çıplakken ne kadar güzel olduğuyla kıyaslanamazdı. Önceki gece o korkunç geceliği üzerinden sıyrıp almak, onu yanına aldığından beri tüm katlanmak zorunda kaldıklarına oldukça değmişti. “Sesinin tınısından hoşlanmadığımdan değil.”

Bu Talaith’i şaşırttı. “Hoşlanıyor musun?”

“Evet.” Kuyruğunu önüne yerleştirerek onu çevreledi. “Güzelisin. Akıllısın. Biraz da huysuzsuz.”

“Değilim.”

“Ve açık ki, bir şey saklıyorsun.”

Bunun üzerine Talaith’in bedeni gerildi, ama bir şey söylemedi. Brieç kuyruğunu nazikçe bacaklarının çevresinde gezdiriyor, genç kadında yarattığı küçük ürpertiden zevk alıyordu. “Öyle değil mi? Bir şey saklamıyor musun?”

“Saklıyorsam bile, gerçekten sana anlatacağımı düşünüyor musun?”

“Haklısın. Yine de...” Kuyruğunu bacaklarından yukarı, poposuna doğru kaldırdı.

Talaith tiz bir ses çıkardı ve ona vurdu. “Kes şunu!”

“Sıradan bir köylüye göre çok daha zekisin ve düzgün konuşuyorsun. Okuma yazma bildiğini söyledin. Dolayısıyla, kesinlikle köylü sınıfından değilsin. Alesandair’lisin, yine de yakın çevrede aileden kimse yok. Kuzeyin bu uzak bölgesinde yanında başka bir kadın veya ailesinden biri olmadan dolaşan, çöl topraklarına ait bir kadına hiç rastlamadım. Bir de şu sihri, doğrusunu istersen kullanılmayan ve sadece bedeninden yağmur suyu gibi akan sihri ekleyince aklıma gelen, bir şey sakladığın oluyor.”

Talaith dümdüz karşıya bakarak sessiz kaldı.

“Gerçekte kimsin, küçük insan?”

Koyu gözler ejderhanın yüzüne odaklandı. “Bir Nolwenn cadısıyım.” Kaçamak bir cevaptı, buna karşın Briec’i büyüledi.

“Nolwenn cadısı mı? Burada?” Şimdi akli gerçekten karışmıştı. “Tanrılar adına, neden bir Nolwenn cadısı kocam dediğin o soytarıyla yaşar?”

“Annem beni uzun zaman önce reddetti. Bu yüzden... Oradan ayrıldım. Kuzeye geldim.”

Briec kalçasının üzerine oturdu. “Seni reddetti? Ama Nolwenn cadılarının yalnızca bir çocukları olabilir. Genellikle bir kız, yanılmıyorsam.”

Talaith, “Biliyorum!” diye patladı. “Kendi halkımı tanımadığımı mı düşünüyorsun?”

“Fakat annenin sahip olabileceği tek çocuğu reddetmesi için, küçük cadı, ne yapmış olabilirsin?”

“Âşık oldum.”

Ah. Briec şimdi anlıyordu. Nolwenn cadıları asla tek eşli olmazdı. Yalnızca üremek ve doğal ihtiyaçlarını karşılamak için birleşirlerdi veya bazı sihir hakları için. Birini asla eşleri olarak almazlardı. Yaşamları talepkâr çöl tanrılarına ve sihre aitti.

“Kocan mı?”

"Hayır. Başka biri. Ve sen sormadan önce söyleyeyim, o uzun zaman önce öldü."

"Annen seni tekrar kabul etmedi mi?"

"Ona asla sormadım."

"*Büyüleyicisin.*" Sahiden öyleydi. Bir Nolwenn cadısı mı? Onu beyaz bir ejdercadı olan kız kardeşiyle tanıştırmalıydı. Sadece anneleri Ejderha Kraliçe kız kardeşinden daha fazla güce sahipti.

Briec'in aklında başka bir şey vardı. "Kaç yaşındasın?"

Talaith iç geçirdi. "Otuz iki kış. Yakında otuz üç olacak. Neden?"

"Daha bebeksin." Nolwenn'lar ejderhalar gibi ölümsüz değillerdi ama altı yüz veya yedi yüzyıldan fazla yaşarlardı.

"Belki ejderhaların gözünde öyledir, ama cadı olsam da hâlâ bir insanım."

"Biliyorum. Gerçekten trajik."

"Neden trajik olsun?"

"Çünkü..." Ufaktan burun kıvırdı. "İnsanlar çok güçsüzdür. Sinir bozucu, mızımız ve aptaldırlar." Talaith konuşmak için ağzını açtı ama Briec ona izin vermedi. "Fakat bu yüzden seni büyüleyici buluyorum. Sen bunlardan hiçbirini değilsin. Sinir bozucu olman dışında."

Talaith burnundan soludu. Aslında birçok kez yaptı bunu, sonra da döndü ve paldır küldür uzaklaşmaya başladı. Bunu da sürekli yapıyordu, paldır küldür uzaklaşmayı.

"Konuşmayı bitirdik mi?"

"Evet."

Briec onun peşinden gitti. "Ama benim daha sorularım var."

"Sorularını alıp münasip bir yerine sokabilirsin."

Briec kuyruğunu genç kadının önüne sertçe çarparak yerleştirdi. "Seni duyamadım sanırım, küçük cadı."

"Beni gayet iyi duydun ve artık beni bu şeyle tehdit etmeyi bırak!" Onun kuyruğunu tekmeledi.

Tanrılar adına, bu kadın gerçekten tapılasıydı.

"Seni tehdit etmiyordum. İlerleyişini durduruyordum. Güven bana, seni tehdit edersem bunu fark edersin. Şimdi," yeniden yere kuruldu, "nerede kalmıştık? Ah, tabii. Bana açıklaman gereken bir şey vardı."

Teslimiyetle iç çekerek sordu. "Neymiş?"

"Nolwenn cadıları doğuştan güçlüdür."

"Bazıları. Doğum öncesi, sırası ve sonrası uygun büyüler yapılırsa," diye karşılık verirken aniden kır çiçeklerini toplayarak ejderhanın etrafında yürümeye başladı. Tuhaftı. Pek de çiçek toplayacak bir tipe benzemiyordu.

"Sihir seni sarmalıyor olsa da tam anlamıyla dizginlenmemiş."

"Yeterince doğru." Hâlâ çiçek toplayarak ejderhanın arkasında yürüyordu. "Alesandair'den ayrıldığımdan beri uygulamadım veya çalışmadım."

"Anlıyorum. Şey, belki ben sana..." Brieç yüzüne bakarak konuşmak için arkasını döndü, ama Talaith artık arkasında değildi.

Brieç etrafa göz attı, artık arkasında olmayışının asıl mesele olmadığını hızla keşfetti. Artık yakınlarda değildi.

Küçük kaltak gitmişti!

Talaith ağırlığını taşıyabilecek en yüksek dalın üzerine çömelmişti. Bu kadar kısa sürede onun bulunduğu yerden yükseğe tırmanmak ve görüş menzilinden çıkmak kolay olmamıştı. Canavar kocamandı. O kibirli ahmağın büyük, gümüş rengi kafasına kızgınlıkla baktı.

Sinir bozucu? Ben mi sinir bozucuyum? Esas kendisinin nasıl bir piç kurusu olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu? Açık ki yoktu, olsaydı Talaith'in gitmesine izin verirdi.

Ama ejderha ona sahip olmakta "kararlıydı." Hayır. Hayır. Hayır. Bu gerçekleşmeyecekti. Talaith bazı garip ve aptalca şeyler yapmıştı, ama bir ejderhayı bacaklarının arasına almak, bunlardan biri olmayacaktı.

Talaith üzerinde yoğunlaşarak nefes alışverişlerini ve kalp atışlarını yavaşlattı. Eğitimcilerinin söylediğine göre ejderhaların olağanüstü bir iştirme yetenekleri vardı, dolayısıyla onu duymaması için Talaith tüm becerisini kullandı. Dalların ve yaprakların gölgelerinde gözden kaybolmuştu, ejderha onu bulamayacaktı.

Talaith'in kontrol edemeyeceği tek şey ise keskin kokusuydu.

Ejderha havayı kokladı, ardından doğruca ona baktı. "İşte buradasın küçük cadım."

Kahretsin.

Talaith daha yere inmeyi aklına bile getiremeden, Briec ön pençeleriyle ağacı kavradı ve sallamaya başladı. Çığlıklar atan Talaith uçuyordu. Ama ejderhanın lanet olasıca kuyruğu zemine çarpmasına saniyeler kala onu yakaladı.

"Bu hayret uyandırıcıydı küçük cadı. Söylesene, böyle hızlı hareket etmeyi ve etkili bir biçimde gözden kaybolmayı nerede öğrendin? Küçük köyünde sabah ekmeğini pişirdikten sonra mı?"

Briec kendi esprisine gülerken kasabaya doğru yürüyordu. Genç kadını hâlâ kuyruğuna sarılıydı.

"Evet, senin hakkında yanılmamışım. Sen büyüleyicisin. Birlikte harika vakit geçireceğiz küçük cadım."

Ondan daha fazla nefret edebilir miyim? Talaith bunu üzerinde bir an düşündü. Hayır, ondan halihazırda ettiğim nefretten daha fazlası olamaz.

BÖLÜM 6

Tavernadan gelen konuşma seslerine güvenerek içeri girmeye karar verdiler, en azından yemek ilgi çekiciydi. Kızgın tanrılar ve korkunç kasırgalar hakkında epey gevezelik ediliyordu. Ayrıca, yakında vuku bulacak Kara Ay'dan korkuyorlardı.

Elbette güçlü ayın esas ismi bu değildi, ama Talaith, Kuzeylilerin farklı kültürler hakkında doğru bir bilgiye sahip olduklarını ummaktan çoktan vazgeçmişti. Zaten, şu anda daha büyük sorunları vardı.

Şimdi endişelendiği tek şey, sinir bozucu derecede kararlı ejderhadan kurtulmaktı. Neyse ki, sessiz bir köşede bulmuş oldukları masada ejderha, arkasına yaslanmıştı. Talaith ortadaki uzun masalardan birinde oturmak zorunda kalmalarından korkmuştu. Bu durumda, ejderhanın dikkat çekmemesi zor olurdu. Siyah pelerininin kapüşonu o gümüş rengi saç yelmesini örtüyor olmasına ve giymiş olduğu zincir zırh gömlek ve pantolona (belli ki o ölüme mahkûm konvoyda, birinin beden ölçüsü ejderhaninkine yakındı) rağmen nereye giderse gitsin bakışları üzerine çekiyordu. Herkesten daha uzundu. Ayrıca,

Talaith'i neredeyse peşinden sürüklemek zorunda kalıyordu ve ikisi birlikte halkın genelinden büyük ölçüde ayrılıyorlardı.

Talaith'in anlamadığı, hiçbir zaman da anlamayacağı şey neden hâlâ çığlık atmamış oluşuydu. Neden yardım istemek için bağırılmamıştı? Tavernaya gelmeden bir sulh hâkiminin önünden geçmişlerdi. Burası, bir sulh hâkimi olan az sayıdaki kasabadan biriydi ve adam onları yoğun bir merakla izlemişti. Buna rağmen Talaith ne bağırmış ne de geri çekilmeye çalışmıştı. Sadece arkasına bir bakış atmıştı.

Çenesini eline dayayan Talaith birasının içine boş boş bakıyordu. Neden yardım istemek için bağırmadığını tam olarak biliyordu. O zarar görebilirdi. Hatta öldürülebilirdi. Talaith bunu istememişti. Ondandır nefret etse de –ondan nasıl da nefret ediyordu– onun ölümünden sorumlu olmak istemiyordu. Tek istediği, ejderhanın gitmesine izin vermesiydi. Fakat şekil değiştirmeye fırsat bulamadan kasabalılar ona aniden saldırırsa veya şekil değiştirip de kasabayı yerle bir ederse... Talaith iki türlü de kendini bağışlamazdı.

Annesinin kulağına fısıldayışını neredeyse duyabiliyordu. "Talaith, Haldane'in kızı, sen bir aptalsın."

Ve ejderha teselli için neden annesine koşmamış olduğunu merak etmişti. Talaith, bu "eve hoş geldin" in cana yakın olmaktan uzak olacağını herkesten iyi bilirdi.

"Düşüncelere gömülmüşsün, küçük cadı. Seni endişelendiren nedir?"

"Beni o şekilde çağırmaya devam edersen, biri yüzümde bir yarık açacak."

Briec şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bu artık yürürlükten kalktı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Aslında üç yıldır bu ceza, yasaya karşı gelmek oldu. Yeni," o kibirli havasıyla burun kıvırdı ve, "kraliçe başa geçtiğinden beri," dedi.

Talaith bakışlarını kupasına çevirdi ve bardağı tutan eli gerilse de yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. "Yeni bir kraliçe mi?"

"Evet. Gárbhan Adası'nın Kasabı uzun süre önce öldü. Canını ve tahtını kız kardeşi aldı."

"Anlıyorum."

"Bunu bilmiyor muydun?"

Ona o kadının geleceğini söylemişlerdi, ama kimse bunun olup bittiğini söylememişti. "Hayır, Lort Hamish kendi açık onayı olmadan köylere bilgi gelmesine veya köylerden bilgi çıkmasına izin vermezdi. Söylentileri yayanlar çoğunlukla gecenin bir yarısı zindana sürüklenirdi."

Ejderha tiksintisini zorlukla saklayarak gözlerini devirdi. "O küçük adamdan hoşlanmıyorum."

Talaith sonunda gülümsedi. "Yalnız *sen* onun küçük olduğunu düşünebilirsin."

"Çok doğru."

Genç kadın dudaklarını yaladı ve dikkatle sordu. "Sen, ee, yeni kraliçeyi tanıyor musun?"

"Onun hakkında konuşmamayı tercih ediyorum," diye yanıtladı telaşla. Aniden oturduğu yerde doğruldu. "Gitmek istiyorum."

Talaith homurdandı, uçmak için olan gönülsüzlüğünü saklayamadı. "Yürürsek olmaz mı?"

"Yaklaşan fırtınaya rağmen mi? Sanmıyorum küçük cadı. İçeceğini bitir de gidelim. "Tüm bu insanlardan," etrafa göz attı, "sıkıldım."

“Güven bana,” dedi alayla ve birasını tek seferde yuttu, “bu his karşılıklı.”

Kasaba halkı haklıydı. Fırtına yaklaşıyordu. Kötü bir fırtına. Briec havada bunun kokusunu alabiliyordu. Ve hızlı hareket ediyordu, Briec’ten epey hızlı. Bir buz fırtınasına meydan okumak onun için sorun değildi, ama bunu küçük cadısına yapamazdı. Şu insanlar ve onların dayanıksız tenleri; genç kadın daha eve varamadan soğuktan donardı.

Böylece, bin fersahlık alanda bildiği tek güvenli yere yöneldi isteksizce.

Mağaranın içine indiklerinde rüzgâr hız kazanıyor ve yağmurla karın ilk damlaları kanatlarına düşüyordu. Neyse ki genç kadın bu uçuş boyunca söylenmemişti, fakat yelesine ölümcül bir şiddetle yapışmakta ısrar etmişti.

“Artık beni bırakabilirsin.”

“Emin misin?”

Briec onun sesindeki endişe karşısında gülümsemişti.

“Evet. Eminim. Tabii, insana dönüşürken beni tutmak istiyorsan...”

“Hayır!” Talaith boğazını temizledi. “Yani, gerek yok.”

Üzerinden inebilmesi için Briec zemine doğru eğilirken Talaith parmaklarını saçlarından çözdü.

Isınmak için kollarını bedenine dolarken ejderhadan birkaç adım uzaklaştı. “Mağaran burası mı?”

“Hayır. Fakat bu fırtınada yola devam edemezdik. En azından sen edemezdin.” Briec onu tehlikeye atmak istemiyordu.

“Burada güvende olacağımıza emin misin?”

“Evet.” Briec ondan uzaklaşarak mağaranın içine yöneldi. “Burada bekle. Hemen dönerim.”

“Tabii,” diye arkasından seslendi Talaith. “Bu rutubetli, karanlık inde *seni* beklerken ne kadar hoş vakit geçiririm.”

Alaycılığını yok sayarak Briec bu yerde sinsi sinsi dolaştığını bildiği belaya doğru ilerledi.

Beş dakika sonra fırtına korkunç bir hal aldı. Talaith kuzey topraklarında geçirdiği tüm o yıllar boyunca böyle kötü bir fırtına gördüğünü hatırlamıyordu. Şimşek mağaranın dışındaki birkaç taşa isabet ederek Talaith'i öldürmeye çok yaklaştığında, ejderhanın dönüşünü burada beklemenin kendi yararına olmayabileceğine karar verdi.

Başka ne yapabileceğinden emin olmasa da burada dikip duramayacağını biliyordu ve mağaranın içine yöneldi. Meşalelerle aydınlatılmış uzun bir koridor bulması fazla zamanını almadı. Yatıştırıcı altın rengi ışık karşısında rahatlayarak iç geçirdi, sonra taşlı yoldan inmeye koyulduğunda onu çevreleyen taş duvarların dışında art arda gürleyen devasa şimşekleri neredeyse unuttu.

Doğal bir süreç sonucu oluşmuş odalardan geçti. Bazısı bir veya iki büyük kaya parçası dışında boştu, fakat ilerledikçe diğerlerinin mobilya, giysi ve heykellerle dolu olduğunu keşfetti. Bazı odalar öylesine büyüktü ki, at arabaları içlerine tamamen sığabiliyordu. Ve bir tanesi, kirli zeminden kalçasına kadar altın para ve hazineyle doluydu.

Burada durdu. Son kez babasının evinde, âşık olduğu çocukla gizlice buluşmak için kaçtığı evde altın görmüştü. Annesinin tabiriyle, “senin varlığını mümkün kılan tohumları bana veren kişi” olan babasının bu küçük anısına gülümserken

koridorda ilerlemeye devam ediyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra durdu. Daha doğrusu donakaldı.

Ne kadar süredir Talaith'i takip ediyordu? Onu izliyordu? Doğru, Talaith burada, dehşete düşmüş halde sonsuza dek kalabilirdi. Fakat son iki günde bunu yeterince yapmamış mıydı?

Böylece Talaith kendini hazırladı ve yavaşça döndü.

"Merhaba güzel leydi."

Konuşuyordu. Mağara boyunca arkasından süzülen altın rengi yeleye sahip devasa bir altın ejderha Talaith'le konuşuyordu.

Neden konuşmasındı? *Böyle bir şey biz aklını kaçıranlar arasında yaygın olmalı.*

Çoğu insan hayatı boyunca ejderhayla karşılaşmazdı hiç. Her nasılsa Talaith iki tanesiyle karşılaşmayı başarmıştı. Hayatı daha fazla zorlaşabilir miydi? Muhtemelen hayır.

Ejderha eğildi ve onu kokladı. "Ah, anladığım kadarıyla ağabeyim buralarda. Sen onun bana hediyesi misin?"

Talaith homurdandı. İnsanların sadece kendi oyuncakları olduğunu sanan kibirli, sırtan ejderhalardan bıkmıştı. Doğrusu, erkek olan her şeyden bıkmıştı. Tüm erkek türleri açıkça etraflarında var olan her şeyi tahrip etmekten başka bir şey yapmayan korkunç yaratıklardı.

Ortada bir kafa karışıklığı olmaması için her kelimesini kesin bir dille ifade ederek, "Hayır, seni kibirli, yarım akıllı piç kurusu. Burada oluşumun seninle bir alakası yok."

Şaşırان ejderha kalçasının üzerine oturdu. "Ben... Ah..."

"Ne var? Korkundan titremem mi gerekiyordu?" Sesini bilerek alçak ve kontrollü tutarak ona yaklaştı. "Hıçkırma ve merhamet için yalvarmalı mıyım? Sana veya o kibirli, yarım akıllı ağabeyine bu zevki yaşatmaktansa cehennemin en ücra köşelerinde yanmayı tercih ederim."

Talaith kesinlikle öleceğini düşünüyordu. Sonunda şansını son noktasına kadar zorlamıştı. Özellikle, altın ejderha yüzüstü yere yatıp pençesini durmadan taşlı zemine vurarak mağarayı sarsmaya başladığında.

Fakat, şaşırtıcı bir şekilde, amacı onu öldürmek gibi görünmüyordu. Bununla birlikte, o kahkahaları...

O devasa bedeni sırtüstü yuvarladığında kahkahaları daha bariz ortaya çıkmıştı ve isterik bir biçimde gülüyordu neredeyse. Güçlü ejderha uzuvları ve her şey sağa sola sallanıyordu.

Nihayet gümüş ejderhası belirdi. Talaith onun faklı yüz ifadelerini ve ruh hallerini öğrenmeye başlamıştı. Şimdi endişeli görünüyordu.

Kelimenin tam manasıyla kahkahalarla yerlerde yuvarlanan altın ejderhaya, sonra da Talaith'e baktı. "Ne yaptın?"

Buna inanamayan Talaith ona sertçe çıktı. "Ben mi?"

Altın ejderha bakışlarını gümüş olana kaldırdı. "Hayatını bir cehenneme çevirecek ağabey!" Sonra yeni ve şiddetli bir kahkaha dalgasına daha gömüldü, yine yerde bir oraya bir bu-
raya yuvarlanıyordu.

Gümüş olan homurdanarak altın ejderhayı boğazından kavradı ve onu kaldırarak ayaklarının üzerine yerleştirdi. Altın olan boğazındaki gümüş pençeden kurtulmak için onu itti. Böylece gümüş olan diğerini geri itti. Birkaç saniye boyunca birbirlerine dik dik baktılar, ardından savaş başladı.

Talaith geriye bakma zahmetine hiç girmeyerek koşmaya başladı, bir yandan da iki ahmak ejderhayla birlikte canlı canlı gömülmekten kurtulabilmek için dua ediyordu.

Mavi Eibhear gözlerini açtığında Gwenvael'in altınlarına mutlulukla gömülmüş olan bir kadın, kuyruğunun üzerinde

oturuyordu. Ağabeyi Gwenvael'in mağarasına, yaklaşan fırtınanın geçmesini beklemek için gelmişti ve hantal gövdesini Gwenvael'in etrafa saçtığı altın yığınlarından birinin altına yerleştirmişti.

Gözden kaybolmada, özellikle bir ejderha için her zaman iyi olmuştu.

Fakat, Gwenvael'in hazineleri arasında bunun kadar ilginç bir şey bulmayı hiç ummazdı.

Çok güzel bir insan dişisi. Ve ağabeyinin kokusunu ya-
yıyor. Brieç bir insanla mı birlikte? Kraliçe bundan zerre ka-
dar hoşlanmayacaktı. Fearghus'un eşini kabullenmeyi ancak
öğrenmişti.

Onu ürkütmemek için yavaşça burnu kadının bacağına
değecek kadar doğruldu. Kadın onu hemen fark etmedi, ma-
ğara duvarlarının her sarsılışında –Brieç ve Gwenvael “tar-
tışmalarından” birini yaşıyor olmalıydılar– veya taşların ta-
vandan kafasını kıl payı ıskalayarak düşüşünde korkudan
siniyordu. Yine de, Éibhear kadının ejderhanın varlığının far-
kına vardığı anı anladı.

Kadının tüm bedeni gerildi. Gözlerini kapattı ve umutsuz-
lukla inledi. Herhangi birine yöneltmeden, “Tam olarak daha
ne kadarına dayanmam gerekiyor?” diye sordu. Éibhear ha-
zır olduğunda kendine bakacağını tahmin ettiğinden bir şey
demedi. Ve ona baktı.

“Merhaba.”

Kadın içini çekti. “Mavi. Sen mavisin.”

“Ben Mavi Éibhear’ım.” Seksen yedi yıldır bunu söylemek-
ten hiç bıkmamıştı.

“Elbette, öylesin.” Yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Bu-
rada daha kaç tane ejderha var tam olarak?”

Éibhear ne demek istediğinden, hatta onun kendisiyle mi konuşuyor olduğundan emin değildi, bu yüzden sormaya karar verdi. "Burada mı leydim, yoksa tüm dünyada mı?"

Ellerini gözlerinin üzerinden çekmeden sertçe karşılık verdi, "Neden tüm dünyadakini sorayım ki?"

Éibhear'ın, tüm ailesi içinde en toleranslı birey olduğu türü arasında bilinen bir gerçektir. Umumiyetle insanlardan hoşlanırdı ve içlerinden bazılarını arkadaşları olarak görürdü. Fakat bu, bir insanın iyi bir sebebi olmadan ona bağırmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Yavaşça, Éibhear ondan uzaklaştı. Fakat kuyruğunu onun altından çekene ve poposu Éibhear'ı kaplayan altın yığınıyla yere çarpana kadar genç kadın bunu fark etmedi.

"Ah." Enfes koyu kahverengi gözler ona döndü. "Bunu neden yaptın?"

Éibhear omuz silkti. "Yalnız kalmak istediğimi düşündüm."

Mağaranın derinlerinden başka bir çarpma sesi geldi ve duvarlar titredi. Genç kadın bacaklarını kendine çekti ve kollarını bedeninin etrafına doladı. "Hayır," diye karşılık verirken bakışlarını tavana kaldırdı, belli ki her an tepesine çökmesinden korkuyordu. "Yalnız kalmak istemiyorum. Biriyle birlikteyken, canlı canlı gömülmek daha hoş olur. Ebediyette bir birimize eşlik ederiz." Sonra derin bir nefes alarak itiraf etti. "Çok yorgunum. Kabalık ettiysem özür dilerim."

"Ah, hayır etmedin." Éibhear onu rahatlatmak istiyordu, bu yüzden burnunun ucunu genç kadının yükseltilmiş dizlerine dayadı. "Seni tamamen anlıyorum."

Talaith yüzüne tehlikeli bir biçimde yakın duran mavi ejderha burnuna baktı. *Ah, tamam. Bu akla uygun.* Bu ejderhaya karşı

bir dehşet olmasa da, bir ürkeklik hissetmesi gerekirdi, ama hissetmiyordu. Onunla ilgili bir şey Talaith'i sakinleştiriyordu. Bunu şu anda açıklayamazdı ve zaten açıklamak istemiyordu.

"Kardeşlerim yakında buna bir son verecektir," dedi ya-tıştırır bir tavırla. "Genellikle ikisinden birinin bir yeri kana-maya başlayınca bırakırlar."

"Endişelenmiyor musun?"

"Ne hakkında?"

"Bu mağaranın dayanıklılığı hakkında."

"Ah. Bu mağara biz doğmadan çok önce buradaydı ve biz atalarımızın yanına gittikten çok sonra da burada olacak."

Başka bir gürültülü çarpma ile duvarlar sallandı ve Talaith elini ejderhanın kafasının üzerine yerleştirdi. Bilinmeyen bir sebepten bunu rahatlatıcı bulmuştu.

Karşılık olarak mavi ejderha onun daha yakınına sokuldu. Talaith elini saçlarının arasından geçirirken memnuniyetle iç çekti. Talaith karşı koyamıyordu. *Ejderha maviydi!*

"Adın nedir leydim?"

Onu neredeyse iki gün boyunca alıkoyan ejderha bile bunu sormamıştı, sanki onun umurunda değil gibiydi. "Talaith. Adım Talaith."

"Çok hoş bir isim leydim."

İpeksi yeleyi okşamaya devam eden Talaith, sonunda ona küçük bir gülümseme bahşetti. "Ben bir leydi değilim, ejderha. Sadece bir tüccarın tek kızıyım." *Ve bir tanrıçanın seçtiği kişiyim. Amacı, hımm, muhtemelen bundan bahsetmemeliyim.*

"Birçok soyluyla tanıştım. Sendeki asalet onların çoğundan daha fazla."

Talaith bir kahkaha attı. "Beni tanımıyorsun bile."

Devasa ejderha kafasını kaldırdı ve güzel gümüş rengi gözleri ona odaklandı. Mavi ejderha onu incelerken, Talaith

önceden gümüş rengi ejderha aynı şeyi yaptığında olduğu gibi çıplak veya rahatsız hissetmedi. Hayır, bu ejderhanın yalnızca önündeki olayı değerlendirdiğini biliyordu.

Mavi ejderhanın gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. "Leydim, boynuna ne oldu?" Köy halkının kazığı hazırlarken asıldığı ilmeğin Talaith'in boğazında oluşturduğu yaraya burnunu nazikçe sürttü.

Talaith onun bu kadar yakın olmasından korkuya kapılmayınca, kendiyile oldukça gurur duydu.

Omuz silkerek, "Köy halkı dün sabah beni asmaya çalıştı," dedi.

Ve mavi ejderha kibarlık gösterdiği kadar kolaylıkla sinirlendi. "Sana bunu neden yaptılar?"

"Çünkü ben bir cadıyım."

Éibhear öfkeyle soludu. "Evet, öylesin. Seni kuşatan sihri görebiliyorum. Peki ya ailen? Orada seni koruyacak kimse yok muydu?"

Talaith kıkırdamasına engel olamadı. "Kocam onlara öncülük etti." *Tanrılar adına, Talaith. Bu komik değil.*

Éibhear kısık sesle hırladı ve burun deliklerinden siyah duman dalgalandı. "Onları öldürmemi ister misin? Biliyorsun, bir köyü yerle bir edebilirim. Hepsini yerle bir edebilirim."

"Bu çok, ee, tatlı. Ama vaktini boşa harcama. Onları kendi cehaletlerine bırak. Artık canımı sıkıyor."

Ona biraz daha baktıktan sonra Éibhear başını salladı ve onu tekrar Talaith'in dizlerine yerleştirdi. "Nasıl istersen. Fakat fikir değiştirirsen, lütfen bana haber ver."

Talaith uzun zaman sonra ilk kez sırttı. "Veririm. Söz."

Gwenvael pençesini kaldırdı. "Dur. Dur." Burnunu sildi ve altın rengi pençelerine baktı. "Ah! Kan. Kanıyorum! Ölüm benim için geliyor!"

Briec gözlerini devirdi. Aptal kardeşinin maskaralıklarına haddinden fazla sinirlenmişti. "Of, korkak."

Gwenvael kükredi ve ona yeniden saldırmaya hazırlanarak çömeldi. O esnada Briec aniden insanının kaçmış olduğunu fark etti.

"Kadın nerede?"

Anında Gwenvael'in dikkati dağıldı. Tek gereken, dişilerle ilgili bir şeyden bahsedilmesiydi ve Gwenvael dağılırdı. Gwenvael'in cinsel deneyimine yalnızca büyükbabasınıninki rakip olabilirdi.

"Bilmiyorum." Etrafa göz gezdirdi. "Az önce orada duruyordu."

Briec kardeşine kızgınlıkla baktı. "Onu korkuttun."

"Ben mi onu korkuttum?"

Nefesini bıkkın bir şekilde dışarı bırakan Briec, havayı kokladı ve genç kadının kokusunu takip etti. Gwenvael'in tam arkasından onu izlemesi hiç şaşırtıcı değildi. *Meraklı piç.*

"Peki onu nerede buldun? Oldukça sevimli."

"Köyünde. Ve ondan uzak dur."

Gwenvael, hakarete uğramış numarası yapma cüretine de sahipti. "Aa, ağabey. Ben asla..."

"Nefesini boşa tüketme. Fearghus onun eşiyle ne yaptığını bana çoktan anlattı."

"Sadece eğleniyordum. Hiçbirinizde espri anlayışı yok doğrusu."

"Duyduğuma göre Fearghus'un eşi eğlenmemiş. Bu arada, boynun nasıl? Oraya bir bıçak sapladığını duydum."

“İyiym, sağ ol. Ve niçin onun adını hiç kullanmıyorsun?”

“Gerek görmüyorum. Kadının benim için bir ehemmiyeti yok.”

Briec yürümeye ara verdi ve havayı kokladı. Dişlerini gıcırdatarak Gwenvael’e döndü ve ikisi aynı anda, “Éibhear,” dedi.

Talaith bakışlarını paldır küldür odaya giren gümüş ve altın rengi ejderhaya kaldırdı. Gümüş renkli olan onu görür görmez gözlerini kıstı ve Talaith, Éibhear’ı korumaya yönelik kuvvetli bir arzu duydu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

İnsan şeklini almış ve Talaith’e saygısından ötürü siyah bir pantolon giymiş olan Éibhear ağabeyini tam anlamıyla yok sayarak yaralanmış boynuna ulaşmak için Talaith’in başını bir parça daha geriye yatırdı.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Bana küstahça karşılık verme. Sana bir soru sordum.”

“Ve ben cevap verme gereği görmedim. Ayrıca, şu an sana çok kızgınam, yüzünü bile görmek istemiyorum.”

“Ne diyorsun?”

Talaith kendine engel olamadan nefesini içine çekti ve korkuyla sindi. Éibhear’ın yüzündeki ifade, ona bakarken yumuşadı.

“Özür dilerim. Sadece bir veya iki dakika daha sürecek.”
Tanrılar adına. Sesi! Talaith, her sabah bu sesin günaydın diyeceği kadına neredeyse haset duydu. Elbette, bunda gümüş ejderhayı kızdıracak bir şey yoktu. Talaith’e edepsiz, çok edepsiz şeyler düşündüren sadece gümüş olandı.

“Sorun yok. İyiym.”

Éibhear nazıkçe biraz daha krem sürerken, Talaith irade-nin katıksız gücüyle dayandı. Dediğine göre, bu kremi bir cadı olan kız kardeşi yapmıştı ve boynundakiilmek yarasının acı-sını geçirecekti. Ağabeyinin, kadının yarasıyla ilgilenmemiş olduğunu fark ettiğinde mavi ejderha dehşete düşmüştü. Ta-bii, Talaith gümüş ejderhanın kendisine o kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Ek olarak, gümüş ejderhanın Talaith'e, boynuyla ilgilen-meyi ona hatırlatmasını söylemiş olduğu Talaith'in aklından "çıkıvermişti". O koca canavarın bunu Talaith'in hatırlatması olmadan hatırlaması gerekiyordu.

Tamam, Talaith. Şimdi bir eş gibi düşündün.

Éibhear ilmeğin kulaklarının arkasında, cildinde açmış ol-duğu hasara erişmek için o yöne seğirtirken, Talaith'e saçla-rını kaldırmasını işaret etti.

"Bunu tedavi etmek hiç aklına gelmedi mi ağabey?"

Gümüş ejderhanın irkilmiş bakışını takip eden Talaith'e yönelmiş kızgın bakış, önceki konuşmalarını oldukça iyi ha-tırladığını gösteriyordu.

"Bana hatırlatacağına söz vermişti."

"Sana hatırlatmak mı?" Éibhear, Talaith'in arkasında du-ruyordu, ama genç kadın rahatsızlığını ve kızgınlığını onun sesinden anlayabiliyordu.

Altın olan arkasına yaslandı ve başını iki yana salladı. "Na-sıl yapabildin? Seni piç kurusu."

"Kes sesini."

Altın olan, Talaith'e baktı ve göz kırptı. *Küstah ahmak.*

"Pekâlâ," diye devam etti Éibhear. "Bunun aklından nasıl çıkmış olduğunu anlıyorum. Fakat ben bunu yaparken," bir-kaç saç buklesini nazıkçe yolundan çekti, "neden bizi tanış-tırmıyorsun ağabey?"

"Ah, tabii ki." Gümüş ejderha boğazını temizledi, konuşmak için kocaman ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Éibhear merhemi sürmeye devam etti, fakat altın ejderha açıkça ağabeyinin onları düzgün bir biçimde tanıştırmasını bekliyordu. Brieç bir şey söylemeyince altın olan ısrar etti.

"Bana onun adını bilmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Şey, ben, of..."

Talaith saçlarını serbest bırakırken, ondan uzaklaşan Éibhear merhem kavanozunu kapatıyordu. Talaith'in gözleri sulanmaya başladı ve Éibhear'ın ejderha yapımı çerçöpü insan tenine sürmesine izin vermesindeki mantık hakkında düşündü. Ejdercadı büyük olasılıkla onu pullu bir şey için yapmıştı.

Éibhear kavanozu yanında taşıdığı küçük çantaya attı. "Ağabeyimiz onu dünden beri yanında tutuyor."

Altın renklinin gözleri, neredeyse kafasından ayrılacak kadar büyüdü, ardından Gwenvael kahkahalara boğuldu.

Éibhear alnındaki küçük çizgi incelemek için saçlarını yüzünden çektiğinde Talaith sesini çıkarmadı. Ancak gümüş ejderhanın bu samimi hareketi zerre kadar onaylamadığını iyi biliyordu. *Güzel.*

"Bir dikkatsizlikti," diye açıkladı onu kaçıran ejderhası.

Éibhear'ın gümüş rengi gözleri ağabeyine odaklandı. "Ben adını biliyorum. Ve onu yaklaşık on dakikadır tanıyorum."

Altın renkli, "Adım Yakışıklı Gwenvael," diyecek kadar bir süre gülmeye ara verdi. "Hizmetinizdeyim leydim." Uzun, coşkulu bir reverans yaptı ve bu sırada gümüş renkli ağabeyi kuyruğunu onun kafasının arkasına geçirdi. "Ah! Bu ne içindi?"

Gümüş ejderha, "Kaza," diye patladı. Tekrar Éibhear'a döndü. "Bu seni ilgilendirmez küçük kardeş. Onu kurtardım, bu yüzden o..."

Talaith hepsini şaşırtarak feci bir şekilde sıktığı dişlerinin arasından “Eğer,” diye söylendi kızgınlıkla, “bir kez daha sana ait olduğumu söylersen, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, avazım çıktığı kadar bağıracağım.”

Üç ejderha da sessizlik içinde ona dikkatle baktılar. Talaith ne geri adım attı ne de gözlerini kaçırdı. O zaman altın olan, ağabeyinin gözlerini neredeyse kafasının arkasına kaçacak kadar devirmesine neden olacak bir kahkaha tufanına daha kapıldı.

Hemen yanında duran Éibhear, “Aç mısın leydim?” diye sordu. Ve Talaith birdenbire acının artık onu kemirmediğini fark etti.

Rahatlamayla iç çekecekken kendini tuttu. Bunun yerine, “Açlıktan ölüyorum,” dedi.

Éibhear ona kolunu uzattı. Diğerleri gibi, onun kolu da iri ve kaslıydı. Hatta, insan şekli gümüş olanınkinden bile daha iriydi. “O halde seni doyuralım.”

Talaith minnettar bir şekilde ona uzatılan kolu tuttu ve çıkışa yöneldiler. Gümüş ejderhanın yanından geçerken durdu ve bakışlarını ona doğru kaldırdı.

“Ayrıca adım Talaith, merak ediyorsan.”

Bunu söyledikten sonra Éibhear ile yürüyüp gittiler ama altın olanın, ağabeyine ıstırap veren isterik kahkahasını Talaith hâlâ duyabiliyordu.

Briec, Gwenvael’in kafasını zemine birkaç yüz kez vurduktan sonra, insan şeklini aldı, üzerine bir pantolon ve botlarını geçirip insanını aramaya çıktı.

Talaith.

Çok güzel biri isim. Ona uygun. Ayrıca Briec ona adının ne olduğunu sormalıydı, evet. Sadece bunu düşünememişti. Söylese buna asla inanmazdı, ama o kadın aklını karıştırıyordu. Dürüst olmak gerekirse, genç kadının yanında kendi ismini bile hatırlayabilmesi şaşırtıcıydı.

Bunun yanı sıra, genç kadın dur durak bilmeyen konuşması esnasında, ona herhangi bir şey sorabileceği kadar süre tanı-mıyordu. Özellikle de *kim olduğu* gibi önemli soruları. Onun gerçekten bir Nolwenn cadısı olduğuna Briec'in şüphesi yoktu, fakat o bundan fazlasıydı. Çok daha fazlası.

İkilinin izini sürmek uzun zaman almamıştı. Tüm ailesi gibi, Gwenael de insanların ziyaret olasılığına karşın mağarasının birçok oyugunu düzenlemişti. Yataklar, giysileri için sandıklar ve kitap rafları ile döşeli birçok odası vardı. İhtiyaç duyabilecekleri her şey mevcuttu. Bu odada bir yemek masası ve yemek pişirmek için bir ocak vardı. Talaith ve Éibhear meyve, ekmek ve peynir yerken ateşin üzerinde bir kuzu yavaşça pişiyordu. Briec içeri girdiğinde Talaith, Éibhear'la yüz yüze gelmek için iskemlesini çevirmiş olarak oturuyor ve gülüyordu. Çok rahat görünüyordu.

Briec yanlarına gitmeden önce durdu ve bu sıkıntılı *yeni* duyguyu anlamaya çalıştı. Hayır. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Artık Talaith'e baktığı her seferinde böyle hissediyordu. Genç kadını sadece yakınında tutmak için her şeyi verebileceği hissiydi bu.

Briec başını iki yana salladı. Bu kadın ona tam olarak ne yapmıştı? Lanet Nolwenn cadıları. Görünüşe göre, eğitilmemiş olanları bile büyü yapabiliyorlardı.

Biraz daha yaklaşınca kardeşi ve Talaith ona baktı. Onu görür görmez cadının gülümsemesi soldu ve kahkahası ke-sildi. Masaya dönerek iskemlesinde dikleşti.

Briec, Éibhear'a endişe içinde kaşlarını çatarak baktı, fakat erkek kardeşi, "Ne bekliyordun?" der gibi yalnızca tek kaşını kaldırdı.

Briec Talaith'in karşısındaki bir iskemleye oturdu. Ayağını masanın üzerine yerleştirdi ve genç kadını izlerken bir meyve alıp yemeye koyuldu. Talaith saçlarıyla oynuyor, dirseğiyle elini kaşıyor ve rahatsız görünüyordu.

Lanet olsun, neyi yanlış yapıyorum? Éibhear ve Gwenvael'in insanlarla hiç böyle problemleri olmazdı. Özellikle kadın olanlarla.

"İyi beslendin mi?"

Talaith ona bakmadan başını salladı. "Evet."

"Peki o ne?" Pişmekte olan etten söz ediyordu.

Éibhear esnedi ve kafasının arkasını kaşıdı. "O, geceki atıştırma için."

Talaith hâlâ ona bakmayı reddediyordu.

Briec bir baş işaretiyle kardeşine odanın çıkışını gösterdi. Éibhear ise karşılık olarak başını iki yana salladı.

Briec kükremesini son anda güçlkle durdurdu. "Éibhear bize biraz izin verir misin?"

"Aslına bakarsan vermem."

"Beni sına küçük kardeş." Sabrı sınıra dayanmıştı. Bu kadına gözlerinin ilk değişinden beri durum böyleydi. Briec bu gece mağarasına geri dönmelerine ve ertesi gün güneşler doğana dek Talaith'in bacaklarının arasında kalmaya dair boş bir umuda sahipti.

Belli ki bu şimdi gerçekleşmeyecekti.

Talaith küçük elini Éibhear'ın çok daha büyük elinin üzerine koydu. Briec'in gözleri ellerinin birleştiği yere odaklanarak kısıldı. Başka bir yeni his. Bir parça sahipleniciydi. Tüm

ejderhaların, mesele hazinelerine geldiğinde sahip olduğu bir histi, ama daha fazlasıydı. Briec bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Sorun yok Éibhear," diye onun mavi saçlı kardeşini ikna etti. "İyi olacağım."

"Tamam o zaman. Ama ihtiyacın olursa bana seslen."

Sümüklü kardeşinin samimi olduğunu bilmesi onun ciğerlerini sökerdi.

Éibhear Briec'e son bir kızgın bakış attıktan sonra gitti. Yalnız kalınca Briec ayağını yere indirdi. "Talaith..."

"Ah. Adımı kullanıyorsun. Sonunda bunu öğrendin."

Briec iç geçirdi. "Ben sadece düşünemedim..."

"Daha senin adını bile bilmiyorum," diye araya girdi.

Briec şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Ben... Ben Éibhear'ın sana şimdiye dek söylediğini sanıyordum."

"Bu onun görevi mi? Sen kendini tanıtacak nezakete sahip olmadığın için herkesin senin adını bilmesini sağlamak?"

Az insanın kendisiyle böyle konuşmasına izin verdiği gerçeği Briec'i sarstı. Talaith'i incitmiş olabileceğini önemsemesi ise daha da şaşırtıcıydı.

"Pekâlâ. Adım Briec. Kudretli Briec." Açıklamasını takip eden kahkaha Briec'in gerçekten hiç hoşuna gitmedi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bu sadece..." Talaith boğazını temizledi. "Beni şaşırttı, hepsi bu. Tıpkı Éibhear'ın 'Mavi' olması gibi senin de Gümüş Briec olacağını düşünmüştüm."

"Gençken Gümüş Briec'tim. Ama ünlendiğin zaman bu genellikle değişir."

"Peki Kibirli Briec'in nesi vardı? Daha uygun görünüyor."

"Ben Kudretli Briec'im, küçük cadı."

"Kudretli, ha? Bu ismi kendin mi verdin?"

"Hayır." Hemen hemen yavaş, ölçülü bir tonda tartışıyordu. "Ben vermedim."

"Sadece sordum. Sinirlenmeye gerek yok."

Briec nihayet gülümsemesini görmekten memnundu, sadece kendi aleyhinde oluşu hoşuna gitmemiştir.

"Talaith, anlamalısın. Adını sormadım çünkü..."

Talaith ona bakmak için aniden sandalyesinde döndü. "Özür dilediğini söylemene engel olan fiziksel bir sorunun mu var?"

Bu Briec'i afallatmıştı. "Anlayamadım?"

"Kelimeleri diyorum. 'Özür dilerim.' Bunları söyleyemedi bir sorun mu yaşıyorsun?"

Briec bir an düşündü. "Biliyor musun, sanırım bunu daha önce hiç söylemedim." Biraz daha uzun düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu daha önce hiç söylemedim."

"Başlamanın zamanı gelmedi mi? Tüm bu bahaneleri sıralamak yerine, özür dilediğini söyle sadece."

Briec bu güzel yüze baktı. İki arada bir derede kalmıştı; bir yandan ejderkorkusuyla felç olmuş, sinmiş kadının geri dönmesini istiyor, diğer yandan bu alaycı, tartışmayı seven kadının hep böyle kalmasını arzuluyordu. "Bu hakikaten gerekli mi?"

"Evet?"

Başını bir yana eğerken kemiklerin çıtırtısını duydu.

"Bak, Kudretli Briec, benimle birlikte yapmayı dene." İleri doğru eğildi. "Özür dilerim, Talaith."

Briec bakışlarını bu güzel gözlerden ayıramadığını hissetti. Bir savaş grubunun tuzağı kadar kesin bir biçimde onu kısıp yakalamıştı. Nihayet kelimeleri söylediğinde, sesini bulamayıp onları neredeyse fısıldadı. "Özür dilerim, Talaith."

Talaith şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, büyük olasılıkla bu kelimeleri ona hiçbir zaman söyletemeyeceğini düşünüyordu.

Geri çekilmeyi denedi, ama Briec ensesindeki eli çekerek onu yakına getirdi ve bu sırada kendisi de aralarındaki iskemlenin üzerinden ona doğru eğildi.

"Briec?"

"Şşşt."

Briec onu öpmeliydi. Basitçe buna mecburdu. Hedefine yaklaşarak ona doğru biraz daha eğildi.

"Yemekte ne var?"

Gwenvael'in sesiyle Briec'in kafası hızla yukarı kalktı. Ve hareketinin sonuçlarını göz önünde bulundurmadan, ejderhanın insan formunu odanın dışına sürükleyen bir alev topu yolladı.

Bunu yaptığı anda, bir hata olduğunu biliyordu. Ona bakalmış Talaith'in tarafına döndüğünde burun deliklerinden hâlâ siyah dumanlar çıkıyordu. Genç kadının gözleri kocaman, ağzı açıktı.

"Talaith..."

Talaith başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Her şey yolunda." Tabii bunu söylerken Briec'in parmaklarını ensesinden zorla çekti ve ondan uzaklaştı.

Talaith artık ejderkorkusundan kurtulmuştu, fakat bu temkinli olmadığı anlamına gelmezdi. Meyve ve peynirine dönerken, Briec umutsuzca insan bedenini kontrol etmeye çalışıyordu.

Briec'e göz ucuyla bakarken konuştu. "Hım, peki hava durumu daha ne kadar böyle devam eder sence?"

O an için yenilgiyi kabullenmiş Briec omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama umarım uzun sürmez."

Umuyordu ki hiç uzun sürmezdi. Bu tuhaf kadına olan arzusu normalde mantıkla işleyen zihnini etkilemeye başlamıştı.

Ve bundan zerre kadar hoşlanmamıştı.

Talaith oyuğun ağzında gözlerini dikmiş duruyordu. “Bu harika,” diye mırıldandı.

“Ejderhalar suyu sever. Erkek kardeşlerimin birinin mağarasının içinde bir göl var.”

Buhar tüten kaplıcaları inceleyen Talaith başını salladı. Çeşitli boylarda sekiz tane vardı. Gwenwael’in söylediğine göre, dışarıdaki bir su kaynağından besleniyorlardı. Eibhear’ın eseri olan nefis kuzuyu yerken, yemek boyunca Gwenwael kaplıcalarıyla böbürlenmişti. O hakkında konuştukça, Talaith’in bunları deneme isteği artmıştı. Kustuktan sonra ejderha onu göle fırlattığından beri banyo yapmamıştı.

“İçine girecek misin, yoksa orada ağzın açık duracak mısın? Salyan akıyor.”

Talaith ona kızgınlıkla baktı. “Çok komik.” Talaith içeri adım atarak hafif, hoş kokulu buharın onu sarmalamasına izin verdi. Sıcacıktı, ama rahatsız edici bir ısı yoktu. Çömelerek suyu parmaklarıyla kontrol etmiş, yakmayan bir sıcaklıkta olduğunu keşfedince rahatlamıştı. Söz konusu ejderhalarsa asla emin olamazdınız, rahatsız edici sıcaklık konusunda çoğunluktan farklılık gösterirlerdi. Yenilenmiş bir hevesle, parmakları korsajını bağlayan kurdeleye gitti ve bunu hızla çözdü. Fakat elbisesini çıkarmaya başladığında, Briec’in duvara yaslanmış kendisini seyrediyor olduğunu fark etti.

“Bana izin verir misin?”

“Hayır,” diye yanıtladı Briec.

“Hiçbir şeyden zevk almama izin vermeyecek misin?”

“Bu bir parça haksızlık.” Sırıttı. “Birlikte tadını çıkarabileceğimizi düşünüyorum.”

“Şey, yanlış düşünüyorsun.”

Briec iç çekti. “Bana o denli antipati mi duyuyorsun küçük cadı?”

"Sana o denli antipati duyduğum yok büyük, şişko ejderha. Sadece senden yeterince hoşlanmıyorum."

"Çok zalimsin." Talaith ejderhanın bu atışmadan zevk aldığı biliyordu.

"Evet. Daha önce de söylemiştin bana bu. Sana göre fazla zalimim." Talaith ellerini onun göğsüne koydu ve koca öküzü odanın dışına itmek için elinden geleni yaptı. "Kendine istekli bir kadın bul. Dişi bir ejderha belki. Seni sahiden çekici bulan birini."

Briec onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Seni yalnız bırakıyorum, küçük cadı."

"Teşekkür ederim."

"Şimdilik."

Briec işaret parmağını ağzına kaydırırken Talaith dudağını ısırdı. Nazikçe emmeden önce, dili ucunda gezindi. Gözleri Talaith'in gözlerinde kaldı, onu bırakmakta gönülsüzdü.

Talaith'in kadınlığı ıslanıyor, bacakları güçsüzleşiyordu. Bu enfes işkence bir dakika daha devam ederse tek kelime edemedi düşüp bayılacaktı.

Tüm istediğim bir banyo yapmaktır. Şimdi tüm istediği Kibirli Briec'e bir orman yılanı gibi dolanmaktır.

Kalp ritmini yavaşlatmak ve nefes alışverişini dizginlemek için sahip olduğu kontrole, Talaith ejderhadan uzaklaştı. "Şey, bu ilginçti." Geriye doğru bir adım attı. "Şimdi, izninle."

Briec başıyla onayladı ve uzaklaşmaya başladı. Ansızın durdu. Havayı kokladı. Geriye, Talaith'e doğru sırtı baktı. *Sonra yürüyüp gitti.*

Uyuyan Talaith'i uyandırmamak için sessizce hareket ederek, Briec Gwenvael'in genç kadına oda olarak verdiği oyuğun

dışına uzandı. En iyi ahşaptan bir masa ve sandalyeler, bir duvarın tam içine yerleştirilmiş bir ocak. Hoş bir odaydı ve o yatağı Talaith'le paylaşmak için neredeyse her şeyi verirdi. Ama genç kadın ona hâlâ direniyordu. Brieç'in, sebebi hakkında bir fikri yoktu. Talaith onu istiyordu. Brieç bunu biliyordu. O da bunu biliyordu.

Zevkten kendilerinden geçene dek tüm gece birbirlerini çok mutlu edebilirlerdi. Bunun yerine Talaith onunla mücadele ediyordu. Onunla ve endişelendiği kadarıyla kendiyle de.

Yine de, Brieç'e engel olan neydi, gerçekten? Büyük olasılıkla tüm gece onu uyutmayacak olan neydi? Neden umursuyordu? Ve onun bu denli mücadele etmesi neden hoşuna gidiyordu?

Talaith uykusunda iç geçirdi ve Brieç heyecanlı beyninin ürettiği görüntülere bir göz attı. Talaith Brieç'in altında, Brieç onun gelmesini sağlarken aynen böyle iç geçiriyor...

*Dur Brieç. Yalnızca kendine işkence etmekle kalıyorsun. Maa-
lesef öyle.*

Brieç ejderha başını kollarına dayadı ve şafağın sökmesini diledi. Şafak güneşleri getirecek ve onu kâbuslarından kurtaracaktı. Zira biliyordu, güzel, tatlı Talaith'ini mağarasına götürdüğünde, genç kadın tamamen ona ait olacaktı.

BÖLÜM 7

“Nerede şu lanet olasıca güneşler?”

Briec’in mağaranın dışında bir yerlerdeki kızgın bağıışı Talaith’in başını kitabından hızla kaldırmasına neden oldu.

Masada uyuyakalmış olan Gwenvael sıçrayarak uyandı ve bağırdı. “*O kıza hiç dokunmadım!*”

Éibhear tiksintiyle iç geçirdi. “Beni utandırmaktan hiç geri kalmıyorsun.” Talaith’in önüne sıcak bir yulaf lapası kâsesi koydu. Yemek pişirmeyi nerede öğrendiğini Talaith hiç bilmiyordu, ama bunu takdir ediyordu. Normalde tatsız tuzsuz olan lapayı bile lezzetli bir hale getirmişti.

Gwenvael önüne fırlatılmış lapa kâsesine öfkeyle baktı. “Yulaf lapası mı? Yulaf lapası yememi mi istiyorsun?” Éibhear’a baktı. “Dün gecedен beri aklını mı sıyırdın? Geçen gün bulduğum at nerede?”

Talaith Gwenvael’e dehşet içinde bakarken şok oluşunu gizleyemedi, zaten bunu istemiyordu da.

Éibhear genzini temizledi ve kardeşine kızgınlıkla baktı. “At, aptal kardeşim, başka bir yerde güvende ve *hayatta*.”

“Baksana Talaith,” diye yakardı Gwenael. “Şey yesek umursamazsın herhalde?”

“Aslında umursarım.”

Talaith’e en iyi “yalvaran” ifadesiyle baktı. “Ama Talaith... Aşkım.”

“Gwenael...” Onun yüz ifadesini taklit etti. “İstirabım.”

Éibhear kahkahalara gömülürken Brieç üzerinde yalnızca siyah pantolonu ve botlarıyla odaya girdi. *Böyle leziz görünmek zorunda mıydı?* Talaith’in karşısındaki sandalyelerden birine oturup ayağını masanın üzerine attı. Yulaf lapasını kenara iterek bir parça meyve aldı. Tüm bu süreçte Talaith’e kızgınlıkla bakıyordu.

Talaith bakışlarına karşılık verdi ve “Ne diye öyle bakıyorsun?” dedi.

Brieç eliyle tavanı işaret etti. “Bunun sorumlusu sen misin?”

Talaith bakışlarını taşlı tavana kaldırdı. Aşağı sarkan parıltılı sivri parçalarla birlikte güzel sayılırdı. Tabii hemen ardından, kafasına düşme ihtimallerini düşündü ve birdenbire gözüne tehlikeli bıçaklar gibi görünmeye başladı. Bu korkutucu düşünceyi zihninden silkeleyerek ona hâlâ kızgınlıkla bakan Brieç’e döndü. “Ben tavana hiçbir şey yapmadım.”

“Tavan değil,” diye çıkıştı. “Havanın durumundan bahsediyorum.”

Talaith kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ejderhaların etrafında olmak bana tanrısal özellikler veriyor da, benim mi haberim yok?”

Talaith göz ucuyla, Éibhear’ın başını lapasına eğdiğini ve yemeği umutsuzca ağzına tıktırdığını gördü. Gwenael ise yüksek sesle gülüyordu.

Brieç kardeşlerini yok saydı ve Talaith’i suçlarca parmağını ona doğrulttu. “Cadı olan sensin.”

"İsrarla belirttiğin gibi eğitimsiz bir cadı. Ayrıca, neden hava durumuyla oynayarak tanrıların gazabını üzerime çekme riskini alayım?" Sanki hayatında endişe edeceği yeterince şey yokmuş gibi.

"Belki de, buradan gitmek istemediğin içindir. Erkek kardeşlerimle çok rahat görünüyorsun küçük cadı."

Talaith ileri doğru eğildi. Saçma bir biçimde kızgındı ve bu atışmanın her anını seviyordu. Garip bir sebepten, bu ejderhayla tartışmayı güvenli buluyordu. Çok tuhaf. "Çünkü erkek kardeşlerin pençelerini bana uzatmıyor veya beni çıplak görmeye uğraşmıyorlar."

Gwenvael geniş omuzlarını silkti. "Doğrusu..."

Sesinin korkunç tınısından rahatsız olan Talaith çanaktaki meyvelerden birini kaptı ve ona fırlattı. Hedefi, her zamanki gibi tam yerini buldu. İri, yuvarlak ve sulu meyve Gwenvael'in başına amansız bir güçle çarptı.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Kaza," diye cırladı Talaith.

"Sessiz, küçük bir hatun için iyi atıştı," diye gürledi Brieç.

Talaith bakmak için ona döndü, bir kaşı meydan okumayla yukarı kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Brieç homurdandı ve Talaith sırtı. Bu da ejderhayı gıcık etti. Ama o başka bir şey yapmadan veya söylemeden önce Éibhear kafasını boş kâsesinden kaldırdı. "Yeter!"

Teklifsiz bağıışı karşısında irkilerek hepsi ona baktı. "Yağmur dineceğe benzemiyor. Bugün içeride mahsur kaldığımıza göre ne yapmak istersiniz?"

Talaith masanın üzerinde kâsesinin yanında duran kitabını işaret etti. "Bende bu var."

"Okur musun?" Bilinmeyen bir sebepten Éibhear bu konuda aşırı derecede mutlu görünüyordu.

“Evet.”

“Kendisi çok bilgili bir köylüdür,” dedi Brieç sözcükleri uzatarak.

“Nerede daha fazla kitap bulabileceğimizi biliyorum.” Éibhear yerinden sıçradı. Saniyeler içinde oyuktan çıkmıştı.

Talaith lafını belirli birine yönlendirmeden, “Ama bende zaten bir kitap var,” dedi.

“Sanırım fazlasına ihtiyacın olduğunu hissediyor.”

Talaith’in gözleri Brieç’e kilitlendi. “İhtiyacım olan şey rahat bırakılmak.”

“Bunu neden yapayım ki? Haberim yokken, bana olan can borcunu mu ödedin yoksa?”

“Senden beni kurtarmanı hiç istemedim.”

“Bu, seni boğmak üzere olanilmek yüzündendi muhtemelen.”

“Ah!” Talaith ayağa kalktı. “Senden nefret ediyorum. Belki yağmurda uçmaya çıkmalısın, böylece bir yıldırım seni öldürebilir!”

Kitabını eline alarak guruldayan karnını duymazdan geldi ve deli gibi bir hızla oyuktan dışarı çıktı.

Gwenvael sandalyesinde arkasına yaslandı. Gömleğinin altındaki eli göğsünü kaşıyordu. Diğer eliyse meyvenin altında oluşturduğu oldukça fena, geçici eziği ovuşturuyordu. “Bu insan dışisiyle ilgili takıntın nedir ağabey?”

“O...” Brieç doğru kelimeleri aradı.

“Acayip mi?”

Brieç kaşlarını çatı. “Neyle karşılaştırdınca?”

Ağabeyinin hakkı vardı. Ejderha dünyasında kimse Gwalchmai fab Gwyar ailesi için normal demezdi.

"Bana güvenmiyor," diye ekledi Brieç.

"O insan kimseye güvenmiyor."

"Fearghus'un eşi ona güveniyor."

Yani mesele buymuş. Gwenvael, Brieç'in bir insan dışisine olan ani ilgisinin altında yatanı merak ediyordu. Şimdi biliyordu. Fearghus'un sahip olduğu şeyden istiyordu. Ama Fearghus'un Annwyl ile sahip olduğu özeldi. Çok, çok özel. "Bu farklı, Brieç. Annwyl... Şey, o Annwyl işte. Hem artık kadının adını kullanmaya başlasana."

"Neden? Onun benim için hiç değeri yok."

Büyük olasılıkla Brieç, Annwyl'in öfke krizlerinden biri sırasında ona elinin tersiyle vurmuş olmasını hâlâ bağışlamamıştı. Kadının, son on bin yıldır bu dünyanın tanıdığı en güçlü kraliçe olması onun umurunda değildi.

"Yine de, Fearghus'un sahip olduğunu istiyorsun."

Brieç önündeki meyve kâsesinden başını kaldırdı, dehşet tüm yüzünde yazılıydı. "Yüce tanrılar! O kadının yatağında bir dakika geçireceğime gözlerimi oymayı tercih ederim!"

Tanrılar adına, ailesi mecazdan anlamıyordu.

"Annwyl'i istediğini kastetmedim, aptal. Fearghus'un Annwyl ile sahip olduğu türden bir ilişki istediğini kastettim."

Brieç omuz silkti ve meyvelerle ilgilenmeye devam etti. İki tanesini seçti. "Fearghus şey görünüyor..."

"Mutlu?"

"Fearghus'un olabileceği kadar." Doğru. Kimse Yok Edici Fearghus'un neşeli olduğunu söyleyemezdi. Büyükbabaları Ailean hâlâ bu unvanını koruyordu. Gwenvael bile, bu yaşlı piçin aşırılıklarını geçmeyi başaramamıştı. Elbette, tüm bunlar

büyükanneleri, Ailean'ın Terbiyecisi olarak anılan Shalin'le tanışmadan önceydi. Hak edilmiş ve büyükannelerinin yaşamının son günlerine kadar koruduğu bir unvandı bu.

"Bak, Briec, Fearghus'un sahip olduğuna yakın bir şey istiyorsan bazı şeyleri değiştirmen gerek."

"Ama daha mağaramı bile görmedi." Briec iri bir peynir ve ekmek parçası aldı. "Oradan hoşlanabilir."

Gwenvael ağabeyinin kafasının arkasına bir tane patlatmak için kendini zor tuttu. Kavga etseler de o ve Briec oldukça yakındı fakat çoğunlukla, sahip olduğu kibir tüm şehri doldurmaya yeteceği için ağabeyini yine de sinir bozucu bulurdu.

"Demek istediğim *kendinle* ilgili bazı şeyleri değiştirmen gerektiği."

"Ben mi? Değişmek? Onun için?" Şimdi Briec sandalyesinde arkaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Neden bir insan için değişmem gerekiyor? Herhangi bir insan için?"

"Onu ağlatmadan ve ölmek için yalvarmasına sebep olmadan bacaklarının arasında olmak istiyorsan, değişsen iyi edersin."

"Neyi yanlış yapıyormuşum?"

"Her şeyi."

"Ayrıntılara in, küçük kardeş."

"Daha onunla yatmamışken, onun sana ait olduğunu söylemek her zaman kötü bir fikirdir."

"Neden? Talaith ejderha yasasına göre bana ait."

Gwenvael sessizce iç geçirdi. Bu sandığından uzun sürecekti. Briec fevkalade inatçı olabiliyordu. Neredeyse babaları kadar kötüydü.

"Ejderha yasası, ağabey, ancak onu kölen olarak istiyorsan işler. Eğer istediğin buysa, o halde her fırsatta yasalarımızı

onun yüzüne vur. Fakat Annwyl'in Fearghus'la olduğu gibi onun kendi rızasıyla seninle yatmasını umuyorsan başka bir yol izlemeni tavsiye ederim."

"Onu baştan çıkartmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gwenvael ağabeyine dik dik baktı. "Ne düşünmüştün? Onu kurtardığın için öyle minnettar olacak ki sana hizmet etmek için kendini ayaklarına atacak, öyle mi?"

Briec bir süre sessiz kaldı, sonra dürüstçe yanıtladı. "Evet, aslında bunu bekliyordum."

Gwenvael başını iki yana salladı. "Aynı kanı taşıyor olmamız beni hayrete düşürüyor."

Önündeki meyve ve peynire dönen Briec söylendi. "Doğumunda seni boğazlamamış olmak beni hayrete düşürüyor. Ayrıca ben neden meyve yiyorum? Nerede o at?"

Arzhela sadık hizmetkârının eğilmiş altın başına bakıyordu. O kaltak Talaith'in aksine, Madron'lu Hamish yanına özgür iradesiyle geliyordu. Adam güç istiyordu ve ona sadık kaldığı müddetçe Arzhela bunu sağlayabilirdi.

Her zamanki gibi ve iyi bir köpek gibi, Hamish çağrıldığında hemen gelmişti.

"Vakit geldi oğlum."

Münasip olduğu gibi, Hamish gözlerini ona bakmak için kaldırmıyordu. Bu yüzden Arzhela onun yüzünü göremiyordu, ama gülümsemesini hissedebiliyordu. Hamish'in anlamasını sağlamıştı. Gücü ve yükselişi Arzhela'nın zaferiyle gelecekti. "Yapılacak çok şey vardı. Hepsi hazır mı?"

"Az kaldı tanrıçam. O köylünün izini sürmek için en iyi savaşçıları yolladım. Ve ordum neredeyse toplandı. Birkaç ayrıntıyı daha hallettikten sonra emrinize hazır olacağız."

“Güzel.” Aşağı uzandı ve favori av köpeğiymiş gibi onun başını okşadı. “Beni başarısızlığa uğratmayacağını biliyorum.”

“Asla. Hayatım sizindir efendim. Her zaman sizindi.”

Adamın, sivri dişlerini göremediğinin bilinciyle sırıttı. “Biliyorum çocuğum. Biliyorum.”

Bir dizi kitap daha Talaith'in ayaklarının dibine düştü. Genç kadın korkuyla çekildi. “Éibhear!”

Durdu. “Ne oldu?”

“Sanırım yeterince kitabım var.”

“Emin misin?”

Talaith etrafına, şimdi onu çevreleyen yığınlarca kitaba baktı. Toplamda otuz taneydiler muhtemelen. “Eminim.”

“Tamam, sen öyle diyorsan.” Éibhear yakışıklı yüzünde bir somurtmayla kitaplara baktı. Belli ki, Talaith'i eğlendirecek yeterince kitap olduğundan emin değildi. Tam olarak ne kadar uzun süre Talaith'in orada kalacağını düşünüyordu.

“Burada sana katılmamın bir sakıncası var mı?”

“Hım...” Éibhear sırtarak bir kitap kapıp yere oturana kadar Talaith'in tüm söyleyebildiği bu oldu, sonra iskemlesine sırtını yasladı.

“Burada olman güzel, Leydi Talaith.”

Talaith kendisine bahşedilen bu unvana gülmemeyi güç-bela başardı, mavi ejderhanın içten olduğunu biliyordu. “Teşekkür ederim Éibhear.”

“Mutsuz musun?”

Doğruyu söylemek gerekirse, hiç de mutsuz değildi. Evet, rahatsızdı. Bir parça tetikteydi kesinlikle. Ayrıca Briec ve

Gwenvael'in durmadan kavga etmelerinin gürültüsü yıpranmış sınırlarını zorluyordu. Öte yandan, mutsuz hissetmekten uzaktı.

Birileri o anki hislerini yorumlayacak olursa, hoşnut olduğunu söyleyebilirlerdi. Gene de, buna anlam veremiyordu. Bir mağarada üç tane insan-yiyen ejderhayla sıkışıp kalmıştı. Aklin alamayacağı bir dehşet duyuyor olmalıydı.

Ama öyle değildi.

"Leydi Talaith?"

Gülümseyerek sandalyenin kolunun üzerinden uzandı ve Éibhear'ın devasa omuzlarından birini okşadı. "Mutsuz değilim Éibhear ve bana leydi diye seslenmek zorunda değilsin. Zaten leydi değilim."

"Nolwenn cadıları asil değiller mi?"

Talaith bunun üzerine güldü. "Nadiren. Hükümetin içindeyiz, bu doğru. Yüzyıllar boyunca birçok kral ve kraliçeye danışmanlık yaptık. Ama hiçbir Nolwenn cadısı doğuştan asil değildir."

"Ah, pekâlâ. Bana yine de asil görünüyorsun."

"Çok tatlısın."

"Biliyorum." Talaith'e bakabilmek için başını geriye yatırdı, mavi saçları kollarına ve bacaklarına dökülüyordu. "Ben nazik olanım."

"Değil mi? Peki Gwenvael? O hangisi oluyor?"

"O sapık olan."

Sohbetten son derece zevk alan Talaith rahatlayarak arkasına yaslanıp bacaklarını altına kıvırdı. Giydiği yün elbise, sabah uyandığında yatağının yanındaki bir iskemlede onu bekliyordu. Onu hangi kardeşin bırakmış olduğunu bilmiyordu ve sormaya da niyeti yoktu fakat kabul etmek zorundaydı, elbise üzerinde harika görünüyordu.

"Briec?"

"Savaşçı olan."

Kendine engel olamadan somurttu. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Éibhear hevesle döndü, böylece kollarını Talaith'in kucağına dayarken ona daha yakın olabilecekti. Ateşin Karanlık Tanrıları adına, Talaith daha önce bu kadar iri kollar görmemişti. "Gerçekten. Yıllarca büyük savaşlarda çarpıştı."

"Peki kim Briec'le savaştı? Zavallı insan halkımdan birileriyle mi?"

Éibhear ağırbaşlı bir şekilde yanıtladı. "Dürüst olmak gerekirse, Briec insanlarla uğraşmayı savaştan saymaz. Sanırım, bunu daha ziyade avlanma olarak görür. Veya kaçabilen bir tür atıştırma."

"Ne kadar hoş bir düşünce."

"Ağabeyim diğer ejderhalarla savaştı. Annemizin tahtına meydan okumaya cüret edenlerle. Ve asla yenilmedi. Bir kere bile. Zaferleri hakkında şarkılar yazdılar ve... Ah, Talaith bu gerçekten canımı acıtıyor."

Talaith bakışlarını indirdiğinde Éibhear'ın saçının bir tutamını sıkıca tutmuş olduğunu gördü. "Ah. Affedersin." Onu serbest bıraktı, dalgınlıkla başını okşadı. "Annenin *tahtı* mı dedin?"

"Evet."

"Annen, hım, Ejderha Kraliçesi mi?" Bilinen dünyanın en acımasız ve güçlü katillerinden biriydi ve Talaith her nasılsa onun çocuklarının kucağına düşmüştü. *Aferin Talaith.*

"Evet. Gwalchmai fab Gwyar Hanedanlığı'ndan Kraliçe Rhiannon. Kraliçe Addiena'nın ilk doğan kızı. İlk doğan Beyaz..."

"Yani," annesinin unvanlarının ayını Talaith'e kendini boğazından bıçaklatmak zorunda bırakmadan önce genç kadın araya girdi, "aslında *Prens Éibhear*'sın."

"Sanırım." Éibhear başını onun kucağına yerleştirdi ve Talaith içgüdüsel olarak ellerini mavi saçlarının arasına soktu, bunu yapmak artık ona tuhaf gelmiyordu.

"Ve Briec, o Prens Briec mi?"

"Evet." Daha yakına sokuldu, gözleri kapanmak üzereydi. "Şimdi özel hissediyor musun Leydi Talaith? Kraliyet ailesi tarafından kaçırıldın."

Talaith kıkırdarak onun saçlarını okşamaya devam etti. "Ah, tabii. Tüm bu kaçırma olayı şimdi yeni bir boyut kazandı arkadaşım."

Éibhear onun ellerinde gevşeyerek iç geçirdi. "Annem de hep bunu yapardı."

"Neyi? Alaycı olmayı mı?"

"Hayır, hayır. Kimse bu konuda eline su dökemez. Demek istediğim..." Kocaman esnedi. "Senin şimdi yaptığın gibi saçlarımı okşardı."

"Artık yapmıyor mu?"

"Hayır. Bunun için çok büyüdüğümü söylüyor." Sesi alçalmaya başlamıştı.

"Belki de büyüksündür ama benim için sorun değil."

Bir karşılık gelmedi ve Talaith bakmak için eğildiğinde onun derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Gülümseyerek arkasına yaslandı ve kitabını okumaya döndü, bir yandan da Éibhear'ın başını okşuyordu.

Briec gölgelerin arasında, geride durup karşısındaki çifti izlerken, başta yoğun bir kıskançlık hissetti. Özellikle küçük cadısı, kardeşinin başını öyle okşarken. Fakat Éibhear'ın sözleri kibrini kırdı. Küçük kardeşinin onu böyle takdir ettiğini veya onunla gururlandığını bilmiyordu. Onların kraliyet hanedanlığından olduğunu öğrenince Talaith'in yüzünde oluşan ifade... Şey, bu gerçekten paha biçilemezdi.

Yine de, onu asıl büyülemiş olan, küçük cadısının Éibhear'ın başını okşama şekliydi. Şehvetle alakası yoktu. Aslında, bu epvey anaç ve tatlıydı. Kalbini daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar ısıtmıştı. O ve Gwenvael sık sık, Éibhear'ın iyi niyetinden faydalananlara veya nazik olduğu için onunla alay edenlere zarar vermek zorunda kalıyorlardı. Talaith ise, onun istediği kadar nazik olmasına izin veriyor ve onunla asla eğlenmiyor veya ondan faydalanmaya çalışmıyordu.

Soru artık şuydu: Talaith'in anaç duyguları hissetmek sizin kendi yanında böyle rahat olmasını nasıl sağlayacaktı? Genç kadının ona karşı yumuşamasını sağlayacak bir yol mutlaka vardı. Fakat Talaith sadece kavga sırasında ondan korkmuyor gibi görünüyordu. Tanrılar adına, bu kadın kavga etmeyi seviyordu.

Düşününce anladı. Briec de kuşkusuz öyleydi.

İnsan formunda olsaydı, Talaith'in mağaranın alt çıkışlarından birine yönelmiş olduğunu asla göremez veya duyamazdı.

Gitmesine izin vermemeliydi. Briec'in onu köyünden kopartması yanlış değildi, ne de olsa onu sahiden kurtarmıştı. Fakat, güvenliğini sağladıktan sonra onu alıkoymak öyleydi. Bunun tamamen kabul edilebilir bir şey olduğunu yalnız Briec savunurdu.

Yine de, hiçbirine haber vermeden gidiyor oluğu Gwenvael'in canını sıkmişti. Ve Éibhear da ona çok düşküdü. Ayrıca, Gwenvael onun ağabeyine işkence ediş biçimini seviyordu. Bunu sürdüreceksen, Gwenvael kalması için ödeme yapabilirdi.

Talaith'in tamamen siyah giyinmiş bedeni gölgelere karıştı. Sessizce hareket ediyordu. Evet, becerisi Gwenvael'i gerçekten etkiledi ve artık Briec'in neden sürekli ona soru sorduğunu anlıyordu.

Talaith bir köylü değildi.

Genç kadın mağaranın ağzına çok yakında duruyordu, fakat hareket etmemişti. Gözleri etrafı kolaçan ediyordu. Talaith onu hissetmişti. *Çok etkileyici.* Gwenvael bekledi. Talaith'in onu görmesi ne kadar zaman alacak, merak ediyordu. Yaklaşık bir dakika daha bölgeyi gözleriyle araştırmaya devam etti. Onun orada olduğunu biliyordu, sadece yerini saptayamıyordu.

Sonunda dikleşti ve başını geriye atarak tavana ve Gwenvael'e baktı.

"Talaith."

Sesini soğukkanlı tutmuş olsa bile, bu kaçış denemesine öfke duymuyordu zaten. Talaith onun kadını değildi. Ama onun bir ölüm perisi gibi çığlık atmasına engel olamadı.

Kadınsa doğrudan çıkışa ve dışarıda devam eden fırtınaya doğru kaçtı. Ama Gwenvael onu geçene kadar tavan boyunca ilerledi, sonra Talaith'in önüne atlayarak mağaranın duvarlarını salladı ve onun çıkış yolunu tıkadı.

"Ah, hayır. Bir yere gitmiyorsun." Gwenvael oturdu ve gözlerini ona dikti.

Talaith hızla önünde çömelip bir bıçak çekti ve adım adım geri çekildi. Karşısındaki kendini nasıl koruyacağını bilen bir kadındı. Gwenvael bundan hoşlandı. Zayıf kadınlar ailesinin canını sıkardı, yani Briec iyi bir seçim yapmıştı.

“Çekil ejderha.”

Gwenael, onun emrine gülme arzusuyla savaştı. O küçük bıçakla tam olarak ne yapmayı bekliyordu? Özellikle, çoğunlukla güçlü çıkan sesi korkuyla titrerken.

“Yapamam. Ağabeyim kellemi uçurur.”

“Ben ona ait değilim.”

“Hayır, ama bunun mücadelesini kendin vermek zorundasın güzelim. Şimdi,” kuyruğunun ucuyla ters istikameti işaret etti, “Brie’ye geri dön.”

“Ben köpek değilim. Ve kuyruğunun nesi var?” Talaith kaşlarını çatdı. “Orada eksik bir şey var.”

Ailesinin ihanetini ve o piç erkek kardeşlerinin, kuyruğunun ucunu kestikleri günü tartışmaya isteksizdi, dolayısıyla kuyruğunu kaldırarak Talaith’in beline sardı ki onu ağabeyine geri götürebilsin. Ama Talaith bir eliyle onu kavradı ve diğerini bıçağını dişlerinin arasına yerleştirmek için kullandı. Gwenael onun neyin peşinde olabileceğini anlamaya çalışırken, kuyruğunu kaldırarak Talaith’in ön koluna sıçramasına izin verdi. Anladığı bir sonraki şey, Talaith’in burnuna tırmandığı ve kafasının üzerine çıktığıydı.

“Lanet olasıcı, ne...”

Ardından bıçağı gördü. Bunu nasıl atlamıştı? Talaith doğrudan gözünü hedef seçmişti. Kadına pençesiyle vurdu. Onu üzerinden atmamıştı, fakat asıl hedefini birkaç santim kaçırmamasına yetecek kadar ürkütmüştü.

“Aaaaaahhhhhhhhhhh! Seni deli kadın!”

Gwenael ona zarar vermek istemezdi, ama Talaith bıçağını çekmiş ve yeniden nişan almışken pek seçeneği yoktu.

Kuyruğunu kullanarak ona arkadan vurduğunda Talaith uçuşa geçti. Homurdanarak yere çarptı ama akıllıca davranarak kendini yuvarlamıştı.

Sonunda arkaüstü yerde yatıyordu, bıçak hâlâ elinde kenetliydi. Gwenvael ona toparlanması için zaman tanımadı. Bu kez kollarının iki yanına yapışık durduğundan emin olarak kuyruğunu etrafına doladı ve mağaranın içine doğru yöneldi.

Morfyd, Gwalchmai fab Gwyar Hanedanlığı'nın Beyaz Ejdercadısı, Ejderha Kraliçesi Rhiannon'un en büyük kızı, Gárghan Adası'nın Kraliçesi Annwyl'in sadık tebaası ve Kara Ovalar ordularının büyük savaş büyücüsü, kendi ayağına takıldığı için yere düşmüştü ve adamlardan hiçbirinin gözlerine bakamayarak kendini yerden kaldırdı. Tüm o yıllardan sonra, insan bedenine biraz olsun hâkim olacağını sanırdı.

Maalesef...

"İyi misin?"

Artık kolaylıkla tanıdığı alaycı ses karşısında irkildi.

"Evet, Brastias." Kraliçe Annwyl'in generalinin, kalkmasına yardım etmesine izin vererek elini tuttu.

"Senin şu ayaklar birden ortaya çıkıp sana gene saldırdı demek?"

Morfyd gülümseyen yüzüne kızgınlıkla baktı. "Devam edersen, yaralandığın bir sonraki savaşta kan zehirlenmesinden ölmene izin vereceğim."

Beyaz elbisesinin ön tarafını eliyle silkeledi ve arka tarafını tozdan arındırmakla meşgul Brastias'ın güçlü ellerini yok saymak için umutsuzca uğraştı. Poposunun üzerinden her geçişinde, Morfyd neredeyse mırıliyordu.

"Hakikaten Morfyd," dedi tüm içtenliğiyle, "her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Evet. Sadece, erkek kardeşlerimden biri." Başında ani ve keskin bir ağrı hissetmişti. Hemen sonra geldiği gibi aniden

gitmişti. Kendi ayağına takılmasına sebep oluyorsa bu iyiye işaret değildi, yine de kardeşi hâlâ hayattaydı. Bunu biliyordu.

Brastias endişeyle kaşlarını çatı. "Onlar iyi mi? Tanrılar adına, Fearghus değil, öyle değil mi?"

Morfyd başını iki yana salladı, ama gülümsemesini durduramadı. Kimse eşinin başının dertte olması durumunda, kraliçeyle *bu* özel konuşmayı yapmak istemezdi.

Brastias koluna girdi ve onu çadırına yönlendirdi. "Hangi kardeş o halde?"

Brastias daha az ilgi gösterebilirdi. Morfyd bunu biliyordu fakat adam her zaman elini veya kolunu tutmak, ona çadırına kadar eşlik etmek için bir bahane bulma eğilimindeydi. Morfyd kabul etmeliydi ki, Brastias savaşa gitmeyi zevkli bir olaya çeviriyordu.

Morfyd odaklanarak tüm Gwalchmai fab Gwyar ailesini sürekli olarak bağlı tutan sihir bağlarını hissetti. Diğerlerini dışarıda bırakabilirlerdi ve gafil avlandıkları durumlar hariç genellikle böyle yaparlardı. Belli ki, ailesini hazırlıksız yakalayan bir şey olmuştu. "Gwenvael, sanırım."

"Gwenvael? Sahi mi? Şok edici," dedi düz bir sesle.

Morfyd güldü. Brastias, bir bela varsa Gwenvael'in gidip ona bulaşmakta ilk sırada olacağını bilecek kadar uzun süredir ailesinin etrafındaydı. "Biliyorum. İnanılmaz derecede şok edici."

Şimdi çadırının önünde duruyorlardı ve her zamanki gibi Morfyd onu içeri davet etmek için bir bahane arıyordu. Adamla tanışalı üç yıl olmuştu, fakat Morfyd hâlâ kulağa aptalca gelmeyen bir bahane bulamamıştı.

İçeri gelip şifalı bitki erzakını saymak ister misin, ey uzun, muhteşem erkek? Kara Ateş Tanrıları adına, acınası durumdasın.

"Boşversene," diye söylendi.

Şaşkınlıkla kıkırdayan Brastias, "Affedersin!" dedi.

Kendini hazırladı. Bunu yapabilirdi. O yalnızca bir insandı. Muhteşem, büyüleyici, yakışıklı bir insan. Ama yine de insan. "Brastias, ben düşünüyordum da..."

Morfyd.

Duyduğu yalnızca adıydı, ama Morfyd'in dizlerinin üzerine düşmesine sebep olacak kadar güç barındırıyordu. Brastias kollarını tuttu. Tanrıların gücü onu hırpalıyordu.

Bana seslen, çocuğum. Beni çağır.

Titreyen Morfyd, Brastias'ın son derece endişeli yüzüne baktı. Fırtına bulutları gökyüzünde adamın başının üstünde belirliyordu.

"Ne oldu Morfyd?"

"Çadırımın içinde," dedi nefes nefese, "büyük bir çanta var. Gidip onu bana getir."

Kaşlarını çatan Brastias belli ki onu yalnız bırakmak istemiyordu. Ama seçeneği yoktu. Morfyd'in seçeneği yoktu.

"Lütfen, Brastias."

Başını sallayarak onu serbest bıraktı ve çadırın içinde kayboldu.

Morfyd.

Kaşlarını çatan Morfyd sinirlendi, "Seni duydum! Bana seslenmeyi kes!" Sinirlerini yatıştırmak için derin nefesler aldı ve sa-vaş sırasında yardım dokunmuş genç ulaklardan birine işaret etti. "Çocuk. Gel." İstemeyerek, oğlan ona doğru ilerledi. "Kraliçeye git ve bir fırtınanın yaklaştığını söyle. Kötü bir fırtına."

Oğlan akli karışmış bir biçimde ona baktı. Önceki gece güzeldi, gökyüzü açıktı. Ama bu hızla değişmek üzereydi. Fırtına onların tarafına yönelmişti. Morfyd onlardan uzak kalacaklarını ummuştu, ama görünüşe bakılırsa bu söz konusu değildi.

“Çocuk!” Morfyd kendine doğrultulan iri gözleri izledi.
“Şimdi git.”

Oğlan başını olumlu anlamda salladı ve koşmaya başladı.
Ondan uzaklaşacağı için büyük olasılıkla rahatlamıştı.

Brastias yanına döndü. “Morfyd, ne var?”

Kim demek daha doğrudu, ama Morfyd’in şimdi bunun için zamanı yoktu. Dolayısıyla adamın sesindeki endişeyi duymazdan geldi. “Kalkmama yardım et.”

Öyle yaptı, onu kolaylıkla ayağa kaldırdı.

“Çanta.” Artık endişelenecek çok fazla ayrıntı vardı.

Brastias derhal çantayı ona uzattı. Morfyd çadırından uzaklaşarak kamp yerinden biraz uzaktaki bir nehre yöneldi. “Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?”

“Hayır, Brastias!” Morfyd ona çıktığının farkına varınca durdu. Bu tepkiye zemin hazırlayan, tanrıların bedenini istila etmesiydi. Halbuki, savaşçı yanlış bir şey yapmamıştı.

Morfyd omzunun üzerinden ona baktı. “Özür dilerim. Öyle demek...”

“Özür dilemene gerek yok Morfyd.” Ona sıcak bir gülümseme sundu. Sihrin değişken rüzgârlarının sebep olduğu ani ve sert ruh hali değişimlerine asla sinirlenmezdi. “Git. Geri dönmeni beklerken biz de yemeği hazırlarız.”

Sihir taliminden sonra Morfyd’in adeta aç bir kurda döndüğünü biliyordu. *Adam kesinlikle mükemmel.*

Brastias sırtıttı. “Etrafta bir inek bulabilir miyiz, bakalım.”

Morfyd hızla uzaklaşmadan önce ona kızgın bir bakış attı. *Alaycı herif.*

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?”

"Ne?" Briec kafasını Éibhear'la son bir saattir oynadığı oyundan kaldırdı. Piyonlara ve sonraki hamlesine öyle odaklanmıştı ki, Éibhear'ın gözlerini ona dikmiş olduğunu ancak fark etti.

"Neden bu kadar naziksin diyordum."

"Küçük kardeşime nazik olamaz mıyım?"

"Hayır."

Briec kıs kıs güldü, ama kanayan ve öfkeden kuduran bir Gwenvael kuyruğuna sarılmış yaralı, daha az kanla kaplı ama eşit derecede öfkeli bir Talaith'le fırtına gibi içeri girince sesi kesildi.

"Neler oluyor?" diye sorarken Gwenvael Talaith'i ayaklarının dibine attı.

"Deli kadın beni bıçakladı!"

"Yoluma çıktın!" diye bağırarak karşılık verdi Talaith.

Hırıldayarak, azı dişlerini göstererek Gwenvael ona doğru bir hamle yaptı. Fakat Briec ikisinin arasına girerek küçük kardeşine dik dik baktı ve kendi dişlerini gösterdi.

"Biliyorum, kardeşim, aklını kaçırmadın."

"O zırdeli. Onu daha tanıyamadın sen. Bu yüzden o hepimizi uykumuzda öldürmeden, onu bu akşam yiyelim derim."

İnsan erkekleri kardeşi için meşru hedefler olmasına rağmen, Gwenvael'in şimdiye dek "yediği" bir kadın yoktu. En azından o şekilde değil. Ve Gwenvael'in Briec'in etrafından ona bakma biçimine dayanarak kardeşinin açıkça Talaith'i korkutmaya çalıştığı söylenebilirdi. Ve bu iyiydi. Zira Briec'in, kendi ailesine karşı bile olsa bu kadını koruma arzusu kafasını karıştırıyordu. Gwenvael gerçekten Talaith'e zarar vermeyi denerse, ne yapardı bilemiyordu.

"Éibhear, kardeşimizin çizdiğiyle ilgilenir misin?"

“Çizik mi? Buna çizik mi diyorsun?” Pençesiyle yarasına işaret etti ve irkilmemek için çaba sarf etmeleri gerekti. “Neredeyse gözüümü çıkartacaktı.”

“Bunu dramatikleştirme Gwenvael.” Éibhear pençelerinden birini tutması için uzatarak Talaith’in ayağa kalkmasına yardım ederken Gwenvael’i azarladı. “İşim bittiğinde, iyi olacaksın.”

“Burası benim mağaram. Onun gitmesini istiyorum.”

Briec durdurma şansı bulamadan bir kahkaha attı ve Gwenvael’in bu yüzden kesinlikle kafasını koparmaya çalışacağını düşündü. Ama Éibhear, Gwenvael’in ön kolunu yakaladı.

“Yeter, Gwenvael.” Kuyruğuyla ağabeyine işaret etti. “Gel.”

Éibhear kızgın bir Gwenvael’i ardında sürükleyerek odaya çıktı.

Briec Gwenvael’in gittiğine emin olana dek izledi. Talaith’in, gizlice sıvışma çabasını fark edemeyecek kadar dikkatinin dağılmış olduğunu düşünmesini, Briec eğlenceli buldu.

Kuyruğunun ucunu önündeki zemine vurdu ve Talaith çılgın atarak onu tekmeledi.

“Tanrılar bu şeyi lanetlesin!”

“Kardeşime zarar verdin leydim.”

Talaith onun yüzüne bakmak için döndü. “Bir çizik olduğunu kendin söyledin.”

“Kardeşimin sonraki gece atıştırması olmanı engellemek adına bunu söyledim. O bıçağı sende bıraktım, çünkü onu kullanmayacağına güvendim. Özellikle ailemin üzerinde kullanmayacağına.”

Kadının bir parça utanmış görünecek nezaketi vardı neyse ki. “Ona zarar vermek istememişti. Sadece gitmek istiyorum.”

Belli ki, onu gitmekten alıkoymuş olan kardeşine Briec çok şey borçluydu.

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden gitmek istedin?”

“Şaka ediyorsun.”

“Hayır. Etmiyorum. Gerekçelerini duymak istiyorum. Burada bizimle kalmak yerine tanrıların gazabıyla yüzleşmeyi tercih etmene sebep olan, benim ve erkek kardeşlerim hakkında seni bu denli dehşete düşüren ne var bilmek istiyorum.”

Gwenvael’in mağarasını derinliklerinde bile, gök gürültüsünü ve çevrelerindeki topraklara düşen yıldırımları duyabiliyorlardı. Bu havada insan veya ejderha, hiç kimse dışarıda olmamalıydı.

“Siz ejderhasınız. Bizim en azılı düşmanlarımız.”

Briec gözlerini devirdi ve kalçasının üzerine oturdu. “Doğrusu, küçük cadı, bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum.”

Talaith iç çekti. Büyük, şişkin bir iç çekiş. Ve omuzları düştü. Başını iki yana salladı, kahverengi gözleri ayağının altındaki zemine odaklandı.

“Kalamam işte.”

Keşke Briec de kadının, kocası olarak adlandırdığı kişi kadar aptal olsaydı. Keşke kendi dışında bir şeye önem vermiyor olsaydı, böylece Talaith’in yalan söylediğini asla anlamazdı.

Pullar ve kuyrukların arasında yaşamının ona büyük zevk verdiğinden değildi. Fakat Arzhela ve rahibelerinin onun için geldiği günden beri Talaith ilk kez memnundu. Bütününüle mutlu sayılmazdı, zaten hiçbir zaman mutlu bir insan olmamıştı.

Annesinin bir espri olarak söylediği gibi: “*Nolwenn cadıları ve mutluluk kelimeleri asla aynı cümle içinde kullanılmaz.*”

Ve gerçekten Gwenveal'e zarar vermek istememişti, ama ejderha ona seçenek bırakmamıştı.

"Cevap ver, Talaith."

Bu ejderha sesine lanet olsun. Briec'in adını söyleyiş biçimi onu sıcak bir battaniye gibi sarıyordu. Ama Talaith onun gözlerine bakmaya cesaret edemedi. O menekşe rengi gözler içine temas ediyordu.

"Kalamam işte Briec."

"Seni bekleyen biri mi var?"

Israrı karşısında çileden çıkarak ona kızgın bir bakış attı ve çıkıştı. "Evet. Aslında beni bekleyen bir ordu var. Hepsine teker teker hizmet vermeyi düşünüyorum. Şimdi mutlu musun? Artık gidebilir miyim?"

"Bana net bir cevap vermekten âciz misin?"

"Beni duymaktan âciz misin? Gitmek istiyorum. Şimdi."

Briec'in etrafında alevler parladı ve hemen sonra arkalarında bir adam bırakarak söndüler. Hem de ne adam...

Talaith hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Onu bir lokmada yiyebilecek ejderha Briec mi, yoksa Talaith'in bir lokmada yemek istediği insan Briec mi?

"Neden benimle her şeyi tartışmakta ısrar ediyorsun?"

Talaith onu sinirlendirmişti. Güzel. Kızgın bir ejderhayla tartışmak, anlayışlı, ilgili bir tanesiyle tartışmaktan kolaydı. "Neden beni dinlememekte ısrar ediyorsun?"

"Seni bırakmak istesem bile bu havada gidemezsin."

"Nasıl istersem öyle yapacağım, seni aşırı gelişmiş, pullu piç. Ve bunun anlamı, gidiyorum."

Talaith yürüyüp gitmek için döndü ama Briec kolunu sıkıca tuttu ve onu kendine çevirdi.

"Bana arkanı dönüp gitme!"

“Kardeşine yaptığım gibi seni de kesmeden önce ellerini üzerimden çek.”

Sağ elinde hâlâ bıçağı tutuyordu. Ve Brieç bu eli tutup bıçağın ucunu boynuyla köprücük kemiğinin birleştiği yumuşak yere bastırarak boğazına doğru çekti. “Yap o zaman, küçük cadı. Bıçağı sapla ve kaç.”

Talaith yumuşak ete baskı yapan bıçağın ucuna dikkatle baktı. *Yap şunu, Talaith. Yap şunu.* Kendine bu kelimeleri defalarca ve defalarca haykırdı. Ama yapamadı. Brieç’i öldüremezdi.

“Yapamazsın değil mi?” Sesi kendini beğenmiş veya kibirli bir biçimde emin gelmiyordu, daha çok şok olmuş gibiydi. “Değil mi?”

Talaith ona cevap vermedi. İkisi de cevap vermek zorunda olmadığını biliyordu. Tereddüdü çok şeyi açığa çıkarmıştı. Çok şeyi ele vermişti.

“Ben...” Brieç eline vurup bıçağı düşürmesini sağlamadan önce tüm söyleyebildiği bu oldu, sonra Talaith’in yüzünü elleriyle sıkıca tuttu.

Ağzı onunkinin üzerine kapanmadan saniyeler evvel Brieç onu yukarı çekti. Tam olarak Talaith’in ilk öpüşmeleri için hayal ettiği şey değildi, daha iyisiydi.

Talaith hafifçe inledi ve başını yana yatırdı, dilini Brieç’in ağzına daldırdı ve onunkini yaladı. Brieç’in bedenindeki gerginliğini hissetti, şüphesiz ki bu cüretkâr tepkisine şaşırılmıştı. Brieç onu bedenine daha çok yaklaştırdı ve ağzını kendinin-kiyle yağmalarken öpücüklerini derinleştirdi.

İşte bu en üst düzeyde bir öpücüktü. Talaith’in hayatı boyunca hayal ettiği, ama asla yaşayacağını düşünmediği türde bir öpücük. Ejderhanın yatağında geçireceği bir gece için her şeyden vazgeçmesini sağlayacak türdeydi. Brieç’in bir insan olmaması gerçeğinin yanında, şu anda yaşadığı buydu.

Bir süre sonra öpücük daha yumuşak bir hal aldı ve Brieç genç kadının ağzını keşfetmenin tadını çıkardı. Talaith bu öpücükten asla mümkün olduğunu düşünmediği yollarla zevk alırken ona izin verdi. Tüm bedeni Brieç'in ilgisi için haykırıyordu. Onun kendisini alması ve sahip olması için. Talaith onu istiyordu. Tanrılar adına, onu istiyordu!

Yavaşça Brieç ağzını ondan çekti ve mırıldandı. "Beni istediğini biliyordum."

Lanet olası! Talaith çizmeli ayağını Brieç'inkini ezmek için kullandı.

"Ah!" Brieç tökezleyerek ondan uzaklaştı. "*Tanrılar adına, bu ne içindi?*"

"Ziyadesiyle kibirli bir piç olduğun için."

Talaith yerden bıçağını aldı ve yatak odası olarak kullandığı odaya yöneldi. En azından hava düzelene veya Arzhela onu çağırana dek bu umutsuzluk çukurunda kalmaya boyun eğmişti.

"Senden nefret ediyorum Kibirli Brieç," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Senden ve tüm türünden."

"Sahi mi? Kesinlikle, o şekilde *kokmuyor*."

Talaith cevap vermedi. Haklı olan Brieç iken, neden zahmet etsindi?

Talaith akşam yemeğinde ortaya çıkmayınca, Eibhear onu aramaya çıktı. Gwenvael de onun peşine takıldı. Brieç Talaith hakkında konuşmak istemedi ve onlarla gitmedi. O ve Gwenvael oradan ayrıldıktan sonra aralarında ne geçtiğini Eibhear bilmiyordu, ama her ne oluyorsa Brieç'i huysuz bir ejderha yapmıştı.

Sonunda onu kaplıcalardan birinde buldular. Talaith bir tanesinin kenarına oturmuş, küçük çıplak ayaklarını sıcak suya

sokmuştu ve elinde babasının Ateş Şarabı şişelerinden birini sımsıkı tutuyordu. *Eyvah*.

Onun iki yanına oturan kardeşler Talaith'in suya dikkatle bakışını ve sallanışını izlediler. Bir o yana, bir bu yana. Bir o yana, bir bu yana. Mırıldanarak. Bir bakıma hipnotize ediciydi.

"Leydi Talaith?"

Büyük, kahverengi ve oldukça sêrsemlemiş gözler yavaşça ona odaklandı. "Éibhear..." Onun daha fazlasını söylemesini bekledi, ama görünüşe göre Talaith'in tüm söyleyebileceği bu kadardı.

"Ne yapıyorsun, leydim?"

Talaith şişeyi kaldırdı. "Çay içiyorum."

Éibhear gülümsedi. "Bu çay değil Talaith."

"Duvara tosladığımda bunu sezmiştim." Talaith şişeyi tutan elini kullanarak söz ettiği alanı işaret etti, neredeyse Gwenvael'in başının yaralı kısmına çarpıyordu. Neyse ki ejderha hızlı hareket etti. "Oradaki duvar."

Kafasını geri çevirdiğinde Gwenvael'i gördü.

"Gwenvael." İki kardeşi de şaşırarak Gwenvael'e yaslandı. "Özür dilerim, az kalsın seni öldürüyordum."

Éibhear, Gwenvael'in uzun süre kızgın kalmama huyuna hayrandı. Ayrıca, babaları ve Fearghus'tan farklı olarak kin gütmekle kendini yormazdı. Başkalarına eziyet ederek kendini eğlendirmeyi tercih ederdi.

"Sorun değil Talaith. Eminim bir şekilde telafi edersin."

Gwenvael genç kadının başını üzerinden ona göz kırptı ve Éibhear tiksintiyle gözlerini devirdi. *Hiç utanması yok*. Erkek kardeşleri basitçe, utanç hissedebilme kabiliyetinden yoksundu.

Talaith şarap şişesini Gwenvael'in yüzüne doğru salladı. "Ah, yapma ejderha. Biraz kafayı bulmuş olabilirim Yakışıklı

Gwenvael, ama *o denli* sarhoş değilim." *Yakışıklı Gwenvael?* Of, feci sarhoştı. "Beni kirletmeyeceksin, bu..." Ona dikkatle baktı. "Muhteşem insan bedeninde."

"Biliyorum. Brieç'in muhteşem insan bedeni tarafından kirletileceksin."

Talaith onun omzuna yumruğu ile vurdu ve Gwenvael gerçekten irkildi. "Bu olmayacak. O fazla ısrarcı, kibirli bir piç kurusu. İster inan ister inanma, ama senden fazla."

"Ah, buna inanırım."

"Fakat hiç niyetim yok..." Talaith uygun kelimeleri arıyordu ve Gwenvael ona yardım etmeye karar verdi.

"Öldüresiye becerilmeye mi?"

Éibhear, "Gwenvael," diye uyardı.

"Sadece yardımcı oluyorum."

"Hayır." Talaith başını iki yana salladı. "Tam bir aşağılık gibi davranıyorsun. Ama buna alıştım. Üstelik," Gwenvael'in omzunu sıvazladı, "çok tatlı bir aşağılıksın."

"Talaith," dedi Éibhear yumuşak bir sesle. "Sanırım seni odana götürsek iyi olur."

"Hayır. O da orada olacak. Odamın dışında devasa bir pullu bekçi köpeği gibi pusuda bekliyordun."

"Brieç onu kabul etmen için seni asla zorlamaz," diye ona güvence verdi Éibhear. Ağabeyinin asla zorlamayacağını biliyordu. Açıkça söylemek gerekirse, Brieç bunlarla uğraşmazdı.

"Biliyorum. Kibirli bir orospu çocuğu gibi davranmadığı zamanlarda," dedi Talaith üzüntüyle, "çok nazik olabiliyor."

"Bunu biliyorsan," diye araya girdi Gwenvael, "ağabeyimin nerede uyuduğunun seni neden endişelendirdiğinden emin değilim. Seni endişelendiren kendi kontrolün değilse tabii, leydim."

Talaith elini kaldırdı ve Gwenael'in iyileşmek üzere olan yarasına bir fiske vurdu.

"Ah!"

"Beni sinirlendirme." Talaith şişeyi göğsüne bastırdı ve iç geçirdi. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Çıkışı olmayan bir kapa-pana kısıldım. On altı yıldır bu kapanın içindeyim."

Éibhear ve Gwenael birbirlerine endişeli bakışlar attılar. Talaith neden bahsediyordu acaba? Éibhear başta onun Briec'ten söz ettiğini düşündü, ama onu yalnızca birkaç gündür tanıyordu. Talaith'in başka bir sebepten dolayı gitmesi gerektiğini hissediyordu, onlarla paylaşmamış olduğu bir sebepten. Talaith çok uzun zamandır sır saklıyordu. Éibhear, genç kadının sarhoşken bile sırlarını açığa vermeyeceğini biliyordu.

"Keşke yardım etmemize izin versen." Talaith'in kıvrıkcık saçlarını yüzünden nazikçe uzaklaştırdı. "Bari Briec'e izin ver." Briec onun için her şeyi yapardı, yalnız ikisi de bunu henüz fark etmemişti.

"Bana kimse yardım edemez, Éibhear. Bunu çok iyi öğrendim arkadaşım."

Her nasılsa Talaith ayağa kalkmayı başardı, hâlâ bir elinde tuttuğu şarap şişesini göğsüne bastırıyordu. "Yalpalayarak da olsa odama gidiyorum."

"Talaith..."

"Hayır. Hayır. İdare ederim." Birkaç hantal adım attıktan sonra durdu. "Sen. Pusuda beklediğini biliyorum."

Éibhear döndüğünde kollarını göğsünde kavuşturmuş bir biçimde girişteki duvara yaslanmış olan Briec'i gördü. İnsan formu yeterince ilgisiz görünüyordu, ama Éibhear ağabeyinin endişesini sezdi. Briec asla itiraf etmezdi, ancak alkole dayanıklı olmayan bu tuhaf ama sevimli kadını umursuyordu.

"Gel Talaith. Seni yatağa götürüyüm," diye önerdi Briec.

“Kendi başıma halledebilirim yılan.” Talaith Brieç’e doğru yürüdü. “Yani pençelerini benden uzak tut.” Bir kez hıçkırdı ve yalpaladı. Brieç onu yüzüstü çamura düşmeden önce yakaladı.

“Brieç?”

“Endişelenme, Eibhear. Onunla ilgileneceğim.” Brieç kendinden geçmiş kadını kollarıyla yukarı kaldırdı. “Kendini boğmadan evvel, onu bulduğunuz için teşekkür ederim.”

Eibhear, Brieç’in duyma mesafesinden çıktığından emin olduktan sonra Gwenvael’e döndü. “Haklıydın, biliyor musun?”

“Hangi konuda?”

“Ağabeyimizin hayatını cehenneme çevirecek.”

Gwenvael sırtıttı. Yarasını unutmuş gibiydi. “Biliyorum.”

Brieç sarhoş insanını yatağa yatırdı. Sonunda Ateş Şarabı şişesini elinden söküp almıştı. Brieç, babasının ev yapımı şarabından hiç içmemiş, bunu yalnızca eski bir zırhı temizlemek için kullanmıştı.

Talaith’in saçlarını yüzünden çekti ve genç kadının kahverengi gözleri titreşerek açıldı. “Ah, sensin.”

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? “Evet, benim.”

“Sarhoş durumumdan yararlanmaya mı geldin?”

“Bunu yapmamaya çalışıyorum. Ertesi sabah yakınmalarından daha kötüsü yoktur.”

Talaith doğrulmaya çalışırken bir kahkaha attı. “Seni anlamıyorum ejderha.”

“Anlamadığın nedir?”

“Bazen çok nazik olabiliyorsun ve neredeyse ne kadar sinir bozucu olduğunu unutuyorum. Sonra ağzını bir açıyorsun ve *tam olarak* ne kadar sinir bozucu biri olduğunu hatırlıyorum.”

Talaith nihayet bir yolunu bulup oturdu ve kısa bir an boyunca Briec onun yeniden yalpalamasını beklese de genç kadın oturur pozisyonunu korudu. Korsajını bir arada tutan bağla olan mücadelesini izledi. Talaith her nasılsa bunu tamamen düğümlemeyi başarmıştı.

Briec iç çekerek onun önünde diz çöktü ve ellerini düğümden uzaklaştırdı. "Bu hızla gidersen, elbiseni çıkaramadan önce ayılacaksın."

Talaith'in oluşturduğu düğümleri çözmekle uğraştı, bu esnada genç kadının gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Yine de sözleri irkilmesine sebep oldu. "Dizlerinin üzerinde olman hoşuma gidiyor ejderha."

Briec konumunu sabitledi ve ona bakmak yerine önündeki düğümlere odaklanmaya karar verdi.

"Dizlerinin üzerindeyken daha iyi göründüğünü düşünüyorum," diye devam etti, "ama seni oradayken neredeyse çekici buluyorum."

"Talaith, bu konuşmaya hemen son vermelisin."

"Neden? Seni şaşırtıyor muyum?"

Hayır. Talaith onu şaşırtmıyordu. Ama onu sertleştiriyordu. Bu pozisyonda ona her tür şeyi yapabiliirdi veya onunla her tür şeyi yapabiliirdi. Ama Talaith babasının ev yapımı likörüyle uçmuşken ondan faydalanmayacaktı. Kadınının kendinde ve istekli olmasından hoşlanırdı. Tam ortasında kendinden geçmesini veya daha kötüsü üzerine kusmasını istemezdi. Gerçi Talaith'leyken başına bu da gelmişti.

"Beni becermek istemiyor musun ejderha?"

Briec başını Talaith'in üzerinde hâlâ giysi olan göğsüne düşürdü. "Senin gibi şirin bir cadı bu kelimeleri nereden öğrendi?"

"Unuttun mu? Çiftçi köyü. O insanlarla yaşadıktan sonra her tür kelimeyi öğrendim. Bunları sıralamamı ister misin?"

“Hayır!” Brieç boğazını temizledi. “Hayır,” dedi daha sakin bir şekilde. “Sadece sessiz kal.. veya uyu. Seni konuşmaktan alıkoyacak ne varsa işte.”

Talaith konuşmayı kesti.

Az sonra yeniden başladı. “Ejderha penisinde pullar var mı?”

“Buraya kadar.” Brieç, Talaith’in korsajını sıkıca tutup ikiye ayırdı. Elbiseyi aşağı çekti, bundan kurtulmak için çaresizce Talaith’in üzerinde ters yüz etti. Mahvolmuş elbiseyi üzerinden çıkardığı gibi ateşin içine attı.

“Bak!” Talaith kollarını başının üzerine yerleştirmiş bir biçimde yatakta duruyordu. “Çıplığım!”

Brieç, kendininkine değen sıcak teninin ne kadar iyi hissettirdiğini yok sayarak onu kendine çekti ve bir koluyla Talaith’i havaya kaldırdı. Diğeriyle kürk örtüleri açtı ve genç kadını yatağa fırlattı. Çekici bedenini elinden gelen en hızlı biçimde örttü.

“Uyu artık kadın.”

Brieç döndü ve birkaç adım attıktan sonra durdu. Tekrar ona döndü. Ve yanına geri yürüdü. Talaith ona bakıyor ve gülümsüyordu.

“Koca piç,” diye kıkırdadı.

“Sinir bozucu canavar kadın,” diye homurdanarak karşılık verdi. Sonra eğildi ve dudaklarını sertçe öptü. Talaith inleyip ona tutunarak ellerini saçlarının arasına daldırdı.

Ne yazık ki Brieç’in durması gerekiyordu.

“İki dakika içinde uyumuş olmanı istiyorum,” diye buyurdu.

“Yoksa?”

Brieç öndeki iki dişini gösterdi. Bunu yapmaktan nefret ediyordu, boyutlarından dolayı dudağını kestikleri için büyük ölçüde. Ama çılgın cadı onu delirtiyordu.

Talaith ondan uzaklaşarak büzüldü. "Tamam. Tamam. Acımasızlığın lüzumu yok."

Pantolonunu zorlayan sertliğinin izin verdiği kadar hızla çıkışa yöneldi. "Maalesef küçük cadı, başka bir şeyden anlamıyor gibisin."

Fakat daha cümlesi bitmeden Talaith'in alçak sesli horlamasını duymuştu bile.

BÖLÜM 8

Tastamam üç gün boyunca, fırtınalar şiddetle devam etti. Buz gibi yağmur bastırıyor, şiddetli rüzgârlar esiyordu. Güçlü şimşeklerin çakması Talaith'in ejderha mağarasından ayrılama-masını garantiye alıyordu.

İlk kaçış denemesi ve sarhoşluk macerasından sonra (*gerçekten yatakta dikilip "Çıplağım!" mı dedim?*) Brieç onu gözünün önünden ayırmıyordu. Dolayısıyla üç tam gün boyunca Talaith onunla ve ailesiyle mahsur kaldı. Bununla beraber üç gün boyunca, birbirlerine işkence etmeye azimli üç akraba ejderha ile bir mağarada mahsur kalmanın kesinlikle ilginç olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Talaith ona yapmış olduğu şey yüzünden Gwenvael'in kendisini hiç affetmeyeceğini düşünmüştü. Halbuki ejderha çok hızlı iyileşmiş ve bunu umursamıyor görünmüştü, özellikle önce davranıp ağabeyinin yaşamını cehenneme çevirdiğinde.

Talaith'le yakın olmanın Brieç'i sinirlendirdiğini fark eder etmez, altın ejderha yalnızca Talaith'i affetmekle kalmadı, bir de ona elinden gelen tüm ilgiyi göstermek için fazladan çaba harcadı.

Gwenvael onun etrafında veya üzerinde dolaşmaktan zevk alıyor gibiydi. Elbette, tüm bu yakınlık Briec etraftaysa gerçekleşiyordu. Gwenvael bazen insan bazen ejderha formunda Talaith'in yanında uzanıyordu. İnsan formundaydı, yakışıklı başını onun kucağına yaslıyor, Talaith'in bir şey okuyor olduğu gerçeğini umursamıyordu. Ejderha formundayken, burnunu yaslıyordu. İki şekilde de, Briec onu bulduğunda olay her zaman çirkinleşiyordu. Tavandaki taşlar kafasına düşmediği müddetçe Talaith endişelenmeyecek noktaya gelmişti.

Éibhear'a gelince, Talaith için asla yeterince şey yapamıyormuş gibi hissediyordu. Genç kadının düzgün beslendiğinden, onu sıcak tutacak giysileri, temiz yatak takımları ve okuyacak kitapları olduğundan hep emin oluyordu. Talaith'in şimdiye dek tanıdığı en kibar varlık o olmalıydı. Yanı sıra, çok komik ve çok zekiydi. Talaith ona Diplomat Éibhear olarak seslenmeye başlamıştı. Erkek kardeşleri o tartışmalarından birine girdiklerinde yalnızca Éibhear onları sakinleştirebiliyordu. Belli ki, herkesin ve her şeyin huzurlu olmasından hoşlanıyordu.

Yine de, ara sıra ruh hali dalgalanmaları yaşıyor ama bunları asla Talaith'e yansıtmıyordu. En şiddetli kısmını erkek kardeşleri karşılıyordu ve hiç fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Sonunda Gwenvael türleri arasında Éibhear'ın çok genç sayıldığını açıkladı. "Daha yüz yaşında bile değil," diye takıldı. Bir Nolwenn cadısı bile olsa bir insan için bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyordu. Birkaç yıl içinde Éibhear nihayet gerçek ejderha kimliğine kavuşacaktı. Talaith kendisini güldürmeyi seven, tatlı ve şefkatli ejderhanın kaybı için şimdiden kederlendi.

Bir de Briec vardı.

Küçük kaçış denemesi ve öpüşmelerinden sonra, Briec yırtıcı bir kuş gibi yörüngesinde dönmeye başlamıştı. Erkek kardeşleri fazla yakınına gelirse, onları uzaklaştırmak için dibinde bitiyordu. Gwenvael'in evinin devasa oyuklarında

ve tünellerinde yolunu kaybetmişse –ne yazık ki bir seferden fazla başına gelmişti– Briec onu bulup geri götürüyordu.

Tüm bunları yapmadığı zaman, bir tartışmaya girmeye çalışıyordu. Talaith'i sinirlendirmeyi kesinlikle seviyordu. Bunu sıklıkla yaptığından emin oluyordu. Briec kavgaları başlattığında, Talaith'in de büyük bir coşkuyla içine atlamasının ve bu tartışmaların onu daha çok istemesine yol açmasının da Talaith'e yardımcı olduğu söylenemezdi. Umutsuzca. İkisi de bunu biliyordu tabii. Briec'in ona bakış şekli, Talaith'i daha da çileden çıkartacak bir şey söylemeden önce burun deliklerinin genişleyişi, genç kadına ejderhanın ne yaptığını tam olarak bildiğini kanıtliyordu.

Evet, ruhunun derinliklerinde, Talaith tüm bunların Briec'in onu gerçekten yalnız bırakacağı ana kadar zaman öldürmek olduğunu biliyordu. Araya giren erkek kardeşlerinden uzakta. Gene de, Talaith o günün korkusuyla yaşıyordu. Briec'ten korkmuyordu. Artık değil. Ama ona olan hislerinden korkuyordu. İlk ve şimdiye kadarki tek aşkını tanıdığında Talaith çok gençti. Ona bir prensesmiş gibi davranan, açık kahverengi gözlü, uzun boylu genç bir savaşıydı. Annesini kızdırmak pahasına, birbirlerine her şeyi vermişlerdi. Ama bir savaş esnasında ölmüştü ve bu Talaith'in tüm dünyasını değiştirmişti.

Ama o sadece bir delikanlıydı. En fazla on sekiz yaşındaydı. Briec ise hiçbir yönden genç veya tecrübesiz değildi. Ayrıca onun insan olmadığı gerçeği Talaith'i hâlâ epeyce rahatsız ediyordu. Çoğunluk, aralarındaki birleşmeyi tiksindirici bir şey olarak addedecekti. Aslında, Briec'le tanışmadan önce Talaith de böyle hissedirdi.

Artık her gece o koca piç kurusunu rüyasında görüyordu ve her rüyada tartışıyorlardı. Normalde Talaith bunu umursamazdı. Ne var ki uyandığında kadınlığının ıslak olması ve elini bacaklarının arasında bulması Talaith'i endişelendiriyordu.

Mağaranın karanlığında bile, Briec'in onu izlediğini biliyordu. İnlemesini ve yatakta kıvranışını izliyor, her ne kadar Talaith onun bunu yapmayı çok istediğini seziyor olsa da ona bir kere bile dokunmuyordu. Tanımış olduğu erkeklerin çoğu, sırf o istiyor diye beklemezdi. Briec'in gücüyle yakından uzaktan alakası olmayanlar bile, Talaith'in onayına bakmaksızın ona sahip olurdu.

Briec yapmamıştı. Bu Talaith'in ondan daha fazla hoşlanmasına yol açan bir şeydi. Aynı zamanda ejderhadan bunun için nefret ediyordu.

Sonunda, bulutlar hâlâ yakınlarda kol gezse de hiç değilse geçici olarak yağmur ve şimşekler durdu. Uzun süren yalvarmalar ve tartışmalar sonucunda Briec nihayet onu en yakın köye götürmeyi kabul etti. Ama bağırarak yardım istemek gibi *sinir bozucu derecede aptal* bir şey yapmayacağına söz vermeliydi. Talaith gönülsüzce söz verdi, çünkü Arzhela henüz kendisini çağırmamıştı. Bu çağrı olduğunda, Talaith yapmak zorunda olduğu şeyi yapacaktı, ejderhaya vermiş olduğu sözü bozmak da dahil.

Gwenvael'in mağarasının yakınındaki köyde (buranın yerlisi her kadın üç erkek kardeşi tanıyor veya onlardan haberdar görünüyordu) parası olsa satın almak isteyeceği çok şey bulunan geniş bir pazar yeri vardı. Ama ejderhadan para istemeyecekti. Hayatta olmazdı.

Gwenvael elini yakaladı ve onu terzi dükkânlarından birinin önüne sürükledi. "Sana hoş bir şeyler almalıyız."

"Biz mi? Gerçekten benim için para harcamayı mı tasarlıyorsun?"

"Hayır. Bu sevgili ağabeyimin işi. Ama seni gerçekte olduğun tanırsa gibi giydirebilirim. Özellikle ağabeyimden çok daha iyi bir zevke sahip olduğum için."

Talaith kahkahalarla gülerken Gwenvael hazır yapılmış olan elbiseleri ve mevcut malzemeyi inceledi. Doğru, ona ilgilendiğine dair en ufak bir işaret verse Gwenvael'in, bacaklarının arasına adeta atlayacağından şüphesi yoktu. Ama ikisi de Gwenvael'in bunu yalnızca Briec'i sinir etmek için yaptığını biliyordu.

Bu yüzden Briec aniden arkasında belirerek kardeşine kızgın bakışlar atmaya başladığında Talaith hiç şaşırmadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kadınına alman için elbise seçiyorum."

Onun kadını mı?

"Ben onun kadını değilim."

"O benim kadını değil."

Talaith omzunun üzerinden kızgınlıkla Briec'e baktı. *"O benim kadını değil derken ne demek istedin?"*

"Az önce kadını olmadığını sen söyledin."

Talaith yüz yüze gelmek için ona döndü. "Ne istersem onu söyleyebilirim. Buna rağmen senin çeneni kapalı tutman gerekir."

"Biliyor musun, tam köylü yetiştiriliş tarzını unutmaya başlıyorken, bunu bana hatırlatmaktan keyif alıyor gibisin."

"Daha önce belirttiğin gibi, yetiştirilme tarzım bir köylününki gibi değil. Ben bir tüccarın kızıyım."

"Bir deniz tüccarının mı?"

Talaith'in gözleri kısıldı. Deniz tüccarları Kara Ovalar ve Alesandair genelinde çok kötü bir itibara sahiptiler. Dedikodular, çoğunun tüccardan ziyade korsan oldukları, gemilerinin Kuzey Denizi'nden geldiği ve deniz kıyısındaki bölgelere baskın yaptıkları yönünde kaynıyordu. "Hayır seni kibirli..." Talaith konuşmaya bir ara verdi ve önünde güzel bir elbiseyi

tutan büyük ellere baktı. Tabii Gwenvael göğüslerini sıkıca tutmak için elbiseyi yukarı kaldırma bahanesini kaçırmamıştı.

Talaith ona lanet ellerini üzerinden çekmesini söyleyemedi, Briec önce davrandı. "Çek ellerini kardeşim."

Gwenvael'in iri, güçlü bedeni Talaith'e arkadan baskı yaparken, altın başı genç kadının omzuna yaslandı ve aşağı doğru dikkatle baktı. Talaith elbiseye baktığını varsaydı. "Satın almadan önce Talaith'in üzerinde nasıl görüldüğüne bakmak istemiştım."

"Ellerini çek veya onlarla vedalaş."

Başını Talaith'in omzuna sıkıca yaslanmış olarak bırakan Gwenvael, sadece o büyük, altın rengi gözlerinden birini ağabeyine doğru kaldırdı. "Hadi ama ağabey, öfkelenmene gerek yok."

"Off!" Talaith ayağını sertçe Gwenvael'inkine indirdi.

"Ah!"

Talaith Gwenvael'den uzaklaştı ve Briec'in onu tutmasına fırsat vermeden hızla etrafından dolandı, böylece sırtını dükkânın kapısına verdi. "İkiniz de kesin artık. Aranızda sürüklenmeyeceğim tıpkı bir... bir..."

"Kaliteli şekerleme?"

"Lezzetli lokma?"

"Yemeğin en lezzetli kısmı?"

"Enfes yiyecek?"

"Çürümüş zevk?"

Talaith ellerini havaya kaldırdı. "Durun. Durun."

"Tanrılar adına, ağabey." Gwenvael bir elini Briec'in omzuna koydu. "Kadının yüzündeki bir gülümseme mi?"

"Sanırım öyle. Ama pek de emin değilim. Onu yüzünde sayılı kez gördüm."

"Güzelmiş, ha?"

"Evet," diye karşılık verdi Brieç, gözleri genç kadını oracıkta yiyip bitiriyordu. "Gerçekten öyle."

Talaith bunun fena halde garip anlardan biri olduğunu biliyordu. Dolayısıyla aklına gelen tek şeyi yaptı. "İkiniz de kesinlikle imkânsızsınız. Ben gidiyorum."

Dükkândan aceleyle çıkarken Éibhear ile çarpıştı.

"İşte buradasın, Talaith. Gel. Bir kitapçı buldum."

Genç ejderha onu elinden tutup meydanın öbür tarafına sürüklemeyi önce Talaith ancak tiz bir ses çıkarabildi.

Eavan komutanına doğru yürüdü. "Kimin meydanın karşısına sürüklenerek götürüldüğünü gördüğüme inanamayacaksın."

Komutanı soğuk mavi renkli gözünü onun tarafına çevirdi, diğer gözünü uzun zaman önce bir savaşta kaybetmişti. Hiçbir şey söylemedi. Az konuşan bir adamdı.

"Ödülümüz."

"Ejderha mı?"

"O değil. Kadın bir şövalyeyle işbirliği içinde. Belki daha fazlasıyla. Ama hiçbirisi bizim için gerçek bir tehdit değil."

Komutan pis pis güldü. "Servet ve şöhret yakında bizim olacağına benziyorum."

Eaven komutanının gülümsemesine karşılık verdi. Servet ve şöhret. Her zaman istemiş olduğu iki şey.

Brieç elbiseyi Gwenvael'in elinden zorla aldı. "Ondan uzak dur, Gwenvael. Özellikle göğüslerinden."

"Ama muhteşemler ağabey."

Gwenvael sırttı ve Brieç piç kurusunun kafasını koparmamak için kendiyle mücadele etti. Tabii, bu, annesiyle gergin bir akşam yemeği sohbetine neden olabilirdi.

Brieç'i daha fazla sinirlendiren, kabul etmek istemediği gerçek, Gwenvael'in bu imkânsız dişiyle onun sahip olduğundan fazla fiziksel temas kurabilmesiydi.

Gwenvael başını iki yana salladı. "Şimdi vazgeç, ağabey. Gerçekten. Başına açtığın derde karşılık ona altın ver ve onu burada bırak."

"Hayır." Mantıklı yanı bunu ne kadar isterse istesin Brieç vazgeçemezdi. Talaith onu bir tür büyüyle tuzağa düşürmüş olmalıydı, Brieç buna oldukça ikna olmuştu.

"Anlamıyorsun, Brieç. Ondan yakın zamanda bıkmayacaksn. Onu şimdi yanında tutarsan, sonsuza dek tutacaksın."

Brieç dudak büktü. "O acımasız insan kadını kesinlikle gerekenden fazla tutmak gibi bir niyetim yok."

Dükkânda çalışan bir kızın bakışını yakalayan Gwenvael onun peşinden gidecekti, ama Brieç'e omzunun üzerinden bir laf atmadan değil, "Aletini o kadının içine sokmanın bunu bitireceğini düşünüyorsan Fearghus'tan daha kalın kafalısın."

Brieç bunu da biliyordu zaten.

"Düşmek üzereyim."

"Ah." Éibhear kitapların yarısını genç kadının kollarına yığmıştı, hemen onları geri aldı. "Üzgünüm."

Talaith gülümsedi ve Éibhear elinde olmadan ağabeyinin kadın seçimine gıpta etti. Talaith büyüleyiciydi. Harika bir mizah anlayışına sahip, çok güzel ve tatlıydı. Sarhoşken bile tapılasıydı.

Ayrıca sakladığı bir şey vardı, kuşkusuz. Fakat, her zamanki gibi, Éibhear'ın tek endişesi ailesiydi. Talaith'in sırrı ailesini etkilemediği sürece, ağabeyini kendi haline bırakırdı. Ama ailesinden biri tehlikeye girerse, bu güzeli oracıkta öldürürdü.

"Sorun değil Éibhear. Ama biliyorsun, tüm bu kitaplara ihtiyacım yok."

"Asla yeterli kitaba sahip olamazsın," diye Annwyl'in sözünü alınıldı.

"Anlıyorum." Talaith görünüşe göre yalnızca ona ayırdığı anlayışlı gülümsemesini sundu. Éibhear, Briec'in de genç kadının ne kadar anaç olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Talaith bir gün iyi bir anne olacaktı.

Satıcı onları küçük kitap dolu mağazada yalnız bırakarak Éibhear'ın aradığı bir kitabı bulmak için arka tarafa gitti. "Briec'le kalacak mısın?"

Talaith irkilmiş, hemen ardından da boyun eğmiş göründü. "Hayır, Éibhear. Kalmayacağım."

"Kalmayacak mısın, kalamaz mısın?"

"İkisi de." Talaith kıpırdandı ve ejderha bu konuşmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini gördü.

"Ayrıca," diye savundu, "ağabeyin beni arzuladığı müddetçe yanında istiyor. Eminim, yakında benden sıkılır. Hem, eğer..." Sesi canlılığını yitirdi.

"Seninle yatarsa?"

Talaith yüzünü buruşturdu ve başıyla kısaca onayladı. "Görünüşe göre farklı türlerdeki erkekler bu konuda aynı."

Konuştukları Gwenvael olsaydı, Éibhear hemfikir olabilirdi. Ama Briec vaktini boşa harcamazdı, şey, hiçbir şeyle. Kolayca sıkılırdı ve ancak babalarıyla yarışabilecek bir kibre sahipti. Tek istediği, bir kadınla, herhangi bir kadınla yatmak olsaydı, Talaith'i onun da istemiş olduğu gibi küçük kasabasının dışında

bırakıverirdi. Genç kadının bacaklarını açması için ayartmaya fazladan bir an bile harcamazdı. Briec'in bu kadına yatağında ve yaşamunda sahip olmahtaki kararlılığı, Éibhear'a onun birkaç kez yatmakla Talaith'ten hevesini almayacağını söylüyordu.

Yine de, ne kadar güzel olursa olsun Éibhear'a saldırmaya hazır sarılı bir yılanı hatırlatmaya devam ediyordu. *Onu rahat bırak, sana dokunmasın. Ama fazla yakınına gidersen...*

"Midem kazınıyor," diye bildirdi ejderha. Kadını ve sırlarını fazla deşmek istemiyordu.

Talaith sırttı. "Ne zaman miden kazınmıyor ki?"

"Hâlâ gelişme çağında olan bir çocuğum, bildiğin gibi. Kıtı kıtına doksan kış yaşadım."

Talaith dehşet içinde bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Yüce Tanrılar! Éibhear, hakikaten daha fazla büyüyeceğini mi söylüyorsun?"

Onun arkasında durduğunu Talaith diğer yöne dönükken bile biliyordu.

"Sürekli beni izliyorsun," dedi omzunun üzerinden, bir yandan da satıcının elindeki güzel takıyı incelemeye devam etti. Gümüş hâlâ favorisiydi, çünkü altın hiçbir zaman ten rengiyle iyi gitmezdi. Gerçi içlerinden birini alacak parası hiç olmamıştı.

"Ailemden başka birini bıçaklamaya kalkışmadığından emin olmak istiyorum."

"Erkek kardeşin bile beni o konuda affetmiş görünüyor."

Briec bir adım atarak onun yanında durdu. "Kardeşim göğüslerini dikizleyebildiği sürece her kadını bağışlar."

"Ona karşı çok sertsin."

"Ve sen diğer tüm kadınlar gibi, ona fazla müsamaha gösteriyorsun."

Talaith kaşlarını çatarak baktı, ama Brieç onun yüzüne bakmamakta kararlıydı. Bunun yerine her parçayı dikkatle değerlendirir gibi takılara bakmayı tercih ediyordu. "Kardeşine müsamaha göstermiyorum ve göstermem."

"Elbiseyi üzerinde tutarken ellerini uzaklaştırdığını görmedim."

"Öncelikle, bana fırsat vermedin. Ve ikinci olarak, aşırı kıskanç görünüyorsun."

"Ben? Kıskanacağım?" Brieç nihayet döndü ve yüzüne baktı. "Onu mu?"

"Bana bağırma," diye sakın bir şekilde cevapladı. "Ve evet, erkek kardeşini çok kıskanıyor gibisin. Sanki bu seni öfkeden kudurtuyor."

"Neden seni zalim küçük..."

"Siz ikiniz tartışırken," diye araya girdi Éibhear, "ben aklımdan ölüyorum." Büyük ellerini dar kalçalarına dayamıştı. "Yakında biri bana yemek vermezse huysuzlaşacağım."

"Biz bitirene kadar bekleyemez mi?" diye homurdandı Brieç.

"Hayır. İkiniz sürekli kavga ediyorsunuz." Éibhear Talaith'in elini tuttu ve Brieç parmaklarının değdiği yere gözlerini kısarak baktı. "Sonra tartışın. Şimdi beni doyurun."

Tek kelime daha edemeden Éibhear onu bir kez daha sürüklüyordu, bu kez yerel bir hana doğru.

Talaith arkasına dönüp Brieç'e baktığında, yakışıklı yüzündeki bakışı derhal anladı. Sabrı büyük ölçüde azalmıştı. Hayır, Kibirli Brieç erkek kardeşlerinin araya girmelerine daha fazla tolerans göstermeyecekti. Ve o sabrı tükendiğinde yapabileceklerini düşünmek Talaith'in dizlerinin çözülmesine neden oluyordu.

Glendower, Glewlwyd'in oğlu, Gárbhan Adası kalesinin büyük salonundan tökezleyerek çıktı ve muhafızların komutanı Eryi'nin kollarına düştü.

"Hey, Glendower! diye güldü adam. "Fazla mı içtin eski dostum?"

Cevap verme zahmetine girmeden Eryi'nin kollarında döndü ve adamı zincir zırhının yakasından yakaladı. Alevler büyük salondan kapının dışına doğru yükselirken onu başka tarafa çekti ve neredeyse ikisi de oracıkta kül olacaktı.

İki adam, şimdi yüzüstü çamurun içinde yatıyor ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Bu da nesi?"

Kraliçe ve ordusu dönene dek, aptal bir kararla Gárbhan Adası'nda hizmet etmeyi teklif etmiş olan Glendower başını iki yana salladı. Kalenin kuzey tarafındaki ekinlerin değiştirilmesini önermenin, kraliçenin eşini bu denli kızdıracağı kimin aklına gelirdi? "Sanırım lordumuz kraliçeyi özleyor, hem de fazlasıyla."

Nefes nefese, "O kadın," dedi Eryi, "yeterince hızlı dönmeyecek."

Ve Glendower içtenlikle ona katılıyordu.

O adamlar içeri girdiğinden beri Talaith gergindi. Masanın altındaki bacaklarını aralıksız olarak sallıyordu. İşte sinir bozucu bir alışkanlık. Briec onu bundan vazgeçirmeyi umuyordu, bu dayanılmazdı. Ayrıca genç kadının gözleri, onlara bakmak için odayı sürekli dolaşıyordu.

Sonunda Briec buna daha fazla dayanamadı. "Bir sorun mu var, Talaith?"

Gözleri masada onunla birlikte oturan üç ejderhaya hızla geri döndü. "Hayır. Neden?"

"Bilemiyorum. Oradaki dört adama gözlerini öyle diktiğin için olabilir."

Gwenvael yapabildiği kadar geriye yaslanarak bedenini bu ufak masada rahat ettirmeye çalıştı. Belli ki, kimse bu hanları tasarlarken ejderha müşterileri hesaba katmamıştı. "Onları tanıyor musun?"

Talaith'in eli boynundaki ilmek izine gitti. Mor ve yeşilin sevimli bir tonuna dönmüştü, ama en azından artık acısı ona eziyet etmiyordu. "Hım... Onları tanıyorum." Omuz silkti. "Onlar asker. Lort Hamish'in askerleri."

Üç kardeş de döndü ve gözlerini adamlara dikti.

"Onlara dik dik bakmayın," diye hararetle fısıldadı.

"Gezgin veya papaz gibi görünüyorlar," diye belirtti Éibhear.

Fakat Gwenvael başını iki yana salladı. "Onlarda fazlası var küçük kardeş. O cüppelerin altında tamamen silahlılar."

"Ah." Éibhear bir an için sessiz kaldı. Ardından, o Éibhear tarzıyla, "Haydi öldürelim o halde," dedi.

Şimdi tüm dikkat Éibhear'ın üzerinde toplanmıştı.

"Ne? Ne dedim ki?"

Briec Talaith'in bakışını yakaladı ve birbirlerine gülümседiler. Éibhear ara sıra, hâlâ genç bir ejderha olduğunu onlara hatırlatıyordu.

"Fiilen bir şey yapmadılar ufaklık." Briec her nasılsa kaha atmamayı başardı. "Onları öylece öldüremeyiz."

"Talaith açıkça tehdit altında hissediyor. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır," Gwenvael pis pis güldü. "Bu yeterli değil."

"Olmalı ama," diye söylendi, bir yandan da Gwenvael'in yemeğinden artanları kendi tabağına geçiriyordu.

“Sana hiç zarar verdiler mi?” diye sordu Brieç. Cevabı evet olursa, Éibhear’ın dileği gerçekleşecekti.

Talaith başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Hayır. Öyle bir şey değil. Ben sadece, neden burada olduklarını merak ediyorum. Mardon’dan biraz uzaktayız, değil mi?”

Sağlam bir noktaya değinmişti.

“Evet. Hamish’in herhangi bir adamının Kara Ovalar’a bu kadar yakın olması fikrinden hiç hoşlanmayacak birini tanıyorum.” *Ve Gárghan Adası’na*. Fearghus eşim dediği o yılanın tehlikede olabileceğini düşününce fena halde asabileşiyordu. Kadın aylardır ordusuyla dışarıdaydı. Brieç ağabeyinin buna nasıl katlandığını bilmiyordu. Sadece Talaith’i yakın zamanda bırakmanın sadece düşüncesi bile, Brieç’in göğsüne o tuhaf ağrıyı sokuyordu. Bu hissin ne olduğunu bilmiyordu, ama bunu sevmediğini biliyordu.

Gwenael birasından son yudumunu almadan önce sorguladı. “Bu havada nasıl bu kadar uzaklaşabilmişler bilmek isterdim.”

Éibhear yıllardır bir şey yememiş gibi yemeğini tabaktan süpürürken, “Önemli olan tek şey,” dedi, “burada olma sebeplerinin Talaith olup olmadığı. Fırtınalar başlamadan yola çıkmış olabilirler.”

Brieç yumuşak bir şekilde, “Pekâlâ küçük insan,” diye sordu. “Senin için mi buradalar?”

Talaith ona bir cevap vermek yerine, “Belki de artık gitmeliyiz,” dedi. Yer yarılsa da içine girse, Talaith buna minnettar kalırmış gibi görünüyordu.

Üç kardeş birbirine baktı. Bu adamlar takip edecekti, ama sonunda kazanan tabii kendileri olacaktı.

“İyi fikir. Hadi gidelim.”

"Tatlı yok mu?" Éibhear çok üzgün görünüyordu ve Briecc kakkahasına engel olamadı.

"Gwenvael'in mağarasına döndüğümüzde eminim dışına göre bir tatlı buluruz."

Masaya altın bıraktı ve Talaith'e elini uzattı. Genç kadın o ele boğazını parçalamasını bekler gibi baktı.

"Bir şey mi oldu?"

Talaith zorla gülümsedi ve Briecc o cansız gülümsemeyi bir daha görmemeyi umdu. "Hayır. Elbette hayır." Talaith elini tutmadan ayağa kalktı ve pelerinin başlığını kafasına geçirerek kapıya yöneldi.

Briecc erkek kardeşlerinin peşinden dışarı çıkarken iç çekti, handaki adamların hemen arkalarında olacağını biliyordu.

Güzel. Bu akşam bir şeyler öldürmek hiç sorun olmazdı.

Binaların arkasından dolaşmışlar ve dört iken çoğalarak on kişi olup onların önüne çıkmışlardı. Adamlarla yüz yüze gelirken Briecc Talaith'i arkasına itti.

Talaith ansızın Briecc ve ailesinin korumasına minnet duydu. Doğru, askerler onu öldürmeyecekti. Talaith çok değerliydi. Ne var ki, Madron askerlerinin şöhretini yalnızca bilmekle kalmıyordu, bunu köyde kendi gözleriyle de görmüştü.

Bu adamlarla Madron'a geri dönüş yolculuğunun tatsız olacağını biliyordu. Hayır. Onlarla gitmeye hiç niyeti yoktu. İffet çok değerli olmayabilirdi, ama ona sahipti. Ve ejderhanın aksine, bu adamların Madron'a dönüş yolunda ona hiç saygı göstermeyeceklerini biliyordu. Kaldı ki, Briecc onu bırakmayacaktı. Bu Talaith'i gizli gizli gülümsetiyordu.

Yine de, bunu kan dökmeden sona erdirmenin yolu yoktu.

Adamlardan biri ejderha kardeşlere, "Durun şövalyeler!" dedi. Kuşkusuz ki zincir zırhlarına ve cüppelerine aldanmıştı. Bir zamanlar bu giysileri giyen adamlara ne yaptıklarını tartışırken, onları Gwenvael'in mağarasındaki oyuklardan birinden çıkarmışlardı. Asker, kılıcının kınını görebilmeleri için cüppesini sıyırdı. Gwenvael'in belirtmiş olduğu gibi adamlar silahlıydı. "Sanırım sizde, bize ait olan bir şey var."

Onlara ait bir şey mi? Ejderhaların aralarında duruyor olması iyi olmuştu. Ellerini boyunlarının etrafına geçirebilse, Talaith onları kendi öldürürdü.

"Peki neymiş o, asker?" Gwenvael gülümseyerek sordu. Erkek kardeşler bu dövüş için can atıyordu, boyunlarından bal gibi akacak kanı arzuluyorlardı.

"Kadını bize verin. Yaşamanıza izin verelim."

Hayır, yaşamalarına izin vermek gibi bir niyetleri yoktu.

Gwenvael Talaith'e doğru bir hamle yaptı. "Bu kadın mı? Affedersiniz, onu ilk ağabeyim buldu. Kadın onun ödülü. Bizimle kalıyor."

On asker kılıçlarını çekti ve üç erkek kardeş onları izledi.

Talaith onların bir şey yapmasını bekledi. Tavernadan dışarı çıkarken, erkek kardeşler ejderhaya dönüşmenin son çare olmasına karar vermişlerdi, çünkü bunu yapmak tüm şehri yok edebilirdi. Anlaşılan burada Gwenvael'in sıkıldığı zamanlarda faydalandığı kadın barmenler ve fahişeler vardı ve onları kaybetmeyi göze almak istemiyordu. Yani, askerlerle insan formundayken dövüşeceklerdi. Talaith onları daha önce dövüşürken görmemişti, ne kadar iyi veya kötü olduklarını bilmiyordu. Bu onu endişelendiriyordu. Gwenvael'in veya Eibhear'ın zarar görmesini istemiyordu. Ve istemeden de olsa kendine itiraf etti: Brieç için çok daha fazlasını hissediyordu.

Fakat, bu kavgayı hepsi istiyordu. Erkekler buna karar verdi mi, araya girmeye çalışmak işe yaramazdı. Bu sebeple olduğu yerde kaldı ve bekledi.

İlk konuşan adam Gwenvael'e saldırdı. Ama kılıç tutan kolundan kolayca yakalandı ve o kol kırıldı. Gwenvael'in, eli hâlâ kılıç tutan kırık kolu bükmesinin ve askeri kendi silahıyla delmesinin peşi sıra gelen çığlıklar Talaith'in korkuyla sinmesine sebep oldu.

Vahşi, ama çok etkili.

O noktada Talaith endişelenmekten vazgeçti. Tek görmesi gereken, erkek kardeşler ilerlerken kalan askerlerin yüzünde oluşan korkuydu.

Adamlar neredeyse kendilerini fırlatarak büyük hızla geri çekildiler.

Talaith, *yağmalamalarını bitirene kadar otursam mı?* diye düşünürken, bir el sertçe ağzının üzerine kapanınca ancak nefes alacak vakit bulabildi. Mücadele etmeye başladı ama belinden tutan bir kol onu hareketsiz kıldı. Buna karşılık gevşedi ve adamın onu yakın bir ara sokağa sürüklemesine izin verdi.

Briec çok sıkılmıştı. Zorlu bir dövüşle karşılaşabileceğini düşünmüştü ama insan formunda olsalar bile üç tane ejderha için on insan ne kadar zorluk yaratabilirdi ki?

Eibhear askerlerden birini iki eliyle kaldırdı, ardından adamın sırtını çıra gibi yakarak onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Briec gözlerini devirdi. Küçük kardeşi bu hareketten gerçekten hoşlanıyordu. Pek az ejderha bilirdi bu hareketi, ona bunu anneleri öğretmişti.

Üç kardeş bir kez daha ilerlediler ve askerlerin geri kalanı bir kez daha telaş içinde geriye doğru adımladılar. O anda

Briec durdu. Onlar ilerledikçe, askerler geriye doğru gitmeye devam ediyordu ve uzaklaşmaya. Briec omzunun üzerinden geriye baktı ve homurdandı.

“Nerede o?” diye bağırdı. Geç bir saatti ve sokaklar ıssızdı. Kükremesi çevredeki yapıların sekmesine yol açtı. Askerler bir cevap vermeye isteksiz ve o cevaptan habersiz, ona baktı.

Daha fazla oyun yoktu. “Yakın onları,” dedi kardeşlerine.

Briec döndü ve kardeşleri gökyüzünü alevlerle aydınlatırken geldiği yere geri döndü. Deli gibi çarpan kalbinin gürültüsünden, ölen adamların çığlıklarını güçbela duydu.

Talaith’i kaybetmişse, değersiz bir süprüntünün, ödülüyle kaçmasına aptal gibi olanak vermişse, onu bulana dek toprağın altını üstüne getirirdi. Onu geri alana kadar...

Briec izleri takip etmeye ara verdi. Talaith’in karanlık bir ara sokaktan çıkışını izlemeye koyuldu. Talaith parmaklarıyla saçlarını yerli yerine koydu. Elbisesini düzeltti. Derin bir nefes aldı ve Briec’e doğru hareket etti.

Karanlıkta Briec’i görebilmek için bir an geçmesi gerekmişti. Bu gerçekleştiğinde ise, Briec genç kadının yüzünden sayısız insani duygunun geçtiğini gördü. Rahatlama. Kaygı. Rahatsızlık. Ve panik. Özellikle arkasındaki ara sokağa bir bakış attığında. Ama Talaith yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve ona yaklaştı.

“Bitti sanırım?”

“Hızlı hareket etmemiz gerekecek. Yakında tüm halk bu-
raya toplanır.”

Talaith başıyla onaylayarak hızla erkek kardeşlerin yanına giderken Briec çabuk birkaç adımla şöyle bir bakmak üzere ara sokağa geri döndü. Bir insan erkeğinin kokusunu aldı.

Kokuya doğru ilerledi ve bir çöp yığınının yanında yatan bir beden buldu. Tek gözlü, yaşlı bir savaşçı. Briec dizinin

üzerine çöktü ve yakından baktı. Cesedin tek gözü yukarı bakiyordu. İrkilmiş görünüyordu ama zarar görmemiş gibiydi. Daha yakına eğilerek adamın boynunu inceledi. Bu karanlıkta bile, ejderha gözleri boynundaki iğne deliği kadar küçük benekleri seçti.

Briec şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Küçük cadı, sende ne yetenekler varmış?"

Halk askerlerin kalıntılarını söndürmek ve binalarından bir kaçına sığırmış olan yangını durdurmakla fazlasıyla meşguldüler, oradan ayrılan dört kişiyi fark etmediler bile. Éibhear ve Gwenvael'e yetiştikten sonra rahatsız duygularını kontrol altına alması Talaith'in birkaç dakikasını almıştı. Fakat ejderhalar o askerleri beyaz alevlerle kavuruncaya kadar nefes alış verişini normale dönmüş ve kalp atışları düzelmişti.

Kolay bir beceri değildi, ama bunu yapmayı iyi öğrenmişti.

Yeni bir fırtına onlara hızla yaklaştığından, şimdi, ormanın içinden geçerek açıklık bir alana gidiyorlardı. Böylece erkek kardeşler esas formlarına geri dönecek ve Gwenvael'in güvenli mağarasına geri uçacaklardı. Talaith uçmaktan nasıl da nefret ediyordu.

Yürüyüşün büyük kısmında sessizlerdi, sonra Briec kardeşlerine bir şeyler mırıldandı. İkisi de başıyla onayladı ve ilerlemeye devam etti, ama Briec durmuştu. Talaith de durdu. Durmak zorundaydı, Briec tam önünde dikiliyordu.

Erkek kardeşleri ormanın karanlığında gözden kayboluncaya kadar Briec birkaç saniye boyunca onları izledi.

"Ne yapıyoruz?"

O anda Briec ona döndü ve kollarından yakalayarak zorla ağaca yasladı.

“Ne yaptığını açıkla!”

Talaith’in gözleri kısıldı. Briec ona kibarlıkla sormuş ol-
saydı, *belki* cevap verebilirdi. Şu anda değil tabii. “Anlatacak
bir şey yok.”

“Bana yalan söyleme,” diye kısık sesle hırladı. Talaith’in
kollarındaki elleri sıkılaştı ve parmak uçlarına gelinceye dek
genç kadını yukarı çekti.

Ve bu... Bu Talaith’in kendinden nefret etmesinin sebe-
biydi. Onu istiyordu. Onu daha önce istediğinden daha çok.
Briec ona bağırıyordu ve Talaith’in tüm düşünebildiği, ejder-
hanın tam burada ona sahip olmasıydı. Bu ağaca dayalıyken.

Nesi vardı böyle?

“Cevap ver, kadın. Bana hemen cevap ver!”

“Yoksa ne olur?” diye bağırdı. “Ödülüne tam olarak ne ya-
parsın?” diye alay etti. Günlerdir etrafında dans ettikleri gö-
rünmez çizgiyi aştığını biliyordu.

Burun deliklerinden süzülen kara duman onu daha fazla
korkutmalıydı ama korkutmuyordu. Tüm yaptığı bacakları-
nın arasındaki ıslaklığı üçe katlamaktı.

Ve Briec de bunu biliyordu. Talaith’in onu istediğini bili-
yordu. Hâlâ siyah duman çıkaran burun delikleri olabilecek
en ufak miktarda genişledi. Ve Talaith onun bildiğini anladı.

Ağızından yalnızca bir “ayy” çıktı, ardından Briec onu öpü-
yordu. Dili Talaith’in dudaklarını aralanması için zorluyor ve
ağızını sahipleniyordu.

Onun boğazını kesmeliydi. Çizmesinin içinden bıçağını
çekmeli ve boğazını boydan boya kesmeliydi.

Homurdanarak Talaith kollarını Briec’in tutuşundan kur-
tardı, ama yalnızca onları boynuna dolamak ve ellerini saçla-
rının içine gömmek içindi. Ejderhanın büyük elleri şimdi po-
posunu kavramış, onu kendine çekiyordu. Bu temasla ikisi

de inledi. Talaith, sertliğini elbisesinin üzerinden hissedebiliyordu. Boyutunu zaten görmüştü ve neye benzediğini tam olarak biliyordu. Bu güzelliğin bedenine verebileceği hasar karşısında hayal gücü tırmandı.

Dilleri birbirine dolanmıştı. Talaith birkaç saniye içinde sertliğine ulaşarak onu pantolondan kurtaracak ve içinde olmasını sağlayacaktı. Fakat, onu tutamadan Briec boynundaki ellerini çözdü. Ardından onu yere bıraktı. Talaith geriye sendeledi, neyse ki ağaç vardı. Poposunu sert zemine inmekten kurtarmıştı.

Ejderha ondan uzaklaştı, sırtı ona dönük elleri kalçaların-daydı. Çevrelerinde şimşek çaktı ve gök gürledi. Briec kilometrelerce koşmuş gibi derin nefesler aldı. Bir an için Talaith tutkulu öpüşmelerinden nefes nefese kalmışken onun kendisini ormanda bırakıp gideceğini düşündü. Onu ve lanet sırlarını arkasında bırakacağını.

Talaith onu suçlamazdı, yapılacak akıllıca şey buydu.

"Haydi gidelim ağabey." Gwenvael açıklıktan onlara seslendi.

Briec, "Tamam," diye karşılık verdi.

Hâlâ Talaith'e yüzünü dönmemişti, yine de onunla konuştu. "Geri döndüğümüzde, bu tartışmayı tamamlayacağız."

"Ejderhalar bunu bir tartışma olarak mı tanımlar?"

Menekşe rengi gözler o iri omuzların üzerinden ona kızgınlıkla baktı. "Beni kışkırtma, kadın. Şimdi değil."

Ama Talaith onu kışkırtmak istiyordu. Briec'i, kendisini kabaca becerene ve daha fazlası için yalvaramayacak duruma getirene dek kışkırtmak istiyordu.

Briec'in arkasından giderken başını iki yana salladı. *Hayır. Bu normal değil, Talaith.*

BÖLÜM 9

Gwenvael'in mağarasının iç taraflarına ilerlerken Briec onu takip etti. Fırtınalar yeniden başladığında güçbela havalanmışlardı henüz. Zor, korkutucu bir yolculuk olmuştu; tanrılar onları Gwenvael'in mağarasının güvenliğine geri itekliyor gibi, yıldırımlar üzerlerine vurmuş ve yağmurlar bardaktan boşalırcasına yağmıştı. Yine de Briec bunları pek fark etmemişti. Talaith'in uylukları boynuna dolanmışken ve elleri sıkıca saçlarını tutuyorken başka bir şeye odaklanması zordu. Her zamanki gibi, genç kadın mağaraya dönüş yolu boyunca haykırmıştı, ama şiddetlenen rüzgârların sesinden onu hemen hemen hiç duymamıştı.

Sağ salım içeri girer girmez Talaith, sanki kızgınlığına sebep olan oymuş gibi yardımını almadan sırtından aşağı kaymış ve hızla uzaklaşmıştı. Bir şey saklayan Briec değildi. Hakikaten, dobralık derecesinde dürüst davranmıştı.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Gwenvael arkasına yaslanmış otururken sordu.

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun, Briec."

Briec yalan söylemiyordu. Kadının içine girinceye kadar da hiçbir şeyin olmayacağından endişeleniyordu. Ama bunu değiştirmeye hazırdı. Derhal.

“Yalan söylemiyorum. Peşini bırak.”

“Hey.” Eibhear mağara girişinin yanında durmuş, yağın yağmura bakıyordu. “Hava hakkında az da olsa endişelenen kimse yok mu?”

Gwenael ve Briec aynı anda gözlerini devirdi, ama Gwenael, “Eyvah. Küçük kardeş fırtınalı havayla ilgileniyormuş. Bu korkunç bir şeyin habercisi olmalı,” dedi.

Eibhear homurdandı, gümüş rengi gözleri altın ağabeyine kızgınlıkla baktı. “İkiniz de cehennemde çürüyebilirsiniz.”

Kardeşlerini büyük ihtimal uzun bir süre devam edecek münakaşalarıyla baş başa bırakarak Briec Talaith’i aramaya çıktı. Tartışacak çok şeyleri vardı.

Talaith’in yatak odası olarak kullandığı oyuğa gitti. Burada oldukları her gece, genç kadın yatmaya yalnız gitmişti. Ve her gece Briec onun odasının dışında, şu baskın koruma ihtiyacını hissederek uyumuştı. Bu onun için katıksız bir işkence olmuştu. Kadın uykusunda inliyordu. Briec başta onun acı çektiğini düşünmüştü, bu yüzden hemen yanına gitmiş ve örtülerin altındaki ellerini görmüştü. Talaith’in uykusunda kendini tatmin ettiğini hızla kavramıştı.

Yatağın içine girip ellerinin yerini almamak Briec’in şimdiye dek yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu. Fakat her nasılsa kendine verdiği sözü tutmuştu. Ona sahip olduğunda genç kadın ayık ve yalvarıyor olacaktı.

Odası şimdi boştu, Briec bu yüzden kokusunu izleyerek mağarada ilerlemeye devam etti. Kokusu güçlendikçe, nereye kaybolduğunu anlarken ejderha bedeni beklentiyle gerildi.

Briec sonunda kaplıcalarla dolu oyuğun dışında duruyordu. Talaith her gece burayı kullanarak banyo yapmayı alışkanlık edinmişti. Görünüşe göre şimdiki planı da buydu. Korsajını çözer ve teninin çevresindeki sıkı giysi gevşerken Briec sessizce onu izledi. Elbiseyi omuzlarından sıyırmaya yeni başlamışken ansızın durup sırtını tamamen dikleştirdi.

Elbisesini önünde tutarak yavaşça Briec'e döndü ve kızgın bir bakış fırlattı. "Kendime ait beş dakikam olmayacak mı?" diye sığıttığı dişlerinin arasından söylendi.

"Benden bir şey saklıyorken, hayır."

Briec oyuğun içine yürüdü ve annesinin ona öğretmiş olduğu eski bir numarayla oyuğun girişini mühürledi. Bu bir salon numarasıydı. Sadece yolu tıkayan bir kaya varmış gibi görünürdü, ama güçlü ve etkiliydi. Kardeşleri, yardım için Morfyd'e gitmezse, onları asla bulamazdı. Son duyduğunda, o ve ağabeyinin kaltak eşi bir yerlerde bir savaş alanındaydılar.

Talaith onun tek çıkış yolunu engellediğini fark edince titre-yen nefesini dışarı bıraktı. Geriye doğru bir adım attı, elleri elbisesini hâlâ üzerinde tutuyorken sordu. "Bunu neden yaptın?"

"Seninle biraz yalnız zaman geçirmek istedim. Böylece konuşabiliriz."

"Ne hakkında?"

Briec insan formuna döndü ve genç kadın geriye yavaş bir adım atarken, Briec de ona doğru yavaş bir adım attı. "Seni arayan Madron askerleri hakkında. Ara sokaktaki ölü asker hakkında."

"Beni neden istedikleri seni ilgilendirmez."

"Beni de öldüremeye kalkıştılar."

"O halde beni orada bırakmalıydın."

“Evet, bırakmalıydım. Daha kısa sürede ölü askerler olurlardı sanırım.” Bakışlarını genç kadının bedeninden yukarı kaldırarak gözlerine ulaştı. “Ya ara sokaktaki asker?”

“Beni yakalamıştı. Kendimi savunuyordum.”

Ona doğru bir adım daha attı. “Yardım çağırabilirdin.”

Geriye doğru bir adım daha. “Ağzımı kapamıştı.”

“Böyle olunca da sen, tüccarın kızı, son on altı yıldır Madron’un dışında ufacık bir çiftçi köyünde itaatkâr bir eş olarak yaşamış olan sen, seni almaya kararlı, iyi eğitilmiş bir askeri kolayca hakladın?”

“Kolay olduğunu kim söyledi?”

“O ara sokaktan bir tutam saçın dağılmamış, alnında hiç ter olmadan çıktın küçük cadı.” İleri doğru başka bir adım. “Elbiseni bile kirletmemiştin.”

“Bekle!” Talaith geriye doğru sendeledi, tüm bedeni titriyordu. Bir elini iri bir kaya parçasına koyarak derin bir nefes aldı. “Sadece bekle.”

“Çevrende dönen birçok duygunun kokusunu alabiliyorum küçük cadı. Öfke, nefret, gücenme, hatta panik. Ama senden neyin kokusunu alamıyorum biliyor musun tatlı Talaith?” Koyu kahverengi gözler ona dikkatle bakarken gülümsemi. “Korkunun kokusunu.”

Talaith o anda kaçtı.

Nereye gidebileceğini düşünmüştü, Talaith bilmiyordu. Brieç çıkışı zamanın kendisi kadar eski olan bir büyüyle kapatmıştı ve ardından, asla veremeyeceği cevaplar talep ederek oyukta onu sıkıştırmaya başlamıştı.

Bir keresinde, birine neler olup bittiğini anlatmayı denemişti. Köydeki yaşlı bir şifacı kadının ona yardım edebileceğini

düşünmüştü. Talaith, oracıkta öleceğini hissettiren, genç bedenine işkence eden yoğun acı geldiğinde Arzhela'nın adını ancak telaffuz etmişti. On gün ve gece Arzhela onu canlı ama acıdan kör olmuş vaziyette bırakmıştı.

Talaith dersini ilk seferde almıştı. Arzhela'dan bir daha hiç bahsetmedi ve o gün her zaman yalnız olacağını anladı. Bu savaşı her zaman tek başına sürdürmesi gerekecekti. Kimse ona asla yardım edemeyecekti.

İnsan kadınları evlerinden kaçırmaktan zevk alıyor gibi görünen yakışıklı ejderhalar bile.

Briec'in onu kolaylıkla yakalayarak kendine çekmesi sürpriz olmadı. Talaith'in sırtını göğsüne dayamıştı. Sahiden, ejderhalar neden giysilerin içinde dönüşemiyorlardı? Ayrıca Talaith uzun günden ve korkutucu geceden dolayı şimdi güçsüzdü.

Asker onu yakaladığı anda Talaith'in eğitimi, öç alma isteği ile faaliyete geçti. Birilerinin açıkça ejderha kardeşlerin dikkatini dağıtmaya çalışarak ona ulaşacakları hiç aklına gelmemişti. Asker onu ara sokağa çekinceye kadar, Talaith bıçağını çizmesine bağlı kılıftan çıkarmıştı.

"Çığlık atmak yapacağın son şey olur," diye onu uyarmıştı adam. Oysa Talaith'in bağırma niyeti yoktu. Sessizlik ve gizlilik, en az bıçağı kadar, sahip olduğu silahlardandı. Talaith'i yere alçaltmış ve üzerindeki ellerini gevşetmişti. O anda Talaith bıçağın sapına sarılı derisinde sakladığı küçük iğnelerden birini çekivermişti. Topuklarının üzerinde dönerek boştaki eliyle adamın ağzına vurmuş ve uzun ince iğneyi ona saplamıştı. Dört saniyeden az bir sürede adamın boğazında altı kilit noktaya saldırmıştı.

Eğitmenleri onunla gurur duyardı.

Boğazını tutan asker (düşündüğünden yaşlıydı ve tek gözlü olduğu ortaya çıkmıştı) şok içinde ona bakmış, tek kelime bile

edememişti. Koleksiyonundan seçmiş olduğu zehir çabuk etki sağlıyordu. Talaith onu omzundan hafifçe bir kez itmişti. Sert bir kaya parçasıymış gibi geri düşmüş, zemine çarptığında zehir vücudunda yayılmıştı bile. İğneyi bıçağının gizli bölmesine geri yerleştirip bıçağını kınına koyana dek adam ölmüştü.

Şimdi, bıçak çizmesinin bir köşesine duruyordu. Kahretsin. *Zayıf planlama, Talaith.*

Özellikle de Briec'in imkânsız bir şekilde sıcak elleri onu çıplak bedenine yakın tutarken Talaith'in elbisesini düşmesi için göğüslerinin üzerinde tutmak için mücadele ettiği düşünülürse, bu halihazırda kaybetmekte olduğu bir savaşı.

"Bırak beni, Briec."

"Bana doğruyu söyleyene kadar olmaz. Bana neler olduğunu söylemeden olmaz."

"Hiçbir şeyin olduğu yok."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum." Gerçekten söylemiyordu. Ona gönderilmiş bir emir yoktu. Onu çağıran da yoktu. Doğrusu, tanrıça son günlerde ürkütücü bir biçimde sessizdi. Talaith sebebini bilmiyordu ama Arzhela'nın onu çevreleyen ve boğan, tüm bu uzun, acı verici yıllar boyunca Talaith'in değer verdiği tek şeyi tehdit altında tutan varlığının kaybı hoşuna gidiyordu.

Briec Talaith'i kolaylıkla tutuyor, sırtını göğsüne bastırıyordu. Piç kurusu haklıydı. Talaith hiç korku hissetmiyordu. Ondandır kaynaklı değildi. Artık değildi.

"Bırak beni, Briec."

Onu tutan kolları bir parça sıkılaştı. "Cevaplar, Talaith."

"Sana verebileceğim bir cevabım yok."

Briec onu zemine alçalttı ve yüz yüze bakabilmek için kendine döndürdü. Bakışında büyük ölçüde şaşkınlık vardı. "Bu tuhaf bir ifade küçük cadı."

"Pek sayılmaz."

"Neden bana güvenmiyorsun?" Talaith bilmese, onun incindiğine yemin edebilirdi. Ama biliyordu. Karşısındaki Ki-birli Briec'ti. Hiçbir şey hissetmezdi, bilhassa ona karşı.

"Sana güvenmek mi? Ben kimseye güvenmem. Sana neden güvenecekmışım?"

Leziz dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım haklısın." Menekşe rengi gözler onu boylu boyunca süzdü ve Talaith yeniden titremeye başladı. Bu adamın bir bakışı onu arzuyla titretiyordu.

"Tamam. Seni sırlarına bırakıyorum. Nasılsa sonsuza dek benimle kalmayacaksın." Bu söylediğinin kendisini ne kadar üzdüğünü anlamasına izin vermemek için Talaith'in çaba sarf etmesi gerekti. "Ama hâlâ öğrenmek zorunda olduğum bir şey var Talaith." Talaith'in ellerini elbisesinden uzaklaştırdı. "Ve bunu hemen öğrenmek zorundayım. Daha fazla savuşturmak yok."

Talaith gözlerini kısarak ona baktı. "Neyi?"

"Soyum, ailem. Onların beni koruyacağı gibi benim de onları korumam gerekiyor. Yani, tehlikedelerse..."

İrkilerek, başını katı bir şekilde iki yana salladı. "Hayır, Briec. Ailene asla zarar vermem. Ve Gwenvael sayılmaz."

Briec bunun üzerine sırtıttı. "Aslında haklısın."

"Ve Éibhear. Ona bir şey olmasına asla izin vermem. O çok zarif, tatlı ve..."

"Burada durabilirsin," diye homurdandı. Elbisesinin kumaşını serbest bırakarak Talaith'in vücudundan düşmesine ve ayaklarının dibine yığılmasına izin verdi. "Daha fazla açıklamaya lüzum yok. Sadece emin olmam gerekiyordu."

"Tamam, ileri yaşımdan dolayı belki unutmuşundur ejderha, ama ben gitmek istedim ve sen izin vermedin. Beni

buraya getiren *sensin*. Beni burada tutan *sensin*. Bu güzel mağarada *seninle* ve kardeşlerinle mahsur kalmanın benim büyük planlarımın arasında olmadığını sana garanti edebilirim.”

İri bir el Talaith’in omzundan göğüslerinin üzerindeki bölgeye kaydı. “Bunu belirttiğin için teşekkür ederim.”

Talaith gülümsedi. “Sana yardım etmeye çalışıyorum, seni zavallı yaşlı şey. Lafı gelmişken, sen kaç yaşındaydın? İki bin, yoksa üç bin mi?”

O sırada Brieç onu en büyük kaplıcalardan birine itti.

Piç kurusu!

Talaith yüzeye çıkana kadar Brieç de yanma gelmişti. Çıplak, sıcak ve oldukça kararlıydı.

“Bekle...”

“Hayır.” Onu havuzun kenarına itti, Talaith’in sırtı havuzun düzgün taşına yaslandı. “Konuşmayı bitirdik. O sivri dilin için başka kullanım alanları bulalım.”

Brieç onu belinden tutarken, Talaith de ellerini göğsüne koyarak onu itti. “Ah, evet. Benim o. Sivri dilli. Ve sen Lort Ejderha, cazibe dolusun.”

“Kaba kadın,” diye homurdandı.

Talaith, “Zorba piç,” diye homurdanarak karşılık verdi.

Tek uyarı Brieç’in kısılan gözleriydi, bir an sonra Talaith’i öpüyordu.

Talaith ondan kurtulmaya çalıştı, yani bir bakıma. En azından bir kez omzunu yumrukladığını biliyordu. Ama Brieç’in dili dudaklarının arasına kaydığında ve bedenini onunkine sertçe yasladığında Talaith esas planı her ne ise onu gözden unuttu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Tüm bildiği çıplak olduğuydu ve Brieç’in çıplak olduğu. Yalnız oldukları. Brieç’in güçlü, sert elleri onu sıkıca tutarken

kaynağın sıcak suyu bedenini okşuyordu. Ve insan veya değil biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Briec dudaklarını boynuna indirmek için ağzını serbest bıraktı. İlmeğin derisini kestiği yerde iyileşmekte olan yarasını yalaması, Talaith'in nefes nefese kalmasına ve inlemesine sebep oldu. Sonra kulağına yaklaşp, "Bana durmamı söyle Talaith. Bunu istemediğini söyle," dedi.

Aklı karışan Talaith kaşlarını çattı. "Neden... Ah!" Briec dilinin ucunu kulağına soktuğunda gözlerini yumdu. "Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Çünkü her zaman söylediğimin aksini yapıyor gibisin." Büyük eller göğüslerini kavradı, başparmakları yavaşça göğüs uçlarının çevresinde dolaşıyordu. "Sessizliğini garanti etmek istedim."

Talaith buna güldü ve onun gülümseyen ağzını boynunda hissetti. "Küstah piç."

"Evet. Sen içimdeki kötüyü dışarı çıkartıyorsun küçük cadı."

Bir elini göğüslerinden çekti ama boş kalan yeri çabucak ağzıyla doldurdu. Dilini göğüs ucuna kaydırđı, dişleri onu nazıkçe sıyırdı. Talaith üzerindeki ağzın verdiği hisle öyle kaybolmuştu ki, Briec'in orta parmağı içine kayıncaya kadar boşta kalan elinin nerede olduğunu fark etmedi.

Talaith nefes nefeseydi. Başı arkaya düştü.

Güçlü parmak onu keşfederek içinde hareket etti. "Tanrılar adına, çok sıkısın. Tam olarak kaç yıl oldu?"

Talaith'in kabul etmek istediğinden fazla. "Seni ilgilendirmez." Briec iki parmağını daha içine iterken irkildi.

"Peki, bu açıklama yıllar olduğunu haykırıyor."

"Konuşmaya devam edersen canımı sıkacaksın."

Parmakları istikrarlı, araştırmacı istilasını hiç yavaşlatmadı. "Haklısın. Senin gibi olmalıyız, az konuşan kadın Talaith."

Talaith'in buna hazırda çok kaba bir yorumu vardı, ama Brieç o sırada dudaklarını yaladı ve onları yeniden genç kadının göğsüne yapıştırdı. Talaith'in başı havuzun kenarına yaslı kaldı, bedeni ise Brieç'e doğru kavislendi.

Bir elini Brieç'in uzun saçlarının arasına sokarken diğeriyle onun omzunu kavradı. Talaith ona tutundu. Kalçaları Brieç'in parmaklarının hareketlerini takip ederek kendiliğinden hareketlendi. Nefes alış verişleri kovuğu doldururken, Brieç Talaith'in bedenini çaba sarf etmeden gevşetiyor, ona kontrolünü kaybettiriyordu. Ama parmakları klitorisine tekrar ve tekrar baskı yaparken, Talaith kendini daha fazla tutamadı. Ağzı açıldı ve uzun süren bir inleme titreyerek dışarı çıktı. Ardından tüm bedeni eğildi, şiddetli bir doyumla sarsıldı.

Brieç parmaklarını içine tekrar itti. "Daha iyi." Brieç hafifçe döndü ve dizlerinin arkasını yakalayarak onları kaldırıp ayırdı, bu ana kadar Talaith onun ne demek istediğini anlamamıştı. Bu kadar açığa çıkarılmaktan dehşete düşen Talaith geri çekilmeye çalıştı ama Brieç'in sertliği kadınlığına değiyor, içine girmeyi talep ediyordu. Ve istediğini aldı.

Brieç'in erkekliği içine kaydı ve genç kadının ıslak sıcaklığı onu sararak adeta evine hoş geldin dedi. Brieç gözlerini kapattı, bu kadının içinde olmanın bu kadar iyi hissettirmesi onu çok şaşırtmıştı. Çok yumuşak. Çok güzel. Çok zor.

"Biz... Biz bunu yapmamalıydık," diye çaresizce haykırdı Talaith.

Kahretsin! Ama bu kesin bir hayır değildi. Bu yüzden Talaith korktuğu kelimeyi söylemeden önce onun dikkatini dağıtmalıydı. Onu durduracak tek kelimeyi söylemeden önce.

Pekâlâ, o bir insandı. Gençlikle iltifatlardan hoşlanmazlar mıydı? Denemenin bir zararı olmazdı.

Bedeninin, hayatı buna bağlıymış gibi Talaith'in içinde hareket etme isteğini yok sayarak, "Çok güçlü kalçaların var," dedi.

Talaith'in tüm bedeninin gerildiğini hissetti. *Eyvah.*

Briec'in yüzüne bakmak için bir parça geri çekildi. Briec yüzünde birdenbire beliren somurtmadan hoşlanmamıştı ama en azından artık panik içinde değildi. "Affedersin?"

Briec boğazını temizledi. Genç kadının bunu fark ettiğini sanmıyordu ama kadınlığı erkekliğini sıkmaya devam ediyordu. Sık. Bırak. Sık. Bırak.

Bu Briec'i kesinlikle delirtecekti.

"Güçlü kalçaların var ve çok, ee, büyükler."

İşte. Bu işe yaramalıydı.

"Büyük mü?" diye tısladı. "Beni beceriyor musun, Lort Ejderha, yoksa bir at mı satın alıyorsun?" Şey, aklını dağıtmak istemişti.

"Sana iltifat etmeye çalışıyordum."

Talaith iç geçirdi. "Sana bir tavsiye ejderha: Konuşma. Sanırım, hayatım boyunca senden iltifat almadan idare edebilirim."

Gülümseyerek sordu. "Bu, benim şey yapmam gereken zaman mı?"

"Özür dilediğin mi? Evet!"

Briec onun boynunu öperken Talaith'i hissetmenin tadını çıkardı. "Bunun hakkında düşüneneğim."

"Ah, pekâlâ. Bunun anlamı..."

Muhtemel alaycı yorumunu sonuna kadar içine girerek kesmiş oldu. Talaith inledi, kollarını Briec'in omuzlarına doladı.

"Çok hoş," diye haykırdı sert gidiş gelişlerinin arasında, "gerçekten seni sessiz tutacak bir yol buldum."

Talaith boynunun yan tarafını ısıırken kollarının tutuşunu daralttı, tanrılar adına *bu* iyi hissettiriyordu. “Bazı anlarda senden gerçekten nefret ediyorum.”

Briec gülümsedi, küçük cadısından mümkün olduğunu düşündüğünden fazla zevk alıyordu. Hiç vazgeçmiyordu, ama Briec bundan hoşlanıyordu. Bu her şeyi biraz daha eğlenceli kılıyordu.

“Muhtemelen,” diye homurdandığında onu uyum sağlamaya zorlayarak sıkı kadınlığına giriyordu. Onun nefesini keserek. Ona daha fazlasını isteterek. “Ama diğer anlarda bana deli oluyorsun.”

Talaith, ejderhanın sıkıca kendisine sarılmış kolları arasında, bacakları olabildiğince açıkken titremeye başladı. Soluması daha keskin ve daha sesli bir hal aldı.

Briec onu sertçe aşağı çekerken tutuşunu sıkılaştırdı ve içinde gidip gelmeye devam etti. “İşte bu, tatlı Talaith,” diye buyurdu, kendi orgazmını güçlkle zapt ediyordu. “Benim için gel.”

Ateş ve ıslaklık penisini yıkarken, genç kadının boğazından bir hıçkırık koptu. Briec’in tüm ihtiyaç duyduğu buydu. İnleyerek kadının içine boşaldı. Saçlarında gerginleşen ellerinden ayrıca zevk aldı.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine geçmiş durumda kaldılar. Yoğun nefes alış verişleri ve kaplıcaların yumuşak şırıltısı oyuktaki tek sestti.

“Talaith?”

“Hımmmm?”

Sesinin bu denli doymuş çıkmasına Briec gülümsedi. “İyi misin?”

Talaith başını omzundan kaldırarak etrafına baktı, nerede olduğunu birdenbire hatırlamış gibiydi.

"Hım, evet." Arkasına yaslandı, kollarını Briec'in omuzlarına koyarak onu itmeye çalıştı. "İyiyim."

Briec onun yüzündeki utancı görebiliyordu, ama neden olduğu hakkında bir fikri yoktu. Ne hakkında utanç duyabilirdi ki?

"Talaith?"

"Geri dönsek iyi olur."

"Nereye dönsek?"

"Şey, eee..." Ağır, yenik bir iç çekişle omuz silkti. "Bir yere."

Hayır. Hayır. Bu olmazdı. Yapmış oldukları şey için pişmanlık duyamazdı. Özellikle Briec bunu bir süre daha, tekrar ve tekrar yapmayı planlarken. Henüz ondan bıkmamıştı.

Briec kollarını ona sıkıca doladı ve onu göğsüne çekti.

İrkilen Talaith başını kaldırıp ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni bir süreliğine işlerin nasıl olacağına alıştırıyorum."

"Sen ne..." Briec içinde yeniden hareket etmeye başlayınca nefesi kesildi, yine şiddetli bir şekilde sertti. Uzun ve yavaş darbeler... Briec şimdi bunun tadını çıkarabilirdi.

Afallamış halde Talaith, "Sen nasıl yap... Nasıl yapabiliyorsun?"

Briec ona doğru eğildi ve kulağına yumuşak bir biçimde fısıldadı. "Unuttun mu tatlı Talaith? İnsan değilim."

Şimdi Talaith'in bedeni de onun hareketlerine uyum sağlıyordu, inleyerek cevapladı. "Bu apaçık."

BÖLÜM 10

Talaith'i uyandıran, dizinin arkasındaki uzun dil oldu. Gözlerini açmak için kendini zorlayarak omzunun üzerinden Briec'e baktı. Çıplak ve yakışıklıydı, devasa yatağa boylu boyunca uzanmıştı. Talaith'in bacaklarının iki yanına yerleşmiş olan iri kolları bedenini genç kadının üzerinde tutarken ileri doğru uzanarak dizinin arkasını yeniden yaladı ve bundan, biri genç kadının tenine en güzel baldan dökmüş gibi zevk aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni uyandırıyorum." Sesi uyku ve seksin etkisiyle boğuk çıkıyordu. Talaith bundan hoşlandı.

Hassas etini ısırarak sırttı. "İşte. Artık uyandın."

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Çok uzun zamandır."

Çok uzun zamandır uyuyormuş gibi hissetmiyordu.

Kaplıcalarda Talaith sonunda yorgunluktan tükenince, Briec onu kaldırmış ve yatağına getirmişti. Onu hızla kuruladıktan sonra, yatağa yatırmış ve arkasına geçerek, "Beni yatağına kabul etme vakti geldi," gibi bir şey fısıldamıştı. Briec'e ne demek istediğini soramayacak kadar yorgundu ve uykuya

dalarken güçlü kolunu ona sardığında, bunun verdiği hissi sevmiştii. Başını yastığa koyunca hemen uyuyakalmıştı.

Şimdi burada muhteşem bedenini Talaith'inkinin üzerinde tutuyor ve ıslak dilini bedeninde dolaştırıyordu.

"Tadın çok güzel."

"Bir ejderhadan geldiğinde, bu iltifat biraz korkutucu olabiliyor."

Briec onun poposunun bir yanağını ısırdı, ardından diğeri. "Nazik ol, kadın."

Talaith nazik olmak istemiyordu. Oynamak istiyordu. Hele, daha önce bunu hiç yapmamış olduğundan. En azından yataktaki değil. "Neden nazik olmalıyım?" diye ona takıldı. "Sen kibar değilsin." Ve tanrılar adına, onun bu özelliğinden çok hoşlanıyordu.

Briec onu sırtının alt kısmından, tam omurgasını aşağısından öptü. Sonra orayı yaladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye sıcak tenine doğru mırıldandı.

"Belki sana kibar olmanın ne kadar kolay olduğunu gösterebilirim."

Yüzüne bakmak için yavaşça gözlerini kaldırdı. "Ah, sanırım bu hoşuma gider," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Talaith onun tutuşundan kurtularak dizlerinin üzerine kalktı. Briec de yatağı dayadığı ellerinden destek alarak geriye doğru kaykıldı.

Genç kadın döndü ve Breic'in tarafına giderek elini onun göğsüne yerleştirdi. Onun sert, pürüzsüz tenini okşadı ve ufak bir dokunuşunun tüm bedeninde nasıl dalgalanmalar yarattığına hayret etti. Üstelik bunu yalnızca eliyle yapıyordu.

İleri doğru eğilerek meme ucunu gıcıklamak için dilinin ucunu kullandı. Briec soluğunu şiddetli bir şekilde bıraktı, ardından Talaith onu ağzına alınca bir inleme koyuverdi. Talaith

ağzını diğer tarafa kaydırdı ve aynı hareketi yaptı. Brieç ürperdi ve Talaith'i gülümseterek yeniden inledi.

Talaith'in bu tür bir gücü olacağını kim bilebilirdi?

Elini Brieç'in göğsünden aşağı indirdi. Onu dudakları ve dili takip etti. Gergin sertliğine ulaşmadan Brieç onu ağzına almasını beklercesine kalçalarını yukarı kaldırdı. Kibirli ejderha.

Bunun yerine Talaith onu kökünden ucuna kadar yaladı ve tam tersini yaptı. Sonra başını ara sıra burnuyla gıdıklamak dışında yok sayarak, nabız gibi atan damarlarına yöneldi.

Brieç, "Talaith," diye homurdandı.

"Efendim?" Dilini erkekliğin alt kısmına kaydırdı.

"Bana işkence etme kadın."

"Sana işkence etmek mi? Ben mi? Zayıf insan böylesine muhteşem bir şekilde güçlü ve akıllı bir ejderhaya işkence etsin?"

Brieç onun alaycılığı karşısında sırtıttı. "Evet, zalim cadı. Bana işkence ediyorsun. En azından itiraf edecek nezaketi göster."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Bunu fark ettim," diye söylenirken genç kadının her hareketini izliyordu.

Talaith onun yorumunu duymazlıktan geldi, durumunun gerçekliğiyle o anki güzel ruh halini mahvetmek istemiyordu. Tanrıçanın onun için gelmesine ne kadar kaldığını bilmiyordu ve Brieç'in ona nasıl hissettirdiği dışında bir şey düşünerek bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyordu.

Elini erkekliğin köküne sardı. Onun ve Brieç'in tadının keyfini çıkartırken uzunluğuna ve genişliğine hayret etti. Ucundaki sıvıyı yaladı, dilinin ucuyla yarığı ile uğraşarak onu başka kesik bir inlemeye zorladı.

Brieç elini saçlarının arasına kaydırarak uzun parmaklarıyla kafasının arkasına masaj yaptı. "Talaith?"

“Hımm?”

Ağzından homurtular çıktı ve Talaith bir kahkaha atmak için uğraştı.

“Benimle alay etme kadın. Kalpsizce davranıyorsun.”

“Böyle anlarda ‘lütfen’ kelimesini oldukça etkili bulurum.” Kökünü ısırdı ve tepki olarak Briec sıçradı. “Yalvarmak daha bile iyidir.”

Ondan bir yanıt gelmeyince Talaith başını kaldırdı ve onun gözleri kapalı bir biçimde kaşlarını çatıldığını gördü.

Bir parça geri çekilerek genç kadın ona dikkatle baktı. “Tanrılar adına, daha önce hiç lütfen demedin, değil mi?”

“Düşünüyorum.” Birkaç saniye daha sessizdi, sonra... “Hayır, hiç söylemedim.” Şimdi tek kaşı kalkmış, ona bakıyordu. “Ve şimdi başlamayı planlamıyorum.”

Başka herhangi biri bunu söylemiş olsaydı –kral veya köylü, koca veya çocuk– Talaith hakarete uğramış hissederdi. Şimdiyse farklıydı, çünkü onun acımasız veya duygusuz olmadığını biliyordu. Sadece daha önce “lütfen” veya “özür dilerim” dememiş olan bir ejderhaydı. Bir an daha düşünmeye devam ederse hayatının geri kalanını onunla geçirecekti ve bu cidden endişelenmesi gereken büyük bir sorun olurdu.

Ejderhanın önceki gün hatırlatmış olduğu gibi, bu mümkün olmadığından, endişelenmeyecekti.

“Gerçekten yazık ejderha.” Dilini penisinin ucunda dolaştırdı, geride bıraktığı ıslaklığa üfledi. “Çünkü o olmadan...” Açık ağzı birkaç saniyeliğine erkekliğinin üzerinde dolaştı ve Briec’in çaresizlikle yutkunduğunu duydu. Onu emmesini bekliyordu. Bunu yapacağına, Talaith ağzını hızla kapattı. “Sana yardım edemem.”

“Seni kalpsiz...”

“Nazik olmalısın.”

Homurdandı ve hâlâ saçlarında olan elini kullanarak Talaith'i yakına çekti. Derken onu sırtüstü yatırmak için itti. Üzerine uzandı, ağzı genç kadınınkini esir etti.

Briec'in elleri bedeninde dolaşırken, dili kendininkine saldırırken Talaith'in beyninde hınzır, edepsiz düşünceler dalgalanıyordu.

Talaith inledi, onun altında debelendi ve Briec ona sadece, "İkimiz de kendimden çok önce seni yalvartabileceğimi biliyoruz tatlı Talaith," demek için kısa bir süre geri çekildi.

"Bak, bak..." Briec'in eli uyluklarının arasına kayarken bedenini ona doğru yükseltti. "Kendimizden çok eminiz."

"Bu bir yetenek."

"Sana göre bir yetenek. Geriye kalanlarımız içinse bir lanet."

Sert meme ucuna diliyle sataşırken Briec gülümsedi. Talaith ellerini onun saçlarının arasına sokarak, sessizce meme ucunu ağzına almaya teşvik etti, ama Briec yalnızca kıs kıs güldü. Bunun yerine onun üzerine üfleme seçti.

Piç kurusu.

Talaith bu hissini ona yüksek sesle söyleyemedi göz ucuyla gördüğü bir hareket dikkatini çekti. Başını çevirdi ve Gwenvael saçları yine yağmurun altında kalmış gibi ıslak, ejderha formunda orada yatıyordu. Başını pençesinin içine dayamıştı ve Talaith ona baktığında dişlerini gösterdi. Bir ejderha gülümsemesi.

Öyle yüksek sesle bağırdı ki Briec'in bedeni tümüyle havaya sıçradı. Ardından halkının gizli gücünü kullanan Talaith iri erkeği üzerinden attı. Hızlı bir çabayla ondan uzaklaşarak yataktan aşağı ve sert zemine yuvarlandı. Neyse ki Gwenvael'in görüş alanının dışındaydı.

Zemine yığılmış kürklerden birini kaptı ve bedeninin çevresine sardığında başını da tamamen örttüğünden emin oldu.

Ėibhear büyükbabasının genç bir ejderhayken sürdüğü yaşamının üçüncü cildine (Karanlığın Kemikleri, *bu ejderha bir pislikti*) fazlasıyla gömülmüştü. Gwenvael'in odadan çıkmış olduğunu, ağabeyi yanında son derece sakın bir Briec ile dönene kadar fark etmedi. Briec biraz fazla sakindi doğrusu.

Ejderha Kraliçe'nin dağ evinin duvarlarını yıkabilecek bir ereksiyonla çıplak durumda olan Briec, gümüş saçlı ağabeyiyle yüz yüze gelmek için dönen Ėibhear'a göz ucuyla bile bakmadı. "Dönüş. Derhal."

Eyyah. Ėibhear kitabını kapattı. Bir ejderhanın bir diğerine insana dönüşmesini söylemesi ender bir andı, ama anlaşılan Briec ejderhaya dönüşmek istemiyordu.

Gwenvael gözlerini devirdi, ama onu çabucak insan formuna getiren eski büyüü mırıldandı.

"Bir şey söylemeden önce, ağabey, kısa süredir oradaydım."

Briec cevap vermedi. Sadece Gwenvael'e dik dik baktı, tam karşısında olanı inkâr etmeye kararlı görünüyordu. Briec'in patlamak üzere olan öfkesi gibi.

"Yani, küçük Talaith'inin dilini iyi kullandığını görebildim."

Ėibhear kısa bir an gözlerini kapattı ve böyle zeki bir ejderhanın en tehlikeli durumlarda neden su katılmadık bir ahmağa döndüğünü merak etti.

"Ve ellerinin güçlü, sağlam bir tutuşu olduğunu."

Gwenvael kendini eğlendirmekle çok meşguldü. Briec'in ellerinin iki yanına indiğini bile görmedi veya gözlerini kapattığını ve kısık sesle bir şeyler mırıldandığını.

"Gerçi her zaman, senin bir kadının kafasını, oldukça sağlam bir boyuta sahip aletine zorla götüren türden olduğunu düşünmüştüm."

Gwenvael konuşmaya devam ederken, güçlü eski sihirler Briec'in ellerinin arasına doldu.

“Gerçi herkesin tercihi kendine. Bu arada, ağabey, büyüleyici bir vücudu var. Çok harika ve kıvrımlı. Şahsen, saatler geçirebilirdim, o tatlı... Ay!”

Gwenvael mağara duvarına çok şiddetli bir biçimde çarptı. Éibhear bir şeyin kırıldığını duymuş olduğuna emindi. Gene de, bunun o kalın kafası olduğundan şüpheliydi.

Briec olduğu yerden kımıldamadı bile. Kraliçe veya Morfyd’in gücüne yaklaşmasa da, Briec erken yıllarında ejderha büyücülerıyla birlikte eğitilmişti. Ejdersavaşçı olma yolundan sapacak kadar olmasa da sihre ilgisi vardı, bazı güçlü sihir becerileri geliştirmişti.

Belli ki, Gwenvael bunu hatırlamamıştı.

Éibhear, Gwenvael’in ters dönmüş bedenine baktı. Üzerinde hâlâ sihir kıvılcımları çakıyordu.

“Uyandığı zaman,” dedi Briec, “ve bu pek kısa sürede olmayacak, ona benden uzak durmasını söyle.”

“Tamam.” Éibhear fazla bir şey söylememeye karar verdi.

Bir baş selamundan sonra Briec şüphesiz Talaith’i bırakmış olduğu yere doğru yürüdü. Baygın kardeşine bir bakış attıktan sonra, Éibhear omuz silkti ve kitabına döndü.

Briec odaya geri döndü. Öfke hâlâ damarlarında kaynıyordu. Bulmayı beklemediği şey ise Talaith’in üzerinde yalnızca bir kürk örtü ile oradan ayrılmaya çalışmasıydı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı.”

“Dışarı?”

“Evet. Fırtınanın devam ettiğini umuyorum. Çıplak olarak yağmurda koşacağım ve umarım öldürücü derecede bir

soğuk alınlığına yakalanacağım. Ya da gerçekten şanslıysam bir yıldırım beni öldürür.

“Neden sen... Ben anlamıyor...” Brieç parmak boğumlarıyla gözlerini ovuşturdu. Erkekliği sancıyordu ve Talaith boşboğazlık ediyordu. *Lanet kadın*. “Neden söz ediyorsun?”

“Bu utançla yaşamamı beklemiyorsun, değil mi?”

“Ne hakkında utanç?”

Talaith bir adım geri çekildi, yüzünde aklı karışmış bir ifade vardı. “Erkek kardeşinin bizi izlemesi hakkında.”

Şimdi kafası karışan oydu. “Bu seni neden utandırıyor?”

“Utanç hissetmediysen, neden onu buradan attın ve umuyorum, bir balık gibi bağırsaklarını çıkarttın?”

“Çünkü beni bölmüştü,” diye fena halde sıkılı dişlerinin arasından söylendi. “Ve işim bitmemişti.”

“Tamam, artık bitirdik,” diye bağırdı ve onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Brieç kürkü yakalayarak onun üzerinden çekti. Sinirlenen Talaith etrafında döndü ama ejderhanın yüzünü gördüğünde donakaldı. Brieç nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu. Umutsuz, büyük olasılıkla. Çünkü öyleydi.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” *Şimdi değil. Dün gecenin sonra değil.* Brieç artık Fearghus’un neden gülümsediğini biliyordu. Olağan insan sevişmesi böyle ise, daha önce bir insan bulduğuna inanamıyordu. Ve ahmak erkek kardeşinin bunu mahvetmesine izin verecek değildi.

“Üzerimde hâkimiyetin varmış gibi davranmaktan hoşlandığını anlıyorum ejderha, ama seni açıkça bilgilendirmeme izin ver.”

“Seni bu kadar üzen nedir Talaith?” Lafını böldü ve oradan çıkamaması için onun önüne geçti. “Sadece kardeşimin odaya girmesi mi?”

"Ah, yapma Briec. Kardeşin sadece odaya girmedi. O koca piç kim bilir ne kadar zamandır orada durmuş bizi izliyordu, ama yüzündeki ifadeden yeterince uzun olduğunu çıkarabildim."

"Yani ne olmuş?" Briec ona doğru bir adım attı ve Talaith anında geriledi. "Sence kardeşim, Gwenvael'den bahsediyoruz, daha önce sevişen iki canlı görmedi mi? Sence bunu hiç yapmadı mı?"

"Ne görmüş veya ne yapmış olduğuyla ilgilenmiyorum. Beni ilgilendiren..."

"Evet?" diye zorladı. Hâlâ Talaith'i odanın gerisine gitmeye zorlayarak ona doğru yürüyordu.

Talaith başını iki yana salladı. "Bu yanlıştı, Briec. Ben yapmamalıydım. Biz yapmamalıydık..."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Neden yapmış olduğumuz şeyi yapmamalıydık? Ben ejderha olduğum için mi?"

Talaith omuz silkti. "Şey..."

"Bir kocan olduğu için mi?"

"Ama var..."

"Yoksa birinin bizi izlediğini, seni izlediğini bilmek, uyarılmana neden olduğu için mi?"

Talaith arkasındaki mağara duvarına tosladı. "Ne?"

"Veya belki, sadece yakalanma korkusudur Talaith." Ellerini başının arkasındaki duvara dayayarak Talaith'i oraya hapsetti. Onu kapana kısırdı. "Birinin her zaman içeri girip seni görebileceğini bilmek. Aletim boğazındayken veya parmaklarım popondayken seni görebileceğini bilmek?"

Talaith onun koluna vurdu. "Ve *bunu* bir daha deneme."

“Her ne yapıyorsak, durmayacağımı bilmekten mi? Sen çılgılık atana, ağlayana ve tekrar benim için gelene kadar durmayacağımı bilmekten mi utanıyorsun?”

Talaith kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Briec, yine de gözlerindeki ateşi görebiliyordu. Arzusunun kokusunu hâlâ alabiliyordu. Ve daha onlara dokunmadan meme uçlarının sertleşmesini basbayağı seviyordu.

“Bu yüzden mi utanıyorsun, Talaith? Bazen bu ufak tehlikenin olmasından hoşlandığın için mi? Bu, o berbat küçük köylülerin sana doğru olduğunu söylediklerinden farklı olduğu için mi?”

“Senden... nefret... ediyorum!”

Briec Gwenvael'i orada bulmayı bekler gibi omzunun üzerinden arkaya baktı, gerçi piç kurusunun sonraki birkaç saat boyunca hareket edemeyeceğini biliyordu. “Gwenvael geri gelebilir.” Tekrar genç kadına baktı. “Veya Éibhear. Seninle konuşmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorsun.”

“Kımulda, Briec.”

“Nasıl istersen.” Önünde yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, yeniden kaçmaya çalışırsa onu tutmaya hazırды.

“Ne... Ne yapıyorsun?”

Briec burnunu kasığına gömerek eğildi. Arzu dolu kokusunun, içinde yayılmasını sağlayarak derin bir nefes aldı. Talaith şimdiden çok ıslaktı.

Uyluklarını tuttu ve onları ayırdı.

“Bekle,” diye yalvardı, bu sırada Briec bir elini kadınlığının belirgin sıcaklığına dayamıştı.

“Bekleyemeyiz Talaith. Buraya tekrar ne zaman geleceklerini bilmiyorum.” Bu sözlerinin üzerine sıcak, taze özsuyu elini yıkadı. Ah, evet diye içinden söylendi.

Poposundan sıkıca tutarak Briec onu kaldırdı ve bacaklarını omuzlarına koymaya zorladı.

“Briec,” diye çaresizce fısıldadı.

“Şşşt, küçük cadı.” Kadınlığına burnunu sürttü. Islaklık taşıyordu ve mükemmeldi. “Çok ses çıkar ki, neler olduğunu görmek için buraya gelmek istesinler.”

Başını uyluklarının arasına sokarken, Talaith’in çılgınlığını tutmaya çalışırken çıkardığı sesi duydu. Gülümsedi, bu tuhaf kadınla garip bir biçimde mutluydu. Diliyle kadınlığını ayırdı. Onu yalarken ne kadar harika bir tadı olduğuna hayret etti, bu sırada Talaith başını tuttu.

Talaith’in bacakları boyunu mengene gibi sıkıştırdı ve Briec onun yüksek sesle inlememeye çalışmasını duydu. Parmaklarını poposuna daha sert batırırken, onu ağzının daha yakınına çekti ve klitorisine diliyle acımasızca vurmaya devam etti. Kalçaları Briec’in yüzüne yükselirken inlemeleri gittikçe daha yüksek sesli bir hal aldı.

Briec ona böyle kontrolünü kaybettirebilmeyi, kollarında böyle dağılmasını sağlayabilmeyi seviyordu.

Talaith irkilmiş bir çılgılık attı ve ardından doruğa ulaştı; Briec’e dolanmış bedeni gergin ve sıcaktı. Kaslarının kasılması geçmeden, Briec onu yere yatırdı. Talaith daha doğru düzgün görmeye başlamadan onun içindeydi. Durmak bilmeden içinde gidip geliyordu. Kendini kadında tamamen kaybetmişti.

Elleri hâlâ ejderhanın saçlarının arasında olan Talaith, onu vahşi bir öpücük için aşağı çekti. Dudakları birbirine değerek değmez, Talaith onda kendi tadını aldı. İnledi ve yeniden zirveye yükseldi. Kadınlığı içinde onu sıkıştırarak, Briec’i de kendisiyle birlikte doruğa taşıdı.

Briec boşalırken ismini mırıldandı ve Talaith daha önce bunun kulağa bu denli hoş gelmediğini düşündü. Sıcak tohumlarını onu bekleyen bedenine akıtırken, Talaith akmasına asla izin vermediği gözyaşlarını geri yolladı. Tüm bunlar çok zalimceydi. Sonunda cenneti tanımıştı, buna yalnızca tanrıların onu elinden almaya karar verecekleri zamana kadar sahip olmak kelimelerin ötesinde zalimlikti.

Briec omzunu, boynunu, çenesini öptü. Hemen sonra Briec onun üzerindeydi. Gülümseyerek ve asla yargılamadan baştan sona onu inceliyordu. Talaith, gerçekten de onun kadar güzel bir şey görmemişti daha önce.

“Beni şaşırtmaktan hiç geri kalmıyorsun tatlı Talaith.” İri bir el yanağını nazikçe avuçladı. “Çok iyi bir seçim yapmışım küçük cadım.”

Belki de. Ama ilk seçenin Briec olmaması yazıktı.

BÖLÜM 11

Gwenvael başını elleriyle tuttu ve ölmek için yakardı. Bu, aşırı ölçüde içtiği gecelerin ertesinden çok daha kötüydü. Brieç onu neden doğrudan öldürmemişti?

Kahrolası büyü yapan ejderha.

Piç kurusunun kendisine ne yaptığını bilmiyordu, ama ertesi sabah kahvaltısına katılabilecek kadar toparlanması, günün geri kalanını ve gecenin tamamını almıştı. Şimdi Talaith masanın bir ucunda oturuyor ve okuyordu. Brieç diğer ucunda aynı şeyle meşguldü. Birbirleriyle konuşmuyorlardı ve Gwenvael bilmeseydi, şahit olduğu sevişme şenliğini hayal etmiş olduğunu düşünürdü.

Eibhear bile şaşkın görünüyor ve konuşmayı reddediyordu.

Brieç sonunda bir şey söylediğinde, iki erkek kardeş de irkildi. Talaith'in ise kılı kıpırdamadı.

"Ekmek nerede?"

Talaith kitabının sayfasını çevirirken ona bakmadan yanıtladı. "Bitirdim."

"Bana hiç ayırmadın mı?"

"Şimdiki görevim bu mu? Sana yemek mi ayırmam gerekiyor? İstiyorsan ona sahip çıkmalıydın."

Gwenvael Éibhear'a baktı ve kardeşi çaresizce omuz silkti. Fearghus ve Annywyl'ın ilk kez birlikte olduklarından sonraki süreci oldukça net hatırlıyordu. İkilinin nasıl uygun olan her yerde sürekli seviştiğini, durmadan sarıldığını.

Belki bu ikisinin yatması Gwenvael'in ilk düşündüğü gibi büyüleyici değildi.

"Kış için depolayan bir sıçan gibi, tüm yemeği kendine saklamamak seni öldürür mü?"

"Son öğününmüş gibi yememek seni öldürür mü? Başkalarıyla paylaşmak senin için çok mu anlaşılmaz? Bunu da 'lüt-fen' ve 'özür dilerim' listesine eklemem mi gerekiyor?"

"'Asla susmuyor' listene oburu da ilave edersen olabilir."

Talaith neredeyse kraliçelere yaraşır bir şekilde elini salladı. "Bu konuşmayı sürdürmeyeceğim." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Ve seninle işim bitti."

"Konuşma çok mu zorladı leydim?"

"Daha çok, sıkıcı olmaya başladı. Senin gibi bir nevi."

"Şimdi beyler," genç kadın Briec'e baktı, "ve sen her ney-sen, izninizle."

Döndü ve yürüyüp gitti.

"Senin neyin var?" diye patladı Éibhear.

Briec gerçekten şaşırılmış göründü. "Neden bahsediyorsun?"

"Neden ona karşı böyle kabasın?"

Briec ayağa kalktı. "Ona karşı kaba değilim. Onunla tartışıyorum. Şimdi izninizle gidip küçük cadının yatağı toplamamış olduğumu göreceğim korkarım ki."

Briec sırttı. Gwenvael ne olup bittiğini kesinlikle biliyordu. Tiksinmesiyle başını salladı. Asla. Bu şekilde hiçbir kadının etkisinde asla kalmayacaktı, *hiçbir zaman*.

Maalesef Eibhear'ın kafası hâlâ karışık. "Sen asla yatağını toplamazsın, Briec. Büyük ölçüde, yatakta nadiren yattığın için."

Briec iç çekti ve başını iki yana salladı. Odadan çıkarken, siyah pantolonunu zorlayan büyük ereksiyonu şüphesiz ona yol gösteriyordu. Omzunun üzerinden Gwenvael'e baktı. "Bunu ufaklığa açıklar mısın? Benim işim var."

Eibhear kaşlarını çattı. "Bana neyi açıklayacaksın?"

Briec onu sırtüstü yatağa fırlatırken Talaith çığlık attı. "Sana bu yatağın toplanmasını istediğimi söylememiş miydin?"

Kendini dirseklerinin üzerine kaldırarak, "Büyük ihtimal söylemedin. Ve bir hizmetçi değilim. Yatağın toplanmasını istiyorsan kendin topla."

Ejderha homurdandı ve Talaith sürünerek uzaklaşmaya çalışırken yine çığlık attı. Briec onu ayak bileklerinden yakalayıp yatağın ucuna çekti.

"Bırak beni."

"Hayır. İyi bir derse ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Küstah kadın."

Onu yüzüstü çevirip sadece göğsü yatağa dayalı kalana ve ikisi birden yerde diz çökene kadar çekiştirmeye devam etti.

Onun neyin peşinde olduğunu anlamak için Talaith omzunun üzerinden geriye bakmaya çalıştı, ama Briec elbisesinin alt kısmını kafasının üzerine fırlattı.

"Of! Briec, seni kibirli piç! Beni rahat bırak."

Briec ona cevap vermedi, ama bacaklarını iki yana ayırdı.

Talaith kürk örtüleri sıkıca tuttu ve dudağını ısırıldı.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı, sesinden kıkırdadığı anlaşılmasın diye epey çaba gösterdi.

"Hak etmediğin bir şey değil." Talaith, sertliğinin başının kadınlığına dayandığını hissetti. "Ve kesinlikle istemediğin bir şey değil."

"O kadar emin misin ejderha?"

Erkekliğini tek hamlede yuvasına yerleştirdi ve Talaith çılgılık attı. İri elleri genç kadının elbisesini arkadan parçalayarak açtı, sonra bedeninden ustaca çıkardı. Göğüslerini sıkıca tuttuğunda Talaith inledi ve kendini geriye, Briec'e doğru çarptı.

"Çok eminim küçük cadı," diye kulağına fısıldadı. "Şimdi beni ne kadar istediğini söyle."

Darbeleri yavaş ama güçlüydü, onu yatağa çıkmaya zorladı.

Bedeni arzudan çılgına dönmüş, hızlı hızlı soluyan Talaith, "Sana istediğin her şeyi söylerim ejderha," dedi.

"Mhmmmmmm. Güzel."

"Bana bunun için yalvardığın anda."

Briec ensesini ısırarak onun küçük sızıyla irkilmesini sağladı, sonrasında yarayı yaladığında ise inlemesini. "Zalim kadın," diye onun nemli tenine söylendi.

"Haddini bilmez yılan."

Sonra konuşmaya hepten bir son verdiler.

Briec parmaklarını Talaith'inkilere geçirdi ve kollarını başının üzerine yerleştirdi. Genç kadının gözleri titreşerek açıldı ve ona gülümsedi. "Uyumama hiç olanak vermiyorsun."

“Yapacak daha ilginç şeyler varken neden uyuyacaksın?”
Briec onun boynunu öptü ve çenesinin altını burnuyla dürttü.
“Sen bir Nolwenn cadısısın, uyumak için önünde yüzyıllar var.”

“Başka bir deyişle, sana sahipken bunun tadını mı çıkar-
malıyım?”

Ellerini tutuşunu sıkılaştırdı ve göğsünü öptü. “Aynen öyle.” Talaith’e boş umut vermek istemiyordu. Sonraki yüz veya iki yüzyılda ondan bıkacaktı. Veya üç yüzyılda. Briec henüz kararını vermemişti. Genç kadının şimdiden harikulade olan ağız ile ilgili yetenekleri gelişirse, dört yüzyıl sürebilirdi belki. Veya beş yüz, en iyi zamanlarda adını haykırmaya devam ederse. Ama bundan fazlası değil. Ve daha fazlası için söz vermek yanlış olurdu.

Talaith bacağına kalçasından yukarı kaydırıp beline dolandığında Briec inledi. Genç kadının bıçağını içinde barındıran kılıf tenine sürtünyordu.

“Güzel. Kibrine gerekenden fazla zaman tahammül göstermem gerekeceğinden korkuyordum.”

“Kibirli olduğumu söyleyen sensin. Çoğunluk dürüst olduğumu söyler.”

“Sana doğruyu söylemekten korkuyorlardır. Sana zor ve sinir bozucu olduğunu söylemekten korkuyorlardır.”

“Ya sen neden korkmuyorsun küçük cadı?” diye sorduktan saniyeler sonra meme ucunu emmek için ağzına aldı. Talaith’in sırtı kavislendi ve ellerini onun tutuşundan kurtarmak için çabalayarak inledi.

Briec ona geçecek şekilde sallandı. Erkekliği genç kadının uyluklarının yumuşak teniyle alay ediyordu, ama içine girmede. Daha değil.

Talaith’in bedeni onun temposunu yakaladı ve kalçalarını ona bastırdı.

“Bilmiyorum. Korkmam gerekir. Sen ağzından alev çıkaran bir ejderhasın. Senin türün benim türümü spor olarak avlıyor.”

“Evet, ama bağlı değilsen bu zorlu bir iş olmuyor,” diye göğsüne doğru mırıldandı. Onu bırakmak istemiyordu.

Talaith bir kahkaha patlattı ve Briec sırttı. Bu kadını güldürmek hoşuna gidiyordu.

“Kendinle nasıl yaşıyorsun, Lort Kibirli?”

Dilini sert meme uçlarıyla oynamak için kullanmasının arasında bir yerde cevap verdi. “Çok kolay oluyor, Leydi Haysuz. Kendimi oldukça çekici bulurum.”

“Yakında benden bıkağını bilmek beni rahatlatıyor. Yağmur kesildiğinde kolaylıkla giderim.”

Briec başını öyle hızla kaldırdı ki, Talaith şaşkınlıkla soludu.

“Ben işimi bitirdiğimde gideceksin küçük cadı. Daha önce değil.”

Genç kadının kahverengi gözleri kısıldı. “Bana baskı yapmakta ısrar ediyorsun ejderha.”

“Baskı yok. Açık bir gerçek var. Bana olan can borcunun ne zaman ödendiğini *ben* söyleyeceğim.”

“Tanrılar seni lanetlesin, Briec.” Talaith ondan kurtulmayı denedi, ama Briec ellerini sıkı tutuyordu. “Neden böyle bir dangalak olmak zorundasın?”

“Neden sürekli benimle kavgı etmek zorundasın?” Dudaklarını genç kadının kulağına dayadı. “Neden sana söyledüğimde boşalmıyor ve beni uğraştırmaktan vazgeçmiyorsun.”

Talaith başını iki yana salladı. “Briec...” Çileden çıkmış bir iç geçirmeden sonra devam etti. “Bu can borcuna minnettar ol ejderha, yoksa seni uzun zaman önce öldürmüş olurdum.”

“Şimdi annem gibi konuşun.”

Talaith ağzını açtı, Briec bir şey söyleyeceğini farz etti ama gerisi gelmedi. Genç kadının gözü mü seğiriyordu? Birkaç saniye sonra, hâlâ bir şey söylemediğinde Briec onu öptü.

Bedeninin geri kalanı, altında erirken Talaith'in parmakları onu sıkıca tuttu.

Sadece öpücüğünün genç kadını böyle ıslak ve hazır hale getirmesini seviyordu.

Aletini ıslak kadınlığının derinlerine gömdü ve Talaith'in içindeki bedeninin hissettiği mutlak doğruluğun verdiği hisle ürperdi. Her güçlü hamleyle, kafasında Talaith'in onunla kalacağı zamana ekleme yapıyordu. İlk hamle bir on yıl daha eklemişti. Onuncu darbeden itibaren bir yüzyıl daha.

Sonunda doyuma ulaştığında ve Talaith'in yumuşak bedeninin içine boşaldığında, kendini onda kaybederken *ebediyen* kelimesi zihninde yankılandı.

Briec gözlerini kırptı, sonra mağaranın girişinden geri geri yürüdü. Erkek kardeşleri de gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Az önce ne oldu?"

Gwenvael'in sorusuna omuz silkerken, Briec dışarıya doğru dikkatle bir adım attı. İki güneş ısıltılı parlıyordu, günün güzelliğini gölgeleyecek bir bulut bile yoktu. Normalde tuhaf bir hadise sayılmazdı ancak bir saniyeden az bir süre önce fırtına tüm gücüyle esmeye devam ediyordu ve günlerdir durum buydu. Kara bulutlar öfkeyle dolaşüyor ve kalın sicimler gibi yağın yağmur toprağı ıslatıyordu. Ve şimdi, hiçbirinden eser kalmamıştı.

"Biriniz Morfyd'le mi konuştu?" Briec nazikçe sordu.

"Hayır. O Annwyl'le gitmişti."

"Onun peşine düşsen iyi olur o halde."

“Sen ne yapacaksın?”

Ensesini kuyruğunun ucuyla kaşıdı. “Talaith’i eve götürüyorum.”

Göz ucuyla erkek kardeşlerinin birbirlerine bir bakış attıklarını gördü. “Ne var?” Erkek kardeşlerini bir bakışıyla enselemek için hızla başını çevirdi. “Neler oluyor?”

Gwenael kalçalarının üzerinde geriye yaslandı. “Ondan bıkınca, onu bir kenara atmayacaksın değil mi?”

“Ne?”

“Onu yanında tutacaksın, değil mi?” Éibhear sordu. Tamam, daha çok bir talep gibiydi.

“Siz iki aptal neyin peşindesiniz?”

“Ondan hoşlanıyoruz.”

“Bir hayli.”

“Ve?”

“Ve o diğer kadınlar gibi değil.” Éibhear neredeyse hırıltıdadı ama Briec bunu zaten biliyordu. “Kendine sıkılma izni veriyorsun diye onu öylece kenara atma.”

Briec Talaith’ten sıkılacağını düşünmüyordu. Hiçbir zaman. Yağmur günlerce durmadığından onlar da durmamıştı. Günün çoğunu yatakta veya kaplıcalarda geçirmişlerdi. Yalnızca beslenmek için ara vermişlerdi veya kavga etmek için. Bu da her zaman onları yatağa veya kaplıcalara geri götürüyordu.

Büyüleyiciydi. Herhalde, uzun yaşamının en güzel günleriydi.

“Ne yapacağım veya yapmayacağım beni ilgilendirir kardeşlerim. Sizi değil.”

En gençleri ve en tutkuluları olan Éibhear ağabeyine siyah bir pençe doğrulttu. “Onu bir incit Briec ve anında bu benim meselem olur.”

Briec Gwenvael'e baktı. "Senden hiç tehdit yok mu?"

Gwenvael omuz silkti. Pişmiş kelle gibi sırtışı gayet yerindeydi. "Sadece bir şey. Sıkıldığında onu bana yollayabilirsin. Onu memnuniyetle kabul ederim ve ona ihtiyacı olan her şeyi veririm."

Éibhear zamarında aralarına atlamasaydı, Briec Gwenvael'in boynunu bir dal parçası gibi kıracaktı.

"Hayatta olmaz ejderha!"

Talaith Briec'e daha bile kızgın görünen Éibhear'ın arkasına saklandı.

"Makul davranmıyorsun."

"Makul davranmak daha fazla uçmak demekse, o halde haklısın."

Gwenvael yüksek sesle güldü ama Briec'in menekşe rengi gözleri ona çevrilince bu bir öksürüğe dönüştü.

"Geçen gece beni az kalsın öldürecektin? Yürüyemez miyiz? Veya atlı bir araba edinsek?"

Başka bir kahkahayı zor bastıran Gwenvael arkasını döndü.

"Talaith, buraya gel."

Kürk kenarlı bir pelerini etrafına saran Éibhear bunu omuzlarının çevresinde sıkılaştırırken Talaith başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır."

"Şimdi yola çıkarsak iki saate orada oluruz. Yürürsek günler sürer. Ayrıca, öngörülemez hava şartları da var."

Tamam, bu, kulağa daha iyi gelmiyordu. Ama uçma düşüncesi midesini ekşitiyordu.

"Burada kalamaz mıyız?"

Gwenvael gülümsedi. Bu mağara onundu. "Elbette kalabilir... Ah!"

Pençesiyle Briec'in kuyruğunun ucunda açtığı kesigi örtüyordu. Bağırды. "Bu ne içindi?"

"Kaza."

"Bekle, bekle, bekle." Talaith ağabeyini bir alev topuyla birlikte mağaradan atmaya hazır görünen Éibhear'ın arkasından çıktı. "Kavga etmeyin."

"Öyleyse gitsek iyi olur."

Talaith başını kaşdı ve kahvaltıda tüm o sosisleri yemiş olmayı diledi. "Tamam."

"Talaith..." Éibhear ona doğru bir hamle yaptı ama Talaith anında Briec'in bunu kaldıramayacağını anladı.

"Sorun yok Éibhear. Düşüp de ölmezsem iyi olacağıma eminim."

Kızgın bir iç çekişten sonra Briec, "Kadın, sabrımı sınıyor-sun," diye gürledi.

"Ve sen de benimkini zorluyorsun," diye cevabı yapıştırdı.

Genç kadın Éibhear'a gülümsedi. "Seninle tanışmak güzeldi Éibhear."

"Şey, tekrar görüşeceğimizi umarım."

Umut edebilirdi, ama Talaith gerçeği biliyordu. Yalan söylemek yerine uzandı ve kollarını onun boynuna doladı. Tamam, en azından denedi. Ejderhalar çok iriydi. "Ayrıca tüm kitaplar için teşekkür ederim."

"Sana daha fazlasını gönderirim," diye söz verdi.

Talaith başını salladı ve geriye doğru adımladı. "Lütfen kendine dikkat et. Bilhassa bu havada."

"Ederim."

"Ve Gwenvael'in seni kışkırtıp bir kavgaya çekmesine izin verme."

"Vermem."

Briec arkasında yüksek sesle iç çekti, ama Talaith onu umursamadı. "Ve uslu dur, Mavi Éibhear." Bir eliyle Éibhear'ın burnunu okşadı.

"Bana da uslu durmamı söyleyecek misin?" diye sordu Gwenvael.

Talaith gözlerini devirdi. "Ah, neden zahmet edeyim?"

"Kibarlık olurdu."

Éibhear'dan Gwenvael'e döndü ve ona doğru yürüdü. "Belki. Ama sen kibar değilsin."

"Bu doğru." Burnunu ona yaklaştırmak için alçalttı. "Ben de bir okşama alabilir miyim?"

Talaith gülererek ona uzandı ve yaralı deriyi başarılı bir şekilde sakınarak burun deliklerinin arasındaki pullu bölgeyi sıvazladı. "Sen bir canavarsın, Yakışıklı Gwenvael. Ve bir kadının çıkıp hayatını tam anlamıyla çekilmez kılacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu çok tatlı. Bunu benim için besteler misin?"

"Bekliyorum," diye bağırdı Briec.

Boyun eğmiş bir iç geçirme ile Talaith Briec'e doğru yürüdü. "Belki de biz..."

"Hemen binmezsen seni pençemle alacağım."

"Hiçbir suretle kibar bir ejderha değilsin."

Talaith onu saçından yakaladı ve kendini beceriksizce sırtına çıkardı.

"Rahat mısın?"

"Ayaklarımın üzerinde çok daha... Ayyyyyyyyyyyyyy!"

Ve Briec'in mağarasına varana kadar tüm yol boyunca böyle bağırmaya devam etti.

"Ne kadar kötü?"

Brastias Morfyd'in sorusuna karşılık omuz silkti. "Bizi yavaşlattı. Çamur yavaş ilerlememize neden olacak. Neden?"

"Sadece Kara Ovalar'a ne zaman döneceğimizi merak ediyorum." Brastias, o güzel yüzü gölgelendiren kaş çatmadan hoşlanmamıştı. Bu yüz hakkında her şeye tapıyordu, ama özellikle altındaki kadına. Onu üzgün görmek istemiyordu.

"Fırtınalar başlamadan önce dönüşümüzün uzun sürmeyeceğini söylemiştim. Demek istediğim, daha hızlı geri dönmek için diğer birliklerden ayrıldık. Ama Annwyl bu bölgede daireler çizmeye başlayınca..."

"Daireler çizerek mi ilerliyoruz?"

Brastias, Morfyd'in kızgın haykırışı ile irkildi. "Bildiyini sanıyordum."

"Aklımda çok şey var." Alnını ovuşturdu. "Annwyl nerede?"

"Uyuyor. Lütfen onu uyandırma."

"Evet, ama..."

"Fearghus'u uzun zaman görmediğinde nasıl olduğunu biliyorsun. Ve Fearghus'u çok uzun zamandır görmedi."

Savaşta, kraliçenin eşinden zorunlu ayrılığı, Annwyl'i tüyler ürpertici bir düşman yapıyordu. Ama savaşlar sona erdiğinde, adamlar kadından vebalıymış gibi kaçıyorlardı. Tabii, Fearghus onu meşgul tutmak için yakınlardaysa başkaydı.

"Tamam, uyanmasını beklerim."

"Bana anlatabileceğin bir şey mi?"

Brastias'ın hemen her gece rüyasında gördüğü o mavi gözler ona çevrildi. "Endişelenecek bir şey yok, Brastias." Morfyd omzunu sıvazladı ve Brastias'ın tüm bedeni gerildi. Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Morfyd ona sürekli bir arkadaş veya erkek kardeşlerinden biri gibi dokunuyordu. Kara Ovalar'ın Beyaz Ejdercadısı Morfyd için hissettiği son şey kardeşlik duygusuydu.

"Emin misin? Yardımcı olabilirim."

Sonunda Morfyd gülümsedi. Güzel. Onun gülümsemesini görmeyi seviyordu. "Biliyorum, arkadaşım."

Arkadaş? "Morfyd, ben..."

Şimşek çaktı ve birdenbire fırtına bulutları belirdi. Morfyd başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Kahretsin."

Brastias endişesinin Annwyl'i Fearghus'a geri götürmenin ötesinde olduğunu sezdi. "Ne var, Morfyd? Bana anlatmadığın nedir?"

Başını iki yana sallayan kadın ona arkasını döndü ve uzaklaştı. Brastias onu çadırına girip gözden kaybolana dek izledi. Ardından gökler açıldı ve yağmur üzerine yağmaya başladı.

"Sıkı tutun."

"Sıkı tutunayım? Neden?" Talaith nihayet kafasını, gömmüş olduğu yerden, Brieç'in gümüş renkli saç yelesinden kaldırdı. Hiç bakmamalıydı. Ejderha doğrudan şelaleye yönelmişti ve durmuyordu.

"Ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın?" diye şiddetli fırtınanın üzerinden bağırdı. Fırtına Gwenvael'in mağarasından Brieç'inkine, tüm yol boyunca başlarına bela olmuştu. Ejderha kısa zaman önceye kadar fırtınadan önde gitmeyi başarmıştı.

"Bana güvenmiyor musun, tatlı Talaith?"

"Hayır!"

Briec kıs kıs gülerken şelale ve arkasındaki taş duvar gittikçe yaklaşıyordu.

Talaith acı bir çığlık kopartarak yüzünü Briec'in boynuna sakladı, elleri yelesindeydi. Onu ıslatan daha fazla su ve kulaklarına hücum eden uğultulu bir ses sayesinde şelaleye çarptıkları anı ayırt etmişti. Ardından sona erdi ve Talaith tamamen karanlıktaydı. Bittiğini düşündü, tabii ejderha karanlığın içine serbest düşüşe geçene dek.

Tüm bunlar dışında, Briec'in vızıldamasının da yardımı olmadı. Vızıltısı Talaith'in çığlıklarıyla kapıştı.

Ejderha aniden durduğunda, Talaith midesinde kalan ne varsa dışarı çıkacağından emindi. Briec bir büyü mırıldandı ve mağara duvarına sıralanmış meşaleler ışıkla coştı.

"Sonunda. Ev."

Canavarı bırakmadan Talaith başını kaldırdı ve ejderhanın bu seviyeye gelebilmek için kendini aşağı bırakmış olduğu devasa mağarayı gördü. Piç kurusu. Şiirsel bir intihar planlamadığı hakkında onu uyatabilirdi.

Briec yavaşça mağaraya alçaldı ve Talaith Briec'in mağarasının boyutuna hayret etti. Gwenvael'inki bu denli geniş değildi.

Daha derine gittikçe, yolu aydınlatan daha fazla meşale ile daha aydınlık oluyordu.

On beş dakika sonra, ejderha yumuşakça yere inerek durdu.

"İyi misin?"

Karşılık olarak saçına asıldı ve Briec onu acı dolu bir homurtuyla ödüllendirdi. *"Hayır. Hiç iyi değilim."*

Briec mağarasının iç kısımlarına yönelerek yürümeye başladı. *"Uçmaya gerçekten alışman gerekiyor. Ve saçımı çekmeye bir son ver. Sinirimi bozuyor."*

"Neden?"

"Çünkü saçlar kafama bağlı."

"Neden saçım çekmeye bir son vermeliyim değil, ejderha. Neden uçmaya alışmam gerekiyor?"

"Buradan çıkmanın en kolay yolu uçmak. Uzun bir yürüyüşü tercih etmiyorsan elbette."

Bir tane bile olsa başka bir çıkış yolunun olduğunu bilmek Talaith'i çok rahatlatmıştı. Bunu daha sonra ejderha uyuduğunda bulmak zorundaydı.

"Sürekli çıplak sırtına mı binmem gerekecek? Bir eyer veya öyle bir şey takamaz mısınız?"

Briec ansızın durdu. "Bir daha bunun lafını bile etme."

Talaith onun bu konuda böyle duyarlı olacağını tahmin etmemişti. "Özür dilerim."

Boynuzlu devasa başıyla onayladı ve yürümeye devam etti. Bir on dakika daha geçtikten sonra hazineyle dolu geniş oyuklar Talaith'in dikkatini çekti. *Yine Gwenael'in mağarası gibi*. Eninde sonunda kocaman bir odaya girdiler ve o zaman yürüyüşleri sonlandı. Briec kendini zemine doğru alçaltınca Talaith sırtından indi. Bacakları yeniden açılana kadar Briec'e dayalı kaldı.

Biraz kontrol kazandıktan sonra, Briec'ten uzaklaştı ve yavaşça içerilere doğru yol aldı. Şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Briec... Bu..."

"Evet?"

"Çok güzel." Duvarları örten halılara bakıyordu. Birbirinden güzel duvar halıları uzun zaman öncesinin kahraman ejderhalarının hikâyelerini anlatıyorlardı. Ayrıca gümüş vurulu iskemlelerin çevrelediği çok büyük bir yemek masası vardı; yayılmak için kanepeler ve ana odanın oyuklarının birinde Talaith'in şimdiye dek gördüğü en büyük kütüphaneyi

(tepeden ayağa kitaplarla doluydu) barındırıyordu. Bu bölmede birçok kanepe ve koltuk vardı, yani dileyen hem dinlenebilir hem de okuyabilirdi.

Sıcaktı ve samimiydi. Talaith hayatı boyunca daha güvende hissetmemişti. Hepsine anında âşık oldu.

“Buranın Gwenvael’in mağarası gibi olacağını düşünmüştüm. Hatta belki bir parça daha kötü.”

Briec onun yanına geldi, kuyruğu ayaklarını bir çember içine alıyor ama ona dokunmuyordu. “Gwenvael evde fazla vakit geçirmez.”

Talaith buna inanırdı. Fırtınalar yüzünden üçünün de mahsur kaldığı birkaç gün boyunca Gwenvael dışarıda birkaç dakika kalabilmek uğruna havanın yarattığı tehlikeyi göze almıştı. Kardeşlerinin aksine, uzun süre diğer canlılardan uzak kalmaktan hoşlanan bir ejderha değildi.

“Yani burayı beğendin mi?”

“Evet. Sevdim.” Talaith ıslak pelerini çıkartarak ondan uzaklaştı ve diğer bölümlere göz attı.

Briec boğazını temizledi. “Beğenmediğin bir şey olursa değiştirebiliriz. Senin için daha güzelini alırız.”

“Neyin daha güzeli?” Önündeki her şey en iyi kalitedendi. Briec kesinlikle pahalı şeylerden hoşlanan bir ejderhaydı. “Hepsi çok güzel Briec. Gerçekten.”

Oyuklardan birinin önünde durduğunda orada görmüş olduğu en büyük yatağı buldu.

Ve belirsiz bir sebepten bunu görünce keskin bir kıskançlık hissetti.

“Ne oldu?”

Talaith başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

Arkasında bir sıcaklık hissetti ve Brieç'in dönüştüğünü anladı. Böylece iri kolları omuzlarının çevresini sardığında, sert bedeni arkasına dayanarak baskı yaptığında şaşırmadı. Bununla birlikte, son derece şefkatli olan bu hareket kafasını karıştırdı.

"Sesinden öyle anlaşılmıyor."

"Benden burada uyumamı bekleyemezsin."

Talaith iç çekti. Dürüst olmak en iyi seçenek gibi görünüyordu. Bir zararı olmazdı. "Seninle aynı yatakta yatmaya-
cağım..."

"Kahretsin, neden?" Talaith'in henüz sözünü bitirmediğinden habersiz birdenbire sinirlenmişti.

"İçinde başka kadınlarla da yatmış olduğun yatakta."

Talaith arkasında, sözleriyle birlikte yatışan öfkesi gibi Brieç'in bedeninin rahatladığını hissetti.

Brieç başını onunkine sürterek konuştu. "Endişelenmene gerek yok, Talaith. Ben bu yatağı kullanmadım bile. Erkek kardeşlerim bir yatak almada ısrar ettiler. Ek olarak, buraya başka bir kadın getirmedim."

Talaith kuşku içinde homurdandı. "Bana söylemeye çalıştığın, buraya başka bir kadını hiç getirmediğin mi? Asla?"

"Evet."

Dili Talaith'in kulak çizgisini izledi. Genç kadın dikkatini dağıtmasını istemediğinden, bunu güçbela yok saydı. "Kaç yaşındasın?"

"Geçen ay iki yüz altmış iki kış oldu."

"Ve tüm bu zaman içinde evine hiçbir kadın getirmedi mi?"

Brieç bir elini onun köprücük kemiğinde gezdirerek teklif-sizce göğsüne yerleştirdi. "Bu eve değil. Ailemin mağarası için aynı şeyi söyleyemem. Bir kadını buraya getirmek istemedim,

Çünkü onlar taşınmak isteyebilirdi. Bu yüzden onlarla kendi yerlerinde buluştum.”

Briec buna rağmen beğenmediğı bir şey olursa, Talaith’ten değışiklikler yapmasını istemişti. Talaith bunun ne anlama gelebileceğı hakkında fazla düşünmedi. Onun yerine nefes alış verişini kontrol etmeye odaklandı. Briec elbisesinin ku- maşından meme ucunu çekiştirirken ve aynı zamanda göğ- sünü sıkarken bunu yapmak kolay değıldi. “Şey... Bence so- run yok o halde.”

Briec dilini kulağına daldırdığında Talaith’in tüm bedeni titredi. “Emin misin, küçük cadı? Rahat ettiğinden, burada mutlu olacağından emin olmak istiyorum.”

“Öyleyim.” Talaith hâlâ omzuna sarılı duran kolu kav- radı. Briec onu yakınında tutuyor, uzaklaşmasını istemiyordu.

“Buraya yeni bir yatak almayı bekleyebiliriz. Almak için başka bir köye baskın yapmam gerekecek. Fırtınalar dindik- ten sonra tabii.” Dişleriyle kulak memesini çekiştirdi ve Ta- laith ejderhanın, vücuduyla bu denli kolay oynayabilmesine hayret etti. Sanki bedenine son birkaç gündür değıl de tüm yetişkin hayatı boyunca dokunmuştu.

“Yeni bir yatağı beklemek istemiyorum.”

“Sahi mi? Emin misin?”

Briec’in, kulağını her ekiştirişinin etkisi kadınlığına sıcı- rıyor ve orada kalıyordu. Talaith bu yüzden bastırılmışlık duy- gusuyla ağlamak istiyordu. Genç kadın ne zaman çığlık at- maya başladığını bilmiyordu. Kibirli ejderhayı tekrar içinde hissetmek için ıldırıyordu.

“Evet. Eminim.”

“Tam olarak ikna olmamış gibisin.”

“Tam bir piçsin Briec,” dedi soluk soluğa.

Briec kulağına kıs kıs güldü. "Biliyorum. Yani burayı beğendin mi?"

Talaith onun boynunu öpmesini umarak başını yana yatırdı. Briec boynunu öptü. "Bu konuşmayı daha önce yaptığımızı sanıyordum. Burayı sevdim."

"Gwenvael'in mağarasından daha mı çok?"

"Şey..."

Briec onu bıraktı ve yüz yüze bakabilmek için kendine çevirdi. "Dolaysız bir evet ummuştum."

Talaith omuz silkti. Ateşle oynuyordu, evet. Ama buna engel olamıyordu. "Ama onun mağarasında kaplıcalar vardı."

"Bu mu yani?"

"Bu çok önemli."

Briec elini tuttu. "Gel."

"Umduğum şey buydu, ama sen durdun."

Briec mağaranın içinde yol göstererek onu çekiştirdi. Aşağı giden bir yoldan geçerek oyuktan aşağı indiler.

"Nereye gidiyoruz?" Talaith bir gürültü duyuyor ama durduğu noktadan ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Gerçekten bana güvenmeyi öğrenmen gerek. Seni idam sehпасına sürüklüyormuşum gibi davranıyorsun."

Daha derine indikçe etraf karanlıklaştı ve ses daha gürültülü gelmeye başladı. Briec sonunda durdu. "Buna ne dersin, Leydi Talepkâr?" Briec bir kelime mırıldandı ve ateş mesaleleri aydınlattı.

Talaith olduğu yere oturdu. "Briec..." diye soludu, gördüğü şeyi tanımlayacak kelime bulmakta zorlanıyordu.

Bu bir şelaleydi. Burada, ejderhanın mağarasının içinde. Kocamandı, kıvrılan ve bir kayanın altında gözden kaybolan bir nehre akıyordu.

“Briec, bu harika.” Kafasını kaldırdığında Briec’in yüzündeki gururu gördü. Sözleri onu memnun etmişti.

Briec onu ayağa kaldırdı. “Hepsi bu değil.” Onu şelalenin tam yanında durmaları için aşağı indirdi. Elleri hâlâ birbirine kenetliydi, Briec ellerini akan suyun altına götürdü.

“Sıcakmış!”

“Evet. Şelale yerin altında ısınıyor ve nehir suyunu da ısıtıyor.”

Talaith sırttı. “Büyüleyici.”

“Erkek kardeşlerim bunun burada olduğunu bilmiyor,” diye belirtti ansızın. “Aslında, ailemden kimse bilmiyor. Hepsi dışarıdaki gölleri kullandığını sanıyor.”

Fakat Briec ona söylemişti. Talaith şimdi evi hakkında erkek kardeşlerinden fazla şey biliyordu. İçine hiçbir kadının, hiçbir ilişkinin girmemiş olduğu ev hakkında.

“Burada kaldıklarında ne yapıyorlar?” diye sordu, deli gibi çarpan kalbini kontrol etmek için uğraş veriyordu.

“Gölleri kullanıyorlar. Bunu bilselerdi, onlardan asla kurtulamazdım.”

Briec ona dönüp gülümsedi ve Talaith’in kalbi dörtnele atmaya başladı.

“Elbisen seni rahatsız etmiyor mu küçük cadı?”

Talaith aklını dağıtacak bir şey çıktığına minnettar bir şekilde elbisesine baktı. “Hayır, oldukça rahat. Bu yüzden bunu giydim.” Bakışlarını kaldırıncı Briec’in tek kaşı kalkmış ona dikkatle baktığını gördü. “Ah! Uf, bundan nefret ediyorum. Bu elbisenin içinde tam anlamıyla sıkışmış hissediyorum.”

“O halde en iyisi onu çıkaralım, ne dersin?”

“Pekâlâ.”

Talaith sessizce, Briec'in elbisesini bir arada tutan ön taraftaki kurdeleyi yavaşça çözmesini seyretti. Ejderha kurdeleyi çıkartmakta ve göğüslerini gözler önüne sererek korsajını ikiye ayırarak açmakta acele etmedi.

Briec onlara bakıyordu, Talaith'e bu süre sonsuzluk gibi geldi. Sadece bakıyordu. Genç kadın daha fazla dayanamayacaktı.

"Belki de..."

"Şşşt. Sessiz ol. Dikkatimi topluyorum."

Talaith hangisine öncelik vermesi gerektiğini bilmiyordu. Onu susturduğu için bağırmaya mı (bundan gerçekten nefret ediyordu), yoksa neden dikkatini topladığını sormaya mı?

Merak galip geldi.

"Ne için dikkatini topluyorsun?"

"Hâlâ konuşuyorsun."

"Briec."

Abartılı bir iç geçirme ile, "Tamam. Bir kez daha seni susturmanın yollarını bulmam gerekiyor," dedi.

Briec ileri doğru eğilip sıcak ağzını göğüs ucuna kapattığı zaman nefes nefese kaldı. Onu nazikçe emerken Talaith'in aklını başından aldı. Genç kadın daha fazlasını istiyordu.

Talaith elini gümüş rengi saçlarının arasına sokarak Briec'i kendine doğru daha fazla yaklaştırdı. "Daha sert," dedi soluyarak. Briec kıs kıs güldü ama istediğini yaptı.

Gözlerini kapayarak Talaith geriye yaslandı. Briec'in iri kollarından biri onu belinin çevresinden tutuyordu. Serbest eliyle diğer göğsünü kavradı ve ucunu parmaklarının arasında sıkıştırdı. "Tanrılar adına, Briec. Bu... Bu harika hissettiriyor."

Her iki göğsüne de baskıyı sürdürerek yavaşlamadı. Talaith her emişi, her çekişi kadınlığında hissediyordu. Soluk alıp vermesi hızlanıyordu. Çığlıkları yoğunlaşıyordu.

“Briec... Ben... Sanırım ben...” Anlamsız kelimelerine cevap olarak Briec daha sert emdi ve sıkı. Birdenbire sırtından başlayan, kasıklarından akıp el ve ayak parmaklarına yayılan bir patlama onu ele geçirdi. Talaith hiç buna benzer bir şey hissetmemişti.

Orgazm onu ansızın yakalarken Briec’in kollarında nefes nefeseydi ve titriyordu. O saniyelerde her şey havada asılı kaldı. Tüm hissedebildiği onu tutan Briec ve Briec’in bedenindeki ağızyla elleriydi. Mağara duvarları etraflarına çökebilirdi ve Talaith kesinlikle bunu fark etmezdi bile.

Talaith boşaldığında, Briec de az kalsın onunla birlikte boşalacaktı. Boşalmasını geciktirmek için kendini tutmayı öğrenmesi zor olmuş ve yıllar almıştı. Talaith’in bedeni gevşediği anda, elbisesinden geri kalanı çıkartarak kolundan çekmiş ve bir tarafa fırlatmıştı. Ona yeni bir tane bulmalıydı, çünkü bunu nereye attığını hiç bilmiyordu. Onu kollarında havaya kaldırdı, Talaith’in bacakları beline sarılmıştı, yüzü ise omzuna dayalıydı ve Briec suyun içine girdi.

Talaith’i şelalenin altına götürdüğü anda genç kadın başını hızla kaldırdı ve bir çocuk gibi gülmeye başladı. Hiçbir şeyin sesi Briec’e daha tatlı gelmemişti.

“Şimdi söyle bakalım, küçük cadı. Mağaram Gwenveal’in-kindenden daha iyi miymiş?”

Kolları Briec’in omuzlarının üzerinde bacakları ise belinde dururken Talaith onun yüzüne ilk kez bakabildi. Bir eliyle

ıslak saçlarını ejderhanın yüzünden çekerken onun çenesini okşadı. "Ah, evet Briec. Gerçekten öyle."

Briec gülümsedi ve onu daha sıkı tuttu. Derken Talaith, "Tabii henüz Éibhear'ın mağarasını görmedim. Tüm bildiğim büyüleyici olabileceği," dedi.

"Hain kadın," diyerek onu suçladı ve suya bıraktı. Bel yüksekliğindeki suyun altında Talaith kısa bir süre gözden kayboldu, ama Briec onun suyu döven kollarını görür görmez genç kadını yakaladı ve onu yine yukarı kaldırdı.

"Hiç komik değildi," diye bağırırken Talaith ıslak saç tutamlarını gözünün önünden çekti.

"Ah, yapma. Bir parça komikti."

"Hayır değildi. Seni kindar..." Briec sözlerini bir öpücükle kesti. Talaith anında eridi. Onun öfkesini dağıtmak hiç zaman almamıştı. Briec'in onda sevdiği birçok şeyden bir tanesi de buydu.

Sonunda Talaith'i öpmeyi kestiğinde genç kadın, "Piç," diye sözlerini tamamladı.

"Böyle güzel bir ağızdan nasıl da zalim kelimeler."

Talaith kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Briec iltifat ettiğinde her zaman biraz rahatsız hissediyordu. Briec'in bunun üstesinden gelmesi gerekiyordu. İyi bir iltifatı severdi. Ve iltifat almaya değer bulunduğu az varlık vardı.

Bir saniye daha beklemeyi gereksiz bularak Briec onu taşlı resife yerleştirdi. Briec sudan çıkarken Talaith onu sessizlik içinde izledi. Sırtını yere yaslarken genç kadının elini tuttu ve onu üzerine çekti.

"Üzerime bin, küçük cadı."

Hiç münakaşa etmeden –bir kereliğine– Talaith bacaklarını ayırarak onun kalçalarına oturdu. Çoktan sertleşmiş penisini

kavrayarak onu birkaç kez okşadı. Brieç onun eline doğru yükseldi. "Ne yapıyorsun?" dedi nefesi kesilerek.

Talaith, "Elimin içindeki hissini seviyorum," diye yanıtladı. "Aynı anda hem yumuşak hem de sert olmasını seviyorum."

"Tüm sevdiğin özellikleri bunlar mı?"

Muzipçe başını iki yana salladı. "İçimdeyken verdiği hissi seviyorum."

"O halde onu içine al küçük cadı. Bana işkence etme."

"Birazcık bile mi?" diye sordu.

"Daha sonra. Şimdi değil. Sabrım tükeniyor."

"Yeterince adil." Talaith kalçalarını kaldırarak penisinin başını kadınlığına yerleştirdi. Onun için ne kadar ıslandığını, ne kadar hazır olduğunu ele veren öz suyu şimdiden uyluklarına akmıştı.

Yavaşça, lanet olsun çok yavaşça Talaith penisini içine aldı. Ona uyum sağlamak için bedeni gerilirken, Talaith inledi ve soluk soluğa kaldı. Sonunda penisinin tamamını içine aldığı anda ona baktı.

"Harika hissettiriyorsun."

Brieç inledi. "Beni öldürüyorsun küçük cadı."

"Kasıtlı değil."

"Evet. Evet öyle." Ama Brieç'in umurunda değildi. Onun hareket etmesini istiyordu. Hayır, buna *ihtiyacı vardı*. "Becer beni tatlı Talaith."

Genç kadın sırttı ve Brieç bundan zerre kadar hoşlanmadı. "Lütfen de."

Zalim kadın. "Hayır."

"İyi. Bunu söyleme." Kadınlığını bir kez sıkı.

"Seni zalim kadın."

"Bu dediğin kulağıma bir lütfen gibi gelmedi."

"Tamam." Talaith'e kızgınlıkla baktı. "Lütfen." Kadın ona gözlerini dikince patladı. "Ne?"

"Şey, kelimeyi söylerken olan davranış şekline bakınca her an alev alabileceğini düşündüm."

"Talaith..."

"Sakin ol pullu." Ellerini Briec'in omuzlarına dayayarak ileri doğru eğildi.

"İyi hissettirdiyse bana söyle." Talaith'in boğuk sesi o daha hareket etmeye başlamadan Briec'in kendini genç kadının içine yükseltmesine sebep oldu.

Talaith'in kalçaları yükseldi ve alçaldı, onu içine aldığı her darbeye kadınlığının duvarları kenetleniyordu. Briec'i sömürüyor, onu boşalmaya zorluyordu.

Genç kadın aşağı eğildi ve dilini ağzının içine kaydırarak onu öptü.

Tanrılar adına, Talaith her yönüyle harika hissettiriyordu. Mağarayı beğendiği zaman Briec'in içi rahatlamıştı çünkü hiçbir yere gitmiyordu. Buradan ayrılmayacaktı. Henüz değil.

Talaith ağzını onunkinden çekti ve, "Benim için gel, Lort Kibirli. İçime boşaldığını hissetmek istiyorum," diye soludu.

Briec Talaith'in kalçalarını yakaladı ve kendini içine yükseltirken onu ezici vuruşları için sabit tuttu.

Talaith adını tekrar tekrar söyleyerek üzerinde nefes nefese debelendi. Kadının, aletinin etrafındaki kasılmalarını hissettiğinde, Briec kendini bıraktı ve boşalırken tüm bedeni yükseldi.

Nihayet, Talaith üzerine yığıldı. Tüm bedeni gevşekti ve kadınlığı kalp atışıyla eşzamanlı titriyordu.

Briec Talaith'in yüzündeki ıslak saçları çekti. "İyi misin?"

Briec'in alnına hafifçe vurdu ve ejderha bunu sinir bozucu buldu. "Bana aptal sorular sorma, Briec."

"Nasıl istersen küçük cadı." Kollarını onun çevresine dolayarak sıkıca kendine bastırdı.

Bu rahatlatıcı sessizlikte bir süre kaldılar, sonra Talaith konuştu. "Neden daha inmedin?"

"Bilmiyorum. Bunu ona kendin sormalısın."

Talaith onun gözlerine bakabilecek kadar doğruldu. "Ben senin şeyinle konuşmam, şeyinle..."

"Zonklayan kudretli erkekliğim?"

"Briec?"

"Sana büyük coşku dolu bir zevk yaşatmış olan?"

"Briec."

"Seni tamamlamış olan?"

"Kes şunu ejderha. Beni cidden hasta ediyorsun."

Briec yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benimle burada kalacak kadar ondan hoşlanıyor musun?"

Talaith ona kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çoğunlukla böyle bir şeyi bir tespit olarak söylersin. Ama bu seferki kuşku dolu bir soru gibi geldi. Bana bir şey mi soruyorsun?"

Uzandı ve genç kadının çıplak poposuna avuç içiyle vurdu.

"Ah!"

"Nazik ol kadın. Böyle konuşmalara alışkın değilim."

Talaith poposunu ovuşturdu ve ona kızgınlıkla baktı. "Bunu bir daha yaparsan beni tamamlamış olduğuna inandığın şeyi kaybedersin."

Briec sırttı. "Orayı öpsem daha iyi hisseder misin?"

"Hayır. Sadece yüzünü onu görebileceğim bir yerde tut küstah piç."

“Kelimeleri kullanma tarzın ilginç küçük cadı. Erkeklerin başına üşüşmemiş olmasına inanamıyorum.”

Talaith’in gözleri kısıldı ama sırtışını saklayamadı. “Ve senin alçakgönüllü, şefkatli yapın. Biz konuşurken mağaranın kapısında bir sürü kadın kuyruk oluşturuyor olmalı.”

“Kimsenin bize katlanmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Kocam beni bir kazıkta yakmaya kalktı ve sen saat başı erkek kardeşlerine saldırıyorsun. Bu sebeple uzun süre senin yakınında kalmak istemiyorlar. Bu sana ne anlatıyor Ki-birli Briec?”

“Bizim yüceliğimizi kıskanıyorlar.”

Talaith yüksek sesli kahkahalar atarken yüzünü onun boyuna gömdü, tüm bedeni sarsılıyordu.

“Ne?” diye Briec içtenlikle sordu. “Bu kadar komik olan ne?”

BÖLÜM 12

Fırtınalar amansızca devam ediyordu. Gün ışığının ortaya çıktığı anlar, korkutucu sükûnet anları olsa bile birkaç saat veya bazen dakikalar sonra, her şey yeni baştan başlıyordu.

Talaith güçbela farkına vardı veya umursamadı. Haftalardır Arzhela'dan bir işaret yoktu. Yıllarca korku içinde yaşadktan sonra, kendini huzurlu hissediyordu. Bunun sürmeyeceğini biliyordu. Arzhela'nın görevini yerine getirmek üzere onu çağıracağını biliyordu. Gidecekti. O zamana kadar, Talaith vaktini Briec'in ve o şeytan kadını aklına bile getirmemesinin tadını çıkartarak geçirecekti.

Briec de, birlikte zaman geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu. Okumadığı veya bir inek ya da bir kuzu bulmak için dışarı sınışmadığı zamanlarda hep Talaith'leydi. Doğru, bazen ona, "Lütfen, kutsal olan her şeyin aşkına *konuşma artık!*" demek zorunda kalıyordu. Talaith, elbette bunu tamamen duymazdan geliyordu. Onları şu tartışmalarından birine sokuyordu. Kızgın oldukları için tartışmıyorlardı, tartışma sebepleri bunun kendilerini vahşileştirmesiydi.

Bu bir espri halini almıştı. Üzerinde tartışmak için en saçma şeyleri buluyorlardı. Bir gün, Talaith ekmeğine süreceği tereyağı bozulmuş olduğu için bağırıyordu. Başka bir zaman, Briec Talaith ıslak bir giysiyi mağara zemininde bıraktığı için homurdanmıştı. Ama ne üzerine tartıştıklarının bir önemi yoktu, hep aynı şekilde sona eriyordu. Kızgın iki vahşi hayvan gibi sevişerek.

Talaith kocasının üzerine uzanması, bir parça sekmesi ve üzerinden yuvarlanarak gidip uyuması ile geçen on altı yılı telafi ediyor gibi hissediyordu. Doğru, bu şekilde başlamamıştı, ama yıllar içinde Talaith'in umabileceği en üst nokta bu olmuştu. Bir büyüyle kocasının kendisine olan arzusunu söndürmek, kesinlikle bir kayıp olmamıştı.

Ah, oysa Briec. İnsan olmayan bir canlıya göre kadın bedenini gerçekten anlıyordu. Ve Talaith'in bedenini, tesadüfen aklına geldiğinde bile, dizlerinin bağını çözecek biçimde heyecanlandırıyordu. Bazı günler, canlandırıcı bir tartışmadan sonra hızlı ve azgın bir şekilde çiftleşiyorlardı. İkisi de istediğini alıyor ve karşılığında yalnızca gerekeni veriyorlardı. Ben-cilce ve coşku dolu bir biçimde eğleneliydi.

Diğer zamanlarda, Briec tüm günü yatakta onunla geçiriyor onu yavaş ve uzun bir biçimde alıyordu. Kadınla oynayarak, ona sataşarak. Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. İki türlü de Talaith'e harika bir şekilde işliyordu ve genç kadın bu geceki tartışmalarını şimdiden planlamaya başlamıştı. Briec'in geçen gün aldığı meyvenin yeterince olgunlaşmamış olduğunu hissediyordu.

Evet. Bu işe yarar.

Gülümseyerek, yağın yağmuru izlemek için mağaranın girişine çömeldi. Bu giriş yolu bir dere yanındaydı ve Briec'in ejderha formuyla girebilmesi için yeterince büyük değildi. Bu neden ejderhanın bu girişi bilmediğini açıklıyordu. Briec hâlâ

mağaranın iki tane girişi olduğunu düşünüyordu, ama Talaith beş tane daha keşfetmişti. Doğru zaman geldiğinde Briec'e bu ek girişleri açıklayacaktı. Her şey nasıl biterse bitsin, buradan gittikten sonra Briec'in güvende olmasını istiyordu.

Karanlık gökyüzüne bakarken Briec'in iyi olduğunu umdu. Neredeyse bir saat önce, Talaith'in gerçekten ihtiyacı olan yiyecek erzakının yanında, onun için özel başka bir şeyle döneceği sözüyle mağaradan ayrılmıştı. "Özel şeyin" ne olduğu tahminlerine hiç başlamamıştı, zaten umursamıyordu. İncik boncuklar, hediyeler, hatta Briec'in hazinesi bile ona bir anlam ifade etmiyordu, çünkü zenginlik Talaith'in ihtiyacı olanı satın alamazdı.

Sağanak yağmur bir anda durdu ve kafasını kaldırdığında parlayan iki güneşin açtığını gördü yukarıda. İrkilen Talaith etrafına bakındı. Birkaç dakika için bile olsa mağaranın dışına çıkma fırsatını kaçırmak istemediğinden girişten ileriye birkaç adım atıp üzerine yağmur suyu serpilmiş ormanın taze kokusunu içine çekti.

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğinde ancak birkaç adım atmıştı. Gözlerini kapattı ve az kalsın çaresizlikle inleyecekti.

"Merhaba Talaith. Beni özledin mi?"

Öfke, korku ve açık bir nefretle titreyen Talaith yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve tanrıçasının önünde başını eğdi. "Tanrıçam."

"Bil bakalım ben kimim?"

Görüşü, gözlerinin üzerindeki küçük eller ile kapanan Briec kulağına gelen alaycı sesle gülümsedi. "Felaket ve lanet mi?"

"Bak, bu çok acımasızdı." Briec döndü ve küçük kız kardeşi koluna yumruğuyla vurdu. "Hepiniz bana karşı çok acımasısınız."

"Hayır değiliz, Morfyd hariç."

Güzel kızıl gülümsedi ve Briec onun Gwenvael'i bu kadar anımsatmasına hayret etti. Resmen onun kadın olması ve bir parça daha coşkulu.

"Çünkü ona işkence etmeme izin veriyor. Kendi zayıflığı yüzünden neden beni suçladığını anlamıyorum."

"Yumurcak."

Kıkırdadı ve kendini ağabeyinin kollarına attı. "Seni özledim, ağabey. Seni uzun süredir görmedim."

"Evet. Meşguldüm."

Kız kardeşi ondan sıyrılarak gülümsedi. "Peki kiminle meşguldün?"

"Bu, küçük kardeş, seni ilgilendirmez."

Dudaklarını büzdü ve Briec bunun yatağını şerefliendiren tüm erkeklerde, insan ve ejderha, işe yaradığına bahse girerdi. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Ve sen şımarık bir çocuksun. Bunun bizi eşitlediğini tahmin ediyorum."

Keita, Umutsuzluk ve Ölümün Hain Kırmızı Ejderhası (şanssız bir kasaba, koruyucuları olması için zincirlerle onu tutsak etme girişiminde başarısız olduktan sonra ona bu adı vermişti) pahalı elbisesini göstererek kendi etrafında döndü. "Güzel değil mi?"

"Bunu sana vermek uğruna kim öldü?"

Keita hakarete uğramış göründü. "Kimse. Ama seninle tanışmasını istediğim biri var." Çabucak onlara doğru yönelen ve Briec'i kızgınlıkla süzen üç tane şövalyeyi işaret etti.

“Benim hakkımda her şeyi bilmiyorlar ağabey,” diye fısıldadı. “Yani sen de bahsetmezsen memnun olurum.”

Briec başını salladı. Kız kardeşi tam anlamıyla utanmazdı, yine de Gwenvael’in sıkça yaptığığın aksine onu hiç utandırmamıştı. Briec onu eğlenceli bulurdu.

Şövalyeler uzun adımlarla Keita’nın yanına gelerek onu çevrelediler.

“Bu kim leydim?” Yanlış bir şey yapmış gibi Briec’e kızgın bakışlar atan şövalyelerden biri sordu.

“Bu, sadık şövalyelerim, ağabeyim Briec.”

Aileden olduğunu anladıkları anda gözle görülür biçimde rahatladılar ve onu selamladılar.

“Yakışıklı, değil mi? Tüm ağabeylerim yakışıklıdır.” Briec’e göz kırptı. “Ona karşı nazik olursanız, belki evinde kalmamıza izin verir.”

Briec küçük kardeşinin neyin peşinde olduğunu tam olarak biliyordu. Bu adamlardan sıkılmış olmalıydı, ama insanları antrenman için kullanıp ardından onları yemek uzun zaman öncesinde kalmıştı. Fearghus’un insan bir eş alması ve kraliçelerinin Gárbhan Adası’nı deli kaltağını tüm ejderhaların sadakati ile ödüllendirmesinden sonra insanlarla oynamak uygunsuz olurdu.

Bunun yanı sıra, Talaith’in bunu hiç onaylamayacağını biliyordu. Ve bu da, Briec’in oyuna dahil olmaması için yeterliydi.

“Maalesef, küçük kardeşim, bu mümkün değil.”

O dudak bükme geri dönmüştü. “Ah?”

Briec üç adama baktı. “Belki başka bir zaman.”

Keita onun kolunu tuttu. “Bize biraz izin verir misiniz beyler?” Keita cevaplarını bekleme zahmetine girmeden onlardan uzaklaştı. “Değişmişsin ağabey.”

“Pek sayılmaz. Hepimiz er ya da geç büyümek zorundayız.”

"Ben sadece yüz doksan yaşındayım. Fearghus veya Morfyd gibi sıkıcı olmak zorunda kalmadan önce önümde yıllar var."

Kıs kıs gülen Briec eğildi ve kız kardeşini alnından öptü. "Dikkatli ol yumurcak. Durmadan ateşle oynuyorsun."

"Ah, ama ateş biziz ağabey." Göğsünü sıvazladı ve onu payladı, ama adamlara ulaşmak üzereyken hızla arkasına döndü. "Babişkoya seni gördüğümden bahsetmeli miyim?"

Bu bölgenin veya her bölgenin en korkulan ejderhalarından biri olan Büyük Bercelak'a sadece Keita "Babiško" diye seslenirdi. Ve babalarının bunun için cezalandırmayacağı tek kişi Keita'ydı.

"Hayır."

Başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Keita yürüyüp gitti ve şövalyeler iyi eğitilmiş köpekler gibi onu takip etti.

Rüzgâr ufak ufak yeniden başlamıştı ve Briec başka bir fırtınanın yaklaştığını biliyordu. Talaith'e geri dönmek istiyordu. O güzel yüzünü yeniden görmek ve belki yeni bir kavga başlatmak için. Bir dakika düşünmeye ara verdi. Ah, tabii. Meyve. Briec onun tüm meyveleri yediğine bahse girerdi.

Omuz silkti. Bu bahane, iyi bir tartışma için işe yarardı.

Gözlerini kaldırıp son on altı yıldır mevcudiyetinin felaketi olmuş tanrıçaya baktı. Işığın, aşkın ve doğurganlığın tanrıçası olan Arzhela'dan nefret ediyordu. Talaith ona yaptırmış olduğu şey için ve hâlâ yapmak zorunda olduğu şey için o kaltaktan nefret ediyordu. Talaith, onu insanlarından uzaklaştırmış olduğu için ve her zaman bir yabancı olarak kalacağı o köye bıraktığı için ondan nefret ediyordu.

Fakat tanrıçadan gerçekten nefret etmesine yol açan en önemli sebep başkaydı. O Talaith'in kızını elinden almıştı.

"Beni mi çağırdınız tanrıçam?"

Altın ışıkla yıkanan altın rengi başını, altın ve beyaz çiçeklerden oluşan bir çelengin süslediği tanrıça ona gülümsemi. "Bunu her zaman bir küçümsemeyle söylüyorsun sevgili kızım."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Talaith artık tanrıçaya bakmıyordu. Gözlerinin dışı vuracağı şeylerden korkuyordu. O yüzden gözlerini pürüzsüz, soluk ve uzun boynuna dikti. Talaith bıçağını orada boydan boya sürüklediğini hayal etti.

Arzhela parlak bir şekilde, "Kuşkusuz fark ettim," diye belirtti. Tanrıça her zaman parlak ve neşeli görünürdü. Görüntüsü, altındaki karanlık ruhu gizlerdi. "Ama benim için önemi yok. Çünkü senin zamanın geliyor." Ellerini çırpı. "Ve ben çok heyecanlıyım!"

"Evet tanrıçam."

Arzhela suratını astı. "Sesin heyecanlı gelmiyor."

Zalim, kalpsiz orospu!

"Sizi keyiflendiren her şey, tanrıçam, beni keyiflendirir."

"Yine o ses tonu," diye mutlulukla belirtti, ama sahici neşeden bir iz yoktu. "Öyle de olsa, her şey planladığım gibi biçimleniyor."

Talaith kaşlarını çatı, gözleri hâlâ orospunun boğazında odaklanmıştı. "Anlayamadım tanrıçam?"

"Buradaki varlığın. Bir ejderhanın seni gerçekten isteyeceğini düşünmedin değil mi?"

Arzhela Talaith'in, tıpkı rahibeleri ve hatta kızını şimdi kalesinde tutan ve tüm o yıllar boyunca (kızının hem çok yakın

hem de ulaşamayacağı kadar uzak olduğuna inandırmıştı) tutmuş olan Lort Hamish gibi, Brieç'in de onun birçok piyonundan bir tanesi olduğuna inanmasını istiyordu. Fakat Talaith tanrıçanın gücünün insanların ötesine geçmediğini biliyordu. "Bildiğim tek bir şey varsa, ejderhaları kontrol edemediğindir. Özellikle bunu."

Gırtlaktan gelen tıslamasını duymasının üzerinden bir saniye geçmeden tanrıça, Talaith'i kaldırıp onu mağara duvarlarının dışına fırlatmak için sihir kullandı.

Rüzgâr Talaith'i yere yıktı. Yeniden ayağa kalkmak için kendini biraz zorlaması gerekti. Ama bunun üzerine, neler döndüğünü anladı. Arzhela'nın ejderhalar üzerinde hiç kontrolü yoktu. Tanrıçanın sihri ejderhaların temel korumaları olarak gördükleri şeyi geçemiyordu. Talaith'in bir ayı aşkın süredir Arzhela'dan haber alamamasına şaşmamak gerekirdi. Talaith ejderhalarla birlikteyken ona dokunamazdı. Ama Talaith Brieç'in mağarasından ve korumasından ayrılır ayrılmaz...

"Beni deneme Talaith. Hiç havamda değilim."

"Sizi gücendirdiysem özür dilerim tanrıçam."

Arzhela derin bir nefes aldı. Anlık öfkesini kontrol altına almakta zorluk çekiyordu. Kendini sakinleştirdiğinde, sesi yeniden Talaith'in tiksinimeye başladığı hafif kıvrak tonu aldı.

"Ah, özür dileme tatlım. Sorun yok. Bununla birlikte belki bazı şeyleri senin için açıklığa kavuşturmalıyım. Adam onu fark etti."

Soğuk ve şiddetli panik uzuvlarına yayılarak onu felç etti. Onu çaresiz kıldı. Son beş yıldır ilk kez, Talaith kaltağın gözlerine baktı. "Ne?"

"Hamish kızı fark etti. Şaşırtıcı değil Talaith. Senin onu doğurduğun yaşa geldi. Ayrıca çok daha çekici, ama sen her

zaman bir parça gösterişsizdin. Senden çok babasına çektiğini tahmin ediyorum.”

Talaith çılgık atma arzusu ile çatıştı. Savaşma arzusuyla. Öldürme arzusuyla. Hatta kusma arzusuyla.

“Hemen telaşlanma hayatım. Bu, yüzünden belli oluyor. Talimatlarıma uyarsan endişelenecek bir şeyin olmaz.”

“Onu koruyacağına söz vermiştin.”

“Söz verdiğim gibi koruyacağım.” Tanrıçanın yüzü sanki gerçek mizacı dışarı yayılıyor gibi çirkinleşti. “Ama bir an bile bundan sıyrılabileceğini düşünme. Bir an bile herhangi birinin veya bir şeyin seni benden koruyabileceğini düşünme.”

Tanrıça elini kaldırıp iki parmağını öne çıkardı ve Talaith, boynu yeniden bir ilmeğe geçmiş, boğuluyormuş gibi hissetti. Ölüyormuş gibi. Parmakları orada olmayan bir ilmekle savaşmak için boynunu eşeliyordu.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun Talaith. Ve bunu yapacaksın. Bunu layıkıyla yapacaksın.” Arzhela elini yumruk yaptı ve boğulma hissi kötüleştii. İlmek boynunu daha fazla sıkıyordu. Yalnızca oksijenini kesmiyor, aynı zamanda kemiklerini kırıyordu. “Layıkıyla yapacaksın, yoksa tek kırıdığım şey boynun olmaz. Ama öncesinde Hamish’in onu almasını sağlarım. Kızının hoşuna gitmesini de öyle.”

Çocuğu için korkusu kendi için duyduğu korkuyu aştı. Artık ölmeyi umursamıyordu. Tek umurunda olan şey kızıydı. Daha ilk nefesini almadan kollarından sökölüp alınan kızı. Her gün her an endişe duyduğu kızı. Adını bile bilmediğı kızı.

“Evet,” diye haykırmaya çalışmış ama sesi ancak bir fısıltı olarak çıkmıştı.

“Güzel.” Arzhela onu serbest bıraktı ve Talaith dizlerinin üzerine çöktü. Elleri boğazında, derin nefeslerle havayı içine çekiyordu. “Birbirimizi iyice anladığımıza sevindim. Yarın

buradan ayrılacak ve gün doğumuna doğru yol alacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Hava durumu?"

"Seni bundan koruyor olacağım." Bu da Arzhela'nın fırtınalardan sorumlu olmadığını gösteriyordu. Şaşırtıcı.

"Yarın güneşler yükselecek. Ve hedefine vardığında ne yapacağını bildiğinden eminim. Değil mi?"

Talaith gözlerini kapattı. "Evet."

"Harika. Harika." Arzhela döndü ve ormana yöneldi. "Ayrıca güçlerini sana geri verdim. Yarın itibarıyla kendini benim yoluma adadığın yerde olacaksın." Kendini adamak mı? Talaith kendini ne birine ne de bir şeye adamıştı. O orospu çıldırmıştı. "Unutma, Talaith. Her şey bittiğinde ve görevin tamamlandığında, kızını ve sihirlerini alıp halkına ve çöl tanrılarına dönebilirsin. Ama beni başarısızlığa uğratmayacaksın."

Hakikaten Talaith'in hâlâ bundan sağ çıkabileceğine inanmasını istiyordu. Talaith'in gerçekten aptal olduğuna inanıyor olmalıydı.

"İyi uyu Talaith. Yarın yepyeni bir gün başlıyor."

Derken Arzhela gitmişti.

BÖLÜM 13

Briec yemek masasının öteki tarafındaki Talaith'e baktı. Eve geldiğinden beri dalgın ve acı içinde görünen genç kadın hiç konuşmuyordu. Çıplak ayağını iskemlenin üzerine çekmiş, çenesini dizlerine dayamış ve kollarını bacaklarına dolamış oturuyordu.

"Aç değil misin?"

Talaith ona bakmadan yumuşak bir sesle cevap verdi. "Pek sayılmam. Hayır."

"Talaith? Talaith, bana bak." O koyu kahverengi gözler Briec'e çevrildi. Oradaki acı Briec'in göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Tanrılar adına kadın. Ben yokken ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sahiden." Zorla gülümsedi, bunu yapmak ona fiziksel rahatsızlık veriyor gibiydi. "Sabaha iyi olurum."

Talaith arkasına yaslandı, yeniden konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bugün şehirde işler nasıl gitti? Herkes fırtınaları atlatabilmiş mi?"

"Evet. Biraz çamurluydu, ama hayret ki fazla hasar yoktu. Nehrin taşmasından korkmuştum, ama taşmamış."

Genç kadının zoraki gülümsemesi daha acı bir hal aldı. "Tanrılar bizi koruyor olmalı o halde."

Briec, Talaith'in bu durumu karşısında ne yapması gerektiğini bilmiyordu. İçten içe parçalara ayrılmış gibiydi, aynı zamanda tehlikeli bir biçimde kızgın görünüyordu. Ve bunun onda uyandırdığı, adlandıramadığı duygu da Briec'i rahatlatmıyordu.

"Senin için bir şey aldım."

"Ya?" Hiç ilgisini çekmişe benzemiyordu.

"Evet." Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Talaith'in tam arkasında durdu. "Bunu senin için yaptırdım."

Gümüş zinciri tenine kaydırarak kopçasını çabucak tutturdu. Onu bıraktığında kolyenin ucu elbisesinin üzerine, tam göğüslerinin ortasına düştü. Briec yanına çömelirken Talaith kolyeyi ucundaki süsten tuttu ve ona dikkatle baktı. Briec ona bir ejderha vermişti. Hiç kocaman sayılmazdı, aksine Talaith'in onu takarken rahat hissedeceği makul bir boyuttaydı. Ayrıntılı sırtında açılan kanatları ile dişleri ortadaydı. Pençeleri ve kuyruğu Briec'in kendi hazinesinden seçmiş olduğu bir taş tutuyordu.

Briec yumuşakça, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Briec, bu çok güzel. Ama neden..."

"Benden bir şeye sahip olmanı istedim."

Talaith ona uzun süre, neredeyse onu rahatsız hissettiren bir şekilde dikkatle baktı. Sonra sordu. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden senden bir şeye sahip olmamı istedin? Neden önemsiyorsun?"

"Çünkü..." Beyni anlayabileceği bir cevap bulmak için çırpınıyordu. "Burada benimle olman hoşuma gidiyor." Talaith hâlâ onu terk etmek istiyor muydu? Hâlâ büyük kaçınsı

planlıyor muydu? Yoksa ait olduğu yerin burası olduğunu anlamış mıydı?

Talaith, “Şimdilik,” diye sıkıştırdı.

Briec gözlerini kırptırdıktan sonra başıyla onayladı, kafası son derece karışmıştı. “Hım, evet. Şimdilik. Her zaman söylediğim gibi.”

Talaith’in gülümsemesi hüzünlendi ve pes etti. Briec bu durumda ne yapılacağı hakkında kesinlikle fikir sahibi değildi. Hiç beklemediği şey ise Talaith’in, yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpmesiydi.

Talaith tam olarak onun ne demesini bekliyordu ki? Onu sevdiğini mi? Sonsuza dek onunla birlikte kalmasını istediğini mi? Briec’i öperken annesinin sözleri yine aklına geldi. Talaith hamile kaldığında söylemiş olduğu sözler.

“Aptal, aptal Talaith. Daima mutluluğu bulmayı bekliyorsun ama bu asla olmayacak. Mutluluk bizim için değildir.”

Biz derken Nolwenn cadılarını kastediyordu. Alesandra’daki en güçlü cadıları. Ve en yalnız. Nolwenn cadılarının yoldaşları olurdu, ama sırf fiziksel ihtiyaçlar ve sihrin gerektirdiği seks için. Erkekler görevlerini yerine getiremeyecek kadar yaşlandıklarında, cadılar onları kendi yollarına gönderirlerdi. Aralarında favorileri olabilirdi, ama onlar gittikten sonra umursayacak kadar değil.

Talaith kızının babasını sevmişti ki bu duyulmamış bir şeydi. Elbette, kızını on altı yaşında doğurmuş olması da kesinlikle duyulmamış bir şeydi. Özellikle de, kendi annesinin onu doğurduğunda iki yüz kışını geçmiş olduğu düşünülürse.

Gerçi Talaith’in istediği Nolwenn tarzı bir hayat değildi. Ne kendi için ne de kızı için.

EJDERİN ARZUSU

Briec'in elleri nazıkçe omuzlarını tuttu. Kendini Talaith'ten uzaklaştırdı. Bu Briec için kolay değildi. Talaith bunu onu izleyen menekşe rengi gözlerde gördü. Her zamanki gibi Talaith'i istiyordu. Şimdilik.

"Talaith, bu ne demek oluyor? Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Talaith onun çenesini okşadı, elinin altındaki pürüzlü hissi seviyordu. "Beni yatağa götür Briec."

Briec istediği yanıtları alamamıştı. Hiçbir zaman alamayacaktı ama ejderhayı artık tanıdığı kadarıyla, bunları Talaith'ten yarın almayı umduğunu genç kadın biliyordu.

Briec onu iskemleden kaldırdı ve beraber paylaştıkları yatağa taşıdı.

Talaith bu geceyi ikisi için de unutulmaz kılacaktı, ne de olsa çok yakında elinde anılardan başka bir şey kalmayacaktı.

BÖLÜM 14

Kraliçe Annwyl'in özel muhafız lideri Danelin, herhangi bir çentik var mı diye kılıcını dikkatle kontrol etti. Bu, adamı katıksız sıkıntı yüzünden ağlamaktan alıkoyan tek şeydi. Hakikaten daha ne kadar yağmur ve çamura tanık olabilirdi? Geçen hafta güçbela bir fersah yol alabilmişlerdi. Danelin eve gitmek istiyordu. Annwyl'in ağabeyinin tahtını aldıktan sonra, ona vermiş olduğu küçük bir araziye sahipti. Üzerinde küçük bir ev ve evden daha minik bir bahçesi vardı. Ama ona aitti ve toprağını seviyordu.

Gerçi son zamanlarda tüm adamlar aynı şekilde hissediyordu. Gárbhan Adası'ndan çok uzun süredir uzaktaydılar. Karılarını, metreslerini, çocuklarını, hatta annelerini görmek istiyorlardı. Savaştan yorulmuşlardı ve bu havadan da tek kelimeyle bıkmışlardı. Bununla beraber, birkaç ay içinde yeni bir çarpışma, yeni bir savaş için yaygara koparacaklarına Danelin'in şüphesi yoktu. Yine de arada sırada mola vermeye ihtiyaçları vardı.

Molaya en çok ihtiyaç duyan kişi ise kraliçeydi. Hepsi, onun eşinden çok uzun bir süredir ayrı olduğunu biliyordu.

Ne kadar uzun süre ayrı kalırlarsa, Annwyl'in dili o kadar keskinleşiyordu. Ve o zaman dilimlerinde yollarına çıkan küçük savaş birliğine eyvahlar olsundu. Çoğunlukla onların savaşması bile gerekmiyordu. Annwyl onlar için tüm işi yapıyordu.

Evet, o bu haldeyken onunla yüzleşme cesareti olan bir kişi vardı. Yalnızca bir kişi onun canını sıkmayı göze alabiliyordu.

Morfyd kraliçenin çadırından fırtına gibi çıktı ama bir kitap (neyse ki yumuşak ciltliydi) kafasının arkasına çarpınca durdu. İnsan formundaki ejderha hızla arkasına dönerek bağırdı. *"Tanıma memnuniyetsizliğine eriştiğim en çekilmez, huysuz orospu sensin ve senden kurtulmayı ipe çekiyorum!"*

Danelin komutanına baktı ve Brastias iç çekti. Kafasını iki yana sallayarak paldır küldür uzaklaşmakta olan Morfyd'in önüne geçti. *"İkinizin arasında neler oluyor?"*

Morfyd Brastias'a baktı, ardından onu izleyen adama. Derin, sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra omuz silkti. *"Hiçbir şey. Neden?"*

Briec yarı uykulu bir şekilde gülümseyerek Talaith'e uzandı. Elinin kavradığı tek şey nevresimdi ve bir anda tamamen ayıldı.

"Talaith?"

Onu, hâlâ yanında uzanır halde bulmayı ummuştu. Bu sabah Talaith için planları vardı ve tümü, omuzlarına dayanmış bacaklarını içeriyordu. Dolayısıyla onun çoktan kalkmış olduğunu anlamak Briec'i sadece öfkelendirmişti. Ek olarak, o haspaya soracak birçok sorusu vardı. Önceki geceki ani ruh hali değişimleri Briec'in aklını karıştırmıştı ve bu karışıklıktan hiç hoşlanmadığına karar vermişti.

Briec odada etrafına bakındı ve onu genellikle kendinin de yaptığı gibi, koltukların birine oturmuş okuyorken bulamayınca kaşlarını çattı. Saçlarını yüzünden çekerek doğruldu. "Talaith?"

Yataktan ve odadan dışarı çıkarak yemek yedikleri ana bölüme yöneldi. Talaith burada yoktu ve dün gecedен beri ocakta ateş yakılmamıştı.

Havayı koklayarak Briec evin içinde onun kokusunu izlemeyi denedi. Ama havada asılı kalmış özü dışında bir şey yoktu.

"Hayır!"

Briec bir düşünce ile ejderhaya dönüştü ve Talaith'in adını haykırarak mağarada deli gibi dolaştı.

"Talaith, bana cevap ver!"

Bir cevap gelmediğinde Talaith'in onu terk etmiş olduğunu biliyordu. Ve başka bir, az kullanılan duygu çirkin kafasında yükseldi: hiddet.

Üst taraftaki mağara girişinden, peşi sıra ateşten bir kuyrukla fırlayarak çıktı. Onu aramak için kırsal bölgeyi baştan sona kat etti. Fazla uzağa gitmiş olamazdı. Briec onu bulacak ve geri getirecekti. Talaith tüm yol boyunca tepinecek ve çılgınlık atacak olsa bile onu geri getirecekti.

Briec onu eve geri getirecekti.

Talaith tepesinden uçan ejderhayı izledi. Briec onu görmemişti. Görmeyecekti. Sözüne sadık kalan Arzhela ona güçlerini ziyadesiyle geri vermişti. Sabah erken saatte yataktan zorla çıkarken az kalsın Briec'i uyandırıyordu. Sihir içinde serbest kalırken tüm bedeni acıyla haykırıyordu.

Şimdi varlığını ejderhanın keskin duyularından sakınmak için aynı sihri kullanmıştı, bu daha önce yapamadığı bir şeydi.

EJDERİN ARZUSU

Briec'in, adını seslendiğini duymak, ejderhanın ona, en azından peşine düşecek kadar önem verdiğini bilmek, neredeyse geri dönmesine neden olacaktı.

Fakat kızı şu anda en önemli şeydi.

Üstelik, bundan sağ kurtulsa bile Briec'e geri dönmek neyi değiştirirdi ki? Ejderha ondan şimdi olmasa bile bir gün bırakacaktı.

Gözlerini ve kalbini onun görüntüsüne kapatan Talaith döndü ve iki güneşin istikametine yöneldi; kaderine ve büyük olasılıkla ölümüne.

BOLUM 15

Gizli hareket ettiklerini düşünerek saatlerdir Talaith'i takip ediyorlardı. Pek gizli sayılmazlardı. Takibe başlamalarından yaklaşık bir saat sonra Talaith, onları gitmelerini istediği yere yöneltti. Bu sırada güvenli bir mesafeden izliyordu. Onları bu taraflarda bildiği bir göle (öğretmenleri mevcut olan her haritayı öğrenmesini sağlamıştı) getirecek ve orada yok edecekti. Bu noktada oyun oynamak için vakit yoktu. Bunun yanında, Briec'in yanından ayrıldıktan sonra, bunu hak etmiş olan bir şeylere zarar vermek için büyük bir arzusu vardı.

Güvenle bir ağaca tünemiş olan Talaith altında kalan göle baktı ve lanet etti. Orada yalnız, çıplak ve gölde yıkanan iki kadın vardı. Kaçmaları gerekiyordu. Hemen.

Yaşlı ağacın sağlam dallarını kullanarak hızla aşağı indi, son bir iki metreden zemine atladı.

İki kadın anında ona döndü. Birbirlerinden oldukça farklı görünüyorlardı. Bir tanesinin kızıl kahve saçları, yeşil gözleri ve yüzünde taze bir bıçak kesigi vardı. Diğlerinin saçları beyazdı ve bir kedininkine benzeyen gözleri maviydi. Yanağında cadı damgası vardı. Cadı onu engelledi, bu yüzden Talaith kadının

sihrinin ne kadar güçlü olduğunu anlayamadı. Ve bunun üzerine düşünecek vakit yoktu.

“Buradan gitmek zorundasınız. Hemen.”

Gitmediler. Onun yerine gözlerini Talaith’e diktiler. Korku veya şaşkınlıkla değil ama merakla.

“Beni duymadınız mı?”

“Duyduk,” dedi kahverengi saçlı olan, hemen ardından kafasını suya geri soktu.

İkisinden alabildiği tek yanıt bu oldu.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Talaith. “Şimdi kendimin-kiyle beraber onların aptal postlarını da kollamam gerekecek.” Talaith de aptaldı. Koşarak kaçabilirdi. Adamlar bu iki-şiyle yeterince oyalanacak şey bulacaktı, Talaith’in peşinden gelmeme ihtimalleri yüksekti. Ama Talaith bunu hiçbir ka-dına yapamazdı.

Adamların ağaçların arasından onlara doğru yürüdükle-rini duydu. Talaith bir ateş büyüünün hepsinin icabına baka-bileceğini biliyordu. Muhtemelen tüm ormanı yerle bir ederdi. *Ah, pekâlâ. Elden bir şey gelmez.*

Adamlar ağaçların sınırını geçtiler, ama bakışları Talaith’in ötesine kaymıştı. Hızla arkasına göz attığında iki kadının da gölden çıkmış olduğunu fark etti. *Tanrılar adına. Bu kadınlar dev gibiydi!*

“Odaklan Talaith,” diye kendini azarladı.

En azından üzerlerine kıyafetlerini geçirmişlerdi. Bir tane-sinin üzerinde cadı cüppesi vardı. Diğerinde, basit bir panto-lon, pamuklu bir bluz ve deri çizmeler. Endişeli görünmüyor-lardı. Endişeli olmalıydılar. Tabii, cadı büyük bir güce sahipse o başka. Şu anda, bunun gerçekten yardımı olurdu.

“Ne kadar hoş. Bakın burada ne varmış çocuklar.”

Talaith gözlerini devirdi. Neden bu ahmaklar tecavüz edip yağmalamadan önce daha özgün bir şey söylemezlerdi, Talaith hiç bilmiyordu.

Onları saydı. On beş adam. Üçüne karşı on beş. Ups. Bundan daha iyi bir eşitsizliği tercih ederdi, ama şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

Dikkati karşısındaki adamdaydı ve dudaklarında büyülmü tekerleme, Talaith kendini tüm ormanı yok etmeye hazırladı veya bir şenlik ateşi yakmaya. Hangisi olduğundan pek emin değildi, uzun süredir büyü yapmıyordu. O sırada kahverengi saçlı kadın yürüyerek yanından geçti.

“Neyi severim, biliyor musunuz beyler?” diye büyük bir gülümsemeyle sordu. *Yüce tanrılar, neden onlarla konuşuyordu ki?* Talaith kafasını döndürüp arkasındaki cadıya baktığında, ona umursamaz bir omuz silkleme ile karşılık verdi. O, üçünün de, tecavüze uğrayıp öldürülmesine neden olacak bir kadın değil de, söz dinlemez bir yavru köpekmiş gibi.

“Neymiş o sevgilim?” Öndeki adamlardan biri bilmiş bir gülümseme ile sordu.

“Tanrıların karşıma oyalanacak şeyler çıkartmasını.”

Öyle hızlı hareket etti ki Talaith gözlerini kırpmış olsaydı bunu kaçırırdı. Kadının adamın kılıcını kınından sökmesini, silahı ustaca kaldırışını ve döndürüşünü yani.

Talaith adamın kafasının yere yuvarlanışını izledi. Bir parça mide bulandırıcı olmasaydı komik bile denebilirdi.

Bir adım gerileyen kadın diğer adamlara baktı, yeni ele geçirilmiş kılıcını kaldırmıştı.

“Haydi ama millet,” diye teşvik etti. “Beni burada ayakta dikmeyeceksiniz, değil mi?” Önündeki adamlara göz gezdirdi. “Hanginiz benimle dövüşecek kadar erkek?”

Onunla dövüşecek kadar erkek? Dövüşecek kadar *salak* daha doğru olurdu.

O esnada ağaçların arasından başka adamlar çıkageldi. Yaşlarına ve yüzlerindeki katılığa bakarak Talaith bu adamların onları tuzağa düşürenlerle birlikte olmadıklarını anladı. Bu kadınla birlikteydiler. Zincir zırh ve pantolonlarının üzerinde koyu kırmızı cüppeleri vardı. Cüppelerinin üzerindeki arma, arkasında iki çapraz kılıç bulunan siyah bir ejderhaydı.

Bu durumda Talaith'in kadının fakir, yalnız bir paralı asker olduğu yönündeki varsayımı yanlıştı.

Kadının savaşçılarından biri, uzun boylu, yakışıklı ve sırtıtmaktan kendini alamayan bir adam ona baktı. "Bunun için vaktimiz var mı gerçekten?"

"Beni aceleye ettirme Brastias. Siz piç kuruları gevşememi istiyordunuz. Bu beni gevşetecek." Yeniden akli karışmış adamlara döndü. "Evet?" Kadın bir kez daha meydan okudu. "Kimse yok mu?"

Köşeye sıkışmış adamlar etrafa göz attılar ve koyu kırmızı cüppeli savaşçıların tüm gölü ve kendilerini çevrelediğini anladılar. Onunla dövüşmek dışında bir seçenekleri yoktu.

İki adam ona aynı anda hücum etti. Kadın her ikisinin kılıcını kendininkiyle engelledi. Bir tanesini tekmeledi, onu yere devirerek diğerinin bağırsaklarını deşti. Adamın kılıcını kendininmiş gibi kullanarak, hâlâ ayakta olan adamın işini bitirdi.

O anda, geri kalanlar kadına birlikte saldırmaya karar verdi.

Talaith yardım edecekler mi, görmek için savaşçılara baktı. Yardım etmediler. Kılıçları kınlarında kaldı, iç çekişleri ise sıkırdıklarına işaret etti. Cadı Talaith'in yanına geldi. "Uzun sürmeyecek."

Talaith cadının haklı olduğunu açıkça hissediyordu.

Bir darbeyi elindeki kılıçla engellerken, bir diğeriyle başka bir saldırganı kestiğinde savaşı kadın yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. Akan kan giysisine sıçırıyordu ama kadın bunu fark etmemişti bile. Onun yerine başka bir adama dönerek onu midesinden boğazına kadar deşti. Başını koparıp döndü ve başka bir adamı ikiye böldü. Çömeldi ve kılıcını sallayarak diğer bir adamın bacaklarını kopardı. Çok hızlı hareket ettiğinden Talaith onu takip etmekte zorlanıyordu. Ama saniyeler içinde bir tanesi dışında hepsini öldürmüştü.

Savaşı kadın boynunu çitlatırken yeşil gözleri son adamın üzerine odaklanmıştı. Adam kılıcını kaldırdı ama kadın kendi kılıcının bir darbesiyle onu elinden düşürttü. Adamın göğsüne tekme atarak onu arkaüstü devirdi.

Ardından fazlasıyla büyük ayağını onun göğsünün üzerine yerleştirdi ve adamı ağırlığıyla yere mıhlayarak yanına çömeldi.

“Söyle bana, bizimle ne yapmayı planlıyordun? Ha? Bizi bağırıracak mıydın? Merhamet için yalvartacak mıydın?” Kadın ayağıyla adamın göğsüne baskı yaparak eğildi. Yüzünü açık bir iğrenme ve küçümseme kaplamıştı. “Sana bunları mı yapmalıyım? Seni ağlatmalı mıyım? Seni yalvartmalı mıyım?”

Derin bir nefes aldı ve Talaith, bu kadın için öfkesini kontrol altında tutmanın ne kadar zor olduğunu gördü. Yaralı ve hasarlı suratında baştan sona bir savaş yazılıydı.

“Hayır, senin gibilerle vaktimi harcamayacağım,” diye dudak büktü. Yavaşça ayağa kalkarken ayağını adamın göğsünden çekmedi ve aynı anda, tuttuğu kılıçlardan birini göle attı. “Gerçek ve onurlu bir savaşçı başını bir savaş meydanında kaybeder ve atalarının yanına gururla gider. Ama senin için böyle olmayacak. Seni lanetliyorum pislik. Seni ve dostlarını sonsuza dek kalacağınız umutsuzluk ve ıstırap çukurlarına lanetliyorum.”

İki eliyle kabzasını kavradığı kılıcı adamın göğsünün üzerine kaldırdı. "Gene de, iyi şanslar," dedi neredeyse nazikçe. Hemen sonra, o hiddet geri döndü. Harareti Talaith'in nefesini kesmişti. "Kesinlikle ihtiyacın olacak."

Bunu söyler söylemez, görünüşe göre toplayabildiği tüm gücüyle kılıcı indirdi. Kılıç ucuz zırhı ve sert kemikleri parçalayarak adamın göğsünün içinden geçti ve altındaki taşlı zemine gömüldü. Adamın çığlıkları Talaith'i irkiltti ama kadın kılıcı çevirerek adamın ölümünü hızlandığında bile bakışlarını çeviremedi.

Adam bir kez daha solurken kanı açık ağzından aktı. Ardından sessizliğe gömüldü.

Kadın kılıcı adamın göğsünde bırakarak ayağa kalktı. Kendini kontrol etti.

"Yemin ediyorum. Bir ceketı kandan arındırdığımda, hemen bir yenisi yerini dolduruyor. Savaş sırasında neden yıkandığımı merak ediyorum."

"Çünkü uyandığında üzerindeki kanı yalayan bir kurt sürüsü bulmak istemezsin bir kez daha," diye tatlılıkla uyardı cadı.

Yüzünü buruşturdu. "Bir daha bundan bahsetmeyeceğimize yemin ettiğimizi sanıyordum."

Bir kahkahayla cadı cevap verdi. "Bu anlaşmayı hiç hatırlamıyorum."

"Duyarsız kadın."

Ve o anda hepsi Talaith'e döndü.

Eyvah.

Bu kadını nasıl günlerce birlikte kaldığı üç ejderhadan daha korkutucu bulabildiğini bilmiyordu. Ama şimdi sihrini geri aldığından, bu kadının güçlkle zapt ettiği hiddetini neredeyse elle tutulur bir biçimde hissediyordu. Derisinin altında canlı bir varlık gibiydi.

"İyi misin?" Savaşçı kadının kendisiyle konuştuğunu anlaması Talaith'in birkaç saniyesini aldı.

"Ah." Boğazını temizledi. "Evet. Teşekkür ederim."

Kadının soğuk yeşil gözleri Talaith'i tepeden tırnağa inceleyen, bir elini uzattığında askerlerinden biri ona kınlarında iki tane kılıç verdi. Sakince Talaith'e yürürken kadın bunları sırtına bağladı.

"Bizi uyardığın için teşekkürler."

Talaith daha önce hiç böyle bir kaçma arzusuyla dolmamıştı. Bu ejderkorkusu gibi değildi. Daha beterd. "Önemli değil."

Önünde duran kadın boynunu bir yana eğdi. Kadının boynundaki ve omzundaki tüm kemiklerin çatırdadığını duyan Talaith irkildi. Ah!

"Adın ne?"

Ona cevap ver seni salak. "Talaith."

Kadın başını salladı. "Ben Annwyl."

Talaith düşünmeden geriye doğru tökezledi. "Kanlı Kraliçe mi?"

Gözlerini kırıştıran kadın şaşırılmış göründü, sonrasında ise, şey, incinmiş gibiydi.

Yanında duran cadı, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. Sonra o ve yakışıklı asker birbirlerine sinirli bakışlar attılar.

"Bana hitap şekilleri bu mu?" Annwyl ellerini havaya kaldırdı. "Bu büyük haksızlık!"

Cadı başını iki yana salladı. "Annwyl..."

"Toprağımızı korumak için çok çalıştım..."

"Annwyl."

"Onları korumak için..."

"Annwyl."

"Ve bana bu şekilde karşılık veriyorlar?"

"Annwyl!"

"Ne?"

"Boş ver. Geri dönmemiz gerekiyor. Yoksa eşini daha fazla bekletmek mi istiyorsun?"

Yüce Tanrılar. Bu iri orospunun bir eşi mi vardı? Her kimse, cesur bir adam olmalıydı.

Annwyl gerçekten hırladı. Sonra topuklarının üzerinde döndü. "Tamam." Omzunun üzerinden Talaith'e baktı. "Ama bir daha bana öyle hitap etme."

"Ah..." Talaith etraftaki diğer askerlere baktığında gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını gördü. Bazıları arkasını dönmek zorunda kalmıştı. "Elbette, ee, kraliçem."

Annwyl olduğu yerde kalakalınca, Talaith adamların irkildiklerini gördü. Arkasına dönmeye zahmet etmeden gürlledi. "Bana öyle de hitap etme."

"Efendim?"

"Yakınından bile geçme."

Talaith bu iri orospunun ona küçük bir çocukmuş gibi bağırmasından bıkmıştı ve her zamanki gibi çenesi sağduyusundan çok daha hızlı harekete geçti. "Seni çağırabileceğim bir ad var mı? Yoksa sadece homurdanarak olduğun tarafa işaret mi etmeliyim?"

Adamlar ve cadı, herkes ona gözlerini dikerek baktığında, Talaith fazla ileri gitmiş olabileceği hissine kapıldı. *Yine.*

Annwyl yavaşça ona döndü. Talaith, Gárbhan Adası'nın Kanlı Kraliçesi'yle bu kadar çok konuşan az kişi olduğunu sezdi.

Yine de, onun kellesini almak veya insanları göndermeye bayıldığı şu nahoş çukurlarla lanetlemek yerine, kraliçe gülümsedi. Gerçekten tatlı bir gülümsemeydi. Talaith'i tam anlamıyla şaşırttı. "Sanırım Annwyl iş görür, sence?"

"Ah..." Talaith omuz silkti. "Evet?"

Gülümsemesi genişledi. "Evet. Ve bizimle gelmen iyi olur."

"Ne? Neden?" Tamam, bu kesinlikle doğru cevap değildi, ama Annwyl (Arzhela da) bunu önemsemiş gözükmedi.

"Annwyl," diye mırıldandı cadı. "Eminim Talaith'in gitmesi gereken başka bir yer..."

"Bu ormanda gezinen tek leşçil çetenin bu olduğunu mu düşünüyorsun kardeşim?" diyerek Annwyl onu hızla susturdu. "Onlar yalnızca içlerinden bir tanesiydi. Bunu herkes-ten iyi bilirsin." Talaith'e dönerek, "Şimdi bizimle gel. Sana yiyecek ve güvenlik sağlarız. Ondan sonra ne yapacağına karar verirsin. Tamam mı?" dedi.

Bunu bir teklif gibi sunmuştu, ama Talaith öyle olmadığını biliyordu. Korku Talaith'in varlığını kaplamıştı. Gitmesi gerekirdi, tanrıların çoğu biliyordu. Ama seçeneği yoktu.

Talaith'in katiyen seçeneği yoktu.

Briec arazisinin üzerinden dışarı bakıyordu. İnsan formunda, mağarasının en yüksek girişinin ucuna oturmuştu. Eninde sonunda erkek kardeşlerinin geleceklerini biliyordu ve iki yanına oturduklarında hiç şaşırmadı. En azından kendine itiraf etmeliydi, onlara oldukça minnettardı.

Éibhear sordu.

"Ne oldu?"

"Ne gibi gözüküyor? Beni terk etti."

Gwenvael, durdukları yerin yüksekliğine bakmak için ileri doğru eğildi. "İnsan olarak kendini buradan atmayı ve her şeyi sona erdirmeyi mi planlıyorsun?"

"Elbette hayır." Derin bir geçirdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, sadece eve geldim. Günlerdir onu arıyordum."

Éibhear bir bacağı kaldırarak bir kolunu üzerine dayadı. "Seni neden terk etti?"

Briec'in başı, sefil bir ıstırapla öne düştü. "Bilmiyorum."

Görmese de, Gwenvael'in yüzüne daha iyi bakmak için bir parça öne kaykıldığını hissetti. "Gerçekten üzgün müsün?"

Öfkeyle bağırarak erkek kardeşine döndü. "*Sana mutlu mu gözükiyorum?*"

Kardeşi ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol. Sadece soruyordum. *Bu denli* bağlandığını fark etmemiştim."

Éibhear, "Bunu nasıl göremezsin?" diye sordu. "Kör Lofal bile bunu görebilirdi."

"Briec bir kadını yatak dışında ne zaman önemsediydi?"

Briec onu, "Talaith farklıydı," diyerek haşladı.

"Ah, evet. Başta adını öğrenme zahmetine girmedığın kadın."

"Kapat çeneni, Gwenvael. Yoksa, az sonra insan bedenine uçaabiliyor musun, anlarsın."

"Sadece *seni* terk etme küstahlığını gösterdiği için kızgın olmadığına emin misin, Kudretli Briec?"

Briec normalde kardeşinin suratını pislige gömerdi, ama kendini bunu yapacak havada bile hissetmiyordu. Dört gün boyunca Talaith'in gidebileceğini düşündüğü her yeri aramış, ama hiçbir şey bulamamıştı. Ondan bir iz bile yoktu. Sonunda pes etmiş ve birdenbire ona çok büyük ve son derece yalnız görünen mağarasına geri dönmüştü. Talaith'in varlığından ne kadar hoşlandığını fark etmemişti. Onun kokusundan, sesinden, fazlasıyla sivri dilinden ve kuyruğuna saygısızca davranış şeklinden.

Bununla birlikte, Talaith'in onu terk etmiş olduğunu kendine hatırlatıp duruyordu. Briec yanlış hiçbir şey yapmamış olduğu halde Talaith onu terk etmişti. Ve aslında, onunlayken

gayet mutlu görünüyordu. Öyle olmasaydı, bunu o kaba tarzıyla Briec'e söylemesi gerekirdi.

"Gwenvael'e vurmayacak mısın?"

"Havamda değilim."

"Yüce tanrılar." Gwenvael ayağa kalktı. "Bu düşündüğümüzden de kötü Éibhear. Kalk ağabey." Gwenvael Briec'in kolunu yakaladı ve onu yukarı çekti. "Bunun için tek bir çözüm var."

"Neymiş o?"

"İçmek ve yemek. Seni iyice sarhoş ettiğimizde onun, başta öğrenme zahmetine katlanmadığın adını bile hatırlamayacaksın."

Neden Briec şimdi bundan şüphe duyuyordu?

Bu Talaith'in en çılgın rüyalarında bile beklediği bir şey değildi.

Bu Gárbhan Adası'nın Kanlı Kraliçesi miydi? Madron topraklarının musibeti? Kadın ve çocukların katili? En karanlık tanrılarla kanlı anlaşmalar yapan?

Bu Kanlı Annwyl miydi?

Annwyl'in Cadı Morfyd'in bileklerini tutmaya çalışmasını Talaith büyülenerek izledi. Morfyd, umutsuzluğun karanlık cadısı, masumların katili, ruhların yok edicisi ve Gárbhan Adası'nın dört bir yanının deli cadısı veya benzeri sıfatlarla Madron topraklarında anılan kişi, kraliçenin yüzündeki berbat yaraya merhem sürmek için Annwyl'e gizlice yaklaşmayı denedi. Ama savaştı onu gördüğü gibi ciyakladı ve onu yakaladı. Şimdi Annwyl arkaüstü yatıyor, Morfyd onun üzerinde, on yaşındaki bir kız gibi davranmasına bir son vermesi için elinden geleni yapıyordu.

"Bana izin verirsen..."

"Hayır! Bu canavar bokunu benden uzak tut, seni uğursuz kaltak!"

"Annwyl eve, ağabeyime böyle gitmene izin vermiyorum. Korkunç görünüyorsun."

"Beni buna rağmen sevmeyi öğrenmek zorunda kalacak. Şimdi kalk üzerimden!" Onu itti ve Morfyd geriye devrildi, tam olarak Brastias'ın kollarına. Ve adam onu tam orada tutmaktan feci hoşnut göründü.

"Buraya kadar." Morfyd ayağa kalkıp cüppesini düzeltti ve Annwyl'e kızgınlıkla baktı. "Bunu sen istedin."

"Sakin..."

Fakat büyü saliverilmişti. Küçük kamp alanı boyunca uçarak Annwyl'i havaya kaldırdı ve sırtını arkasındaki ağaca çarptı. Ardından Annwyl'i oraya mıhladı.

Şimdi Morfyd onun üzerine eğilmişti. "Bana iki saniye verseydin, bunu halletmiş olabilirdik, ama inat etmek zorundaydın."

"Senden nefret ediyorum."

"Sıraya gir."

"Ahlaksız kadın."

"Tartışmacı gaddar."

Morfyd kremi dikkatle Annwyl'in taze yarasına sürdü. İşini bitirdiği gibi karşı büyüü mırıldandı ve Annwyl yere düştü.

"Ahh!"

"Sulu göz."

Hayır, Talaith'in beklediği bu değildi. Kanlı Kraliçe Annwyl'in intikam ve güç peşinde koşan kötücül, umursamaz bir savaşçı olması gerekiyordu. Gittikleri yerlerde özel muhafızlarına tecavüz edip yağmalamaları için izin veren ve

anneleri korku içinde izlerken bebekleri atış taliminde kullanan biri olması gerekiyordu.

Annwyl böyle biri sanılıyordu ve Talaith'in bulmayı beklediği kişi oydu. Bunun yerine Annwyl'i bulmuştu. Sadece Annwyl'i. Dinlenme zamanının büyük kısmını okuyarak veya eşini hayal ederek geçiriyordu. Uçarıydı, çekici, çok eğlenceli. Herkesin ateşli koruyucusuydu. Özel muhafızları hoş insanlardı, hepsi Annwyl tarafından tek tek seçilmişti. Yırtıcı savaşçılardı ve kraliçelerine ölümüne sadıklardı.

Ve Morfyd vardı. İlk kez böyle uzun bir kadınla tanışmıştı ve cadı, Talaith'in gıpta ettiği bir güce sahipti. Talaith'in yalnızca daha yaşlı ve daha güçlü Nolwenn cadılarında rastladığı devasa bir kontrol yeteneğine sahipti. Morfy'in güzel yüzü, çok genç olduğunu gösteriyordu. Olsa olsa otuz kış.

Bir iç çekişle Morfyd Talaith'in yanındaki ağaç kütüğüne oturdu. "Beni çıldırtıyor."

"Aileden biri gibi."

Morfyd gülümsedi. "Aynen öyle."

Annwyl için kullandığı merhemi kuru bir kumaş parçasıyla temizlerken, Morfyd ona sordu. "Üşüyor musun kardeşim?" Morfyd tanıştıklarından beri ona kardeşim diye sesleniyordu. Cadı olduğunu biliyor olmalıydı. Gerçi pek güçlü bir cadı değildi ya.

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü iki gündür o eldivenleri çıkarmıyorsun."

Elbette çıkarmamıştı. Morfyd'in gücündeki bir cadı Talaith'in çıplak ellerini bir kez tutar ve onun tüm geçmişini öğrenirdi. Doğumdaki ilk nefesinden Briec'le olan son soluğuna kadar. Cadı yeteneklerini son on altı yılda hiç geliştirmemiş olduğundan, Talaith onu nasıl uzak tutacağını biliyordu.

"Çok üşüyorum kardeşim," diye yalan söyledi.

"Ah, üzgünüm."

"Sorun değil."

"Ne sorun değil?" Annwyl Talaith'in diğer tarafına oturup ikisine de biraz kurutulmuş et ve büyük bir parça ekmek uzattı. Az önce Morfyd'e açmış olduğu savaş çoktan unutulmuştu.

"Talaith üşüyormuş."

Annwyl iç çekti. "Üzgünüm Talaith. Son günler zorlu geçti biliyorum, ama yakında evde olacağız. Şatonun tüm odalarında gömme şömineler var. Çok hoştur."

Yüce tanrılar. Kadın onu sadece Kara Ovalar'a geri götürmekle kalmıyor, üstelik Gárbhan Adası'na yerleştirmeyi planlıyordu.

"Ben iyiyim Annwyl. Gerçekten."

"Gece durduğumuz zaman benim çadırımda uyuyabilirsin."

Panik Talaith'in içinde söndürülemeyen bir yangın gibi yayılıyordu. "Buna hiç gerek yo..."

Annwyl yara izli elini sallayarak onun karşı çıkışını savuşturdu. Kadının çok fazla yara izi vardı. "Önemi yok, Talaith. Gerçekten. Ama sana kalmış elbette."

"Fena horlar," diye uyardı Morfyd.

Annwyl, "Hiç de bile!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Kızgınlık dönemindeki bir boğa gibi."

"Gárbhan Adası'na geri döndüğümüzde benimle konuşma."

"Güven bana Annwyl, bu bir zevk olacak."

Talaith sohbetlerinin tadını çıkarmak isterdi, ama yapamazdı. Şimdi titremeye başlamak için tüm gücünü kullanırken değil.

Talaith Annwyl'in çadırının arka tarafında, dışarıda oturuyordu. Bir kez daha, mide bulantısını geri itti ve kızını düşündü. O anda, ilerlemesinin tek nedeni kızıydı. Etrafa hızlı bir bakış daha attıktan sonra Talaith iyice çömeldi ve gizlice çadıra girdi.

Ayağa kalktı ve Annwyl'e doğru yürüdü. Kadın gürültülü bir biçimde uyuyordu. Bir kolu başının üzerine atılmış, diğeri yere, zemine doğru uzanmıştı. Çıplak ayak olsa da, üzerinde hâlâ pantolonu vardı. Ve üst kısmında, göğüslerini saran bez dışında bir şey yoktu. Üst gövdesini kaplayan birçok kılıç yarası ve bunları kaplayan birçok küçük yarası vardı. Hepsi eskiydi ve uzun zaman önce iyileşmişti.

En tuhafı da köprücük kemiğinin üzerindeki yara izleriydi. Bu izler eski ve çapraşık bir motife ait duruyorlardı ve güneşten kararmış cildinde açık kahverengi bir renge sahiptiler. Soluk bir dövmeye veya sihirle oluşturulmuş eski bir işarete benziyordu. Bir tür koruma. *Harika*.

Uzun kahverengi saçları gevşekçe etrafına yayılmıştı ve Annwyl örtüleri üzerinden atmıştı. Hepsi yerdeydi.

Huzurlu görünüyordu.

Bir kez daha, Talaith gözlerini kapattı, zihnini kızı dışındaki tüm düşüncelere kapattı. Bu kurban etme işi kızını kurtaracaktı ve tek önemli şey de buydu.

Bunu aklında tutarak, iki eliyle sıkıca kavradığı bıçağını Annwyl'in göğsünün üzerine kaldırdı. Göğsündeki koruyucu işaretin tam üzerine. Arzhela dışına herhangi bir tanrıya ruhundan geriye kalanı kurtarması için yakarak toplayabildiği tüm güçle bıçağı aşağı indirdi.

İşarete az bir mesafe kala durduğunda, gözlerini kapatmış olduğunu fark etti. Diğer türlü, Annwyl'in kollarının yuvarları kalktığını, kendininkilerle kesişerek hareketi engellediğini

görmüş olurdu. Talaith rahatlamış nefesini dışarı bıraktı ve o anda o soğuk yeşil gözler ona odaklanmak için bir anda açıldı.

“Kabul etmek zorundayım, bundan bir parça daha gizli hareket edeceğini düşünmüştüm.” Annwyl ellerini yakaladı ve bıçağı Talaith’in boğazına çevirdi.

Annwyl bıçağın Talaith’in boğazına yavaşça yaklaşışını ve Talaith’in buna izin verişini dikkatle izledi. Doğrusu, bıçak darbesine hazırlık olarak çenesini kaldırmıştı. Annwyl sonuna dek gitti, bıçağın ucu Talaith’in cildini deldi ve kadının tüm yaptığı hafifçe irkilmek oldu. Ardından hiçbir tepki gelmedi. Çoktan buna boyun eğmişti, Annwyl bunu kadının gözlerinde görebiliyordu. Bu ifadeyi daha önce ağabeyinin hükümdarlığı zamanında, henüz onunla yaşarken görmüştü. Ölümün yakın ve kaçınılmaz olduğunu bilince bu boyun eğiş yaşanırdı. Annwyl buna zindanlara mahkûm edilenlerde sıklıkla şahit olmuştu.

Daha kötü olan, bunu Talaith’in gözlerinde ilk kez göl kenarında tanıştıkları zaman da görmüş olmasıydı. Yani Annwyl bıçağı onun boğazına dayadığı için pes etmemişti. Kadın çadırın içine yürüdüğünde zaten ölüydü.

Sinirle derin bir nefes aldıktan sonra kadını kenara iterek ayağa kalktı ve onun yanına gitti.

“Ne yapıyorsun?”

“Senin benden istediğini değil.”

“Kahretsin.” Talaith saldırgan bir tavırla onun kolunu yakaladı. “Bitir şunu Annwyl. Hemen bitir!”

Annwyl o koyu kahverengi gözlerde çaresizliği gördü. Hiçbir seviyedeki mantığın işe yaramayacağını biliyordu. Bu

yüzden Annwyl ona elinin tersiyle vurdu, Talaith çadırın diğer tarafına uçtu.

Başka bir şey söylemeden Annwyl çadırın eteğine gitti ve onu birazcık geri çekti. "Brastias," diye seslendi. "Bana Morfyd'i getirir misin?"

"Tabii."

Annwyl tekrar içeri girerek ellerindeki bıçağı inceledi. Sade ama sağlam ve keskindi.

Morfyd içeri girdiğinde Talaith kendini yerden ancak kaldırıyordu. Morfyd ona kaşlarını çatarak baktı ve Annwyl'e döndü. Kafa karışıklığı hemen son buldu ve elindeki bıçağa baktı. "Onu nereden buldun?"

"Ne? Bunu mu?" Annwyl onu savaş büyücüsüne doğru salladı ve Morfyd geriye sıçradı.

"O şeyi benden uzak tut."

"Herkes aklını mı kaçırdı? Onu uykumda beni öldürmeye çalışırken yakaladım ve sen aniden bıçaklardan korkmaya başladın."

Bıçak hızla unutuldu. Morfyd ellerini kalçalarına koydu. "Sana Talaith'in o olduğunu söylemiştim."

"Evet, ama onu öldürmem için bana gerçekten yalvaracağını söylememiştin, değil mi?"

Morfyd hâlâ kendini yerden kaldırmakla uğraşan Talaith'e göz attı. "Öldürmemene şaşırdım."

"Sana deliymiş gibi mi görünüyor?" diye sakın bir şekilde sordu Annwyl. "Duygularını kontrol edemeyen biri gibi mi görünüyor?"

"Hayır, ama..."

"O halde neden bana bir bıçakla saldırdı? Budala biri değil. Ve yalnızca bir budala benimle yumruk yumruğa bir

mücadelede karşılaşmayı göze alır. İkimiz de onu izledik. O iyi eğitilmiş bir suikastçı. Yemeğime veya suyuma zehir katılabilirdi. Hepimizi öldürebilir ve ardından kimsenin haberi olmadan sıvışabilirdi. Bu kabzaya soktuğu zehir kaplı iğneleri kullanabilirdi.” Annwyl bu sade ve basit bıçaktaki ek tehlikeleri yakalamış olduğu için kendini takdir etmişti. “Oysa o boğazıma bir bıçak dayadı.” Annwyl kafasını iki yana salladı. “Hayır. Talaith sadece silah. Onu kullanan eli istiyorum.”

“Çok kolay.”

Morfyd hâlâ biraz sersem gözüken kadına yürüdü. Elbette, Annwyl ona sert vurduğundan emin olmuştu. Elini sıkıca tutarak Talaith’in tanıştıklarından beri giydiği deri eldiveni parçalayarak çıkardı ve kadının elini kendi avucuna koydu.

“Hayır!” Talaith aniden oldukça ayık bir biçimde elini Morfyd’in tutuşundan çekmeye çalıştı, ama ejdercadı serbest eliyle Talaith’in boğazını yakalayıp sıktı.

“Bana karşı koyarsan kardeşim, boğazını parçalarım.”

Morfyd gözlerini kapattı ve her şey sessizleşti. Annwyl, bir ejderha olsaydı veya herhangi bir sihir yeteneğine sahip olsaydı, şu sihirsel güçleri olanların görebildiği tüm renkleri, alevleri ve geri kalan şeyleri görebileceğini düşündü. Ama o sadece bir ejderha eşe sahip bir savaşçıydı. Tüm görebildiği orada heykel gibi duran iki kadındı. Annwyl bunu biraz garip buldu.

Sıkıntıdan iç geçirerek heybelerinin yanına gitti ve bir su matarası çıkardı. Büyük bir yudum aldı, ama Morfyd aniden “Ah. Ah,” diye mırıldandığında irkildi.

Ona bakmak için döndüğünde Morfyd’in yüzü, ona so-murtan Talaith’in karşısında ışıltı saçıyordu. Morfyd tamamen tanrısal bir dedikodu duyduğunda bu ifadeyi takınırdı.

“Ne var?”

Açıkça gülmemeye çalışan Morfyd başını iki yana salladı.
"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun kadın. Neler oluyor?"

"Hiç." Öksürür gibi bir ses çıkardı ve Talaith'in elini bıraktı. "Güçlü düşmanların olması dışında."

"Bilmediğim bir şey söyle cadı."

"Tanrı olan güçlü düşmanlar."

Bir an için Annwyl aklın ötesinde şoke oldu, ardından omuz silktili. "Şöyle bir düşününce, neden şaşırdığımı bilmiyorum cidden."

Talaith Annwyl'in yatağında ruhsuz bir biçimde otururken Morfyd görmüş olduklarını anlatıyordu. Talaith'in ilk aşkını ve çocukları daha doğmadan o genç askeri nasıl kaybettiğini anlattı. Annesinin ve diğer Nolwenn cadılarının, askerle olan ilişkisine ve yakında doğacak olan çocuğuna nasıl körleştiren bir öfke duyduklarını, Talaith bir ders alsın diye onu tapınaktan nasıl dışarı attıklarını. Talaith bebek doğduğunda onu geri alacaklarını biliyordu. Ama hiçbirinin öngöremedikleri şey Arzhela idi. Rahibeleri, Talaith'in kızının doğduğu gece onun için gelmişlerdi. Çocuğu Talaith'in kollarından söküp almış, kanayan ve lanet okuyan Talaith'i tapınaklarına sürüklemişlerdi. Arzhela ışığın, aşkın ve doğurganlığın tanrıçası olduğu için çoğu rahibesi ebeydi. Kanı temizlemiş, onu iyileştirmiş ve dediklerini yapmazsa kızını bir daha hiç göremeyeceğini oldukça açık bir şekilde söylemişlerdi ona.

Üç ay sonra, onu Madron'un dışında küçük bir köye götürmüş ve artık onun kocası olacağını söyledikleri bir adama teslim etmişlerdi. Talaith onun eviyle ilgilenecek, çamaşırlarını yıkayacak, güzelce beslenmesini sağlayacak ve karşılığında

adam onun her gün nereye gittiğini sorgulamayacaktı. Çünkü bu zamanlarda Talaith, Arzhela'ya adanmış yerel tapınakta olacaktı. Orada, başrahibe bölgenin en iyi suikastçıları Talaith'i eğitmesi için getirecekti. Çok kötü ruhlu, kelimenin tam anlamıyla çok adi bir hükümdarla karşılaşacağı güne kadar on altı yıl boyunca onu eğiteceklerdi. Talaith onu yok eden kişi olma şansını kendisine verdiği için tanrıçaya teşekkür edecekti.

Talaith şu "kötü ruhlu, zalim, adi" hükümdara baktı. Şu anda yerde bulduğu bir kumaş parçasına burnunu silmekle meşguldü. Havadaki sürekli değişim, zalim şeytanı hapşırtıyor olmalıydı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

İki kadın ona baktı ve Annwyl omuz silkti. "Artık onu öldüremem. O kadar adi bir kaltak değilim."

Morfyd bir kaşını kaldırdı. "Bunu kime sorduğuna göre değişir."

"Senden nefret ediyorum."

İki kadın birbirine gülümsedi ve Talaith bu kadar yakın bir ilişkileri olduğu için kısa bir an ikisinden de nefret etti. Arkadaş olarak birbirlerine sahip oldukları için.

Annwyl bir süre Talaith'e dikkatle baktı, sonra sordu. "Seni öldürmemi istedin. Neden?"

Talaith onun doğrudan, sabit bakışından başka yöne bakmak zorunda kaldı. Annwyl'in güçlü sesini duydu. "Bana cevap vermeyecek."

"Veremeyeceğini düşünüyor. Arzhela yüzünden."

Vermeyeceğini mi düşünüyor? Talaith kafasının içinden tekrarladı. Bu kadın ne bilirdi ki?

"Burada sana dokunamaz." Morfyd onun tarafına yürüdü ve yatakta Talaith'in yanına oturdu. "Beni asla geçemez. Korumalarımı geçemez."

Talaith inanmazlıkla somurttu.

"Bu gerçek. Haydi, ona ulaşmaya, onu hissetmeye çalış."

Talaith denedi ve cadının doğru söylediğini anladı. Yakın-larda Arzhela'yı hissedemiyordu. Koruyucu bir baloncuğun içinde gibiydiler. Ejderhanın korumasını arkasında bıraktığından beri böyle hissetmemişti.

Morfyd, "Arzhela daha önce onun canını yaktı," diye Annwyl'e açıkladı. "Anlatmaya çalıştığında. Ama şimdi yalnızca kızı için korkuyor. Bu yüzden senden onu öldürmeni istedi. Savaş sırasında veya seni öldürmeye çalışırken öldürülürse, kızı korumaya alınacak. Ama kendini öldürürse veya birinden onu öldürmesini isterse Arzhela bunu kızına ödetecekti."

Annwyl Talaith'in diğer yanına otururken iç çekti. İki uzun, korkunç kadın onu çevreliyordu. *Lanet olsun Talaith, çok daha kötüsü olabilirdi.* "Kızı için endişeliyim. Özellikle, Hamish'in yanındaysa."

"Tamam, hepimiz ona karşı olan hislerini biliyoruz."

"Ve hepimiz adamı *tanıdığımı* unutuyorsunuz. Neler yapabileceğini biliyorum. Neler yapmak istediğini. Arzhela'nın ona güç vereceğini düşünüyorsa..."

"Ona güç vaat ettiğinden eminim."

"O halde, kızı orada bırakamayız. Bir saniye daha olmaz."

Talaith akıllı tamamen karışmış olarak iki kadının arasında oturuyordu. Kızını geri almaktan mı bahsediyorlardı? Neden?

Morfyd söze, "Eminim Brastias ve birkaç..." diye başladı.

"Hayır." Annwyl ayağa kalktı. "Biz gidiyoruz."

Talaith ve Morfyd donakaldı. Hemen birbirlerine baktılar, sonra Annwyl'e döndüler.

"Ne?" diye sordu Morfyd.

"Beni duydunuz. Kızlarınızı kaldırın."

“Annwyl sen aklını mı kaçırdın?”

“Hiç de değil.” Çadırın eteğine yürüdü ve birine işaret etti. Genç bir oğlan (kılıç ve zırh taşıyıcısıydı herhalde) ona doğru koştu. Annwyl onunla kısaca konuştu ve çocuk koşarak uzaklaştı.

“Önceden hiç karşılaşmadığımız ve neye benzediğini hiç bilmediğimiz bir kızı geri almak için Madron topraklarına girmemizi mi istiyorsun?”

“Pekâlâ, ona benzediğini varsayıyorum.” Talaith’i işaret etti. “Hem Hamish’in krallığında kaç tane çöl insanı olacağını düşünüyorsun? Çok olduğundan şüpheliyim, çünkü genelde oraya gitmeyecek kadar sağduyu sahibi olurlar.”

“Hey,” diye Talaith sonunda itiraz etti.

“Sen sayılmazsın. Seçme şansın yoktu.”

Annwyl üzerine kolsuz bir zincir zırh geçirdi. “Morfyd cadı cüppen dışında bir şeyler giymelisin. Pantolon iyi olur.”

“Annwyl, bekle.”

“Ne oldu?” Annwyl onlara öyle hızlı döndü ki cadılar bir parça arkaya eğilmek zorunda kaldı. “Ne söyleyeceksin Morfyd?” O kızı orada bırakmamız gerektiğini mi? Bunlarla hiçbir ilgisi olmayan, sadece bir piyon olan o kızı? Onu orada Hamish için mi bırakalım?” Annwyl, Morfyd’in önerisi karşısında hissettiği dehşeti fazlasıyla ortaya koyuyordu. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden kışklarınızı kaldırın tembel domuzlar. On beş dakikaya yola çıkıyoruz.”

Bıçağı, iyice sersemlemiş olan Talaith’e verdi. Kendi iki kılıcını kaptı ve fırtına gibi dışarı çıktı. Akli karışan Talaith Morfyd’e baktığında ejdercadı omuz silkti. “Ağabeyi yıllar önce onu Hamish’e verdi. Gelin olarak tabii. Brastias ve diğerleri olmasaydı, kraliçe olmak yerine onun karısı olacaktı. Fakat,

Annwyl'i artık tanıdığım kadarıyla, büyük olasılıkla düğün eğlencesinin yarısında ölmüş olurdu adam."

"Yani gerçekten niyetli..."

Morfyd elini Talaith'in omzuna yerleştirdi ve o anda Talaith yakıcı gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Ne zaman ağlamaya başladığı veya neden buna bir son veremediği hakkında bir fikri yoktu. "Yalnızca kan ve acının peşinde sersem bir katil umuyorsan, feci halde hayal kırıklığına uğrayacaksın. Sana neler anlatmış olduklarını biliyorum. Ama yalan söylediler Talaith. Arzhela yalan söyledi." Uzun parmaklar Talaith'in yanaklarındaki yaşları sildi. "Artık ağlamak yok. Silahlı ve hazır olmana ihtiyacımız var. Sonunda yeteneklerini düzgün bir biçimde kullanabileceksin."

Talaith başını salladı. "Anladım."

"Güzel." Morfyd ayağa kalktı. "Şimdi pantolon bulmak zorundayım." İrkildi. "Of. Kulağa sevimsiz geliyor."

"Ona söylemedin." Talaith ayağa kalktı ve Morfyd'in gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı. "Şeyi..."

"Ejderhanı mı?" Bu kulağa şimdi olduğundan daha garip gelmeliydi. Ama bunun doğru hissettirmesi Talaith'i daha çok endişelendirdi. "Utaniyor musun?"

Talaith bunun üzerine bir an düşündü, ama yalnızca bir an. "Hayır utanç hissetmiyorum. Ve buna şimdi başlamayacağım."

"Nasıl istersen." Morfyd sırttı. "Ve hayır. Annwyl'e ejderhan hakkında bir şey söylemeyeceğim."

"Zırhının üzerinin ejderha şekilleriyle kaplı olduğunu gördüm ve kollarına damgalanmışlar. Gerçekten savaş sırasında bir ejderha mı öldürdü?"

Cadı öksürmeye başladı ve Talaith bunu yalnızca kahkahasını örtmek için yaptığından emindi.

Boğazını temizledikten sonra konuştu. “Hükümdarlığı sırasında bir iki tanesiyle karşılaştı. Bir tanesinin kalbini göğsünden söküp aldı.”

Talaith irkildi. *Çok hoş Talaith. Bir ejderavcısı. Belki bundan sonra kendine bir cadıavcısı bulursun.* “Bunu öğrenirse, endişelenmem gerekir mi?” Kraliçe ona karşı taraf değiştirmeden önce, en azından kızını bulmak ve kurtarmak istiyordu.

Cadı gülümsedi, ama Talaith hiç ferahlama hissetmedi.

“Şimdilik sadece kızın için endişelen Talaith, Haldane’in kızı. Geri kalanı zamanla hallolur.”

BÖLÜM 16

“Uyan Briec.”

Briec göz kamaştıran ışığı engellemek için bir kolunu kafasının üzerine atarak ona kalkması için seslenen sesi duymazdan geldi. Kalkmak istemiyordu. Aslında, şimdi hissettikleri doğrultusunda bir daha hiç kalkmamayı planlıyordu.

“Briec. Kalk. Hemen!”

Homurdanarak, başı tam ortadan ayrılacakmış gibi hissederek Briec kendini gözlerini açmaya zorladı ve küçük kız kardeşinin güzel yüzüne baktı.

“Keita?”

Kız kardeşi gülümsedi. “Hiç uyanmayacağından endişe duymaya başlıyordum.”

“Uyanmak istemedim. Beni neden uyandırdın?”

“Fearghus beni sana gönderdi. Senin, Gwenvael’in ve Éibhear’ın kendisi için bir şey yapmanızı istiyor.”

Briec ejder başını pullu ön kollarına dayayarak yuvarlandı. “Ben ne onun ne de orospusunun ayakçısıyım.”

Hâlâ insan formundaki kız kardeşi yanına çömeldi. Fearghus bizzat gelmek yerine neden onu göndermişti, biliyordu.

Briec küçük Keita'sına hayır demekte zorlanırdı. "Ne oldu ağabey? Bana hiç böyle kaba davranmazdın."

Briec iç geçirdi. Büyük, uzun bir tane. "Beni terk etti."

"Buraya getirdiğin kadın mı? Neden? Mutsuz muydu?"

"Mutsuz olduğunu düşünmüyordum. Ama sanırım öyleydi." Briec bir parça doğruldu, pençesini göğsünün üzerine koydu. "Göğsümdeki bu dayanılmaz ağrı da neyin nesi? Beni çıldırtıyor."

Gülümsemesiyle savaşı kız kardeşi uzandı ve elini ağabeyinin saçlarında gezdirdi. "Buna, tatlı ağabeyim, kalp kırıklığı deniliyor."

Briec gözlerini göğsüne indirdi. "Fiziksel bir hasar bırakacak mı?"

Küçük kız kardeşi şimdi omzuna bir yumruk geçirmişti. "Briec, seni ahmak. Demek istediğim onun seni üzdüğüydü. Ona değer veriyordun."

"Bir insan? Beni üzecek?"

"İstersen inkâr et, ama gözlerinden anlıyorum."

Briec tam olarak doğruldu. Oturuyor olsa bile, insan formundaki kız kardeşine tepeden bakıyordu. "Yüce tanrılar, cadı bana büyü yaptı!"

"Hayır, ağabey. Ona âşık oldun."

Briec ona kızgınlıkla baktı. "Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyorsun."

Derin bir biçimde iç çeken Keita, "Öyle olsun ağabey. Seninle kavga edecek havada değilim," dedi. "Şimdi, Fearghus'un sana ihtiyacı var."

"Ayak işlerine koşturmak için."

"Hayır. Gárbhan Adası'nda Lort Hamish'in casuslarından birini bulmuş. Döndüğü zaman Annwyl'i öldürmeyi planlı-yormuş."

Talaith'i unutmadı ama bir dakikalığına, biraz daha acil bir mesele için onunla ilgili düşüncelerini arka plana itti.

"Ne zaman dönüyor?"

"Aslında şu sıralarda varmış olmalıydı, fakat bir ulak geldi ve Fearghus'a onun ve muhafız birliğinin gecikeceğini söyledi. Ancak ordusu üç gün önce geri döndü."

"Casus?"

"Onunla işi bittiğinde Fearghus adamı öldürdü."

"Ve Hamish'in işi olduğunu biliyoruz?"

"Evet. Hamish her zaman ondan nefret etti, ama kimse onun bu kadar ileri gidecek bir aptal olduğunu düşünmemişti."

"Pekâlâ, Fearghus'un bana neden ihtiyacı var?"

"Siz üçünüzün Lort Hamish'in topraklarına gitmenizi istiyor. Elinizden gelen her şeyi öğrenmeniz için. Özellikle birliğin bir şeyin peşinde olup olmadığını."

Briec başıyla onayladı. "Tamam. Gideceğim." Annwyl gözde insanı sayılmazdı, ama Fearghus'la çiftleşince aileden biri olmuştu. Bunun anlamı, onun düşmanı olmayı seçen olursa Gwalchmai fab Gwyar Hanedanlığı'nın gazabını başına geçirirlerdi. "Ama zaten oradaydım. Hiçbir şey bulamadım."

Onu arzudan delirten kadın dışında hiçbir şey.

"Daha derine in. Fearghus bu yüzden Gwenvael'in seninle gelmesini istiyor. Kardeşimizin iyi yaptığı bir şey varsa, o da bilgi edinmektir."

"Doğru. Neler bulacağız bakalım."

“Güzel.” Mağaranın zemininde kendinden geçmiş bir biçimde yatan ağabeylerini işaret etti. “Şimdi şu iki aptalı uyardırmama yardım et.”

“Belki de onu zehirleyebilirsin. Gözlerini dışarı fırlatacak ve dilini ağzının içine sığamayacak kadar şişirecek bir şey.”

Talaith bir kez daha Morfyd’e baktı. Annwyl bunu, Madron’a doğru at sürdükleri son iki saattir yapıyordu. Annwyl özellikle tuhaf bir şey söylüyordu ve Talaith bunu o da tuhaf buluyor mu, görmek için Morfyd’e bakıyordu. Cadı açıkça tuhaf buluyordu, ama buna alışmış görünüyordu.

Talaith ilk kez, nutkunun tutulmasına yol açan birini bulmuştu.

“İstersen onu zehirleyebilirim. Tüm türlerdeki zehirleri kullanmak için eğitildim.”

“Ölmeden önce acı çektiğini görmek istiyorum.”

Morfyd, “Annwyl,” diye iç çekti. “Onun öldüğünü görmek; içeri girmek, kızı almak ve dışarı çıkmak olan amacımızı sekteye uğratabilir. Bence hedefimiz sadece görülmemek olmalı. Adamın ölümünü çok şiddetli bir hale getiremeyiz.”

“Morfyd haklı. Hamish uzun bir süredir ordusunu güçlendiriyordu. Yalnızca üçümüz olduğumuzdan, tedbiri elden bırakmamalıyız.”

“Ordusunu güçlendiriyor mu? Ne kadardır?”

Talaith hafızasında, köyün içinde Hamish’in kalesine doğru yol alan genç askerleri görmeye başladığı zamana geri gitti. “İki yıldır. Belki biraz daha fazla.”

“İlginç.”

“Pekâlâ, ondan ne yapmasını bekliyordun Annwyl?” diye sordu Morfyd. “Senin gelip onu öldürmeni beklemesini mi? Senin ondan nefret ettiğini biliyor.”

"Biliyorum. Sadece beklemekten yoruludum. Hâlâ, şimdi saldırmalıyız diyorum."

"Teoriden çok mantığa ihtiyacın var."

Annwyl gözlerini devirdi. "Sen ve lanet mantığın."

"Bu yüzden beni etrafında tutuyorsun. Bu yüzden ve başka kimsenin seni çekmeyeceğinden."

Dizginlere sertçe asılan Annwyl atını aniden durdurdu. Kafasını bir yana yatırdı. "Bunu duyuyor musunuz?"

Hemen sessizleşen Morfyd başıyla onayladı. "Evet. Ben duyuyorum."

"Nerede?"

"Annwyl, belki de biz..."

"Nerede?"

Bir iç çekişle Morfyd, "Orada," diyerek ağaçların arasını işaret etti. "Diğer tarafta açıklık bir alan olduğunu sanıyorum."

Annwyl atını ormana doğru çevirdi ve hücum etti.

"Kahrolasica!"

"Bu da neydi?"

"Bir savaş."

Talaith şaşkınlıkla gözlerini kapatıp açtı. "Ve Annwyl şimdi..."

"Artık kâbusumu biliyorsun."

"Onun tek başına mücadele etmesine izin veremeyiz."

Morfyd, "Sen de mi?" diye homurdandı.

Talaith kaşlarını çattı. "Sorsaydı, yola devam etmemizi önerirdim. Ama çoktan düşüncesizce dörtlüyle yola çıktığından..."

"Tamam." Morfyd başını salladı. "Haklısın."

İki kadın atlarını çevirdi ve Kanlı Kraliçe'yi savaşın içine takip etti.

“Orada kal!” Achaius kızı geriye iterek ağacın arkasında durmaya zorladı. Gerçi bu pek işe yaramayacaktı. Küçük gruplarına saldıran adamların sayısı onlardan fena halde üstündü. Grupları yalnızca kız, onu korumak için evlerinden ve ordu yaşamlarından vazgeçen üç adamdan oluşuyordu. Bu, koruyucularının onu güvende tutmak için başkalarıyla savaştığı ilk sefer değildi. Ama, bir zamanlar dost olarak adlandırılanlarla ilk karşı karşıya gelişleriydi.

Kız iyice çömelerek savaş meydanına baktı ve koruyucularının başlarını veya kalplerini hedefleyen darbeleri güçlükle engellediklerini gördükçe ürktü. Fakat kaybedeceklerinden ve dostlarının kanlı bir ölüme mahkûm edileceğinden korkmaya başladığı anda onu gördü.

Sırtında kayışla bağlı iki kılıç olan, güzel ve yara izli bir savaşçı kadın devasa bir siyah atı sürüyordu. Kadın açıklığın kenarında durdu ve sürmekte olan savaşa dışarıdan baktı. Düşman askerlerinin cüppelerinin üzerindeki tacı görene dek kıınılamadı. Sonrasında, kan donduran sert bakışlarla dizginleri eyerine bağladı. İki kılıcını kınlarından sökerek çıkardı ve atını vahşi bir biçimde ilerlemesi için tekmeledi. Atını yalnızca dizleriyle idare ediyor ve ilerledikçe adamların kellelerini alıyordu. Biri ardından bir diğeri, bir diğeri ve bir diğeri.

Koruyucuları savaşçı kadının yolundan çekilirken, askerler birbirlerine uyarılar haykırarak saldırılarını doğrudan savaşçı kadına odakladılar. Budalaca bir hamle. Kadın tek başına değildi. İki başka kadın atlarını açıklığın kenarına sürüyordu. Birincisinden farklı olarak, onların pelerinleri vardı. Yüzleri ve bedenleri gizlenmişti. Uzun boylu olan, kırsığının üzerinde kaldı. Bir cadı olan bu kadın ellerini kaldırdı ve avuç içlerinden beyaz, sıcak alevler fırladı. Cadıya hücum eden adamlar debelenen alev toplarına döndüler.

Diğeri, daha ufak olan atından indi ve sessizce bir askerin arkasına yaklaştı. Adamın çenesinin altındaki el adamın başını kaldırdı, hemen sonra boğazının üzerinden bir bıçak geçti. Bir askerden diğerine ilerledi. Bunu yedi tanesi ayağının dibinde yatana kadar sürdürdü. Ondan sonra, diğerleri de onu fark etti. Dolayısıyla iki asker ona saldırırken çömeldi. Bir tanesinin iç uyluklarını kesti. Kanı akarken adam deli gibi bağırdı. Diğeri için, minyon kadın kalçalarının etrafındaki kemerden başka bir bıçak çıkardı ve fırlattığında adamın gözünü bir yumurtaymış gibi yarıdı. Adam silahını düşürdü ve yüzünü tutarken avazı çıktığı kadar bağırdı. Kadın yanından geçerken onun boğazını kesti.

Üç kadının kendi taraflarında savaşması onu adeta hipnotize etmişti. Arkasında biri olduğunu minyon kadın bağırana kadar fark etmedi. *"Eğil!"*

Dizlerinin üzerine düştü, kolları kafasını örtüyordu. Tepesindeki askerin acı dolu bir çığlığa benzer boğulmuş sesini duydu, sonra yanına düştü. Kız yavaşça etrafına baktı. Düz, deriyle sarılı kabzası olan bir bıçak askerin ağzına saplanmıştı.

"O kıçını hemen kaldırmazsan eminim askerler onun için birçok kullanım alanı bulacaklardır."

Önünde kahverengi bir el belirdi, parmakları ince ve nazikti. Zor çalışma şartlarından kalan birkaç nasır vardı. Kız bu elleri tanıdı. Onları hayal gücüyle görmüştü.

"Ona öylece bakacak mısın, yoksa elimi tutacak mısın?"

Kız titreyerek eldivenini çıkardı ve elini kadının uzattığı avucuna bıraktı. Parmakları kadıninkilerden uzundu, eli daha güçlüydü. Babasının ellerini ve gözlerini almıştı. Yüzü ve sözüm ona sivri dili ise annesinden geçmişti.

Derin bir nefes alarak kadının daha küçük elini tuttu ve her şeyi görmesine izin verdi.

Talaith sabırsızlıkla kızın (en azından, onun bir kız olduğunu tahmin ediyordu, kapüşonunun altından belli olmuyordu) elini tutmasını bekliyordu. Annwyl ve Morfyd Hamish'in kalan adamlarını öldürerek savaşı kontrol altına almış görünüyordular. Hâlâ Talaith'i arıyor olmalıydılar. Bu zavallı adamlarla bu kız bunun ortasında kalmıştı yalnızca.

Talaith ve Morfyd açıklığa geldikleri anda, Annwyl'in neden onları beklemek yerine, hevesle kendini arbedenin içine atmış olduğunu anlamışlardı. Annwyl Madron tacını tanımıştı.

"Ona öylece bakacak mısın, yoksa elimi tutacak mısın?" dedi yarı alaycı yarı soran bir tonla.

Dayanılmaz birkaç saniye sonra, kız deri eldivenini çıkarttı ve Talaith'in eline uzandı. Büyülenmiş gibi, Talaith avucunun içine kayan kahverengi ele dikkatle baktı. Kuzeyin bu kadar uzak bir noktasında Alesandair'li biri mi? Ama bir şey söyleyemeden, kız onun elini sıkıca tuttu ve görüntüler Talaith'e akmaya başladı.

Çaresizlikle uzanmışken Arzhela'nın rahibeleri tarafından geride tutulunca çığlık atan ve ağlayan kendi yüzünü görebiliyordu. Madron kalesinin altın kapılarını gördü. Kendinin olmayan bir çocukla ilgilenen bir hizmetçinin nazik yüzünü ve sıcak duygularını. Görüntüler hızlandı ve iri bir adam, bir asker veya muhafız vurmak için elini kaldırdığında hızla kararır ama diğer askerler müdahale etmişti. Bir savaş oldu. Birçok hayat son buldu. Sonrasında adamlar, koruyucular, seyahat ediyordu; kasabadan kasabaya, köyden köye, şehirden şehre. Bir yerde asla gerekenden fazla kalmıyorlardı. Kısa süre dinleniyorlardı. Bu adamlarla güvende hissediyordu ama kayıptı. Korunuyordu ama yalnızdı.

Talaith içgüdüsel olarak elini geri çekerek sertçe aşağı düşürdü. İrileşmiş gözleriyle kızın kapüşonunu yüzünden

çekmesini izledi ve o gözleri... Talaith'in ilk aşkının gözleri şimdi ona bakıyordu.

"Beni bulacağını söylemişti," diye fısıldadı kız ve Talaith o suratta, kendisine yansıyan son on altı yılın tüm umutlarını gördü. "Beni geri alana kadar asla durmayacağını söylemişti."

Bunu söylemesiyle birlikte kız kendini Talaith'e attı. Uzun, güçlü, sıcak kollarını ona doladı.

Talaith'in ne yapacağına dair bir fikri yoktu başta. Sadece annesinin veya onun yetiştirilmesine yardım eden Nolwenn cadılarından hiçbirinin şefkatli insanlar olmadığından değildi. Sebebi, olayların böyle gerçekleşmesini beklememesiydi.

"Senin de bana sarılman gerçekten hoşuma giderdi."

Çok masum bir ifadeydi ve çok dürüst. Gözlerinden yaşlar fışkırırken Talaith kollarını kızına doladı ve ona öyle sıkı sarıldı ki onu ikiye böleceğinden korktu. Ama kızı şikâyet etmedi. Hiçbir şey söylemedi aslında, ama Talaith'in boynuna akan yaşlar ona tüm bilmesi gerekeni söylüyordu.

Erkek kardeşler, Madron'un dışında yere indiler. Küçük kız kardeşleri hemen arkalarındaydı. Keita gerekli giysi ve teçhizatı önceden ayarlamıştı. Madron topraklarına insan formunda girecek, gerçekte kim olduklarını mümkün olduğunca saklayacaklardı.

"Bizimle geliyor musun?"

Keita henüz dönüşmemiş olduğundan Briec şüphe etmişti. "Hayır." Dudakları çirkin bir hırıltıyla kasıldı, bunun tek bir anlamı vardı. "Majesteleri beni çağırdı." Ah, evet. Yalnızca Ejderha Kraliçe, Keita'yı bu kadar sinir edebilirdi. Anne ile kız, onun babasıyla olduğu gibi iyi geçinemezdi.

Briec aşırı içmiş olduğu gecelerin etkisini henüz üzerinden atamamıştı, zincir zırh ve pantolonunun üzerine mavi cüppeyi nasıl geçireceğini çözmeye çalıştı. "Birlikte olduğun şu şövalyelere ne oldu?"

Keita geçirdi ve tüm ağabeyleri şaşkınlıkla ona baktı.

Briec, "Ah, Keita... Yapmadığını söyle ne olur," diye onu suçladı.

"Kuralları biliyorsun, Keita. Onları ya yersin ya da onlarla sevişirsin. İkisini birden yapamazsın," diye ekledi Éibhear.

"Tabii doğru sırayla yapmazsan."

Keita ile Gwenvael kahkahalar atarken Briec'le Éibhear onlara yalnızca baktı ve oldukları yerde durdular.

Keita başını iki yana salladı. "Elbette onları yemedim. Kendi yollarına gönderdim. Daha üzgün ama tatmin olmuş bir biçimde."

"Küçük kız kardeşimden bunu duymasam da olur."

Ejderha formundayken bile kız kardeşi ona tapılası dudak büzüşünü sunuyordu. "Hâlâ üzgünsün."

Gwenvael zincir zırhının içinde boğuşurken, "O perişan," diye belirtti. "Bana Annwyl'den önceki Fearghus'u hatırlatmaya başladı."

"Hiçbirimiz bu konuşmaya devam etmeyeceğiz." Briec giysilerinin üzerine bir pelerin sararak gümüş rengi saçlarını saklamak için kapüşonunu kafasının üzerine çekti. "Beni terk etti. Bitti."

Çünkü bitmişti. Talaith'i bulmak istese bile, nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Ama onu bulmak istemiyordu. Talaith tek kelime etme nezaketi göstermeden onu terk etmişti. Onu terk etmişti ve artık Briec'in *duyguları* vardı.

Sırf bu yüzden, onu hiç bağışlamayacaktı.

BÖLÜM 17

Talaith, kızının sorusunu yanıtlamak için ağzını bir kez daha açtı ve bir kez daha kızı lafını ağzına tıkadı.

“Çünkü bence, tanrılar bizi bir araya getirdi. Beni bulacağını biliyordum. Her zaman biliyordum. Gerçi bu kadar güzel olacağını bilemezdim. Senin kadar güzel olmak isterdim. Ama değilim. Bu gerçekle yüzleşmem ve hayatıma devam etmem gerekiyor. Hiç kolay değildi. Elbette, son dokuz yılın hiçbir kısmı kolay değildi, ama ilginç zamanlar vardı. Biz her yerdeydik, öyle gerekiyordu. Brandgaine dağları ve Maledisant madenleri. Anlıyorsun ya, her zaman hareket etmeye devam ettik. Her zaman koşturmaca içindeydik. Bir seferde birkaç hafta dışında hiç durmadık. Koruyucularımdan başka arkadaşım yok. Yine de, samırım onları arkadaştan ziyade birer amca gibi görüyorum. Arkadaşa ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Şimdi birbirimizi bulduğumuza göre, belki gerçekten arkadaşlarım olabilir.”

Talaith, kızı dinlerken bile yorulmuştu. Yıllar boyunca Talaith'i fazla konuşkan, fazla geveze olmakla suçlamışlardı. Ama bu... *Bu büyüleyiciydi.*

Azar azar toparlayabildiği kadarıyla, kızının adı Iseabail'di. Böyle kalmasına niyetliydi ve bunun sorun olmamasını umuyordu. Doğru, adını ona Talaith vermemiştir ama kızı buna alışmıştı ve vazgeçmek istemiyordu. Koruyucuları (onlara tam olarak bu şekilde sesleniyordu) ondan Tehlikeli Izzy olarak bahsediyorlardı. Görünüşe göre uzun bedeni gelişirken, sakar ve beceriksiz olma eğilimindeydi. Ve birdenbire anlatmayı bitirmeyi reddettiği, bir atın da dahil olduğu bir olay vardı.

Talaith hâlâ bu adamların kızını korumaya nasıl geldiklerini bilmiyordu çünkü Izzy Talaith'in sormasına yetecek kadar uzun bir nefes almamıştı. Annwyl'in özel muhafız alayına geri dönerken Talaith, Morfyd ve Annwyl'e bir göz attığında onların da bakışlarına karşılık verdiğini ve isterik bir biçimde güldüklerini görebiliyordu. *Canavar kadınlar.*

"Her neyse, öyle dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Ben..."

"Biliyor musun, ben de öyle dövüşmeyi öğrenmek istiyorum. Achaius bana biraz öğretti. Öyle değil mi, Achaius? Ama yakında bir tehlike varsa bana çoğunlukla koşmamı ve saklanmamı söylerler. Fakat artık on altı yaşımdayım. Koşmak ve saklanmak berbat bir şekilde uygunsuz görünüyor, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Ee..."

"Achaius'a da söylediğim gibi, beni daima koruyamaz. Sana demedim mi Achaius? Ayrıca, tanrılar korusun, ya o ve diğerleri beni koruyamayacak kadar kötü durumda olurlarsa? O zaman ne yaparım?"

Izzy'nin gerçekten bir cevap beklediğini kavramak Talaith'in birkaç saniyesini aldı. "Ah, şey, çok haklısın. Zorlu bir dünya ve senin de öğrenmen gerekiyor, nasıl..."

"Hayatta kalacağımı. Aynen. Ben de onlara tam olarak bunu anlatıyorum. Ama beni dinlediklerini düşünüyor musun? Elbette hayır. Ben sadece 'korunması gereken kız'ım. Sanki bana doğumda verilen ad buymuş gibi."

"Neyse, sonunda seni tanıdığımı ve seninle buluştuğuma çok memnunum, tıpkı bana söz verdiği gibi." Talaith kimin söz verdiğini sormak istedi ama kızı hızla devam ettiğinden buna fırsatı olmadı. "Seni hiç tanımasaydım kalbim kırılırdı. Neticede annemsin ve hiç ayrılmamış olmalıydık. En azından bu şekilde hissediyorum ve birden fazla durumda yaşanmış olduğumu itiraf ediyorum. Gene de bu nadir olur. Ve kesinlikle doğru yerde olduğumu düşünüyorum. Biliyor musun, bazen her şey..."

Izzy anlattı da anlattı ve Talaith hiç bundan daha mutlu olmamıştı.

"Neden bir genelevde olduğumuzu bana bir daha açıkla."

Gwenvael birasının üzerinden iç geçirdi. "Çünkü, kalın kafalı ağabeyim, insan erkekleri hakkında bilgi almak istiyorsan, tüm insan erkeklerinin er ya da geç uğradığı tek yere gidersin."

Briec Éibhear'a baktı ama küçük erkek kardeşi odadaki her kadını izlemekle meşguldü, onu fark etmedi.

"Sadece kendine bir kadın bulmayı ummadığından emin..."

"Gwenvael!"

Fazlasıyla büyük, yuvarlak göğüslü bir kadın kendini Gwenvael'in hazırda bekleyen kollarına atarken Briec arkasına yaslandı.

"Uzun süredir kayıpsın."

Gwenvael kadını kucağına çekti ve korsajdan oldukça taşan göğüsleri burnuyla dürttü.

“Üzgünüm tatlım. Son zamanlarda yapacak çok şeyim vardı. Elimde değildi.”

“Tamam, şimdi buradasın. Ve görüyorum ki arkadaşlarını da getirmişsin.”

“Ailem aslında. Bunlar erkek kardeşlerim Brieç ve Éibhear. Bu, kardeşlerim, benim güzel Antha’m.”

“Lortlarım.” Başını biraz eğdi ama Gwenvael’in boynundaki elini çekmek istemedi. “Peki eski dost, bu gece burada ilgini çeken biri var mı?”

Gwenvael kadını daha yakınına çekti ve kulağına fısıldadı. “Lort Hamish’in maiyetinden olanları eğlendirmiş herhangi biri.”

Az önce sıcak ve dost canlısı olan gözler, saniyeler içinde işini bilen birininkilere dönüştü. “Ah. O zaman bir sürü kişi var: onun ve adamlarının gözdeleleri. Zamanlarını almak pahalıya patlar.”

“İyi ki yanımda paylaşacak çok altınım var.”

Yüzü sevinçle parlayan kadın kucağından indi. “O halde, onları sizin için hazırlatayım, lordum.” Brieç ve Éibhear’a bir göz attı. “Ve erkek kardeşleriniz için de?”

Éibhear hevesle öne eğildi, ama Brieç onu geriye itti. “Hayır. Sadece yemek ve şarap.”

“Nasıl isterseniz.” Kadın döndü ve fırlayıp gitti.

“Neden burada seninle beklemek zorundayım?” Éibhear bunun yerine ağaç kabuğu çiğnemeyi tercih eder görünüyordu.

“Bu yolculuk kadınlarla yatmak için değil küçük kardeş.” Brieç Gwenvael’e döndü. “İhtiyacımız olanı al ve sonra gidelim.”

Bir haftadan fazladır iki erkek kardeşine katlanmak zorunda kalmıştı. Bir haftadan fazladır sürekli kavga, sızlanma, çekişme ve mızımlanma dinlemişti. Herhangi bir ejderhanın dayanmak zorunda kalması gerekenden fazlaydı. Evet, çok bilgi edinmişlerdi. Kesinlikle Fearghus'un ihtiyacını karşılamaya yeterdi. Ama Briec mağarasına dönmek istiyordu. Daha çok somurtup duracak vakte ihtiyacı vardı ama aptal ailesi buna devam etmesi için bir an bile huzur vermeyecekti. Bilgiyi aktardıktan ve şu hain insanları kendi küçük hayatlarıyla bıraktıktan sonra daha iyi hissedecekti.

"Ne öğrendiysek Fearghus'a aktarmak ve sonrasında kendi yolumuza gitmemizi istiyorum," diye devam etti. "İkinizden de bıktım."

"Tabii ki ağabey." Gwenvael her zamanki gibi sırtarak yürüyüp gitti.

Kızgın ve epey hayal kırıklığına uğramış olan Éibhear kollarını göğsünde kavuşturdu. "Saatlerce dönmeyecek. Farında mısın?"

"Mızıldanmayı kes küçük kardeş. Bu hayatta, seni eninde sonunda perişan edecek kadınlar bulmak için gereğinden fazla vaktin olacak."

Gözleri kamp ateşinde olan Talaith, yumuşak bir biçimde iç çekti. Uzun zamandır yeniden uykuya dalmaya çalışıyor, ama bunu yapamıyordu. Kızı yanında yatarken değil. Kızı tam yanındayken değil.

Morfyd Talaith'in yanına otururken, "Uyuyamadın mı kardeşim?" diye fısıldadı.

Talaith başını rahatça kucağına yaslamış uyuyan Izzy'ye bir baktı. "Sen uyuyabilir miydin?"

Cadı sırttı. "Haklısın."

Morfyd bir ekmek somununu ikiye böldü ve bir parçasını onu minnetle alan ve daha önceden yiyememiş görünen Talaith'e uzattı. Izzy hakkındaki heyecanı çok büyüktü.

"Bana söyle Morfyd," diye ağzındaki bir parça ekmekle fısıldadı Talaith. "Geleceğimi nasıl öğrendin?"

Ekmek neredeyse Morfyd'in boğazına kaçıyordu ve Talaith haklı olduğunu anladı. Annwyl onu bekliyordu. Bu yüzden ordusunu Gárbhan Adası'na göndermişken o, Morfyd ve özel muhafız alayı geride kalmıştı. Talaith'i bekliyorlardı.

"Ben de öyle düşündüm kardeşim. Bu sabah çadıra girdiğinde Annwyl'e 'Onun Talaith olduğunu söylemiştim,' dedin. Nasıl öğrendin?"

Morfyd ekmeğini yuttu ve vereceği dikkatli cevabı düşündü. Talaith cadının ona yalnız bir kısmını anlatacağını biliyordu. Ama hiç yoktan iyiydi.

"Kendimi ve sihrimi güçlü tanrılara adadım. Beni tehlike konusunda uyardılar." Morfyd "Bazı tanıdıklarım var," dese-ydi bundan daha belirsiz bir ifade olmazdı.

"Hangi tanrılar?"

Cadı gülümsedi ve bir parmağını dudaklarına dayadı. "Sessizlik," diye fısıldadı ve Talaith gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. Kasap Lorcan'ın hükümdarlığının karanlık günlerinde, Annwyl onu öldürmeden önce, cadılar bu parola ile yaşırdı. Onları hayatta tutan tek şey buydu.

"Olması gerektiği zaman bunu da ortaya çıkarırsın belki. Tıpkı kızını bulduğun gibi."

Kızını bulmak mı? Talaith hiçbir şey bulmamıştı. Talaith'in saçlarının kıvrırcık olması veya Izzy'nin çok konuşması gibi bir kesinlikle, biri veya bir şey Izzy'yi yoluna çıkarmıştı. Evet, Gárbhan Adası'nın kraliçesini öldürmeden veya apar topar

intihar etmek zorunda kalmadan istediğine kavuşmuştu. Ama bu, tüm bunlarla ilgisi olan, Arzhela'dan başka biri daha olduğu anlamına geliyordu.

Bu gece Morfyd'den cevap alamayacağını anlayan Talaith onu rahat bıraktı. En azından şu anda güvendeydi. Ama daha önemlisi, kızı güvendeydi. Hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi.

Gene de, bunu kusursuz yapacak bir şey daha olduğunu biliyordu. Ama onu sonsuza dek kaybetmişti.

Briec'le ilgili acı verici düşünceleri zihninden uzaklaştırarak parmaklarıyla Izzy'nin kısa, dalgalı saçlarını taradı. Izzy'nin uykusunda kıkırdaması Talaith'e kati bir zevk verdi.

En berbat Nolwenn cadısı o olmalıydı. Izzy fazlasıyla mutluydu.

Talaith bunun annesini nasıl sinirlendireceğini düşünerek gülümsedi. Bu düşünceden olması gerekenden fazla keyif alarak ekmegini yemeye devam etti. İlk kadın arkadaşıyla olan temkinli ama mantıklı sohbetin tadını çıkarıyor ve güzel kızının güvenle yanına kıvrılmış olmasının verdiği hissi seviyordu.

Arzhela çılgık attı ve yanına kâhinden haberlerle gelmiş olan rahibe yere düştü. Gözlerinden, kulaklarından ve ağızından kan akıyordu.

Onu öldürmek istememişti, ama şu anda Arzhela'nın öfkesi sınır tanımıyordu.

O piç kurusu, sevimsiz çocuğu doğrudan Talaith'e yönelmişti. Şimdi ejdercadının koruması altında birlikte büyük mutlu bir aileydiler. O ejderha güçlüydü, sadece musibet anesi ona rakip olabilirdi. Arzhela ejdercadının korumalarını

yıllarca ve yıllarca çalışmadan asla kıramazdı ve artık böyle bir süresi kalmamıştı.

Yüzyıllar öncesinde kâhinler her şeyi değiştirecek olan, kanla ıslanmış kraliçenin doğumunu tahmin etmişlerdi. Bu, Kraliçe Annwyl'di. Ama her defasında ejderhalarla çevrili olan kraliçeyi alt etmek için Arzhela'nın tek umudu, ona yara izli boğazını kesecek kadar yaklaşacak bir insandı.

Arzhela Talaith'i seçmişti. Hatırı sayılır derecede güce sahip bir insan cadı, ama onları düzgün kullanamayacak kadar genç. Öteki Nolwenn cadıları asla Arzhela'ya boyun eğmezdi, ama Talaith'in deneyimsizliği onu uygun bir hedef yapıyordu.

Annesiyle olan sürekli tartışmaları ve askerle olan aşk ilişkisi bunu neredeyse fazla kolay hale getirmişti. Talaith kızını yalnız başına doğurmuştu. Rahibeleri yanına varana kadar kız kanamadan ölmek üzereydi. Yine de, çocuğunu elinden almaya kalktıklarında iyi bir mücadele sergilemişti.

Talaith endişeye kapıldığında, o çocuk Arzhela'nın ona karşı tek kozu olmuştu. O dizginlenemez insan üzerinde tek kontrol sağlayabildiği yol.

Çocuk Hamish'in himayesinin altındayken kaybolduğunda, Talaith üzerindeki tüm etkisini kesinlikle kaybedeceğini düşünmüştü, ama çocuk hiç ortaya çıkmamıştı. Onu kçıran adamla sırta kadem basmıştı ve ne Arzhela ne de diğer tanrılar küçük canavarın izini bulabilmişlerdi. Nihayetinde Arzhela onu aramaktan vazgeçmiş ve Talaith'e odaklanmayı sürdürmüştü.

O ara, belki çocuk ölmüştür diye düşünmüştü. Arzhela bilmiyor ve umursamıyordu. Önemli olan Talaith'in kızın gitliğini bilmiyor oluşuydu. Bunun anlamı Arzhela'nın hâlâ onu kontrol edebileceğiydi.

Annwyl ağabeyinin tahtını ele geçirip o siyah ejderhayla birlik oluşturduğunda Arzhela zamanının daraldığını biliyordu. Hamish'in yardımıyla Talaith'in yaşadığı küçük köyün dışarıyla haberleşmesini kesmişti. Bu şekilde Talaith Annwyl hakkında yalnız kötülükleri duymaya devam etti. Eğitimcilerinin Talaith'in içinden çıkarıp atmaya başaramadıkları onur duygusu yüzünden bu, şart olmuştu. Arzhela onun masum olarak addettiği bir insanı öldürmesinin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Her şeye rağmen, tek ihtiyacı olan, Talaith'in Kanlı Annwyl'le bir şansının olmasıydı. Cadı bu mücadeleden asla sağ çıkamayacaktı. Ya güçlü bir savaşçı olan Annwyl son hamlesi olarak onu öldürecek ya da Annwyl'e ölümüne sadık özel muhafız alayı misilleme olarak Talaith'in işini bitirecekti. Bunun bir önemi yoktu. Tıpkı Talaith'in kızının başına gelenin bir önemi olmaması gibi. Tek önemi olan, Annwyl'in sonraki dolunaya kadar ölmek zorunda olmasıydı.

Ve her şey kusursuz biçimde işliyordu. Her şey Arzhela'nın öngördüğü gibi gerçekleşecekti.

Sonra o piç kurusu gümüş ejderha ortaya çıkmış ve tüm planlarını mahvetmişti.

Şimdi Talaith kızını geri almıştı ve ejdercadı ile birlikte Kanlı Kraliçe'nin korumasına sahipti.

Gene de, Arzhela'nın başka seçenekleri vardı. Hamish'in zaten yürütüyor olduğu diğer bir planı. Arzhela'nın istediği bu değildi. Bu plan daha karmaşıktı. Ama artık başka seçeneği yoktu.

Ve tüm bunlar için Talaith'i ve küçük, sevimsiz piçini suçluyordu.

Barmen kadın başka bir büyük boy birayı Briec'in önüne çarparak bıraktı. Kadına onu rahat bırakmasını söylediğinden beri, önüne getirdiği her şeyi masaya çarparak bırakıyordu. Bunu iyi karşılamamıştı, ama Briec bunu umursamıyordu. Kadın onun sinirini bozuyordu. Her şey Briec'in sinirini bozuyordu.

Gwenvael bir süreliğine uzaklaşarak Briec'e, Talaith'i saptırmak haline getirmesi ve perişan olması için gerekenden fazla zaman vermişti.

Éibhear tamamen farklı bir sebepten yanında, eşit derecede perişanlıkla oturuyordu.

"Hadi ama Briec..."

"Bana bir kez daha bir kadın bulmakla ilgili bir şey sorarsan tüm pullarını bir kez daha sökerim."

Küçük kardeşi iskemlesine tekrar yığıldı, ama aynı hızla doğruldu. "Gwenvael."

Briec kafasını kaldırıp ona baktı. Ciddi ve hâlâ tamamen giyinik bir Gwenvael'in ana yemek alanına geri geldiğini görünce şaşırdı. Masaya altın bıraktı ve kardeşlerine işaret etti.

Gwenvael'i takip etmeden önce birbirlerine bir bakış fırlattılar.

"Sorun nedir?" Şehir dışına ilerlerken Éibhear ağabeyine sordu.

"Paranoyak ağabeyimiz haklı olabilir," diye belirtti Gwenvael, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Hamish'in topraklarına gitmemiz gerekiyor."

"Bir günlük uçuş mesafesinden uzak değiliz." Briec en son Hamish'in topraklarına yakın olduğu zamanı hatırladı, Talaith'i bulduğu zamanı. Hain, aldatan Talaith.

"Güzel. Korkarım kaybedecek zaman yok."

Briec'in, ailesi hakkında bildiği bazı şeyler vardı. Fearghus, yalnız değilse çoğunlukla huysuzdu. Morfyd'in ilgilediği

insanlar şanslıydı çünkü sahip olduğu güçle pek çaba harcamadan bütün bir krallığı yıkabilirdi. Keita elinden gelse asla yalnız uyumazdı. Éibhear her zaman aralarında en kibar olan olacaktı. Ve Yakışıklı Gwenvael sadece kızgın bir kadının veya bir kadının kızgın babasının uyurken penisini kesmesinden korkardı. *Şimdiye dek.*

Hiçbir şeyi ciddiye almayan erkek kardeşi birdenbire bir amaç doğrultusunda hareket etmeye başlamıştı. Briec işin sonunda sıcak, ıslak bir kadın yoksa onun böyle davrandığını hiç görmemişti.

“Neler olduğunu bize anlatacak mısın kardeş?”

“Evet. Gökyüzüne havalandığımızda.” Briec’e baktı. “O topraklardaki işimiz biter bitmez, Gárbhan Adası’na gideceğiz.”

“Siz Gárbhan Adası’na gidebilirsiniz. Ben eve döneceğim.”

“Senin kararına kalmış Briec. Ama kuşkularında haklıysa, Fearghus tüm ailesine ihtiyaç duyacak.”

Kimseye ihtiyacı olmayan ejderha birdenbire tüm ailesini etrafında mı istiyor?

Bu durum, Briec’in korktuğundan daha beterd.

BÖLÜM 18

Talaith atının dizginlerine asılarak dev hayvanı aniden durdurdu. Gözlerini dikerek bakmaktan başka bir şey gelmedi elinden.

Izzy "Ne oldu?" diye sorarak neden durduklarını görmek için annesinin yan tarafından eğildi. Herkese yetecek kadar atları yoktu, bu yüzden içlerinden bazıları atlara ikişerli binmişti. Talaith için sorun değildi gerçi. Beş gündür, kızı her zaman olmasını istediği yerdeydi, yanı başında.

"Bak. Gárbhan Adası."

"Ah." Kızı uzun uzun baktı. "Hoş gözükyüyor."

Talaith gülümsedi. "Çok fazla kale gördün, değil mi?"

"Birkaç tane." Izzy omuz silkti. "Beni etkileyen tuğla ve taş değil, içindeki insanlar."

"Sadece on altı yaşında olan bir kız için oldukça düşüncelisin."

"Son birkaç yılda düşünmek ve okumak dışında yapacak pek fazla şey yoktu."

"Şey, vaktini harcayabileceğin daha kötü yollar mevcuttu." Özellikle içinde kelimeleri barındırmayan tek bir nefes bile almayan biri için. "Annwyl'in iyi niyetinden dolayı buradayız."

“Başka bir deyişle palavra at ve ona şatonun muazzam göründüğünü söyle.”

“Aynen öyle.”

Sonra ikili yola devam etti. Talaith özel muhafız alayının kalanı ile birlikte sıraya girdi. Hepsi yolculuktan bitap düşmüş görünüyordu ve Talaith onların evde olmayı özlediklerini biliyordu.

Sürekli at sürerek ve geceleri soğukta, sert zeminde uyuyarak zorlu bir beş gün geçirmişlerdi. Annwyl artık çadırının kurulması için zahmet etmiyordu. Hatta güneş doğar doğmaz uyanıp tekrar yola koyuluyorlardı.

Şimdi yaklaşmış olduklarından hepsinin canlılıkları artmıştı. İki saat içinde şehre girmişlerdi. Halk Annwyl ve adamlarını fark etmişti, insanlar onları tebrik etmeye geldikçe keyifler yükselmişti.

Yanakları kırmızının ısıtlı bir tonunda renklenen Annwyl sunulan çiçekleri aldı, birkaç eli sıkı ve bebeklere gülümsedi. Ama hiç durmadı. Az sonra insan kalabalığının arasından geçmiş ve Gárbhan Adası'nın kalesinin devasa kapılarına ulaşmışlardı.

Annwyl'in ağabeyi hüküm sürerken, Gárbhan Adası'nın şatosu dehşet verici bir yerdi. Buraya getirilen soylu olmayan insanlardan bir daha haber alınamazdı.

Şimdi o günlerdeki gibi görünmüyordu. Pervazlarının etrafı gümüş olan kalenin kendisi parlak bir beyazdı. Avlunun yerleri temizdi, dış tarafında her yere ağaçlar ve çiçekler ekiliydi.

Annwyl atını avlunun içinde durdurdu. Kaşlarını çatarak etrafa bakındı. Talaith, onun hoşuna gitmeyen bir şey mi gördüğünü, yoksa birini mi aradığını anlayamadı.

Başını iki yana sallayarak iç çeken Annwyl atından indi. "Talaith, zırh taşıyıcımla dün önden gönderdim ve senin, Izzy'nin ve onun koruyucuları için odaları hazırlattım."

Şaşırان Talaith ve adamlar birbirlerine baktılar. Achaius, her zamanki gibi üçü adına konuştu. "Kraliçe..." Morfyd'in hızlı baş hareketiyle hitabını düzeltti. "Leydim, bizim gibiler için ahırların yanındaki kulübeler yeterli olur."

Annwyl homurdandı. Görünüşe göre, bu onun için bir tür kahrkaydı. "Bu kabul edilemez beyler. Kendinize ait odalar ve temiz giysiler verilecek." Dönerek Achaius ve diğerlerine baktı. "Görevinizi bitirdiniz beyler. Ve başarıyla bitirdiniz. Artık huzur ve rahatı hak ettiniz."

Atına bağlı heybeleri aldı. "Ayrıca, ilgilenirseniz, sizin gibi sadık adamlara ihtiyacım var." Achaius kekeleyerek cevap vermeye çalıştı, ama Annwyl elini sallayarak onu susturdu. "Şimdi cevap vermeniz gerekmiyor. Sizlerin arkanızda ne bıraktığınızı bilmiyorum. Ama kalmak istesenez burada sizin için yer var. İstemezseniz de eliniz boş gitmeyeceksiniz."

Herhangi bir şey diyemeyecek kadar afallamış olan koruyucular atlarından indi ve yükleri de indirmeye başladı.

Annwyl Talaith'e baktı. "Ve siz ikinize gelince..."

"Annwyl, ben..."

"Affedersin, konuşmamı bitirdim mi?"

Talaith alaycı bir hayal kırıklığıyla iç çekerken Morfyd kırdadı.

"Hayır, *efendim*. Lütfen. Devam edin."

Gülümsemesini saklamaya gerek duymayan Annwyl devam etti. "Ne yapmak istediğinize karar verene kadar ikinizin de burada, korumam altında kalmanızı istiyorum."

"Düşünüyordum da," diye atıldı Izzy, "belki ben..."

Annwyl elini Izzy'nin ağzının üzerine koydu ve Talaith'le konuşmaya devam etti. "Acele etmene gerek yok Talaith. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa..."

"Teşekkür ederim Annwyl. Gerçekten minnettarım." Gerçekten de öyleydi, çünkü ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve Izzy'nin önlerinde tüm yaşamları vardı. Talaith ilk kez, kederden ziyade umut hissediyordu. Bu Talaith'in alışkın olmadığı yeni ve kuvvetli bir histi.

"Şimdi, Tehlikeli Iseabail," Annwyl elini Izzy'nin ağzından çekti, "ne söylüyordun?"

Fakat Izzy artık Annwyl'e bakmıyordu. İlk kez söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Izzy?"

Annwyl'in zincir zırhla örtülü poposuyla temas kuran kocaman elin çıkardığı gürültülü ses, iki kadının da dikkatini Izzy'nin büyülenmiş suratından uzaklaştırdı.

"Hangi cehennemdeydin?"

Annwyl döndü. Bakışlarını yukarı ve biraz daha yukarı, tam bir dev olan adamın yakışıklı yüzüne doğru taşıdı. "Nerede miydim?" diye çıkıştı. Ve Talaith Annwyl'in bu adamla zıt düşecek kadar aklını mı kaçırdığını merak etti. Ardından Annwyl'in aklını uzun zaman önce kaçırmış olduğunu hatırladı. "Topraklarımızın güvenliğini sağlıyordum. İşte oradaydım."

Çok koyu siyah gözlerin üzerindeki yine çok koyu renkteki bir kaş havaya kalktı. Yakışıklı adamın yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Haftalar önce geri dönmüş olmalıydın."

"Savaş sizin zaman çizelgenize göre ilerlemediği için üzgünüm lordum."

"Anlıyorum." Kömür karası bir saç tutamı, pelerinin başlığının altından gözünün üzerine kaydı. "Biri bana yalvarıyor..."

Morfyd, "Tamam o zaman," diye araya girerek Izzy'nin omuzlarını sıkıca tuttu ve onu koruyucularına doğru itekledi. Kız o tarafa gitti ama gözleri hâlâ, Talaith'in sadece Annwyl'in kocası olduğunu tahmin edebildiği dev adamda kaldı.

Tekrar iri adama dönen Morfyd başını salladı. "Selam Fearghus."

Adam gözlerini Annwyl'in yüzünden ayırmadan cadıyı bir el hareketiyle selamladı. "Morfyd."

Morfyd Talaith'e bir parmağı ile işaret etti. "Gel kardeşim. Seni yerleştirelim. Korkarım ikimiz de böyle bir gösteri için fazla genciz."

Çift birbirine daha fazla yaklaşmadı, ama daha yakın olmaya ihtiyaçları yoktu. Birbirlerine bakış biçimleri oradaki herkesi fazlalıklıkmış gibi hissettiriyordu.

"Gerek yok. Biz gidiyoruz."

Annwyl Fearghus'un sözleri karşısında sırttı. "Ah? Öyle mi?"

"Evet." Annwyl'in elini sıkıca tuttu. "Karanlık Vadi'ye gidiyoruz kadın."

Morfyd ona döndü. "Fearghus, bekle. Konuşacak çok şey var."

"Daha sonra kardeşim."

Annwyl bir genç kız kıkırdamasıyla, "Çok daha sonra," diye ekledi, bu sırada Fearghus onu arkasından çekiştiriyordu.

Morfyd bıkkınlıkla iç çekip Achaius, Izzy ve diğerlerini binaya ve odalarına yönlendirerek şatonun merdivenlerine yürüdü.

Talaith onları takip etmedi. Annwyl'in uzaklaşan kocasının silüetine dikkatle bakmakla fazlasıyla meşguldü. *Fearghus*. Hareket etme tarzı tanıdık geliyordu. *Son derece* tanıdık. Çift şatonun köşesinde gözden kaybolana dek onları izledi.

"Hayır. Hayır," diye kendi kendine söylendi. Buna devam ederse her yerde Briec'i görecekti. Ölene kadar tanıştığı her erekte onu görecekti. Talaith bu şekilde yaşayamazdı.

Hayır, Fearghus sadece çok iri bir adamdı. Belki olağandışı bir şekilde iriydi, ama bir anne uygun büyüler ve adaklarla bunu başarabilirdi. Ayrıca, bu dev yaratık Annwyl gibi birinin ihtiyaç duyduğu şeydi.

Annwyl gibi biri, bütünüyle ona ihtiyaç duyardı.

Haklı olduğuna ikna olan Talaith derin bir nefes vermişti ki, Annwyl ve Fearghus'un saniyeler önce ardında gözden kaybolduğu köşeden boynuzlu siyah bir baş belirince boğulur gibi oldu. Uzun, *çok* uzun siyah saçlar zemini süpürüyordu. Etraftaki binalara zarar vermemek için olmalı, siyah kanatlarını bedenine yapışık tutuyordu. *Ejderha* bedenine. Ve bu ejderhanın üzerinde son derece mutlu ve rahat bir Annwyl oturuyordu.

Panik ve heyecan ciğerlerini ele geçirmek için yarışırken Talaith sessizce Fearghus'un (onun Fearghus olduğunu biliyordu) havalanmasını izledi. Gözleriyle çifti takip ederken gördü ki başka bir ejderhanın yanından geçtiler.

"Hayır, hayır, hayır. Bu gerçek olamaz." Atından uzaklaşan Talaith gökyüzüne baktı. Onlardan bir sürü vardı! Tepesinde her renkten ejderha uçuyordu. Bazıları şatonun gümüş uçlu çan kulelerinin tepesinde oturuyor ve etraflarında uçan ejderhalarla konuşuyorlardı.

Ejderhaları uzaktan görmemişti çünkü görülmek istememişlerdi. Herhalde Gárbhan Adası'nın korunması içindi.

Elini göğsünün üzerine yerleştirdiğinde fark etti ki kalbi az önce göğsünde atmayı bırakmıştı. Aslında atıyor olması gerekmez miydi? "Bu gerçek olamaz."

Talaith'in cevaplara ihtiyacı vardı. Ve onlara derhal ihtiyacı vardı. Yanından geçtiği asker ve muhafızları iterek kalenin

içine doğru koşturdu. Akşamki şölenin hazırlıklarının çoktan başlamış olduğu Büyük Salon'dan geçti ve taş merdivenlerden çıktı. Morfyd ve diğerlerini ikinci katta buldu.

"A, Talaith. Güzel. Bu senin odan olacak."

"İyi." Talaith Morfyd'in kolunu yakaladı ve onu odanın içine iteledi. Kapıyı çarparak kapatmadan önce kızının şaşkın yüzüne bakarak, "Bize bir dakika izin ver Iseabail," dedi.

"Senin neyin..."

"Fearghus az önce *uçar*ak gitti."

"Ah." Ve Talaith Morfyd'in o gülüşü gizlemeye çalışmasını izledi. *İşbirlikçi, hain kadın!*

"Tüm söyleyeceğin bu kadar mı?"

"Bana bağırma cadı," diye çıkıştı Morfyd.

"Ne yapmamı bekliyorsun? Bana yalan söyledin."

"Hayır. Söylemedim."

"Her şeyi gördün Morfyd. Zihnimdeydin. Davet edilmeden, hatırlarsan. Brieç'i biliyorsun."

O lanet sırtış geri döndü. "Evet, biliyorum."

"O zaman nasıl olur da bana söylemezsin?"

Morfyd'in gözleri kısıldı. "Yine o bağrıış."

Bir şeyin farkına vardığında Talaith gözlerini yumdu. "Fearghus sana 'kardeşim' diye hitap etti ve cadıların birbirlerine 'kardeş' demeleri gibi bir şey değildi." Sinir bozucu öz kardeşlerinki gibiydi.

"Doğru."

Bunun anlamı...

Talaith kapıya yöneldi. "Biz gidiyoruz." Kızını alacak ve buradan gidecekti. Artık burada kalamazdı.

Morfyd'in sesi onu durdurduğunda Talaith'in eli metal kapı kulpundaydı. "Peki, nereye gideceksin Talaith, Haldane'in

kızı? Izzy'yi nereye götüreceksin? Güvende olacağınızı mı sayıyorsun? Annwyl bunun sona erdiğini düşünüyor gibi, ama biz, ikimiz de bitmeyeceğini biliyoruz. Bir şekilde Arzhela'nın icabına bakılmadan bitmeyecek."

Morfyd şimdi Talaith'in yanında duruyordu. "Ama burada güvende olursun. Benim ve halkımın koruması altında. Şimdi kaçarsan..."

"Sonsuza dek kaçmam gerekir," diye Talaith onun yerine tamamladı.

"İkinizin de. Peki Izzy yeterince kaçmadı mı?"

Talaith kafasını kapıya dayadı. "Ama Briec..."

"Briec buraya asla gelmez." Morfyd Talaith'in saçını nazikçe yüzünden çekti. Briec dışında kimse ona sadece neza-ketten dokunmamıştı. "Bu kaleden nefret eder. Annwyl'den zerre hazzetmez. Ve geri kalanlarımıza güçlkle tahammül eder. En fazla Kara Ovalar'a gider. Fearghus'un mağarasına. Buraya gelmeyecektir. Eğer gerçekten istediğin buysa, ona burada olduğunu söylemem."

Talaith tereddüt etmedi. "Onun burada olduğumu bilmesini istemiyorum." Son günlerde onu aklından ve kalbinden uzaklaştırmak için çok uğraşmıştı. Şimdi onu geri kabul etmek, sadece Briec ondan bıktığında Talaith'in kalbinin daha çok kırılmasına yol açardı.

"O halde ona asla söylemem."

Üzerindeki yükü atan Talaith kapıyı açtı. "Teşekkür ederim Morfyd."

Nolwenn cadılarının hürmetle bahsettiği, ender ejdercılardan biri olan kadın başını salladı ve dışarı çıktı. Talaith onun erkeklere odalarını gösterdiğini duyabiliyordu. Kapıyı kapatamadan Izzy içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?"

Talaith başıyla onayladı, kendini adeta sürükleyerek odanın diğer tarafındaki büyük yatağın ortasına attı. "Her şey yolunda Izzy."

Kapı kapandı, ama Talaith Izzy'nin odadan çıkmadığını biliyordu. Izzy yanına uzanınca yatak alçaldı.

"Çok konuşuyorum değil mi?"

Talaith dikkatini dağıttığına minnettardı. Güldü. "İkimiz de çok konuşuyoruz sanırım."

"Sonunda beni tanımaktan hayal kırıklığına uğradın mı?"

Talaith ona doğru dönerek başını eliyle kaldırdı. "Elbette hayır." Uzandı ve nazikçe Izzy'nin saçını tuttu. Parmaklarını dalgalı, açık kahve tutamlarının arasından geçirdi. Kızı yumuşak saçlarının hiçbir zaman fazla uzamasına izin vermiyordu. Saçları omuzlarına güçbela değiyordu ama şimdiden *zapt edilmez* olduklarından yakmıyordu.

"Bana babanı çok fazla hatırlatıyorsun."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

"Çok iyi. Onu sevdim. Çok yakışıklı ve cesurdu. Çok uzun boyluydu. Düşündüğünü açıkça söylerdi ayrıca."

Doğuştan şefkatli bir kız olan Izzy uzandı ve Talaith'in boştaki elini tuttu. "Bilmelisin ki," sesine alaycı bir ciddiyet verdi, "düşündüğümü açıkça söylemekle ilgili ciddi bir problemim var."

"Evet. Senin utangaç, içine kapanık bir kız olduğunu fark ettim."

"Ve nazlı."

Kahkahalar atan Talaith kızının hoş mizah anlayışının tadını çıkardı. Iseabail'in neler yaşamış olduğunu göz önüne alınca, buna hayranlık duydu.

Bununla birlikte, zavallı kızın dışarı çıktığında şoka girmesini istemezdi.

"Izzy, sana söylemem gereken bir şey..."

"Tanrılar adına!" Izzy fırladı ve hızla büyük pencerelere doğru koştu. Kocaman ve ağır camı (hiçbir ok bu kalın malzemeyi geçemezdi) iterek açtı ve dışarı eğildi. "Baksana!"

Onları üzerine çekmesinden korkan Talaith hemen kızının yanına seğırtti. Pencereyi kapatırken, "İçeri gir Izzy," diye söylendi.

Izzy gözlerini ona dikti. "Onlardan korkmuyorsun değil mi?"

Kızının soruş biçimi Talaith'in epey gerilmesine sebep oldu, sebebini ise bilmiyordu. "Ya sen?"

"Neden korkayım ki? Beni koruyan da, ee... Şey..." Izzy aniden pencerenin çevresindeki süslemeyle ilgilenmeye başladı.

Kızının kollarından tutarak yüzüne bakması için onu çevirdi. "İseabail?"

"Evet?"

"Seni koruyan tanrı..."

"Her zaman çok nazikti," diye aceleyle açıkladı. "Sen de gördün, beni koruması için en iyi adamları seçti ve..."

"Tanrının bir ejderha mı?"

"Bağırman için bir sebep yok," diye mırıldandı Izzy. "Beni yıllardır koruyor. Beni hiç incitmedi veya onun kim olduğunu saklamam dışında benden bir şey istemedi. İnsanların anlamayacağını söyledi. Bak, bunu da beceremedim ha?"

"Lanet olsun Izzy."

"Anlamıyorsun. Beni çok iyi gözetti. Bana okuma ve yazmayı öğretti. Biraz da matematik ve bilim. Gerçi bunlarda pek iyi değilim. Bunların yanı sıra mükemmel öğrendiğim tarih de var."

"Ve tüm bu ilginin karşılığında bir şey istemiyor? Tüm bu korumanın?"

"Hayır. Hiçbir zaman benden bir şey istemedi."

"Koruyucuların biliyor mu?"

Izzy başını iki yana salladı. "Onlar için yalnızca bir sestir. Daha az korkutucu olacağını düşündü."

"Ama sen..."

Izzy omuz silkti. "Daima ejderha formunda. Rüyalarımnda bana geliyor. Hiç endişelenmiyorum. Onu rahatlatıcı buluyorum."

"Kim Izzy?"

Aklı karışarak kaşlarını çatı. "Hangi kim?"

"Seni koruyan ejderha tanrı kim?"

Izzy gülümsedi. "Rhydderch Hael tabii. Başka kim beni insan tanrılarından koruyacak kadar güçlü olabilirdi?"

Talaith gözlerini yumdu, midesi korkuyla ekşidi. "Rhydderch Hael? Koruyucun o mu?"

"Evet."

"Tüm ejderhaların atası senin koruyucun mu? Bana söylediğin bu mu?"

"Ah, o çok nazik," diye ısrar etti.

Talaith, Nolwenn cadılarının öğretileri Rhydderch Hael hakkında neler diyordu hatırlamaya çalışırken zihnini zorladı. Kendi dünyasında ve daha nicelerinde en eski tanrılardan biri olduğunu biliyordu. Sadık bir eşe sahipti. Çoğunlukla korkulan, eşit derecede muhteşem güçlere sahip bir ejderha tanrıça.

Ejderhalar Rhydderch Hael'in etki alanıydı. Onları korur, onlara sihir güçleri verir ve yaşadıkları dünyaya özen göstermelerini isterdi sadece. Yüzyıllardır, hatta binlerce yıldır işe yaramıştı. Ama artık yeni tanrılar ortaya çıkmıştı. Maymun

iştahlı tanrılar insanların beraberinde getirdikleri güce açtı. Özellikle insanlar ejderhaları avlamakta ve ejderhalar insanları lezzetli bulmakta ısrar ettiğinden bu durum her şeyi değiştirmişti.

Birçoğu, Arzhela'nın da içlerinde olduğu bazı insan tanrılarının, gücünü ele geçirme ve bu dünyanın ve nicelerinin kontrolünü kazanma umuduyla Rhydderch Hael'i ortadan kaldırmaya karar verdiğine inanıyordu. Ama, her zaman olduğu gibi bir dışının hiddetini küçümsemişlerdi. Rhydderch Hael'in eşi onun yanında savaşmış ve diğer ejderha tanrıları kendi yanlarına toplamıştı. Arzhela ve onun soyundan olan tanrıları kendi bölgelerine geri püskürtüp onları sonsuza dek dışarıda tutacak bir mühür yaratmışlardı. Bu esnada insan tanrıları da aynısını yapmıştı.

O zamandan beri, iki taraf da daha fazla güç kazanabilmek için insanları ve ejderhaları, savaşçıları ve piyonları olarak kullanırdı. Şimdiye kadar denge korunmuştu.

Ama Talaith en ufak bir farklılığın her şeyi sonsuza dek değiştirebileceğini biliyordu.

"Izzy..." diye iç çekti, çünkü başka ne söyleyebilirdi bilmiyordu.

Izzy canlandı. "Baksana, ejderhaları büyüleyici bulmuyor musun?"

Talaith gözlerini devirdi. "Hayır." Kibirli ve sinir bozucu, evet. Büyüleyici, asla.

Izzy kapalı pencereden dışarı baktı. "Sence bir tanesi beni üzerinde uçurur mu?"

Yatağına geri yürüyen Talaith kendini yüzüstü yatağa bıraktı ve bunu duymamış gibi yaptı.

BÖLÜM 19

“Kıpırdanmayı bırak.”

“Affedersin.” Izzy otuz saniye boyunca hareketsiz kaldıktan sonra yine başladı.

“Izzy.”

“Üzgünüm. Daha önce hiç partiye katılmadım.”

“Devam edersen buna da gidemeyeceksin çünkü giyinmemiş olacaksın.”

Tehlikeli Izzy boy aynasından onu doğuran kadının yanmasına baktı. Izzy’nin elbisesinin sırt kısmını bağlamakla meşguldü. Bu yedi yaşından beri Izzy’nin sahip olduğu ilk elbiseydi ve kesinlikle ilk yetişkin giysisiydi.

Hayatının tamamen değişmesinin üzerinden yalnız iki hafta geçmiş olduğuna inanamıyordu. Ülke boyunca üç fakir askerle birlikte aylak aylak dolaşan evsiz bir öksüzken, şu an sadece bir yetimdi. Artık bir evi, sevdiği bir de annesi vardı. Izzy onu daha tanımadan önce sevmiştii. Yine de annesinin korkunç, canavar bir kadın çıkma tehlikesi hep vardı. Ama annesi böyle biri değildi. O harikaydı ve çok komik. Izzy’nin

bayıldığı bir şey varsa, o da gülmekti. Annesi de onu sürekli güldürüyordu.

“Sonunda.” İsterse onu anne diye çağırabileceğini, bunun ona bağlı olduğunu söylemiş olan Talaith Izzy’nin kollarını tuttu ve onu çevirdi. Böylece şimdi anne kız yüz yüzeydi. Izzy’nin göğsüne kollarını çatarak baktı. “Bunun böyle dekolte olması pek hoşuma gitmiyor.”

Izzy aşağı doğru bir bakış attı. “Neden? Bahsetmeye değer bir şeyim varmış gibi konuşuyorsun.”

“Şimdilik olmayabilir. Bana çektiysen, geç gelişeceksin. Yine de bu kesim çok açık.” Annesinin elleri aniden korsajını tuttu ve onu yukarı çekti.

Gözlerini bıkkınlıkla devirdi ve annesinin ellerine vurarak, “Benim yaşımda başka kızlar da olacak ve benzer elbiseler giyecekler,” dedi.

“Umurumda değil. Fahişeler gibi görünüp görünmeyecekleri annelerine kalmış.”

Aynı anda birbirlerine baktılar. Izzy’nin somurtan suratı ikisinin de kıkırdamasına neden oldu.

“Bunu söylemen korkunç.”

“Belki.” Talaith yataktan gülden yapılmış bir taç aldı. Izzy henüz annesi gibi saçının arasına çiçek takacak kadar büyümemişti. Ama taç çok güzeldi ve harika kokuyordu. “Fakat unutma, kızım. Archaius sana bu gece göz kulak olacak.” Archaius, Annwyl’in burada kalma teklifini kabul etmişti. Izzy’nin diğer iki koruyucusu ise şölenden sonra evlerine ve ailelerine dönecekti.

“O kuvvetli askerlerden biri sana beş adımdan fazla yaklaşırsa buna pişman olur.”

“Sen ve Archaius yine strateji oluşturmuşsunuz,” diye sızlandı Izzy. Görünüşe göre bunu sıklıkla yapıyorlardı.

Talaith çiçek tacını Izzy'nin başına yerleştirdi ve tatmin olmuş nefesini içine çekene kadar düzeltti. "Şimdi oldu."

Geriledi ve kızına tekrar baktı. Gülümsedi, ama bu hızla yeni bir çatık alna dönüştü. Talaith çömelerek Izzy'nin elbisesinin eteğini bir parça kaldırdı. "Bu ayağındakiler de ne? Sana verdiğim terlikler nerede?"

Izzy giymiş olduğu deri çizmelere baktı, iki yanındaki bıçaklarla uyum sağlıyordu. Onları Izzy'ye Annwyl ödünç vermişti. İkisinin de eşit ölçüde büyük ayakları vardı. "Terlikler mi? Ya hayatımı kurtarmak için kaçmam gerekirse veya bir hayvanla ölümüne dövüşmem? Bunları o kız terlikleriyle yapamam, söylesene, doğru değil mi?"

Izzy dönerek kapıya yöneldi, ama annesinin, "Evet, kuşkusuz benim kızsımsın," diye fısıldadığını duymadı.

Fearghus iç çekti. "Acele et kadın."

Annwyl kendine ait bağlantılı odadan, "Kendini kontrol et ejderha," diye karşılık verdi. Annwyl odayı kitaplar, zırhlar, silahlar ve kitaplarla doldurmuştu. Fearghus, Annwyl'i için her zaman kitap bulundururdu. Fakat birlikte oldukları zaman aynı yatağı paylaşırlardı.

"Neden bu partiyi düzenlediğimizi bana açıkla." Fearghus geceyi sağlam bir şeyler yiyip kendini sabaha kadar kadınının içine gömerek geçirmeyi tercih ederdi. Partiler, Annwyl'in dışındaki çoğu şey gibi Fearghus'un canını sıkıyordu.

"Bu bir parti değil. Bir şölen. Ve adamlarımla, ailelerinin ve aklına gelebilecek diğer her şeyin şerefine düzenledik."

Yatakta gerinerek bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Şölenlerini biz olmadan yapamazlar mı?"

"Mızızlanıyorsun Fearghus. Yapma. Şimdi... Nasıl görünüyorum?"

Fearghus kolunu indirdi, eşinin görüntüsü nefesini kesti. Annwyl taç giyme töreninde bile elbise giymemişti. Bu gece neden giymeye karar verdiğini Fearghus bilmiyordu, ama buna sonsuza dek minnet duyacaktı. Koyu bir orman yeşili olan elbisesi her kıvrımını ortaya çıkarıyor, iri göğüslerini sıkıca sarıyordu. Dar kolları ellerinin orta kısımlarına kadar uzanarak Fearghus'un işaretlerini örtüyordu ve iki elinin orta parmağındaki kadifedenilmek parçaları elbisenin kollarını sabit tutuyordu. Aralarına yeşil çiçekler iştirilmiş kızıl kahverengi saçları belinin altına uzanıyordu.

Ama tipik Annwyl'i, sırtına yine de iki tane kılıç bağlamıştı. Elbette, büyük savaş kılıçlarından değillerdi, ama Fearghus'un onun için yaptırmış olduğu, kabzasında mücevherler bulunan, bıçakları günah kadar keskin bir çiftti.

"Çok güzel görünüyorsun."

Birlikte yaptıkları onca şeyden, yaşadıkları onca şeyden sonra, Fearghus hâlâ onun kızarmasını sağlayabiliyordu.

"Hımm... Teşekkürler."

Elini Annwyl'e uzattı. "Buraya gel Kraliçe Annwyl."

Annwyl ona doğru bir adım attıktan sonra durdu. "Ah, hayır. Beni o kadar kolay elde edemezsin şövalye." Annwyl, onu arzuladığında, ejderha ve adamın aynı varlık olduğunu öğrenmeden önceki zamanlardaki sesleniş biçimine geri döndüğünü fark etmemişti hâlâ. "Bizi bekliyorlar. Karşılamamız gereken konuklarımız var."

Fearghus hırladı. "Buraya gel dedim."

Bir kraliçeyle ilgisi olmayan bir ciyaklamayla Annwyl odasına fırladı. Gözden kaybolmadan önce Fearghus, iki yanına

bıçaklar sokuşturulmuş deri çizmeler giydiğini fark etmişti. *Benim Annwyl'im.*

Fearghus yataktan kalktı ve odalarından salona açılan kapıyı kapattı. Annwyl o sırada diğer odadan çıkmıştı. Fearghus'u görünce tiz bir çığlık daha attı ve merdivenlere doğru koştu. Fearghus onu takip etti. İkisi de, yanlarından geçerken toprakların en asil insan ve ejderhalarından bazılarını kenara itti. Birkaç tanesini duvara çarptılar. İkisinin de umurunda olmadı.

"Buraya gel kadın."

"Hayatta olmaz ejderha."

Annwyl alt kata inerken Fearghus'un ona uzanan elinden zorlukla kaçtı. Ama diğer kolu Annwyl'in belini yakalayarak onu tamamen havaya kaldırdı.

"Bırak beni!"

"Şimdi seni yakaladım kraliçem. Soru, seninle ne yapacağım?"

"Piç!"

"Tatlı dil sana her istediğini kazandırır."

İkisi de buna güldü ve kafalarını kaldırıp da Brastias ve Morfyd'i onlara bakarken bulana dek debelenmeye devam ettiler.

"İkinizin bunu yapması şart mı?" diye sordu Morfyd sert bir fısıltıyla. "*Herkesin önünde?*"

"Şey, aslında..." diye başladı Annwyl, ama Fearghus onun söyleyebileceklerinden korktuğundan eliyle ağzını kapattı.

"Affedersin kardeşim. Hemen bir son veriyoruz."

"Güzel."

O ve Brastias yürüyüp gidiyorlardı, fakat Annwyl Fearghus onu bıraktığı gibi, "Üslu küçük hükümdarlar olmak için elimizden geleni yapacağız," diye bağırdı.

Morfyd hızla arkasını dönerek dişlerini gösterdi, bu Annwyl'in gerilemesine ve sonra Fearghus'un arkasına kaçmasına yol açtı.

"Hayret, cesur kraliçe değil miydik aşkım?"

"Kapa çenenin eşim."

Eğitimdeki genç askerlerden biriydi. Sürekli olarak omzunun üzerindeki beyaz sarı buklelerini geriye attığı son beş dakika boyunca bununla böbürlenmişti.

Izzy ondan hoşlanmadı. Kahrolası kafasını tıraş etmek ve ardından yastığını o sarı saçla doldurmak için kuvvetli bir istek duyuyordu.

Ansızın salonda müzik yükseldi ve dans başladı. Izzy dans etmek için can atıyordu; çünkü daha önce hiç yapmamıştı.

Tenini karıncalandırmayan bir dans partneri bulmak umu-
duyla oğlana (onu hiç adamdan saymamıştı) arkasını döndü.
Oğlanın eli Izzy'nin kolunu sıkıca tuttuğunda, kızın kanı dondu.

Aşağı doğru onu tutan ele, ardından yukarı, bu elin sahibi oğlana baktı.

"Beni hemen bırak."

"Konuşmamız bitmemişti."

"Şimdi bitti."

Oğlanın yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi ve Izzy onu yumruklamak için büyük bir istek duydu.

"Gel. Benimle dans et." Ondan kurtulma çabasını görmezden gelerek dans alanına yöneldi. Ama üç iri adam yolunu tıkadı.

"Sorun mu var Izzy?" Achaius sakın bir biçimde sordu, ama Izzy bu adamla dokuz yıl yaşamıştı. Ne zaman patlayabileceğini ve akabinde birkaç kafayı yarabileceğini biliyordu.

"Yok. Sorun yok."

Oğlan bir ahmaktı, ama baş edemeyeceği bir şey değildi.

Koruyucuları hep birlikte önce kolunu tutan ele, ardından Izzy'ye baktılar.

"Bize o şekilde görünmedi," diye gözlemledi Achaius.

"Achaius..."

"Yolumdan çekilsen iyi olur moruk."

Izzy irkildi ve oğlanın kaderini kabullendi.

Achaius oğlanı duymazdan gelerek Izzy'ye odaklandı. "Sana ne öğrettik Izzy, birisi iznin olmadan ellerini üzerine koyduğunda ne yapmalısın?"

"Fakat..."

"Izzy?"

Bir iç geçirmeyle Izzy oğlanla yüz yüze gelmek için döndü. Eli hâlâ kolunu tutuyordu. Izzy yumruğunu boğazına vurmak için boştaki elini kullandı.

Afallayan ve nefes alamayan oğlan geriye doğru tökezledi.

"Aferin." Achaius Izzy'nin sırtını sıvazladı. "Şimdi senin işin bitti. Biz onu buradan götürürüz."

"Achaius, gerçekten..."

"Beni anneni buraya getirmek zorunda bırakma Iseabail."

"Hayır, hayır. Buna gerek yok," diye hemen karşılık verdi.

Oğlan farkında olmayabilirdi, ama onun için karanlık bir köşede bu üç adamdan dayak yemesi annesiyle karşılaşmasından iyi olurdu. Izzy o kadının verebileceği zararı görmüştü; savaş meydanında yatan bedenleri hatırladı.

Hayır, annesinin buna dahil olmaması en iyisiydi.

“O halde git ve eğlen,” dedi Achaius ve onu nazikçe dans alanına doğru itti. “Birkaç dakikaya yanında oluruz.”

Izzy oğlana bir göz attı ve ufak bir pişmanlık sızısı hissetti, ama buna oğlan sebep olmuştu.

Güçlü bir el onu تنها bir koridora sürüklerken Talaith güçlkle çığlık attı. Gizli bıçağına davrandı, ama kısa sürede bunun Morfyd olduğunu fark etti.

“Eğitimli suikastçıları yakalayıp onları karanlık köşelere çekmek her zaman kötü bir fikirdir Morfyd.”

Morfyd Talaith’in sözlerini bir el hareketiyle savuşturdu. “Bırak şimdi bunu. Çok daha ilginç bir haberim var.”

Beyaz sarı saçlı genç bir adam yanlarından hızla geçerken kadınlar sustu. Kötü dövülmüştü, suratında biraz kan vardı.

Talaith onun bir köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledi. “Sormalı mıyım...”

“Hayır,” diye lafını kesti Morfyd. “Büyük olasılıkla sormamalısın.”

Ejdercadı herhalde doğruyu söylüyordu. Talaith’in neler olduğunu öğrenmemesi daha iyiydi.

“Peki, daha ilginç olan ne?”

“Muhafız alayından yüzbaşı seni oldukça çekici bulmuş.”

Talaith an itibarıyla insan formunda olan dişi ejderhaya boş boş baktı.

“Ee?” Morfyd üsteledi, parmak uçlarında sıçrarken heyecanı çok açıktı.

“Ne?”

“Git ve onunla dans et.”

Tanrılar adına, çöpçatanlık yapıyor.

"Kesinlikle olmaz." Talaith dönmüş, partiye geri gidiyordu, fakat Morfyd'in sonraki sözleri onu yolundan çevirdi.

"Onu aştığını sanıyordum."

Talaith yeni arkadaşına ve şu anki müthiş ıstırabına döndü. "Ondan hiç bahsetmeyeceğiz. Asla."

"Artık onu umursamıyorsan, neden?"

Talaith onu karanlık girintiyeye doğru iterek ilerletti. "Sesini kesecek misin? Doğrusu, neden bu konuda ısrar ettiğini bilmiyorum."

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Kızım la mutluyum."

"Ve tüm istediğin bu mu?"

"Daima buydu. Yani, peşini bırak Morfyd."

Talaith yürümeye başladı ve Morfyd fazla sesli bir şekilde, "Winsley Dükü için ne diyorsun? Oldukça hoş ve çok zengin," diye fısıldadığında da yürümeye devam etti.

Annwyl kendini ateşe vermeyi düşünüyordu. Durmadan konuşan bu adamı dinlemekten daha iyi olacak herhangi bir şey yapabilirdi. Kimdi bu? Lort Winsley? Dük Winsley? Her kimse. Çok sıkıcıydı ve burnu fazlasıyla uzundu. Annwyl onu kırmayı hayal ediyordu. Bir bebek gibi ağlar mıydı, yoksa bir erkek gibi kabullenir miydi? Annwyl ağlayacağına bahse girerdi. Zayıf görünüyordu. Annwyl zayıf erkeklerden nefret ederdi. Zayıf kadınlardan da nefret ederdi. Genel olarak zayıflıktan nefret ederdi.

Ayrıca adam ona sürekli *kraliçem* diye hitap ediyordu. Doğru, Morfyd şölen boyunca *kafa koparmak yok* demişti. Ya bir kol nasıl olurdu veya bir bacak? Kuşkusuz ki bağırmaya

başlayacaktı, ama Annwyl adamın bağırmasını, onu sıkıntıdan öldürmesine tercih ederdi.

Annwyl adamın başının üzerinden etrafa baktı. Çıplak ayakla bile ona tepeden bakardı. Bir kameriyeinin önünde öylece duran Fearghus'u gördü. Fearghus onun dikkatini çekmiş olduğunu fark edince gülümsedi ve Annwyl'e başıyla yanına gelmesini işaret etti. Ardından kameriyeinin içinde gözden kayboldu.

Onu neyin beklediğini bilen Annwyl düke veya kontaya veya her kimse ona bir göz attı ve "Bu olağanüstü, ama gitmem gerekiyor," dedi.

Adamın tek kelime daha etmesine fırsat vermeden kalabalığın arasına karışarak karanlık kameriyeye gitti. İçeri girdiği gibi Fearghus'un elleri belini buldu ve onu daha derine çekti. Fearghus onu duvara dayayarak yukarı kaldırdı. Dudaklarını boynuna dayadı ve elleriyle elbisesini yukarı itmeye başladı.

Annwyl parmaklarını onun saçlarına gömdü ve çığlık atmamak için dudağını ısırды. Pek etkisi olmadı. Gerçi Morfyd'in kişisel "savaş köpeği" her hareketini izlerken faydasızdı.

"Efendim?"

Fearghus'un elleri hareket etmeyi kesti ve Annwyl öfkesinin yavaşça yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissetti.

Kenetlediği dişlerinin arasından homurdandı, "Ne var Brastias?"

"Alçakgönüllü hizmetlileriniz sizi bekliyor leydim."

"Beklemeye devam edebilirler," diye hırladı.

"Hayır kraliçem. Bekleyebileceklerini sanmıyorum."

"Brastias..."

"Beni Morfyd'i getirmek zorunda bırakmayın leydi hazretleri."

Lanet adam. Bu unvanları onu sinirlendirmek için kullanıyordu. Başarıyordu da.

"Tamam!"

Annwyl eşinin uyarı homurdanmasını duymazdan gelerek Fearghus'tan uzaklaştı ve kameriyeden dışarı çıktı.

"Şimdi mutlu musun?"

"Evet. Gerçekten öyleyim saygıdeğer..."

"Bana bir unvan daha yakıştırırsan, yemin ederim boğazını keseceğim."

Brastias sırttı. *Piç kurusu*. "Nasıl istersen, Annwyl."

"İstediğim gibi olsaydı, kameriyeye geri dönerdim."

Brastias bir kahkaha attı ve karanlık kameriyeye baktı. "Ya siz, Lort Fearghus? Siz de bize katılacak mısınız?"

Karanlıktan derin bir iç çekiş sesi geldi ve Fearghus'un gergin sesi cevap verdi. "Şu an değil, hayır."

Annwyl irkildi. Bacaklarının arasında ufak bir kayganlık olabilirdi, ama uzun elbisesi bunu iyi saklıyordu. Ama Fearghus'un zincirden yapılma pantolonunun, saniyeler önce karnuna sürtünen sertliği saklayamayacağını biliyordu.

"Biliyor musun, gerçekten *o kadar* yaşlı görünmüyorsun."

Talaith elini kızının ağzına koyuverdi. Kızının az önce hakaret ettiği düke zorla gülümseyip Izzy'yi sürükleyerek ondan uzaklaştırdı.

"Pekâlâ küçük hanım, o dilini kontrol etmen gerekiyor."

Izzy annesine kaşlarını çatarak baktı ve başıyla onayladı. Talaith elini ağzından çekti. "Özür dilerim. Ona hakaret etmek istemedim. O kadar yaşlı olduğuna inanmadım sadece."

"Kaç yaşında olduğunu nasıl öğrendin?"

"Sordum."

Talaith iç çekti. "Bunu yapamazsın Izzy."

"Neden?"

Kızının ejderha koruyucusu, belli ki ona pek yol yordam öğretmemişti. Ama şimdi Talaith üzerine düşündüğünde, ejderhalar ve görgülü davranışın birlikte anılamayacağını fark etti. Acımasız dürüstlük ve dolaysızlık onların doğalarında vardı.

"Çünkü kaba bir davranış olur."

"Üzgünüm." Adama hakaret etmiş olabileceği fikri onu dehşete düşürmüştü. "Özür dilemeye gidiyorum."

"Hayır." Bir yere gidemeden, Talaith kızının kolunu yakaladı. Kız şimşek gibi hareket ediyordu. "Eminim üzerinde durmayacaktır. Ama bunu ona tekrar belirtmek..."

Izzy gözlerini yumdu. "Bunda hiç iyi değilim, değil mi?"

"Izzy, son dokuz yıldır üç tane katı askerle yaşıyordun. Gayet iyi gidiyorsun." Hevesi resmen kendinden önce gidiyordu. "Yalnızca dilini tut ve konuşmadan önce düşünmeyi unutma."

Izzy başını salladı. Bir anda eğildi ve Talaith'e sarıldı. yanağına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi.

Anne ve kızı birbirlerine gülümsediler, sonra Izzy kazara hakaret edeceği yeni insanlar bulmak üzere zıplayarak uzaklaştı.

Brastias partiye katılanları dikkatle izliyordu. Evet, onun da diğerleri kadar partinin bir konuğu olması gerekiyordu, ama kraliçesini öldürmek için gönderilen iki suikastçı onu son derece endişelendirmişti.

Morfyd'in suikastçılardan biri olduğunu söylediği fakat hakkında konuşmamasını istediği Talaith'in hayatta kalmış olması değil, kraliçenin ve onun savaş büyücüsünün en yakın arkadaşı haline gelmesi Brastias'ı şaşırtmıştı. Sebebi hakkında

bir fikri yoktu. Hem Annwyl hem Morfyd onun şartların kurbanı olduğunda ısrar etmişlerdi. Belki öyleydi. Brastias kesin olarak bilemezdi. Fakat, gönülsüzce kabul ediyordu ki o da Talaith'i sevmeye başlamıştı. Bilhassa onun gürültücü, konuşkan kızını.

Yine de, nasıl olmuştu da kimse Talaith'in küçük partilerine katıldığı süreçten Fearghus'a bahsetmemişti ve Annwyl'in geri dönmüş olmasından fazlasıyla mutlu olan Fearghus bunu sorgulamamıştı?

Öğrendiği zaman, bu hiç eğlenceli olmayacaktı.

Ve Fearghus öğrenecekti. Her zaman öğrenmişti.

"Biraz ara vermek ister misiniz general?"

Brastias Danelin'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Konukları biraz daha incelerseniz efendim, onları soyunup önünüzde eğilmeye zorlayacaksınız."

Brastias kıs kıs güldü. "Bu kadar meydanda mı?"

"Evet efendim. Ayrıca," odayı işaret etti, "eminim teklif ederseniz, sizinle dans etmeyi hoş karşılayacak birileri olacaktır."

Komutan muavininin görüş eksenini takip ederken gözleri Morfyd'e takıldı. Bu gece her zamanki cadı cüppesini giymemişti. Onun yerine dekolteli, parıldayan beyaz bir elbise giymişti. Beyaz saçları kıvrılmıştı. Aralarına iştirilmiş beyaz ve gümüş rengi çiçeklerle omuzlarının etrafından sırtına serbestçe sarkıyordu.

Kesinlikle tüm varoluşu boyunca Brastias'ın görmüş olduğu en güzel şeydi.

"Gidin, efendim." Danelin Brastias'ı omzuyla itti ve Brastias az kasın onu kılıcıyla yere yapıştırıracaktı.

Bunun yerine dişlerini gıcırdattı. "Gidiyorum. Gidiyorum. İtmeye lüzum yok."

Derin bir nefes alan Brastias odanın diğer tarafındaki Morfyd'e doğru ilerledi. Bu gece ona dans etmeyi teklif edecekti. En kötüsü hayır derdi. Ama şu an için olumlu düşünecekti. Morfyd evet diyecekti, çünkü Brastias evet demesini istiyordu.

Onun önünde durdu. "Leydi Morfyd."

Morfyd sırtıttı. "Leydi Morfyd? Eski dostlar için bu biraz resmi değil mi?"

Dost? Brastias dost olmak istemiyordu. İşin aslı, dost olmaktan yorulmuştu.

"Şey, söylemek istediğim..." Ama cümlesini bitiremeden büyük bir el sırtına vurdu, neredeyse Morfyd'in üzerine düşecekti.

"Brastias, eski dostum."

Somurtarak döndü ve karşısında Gwenvael'i buldu. Bir pelerin ve kürklerle sarmalanmıştı. Yüzü başlığın altından neredeyse görünmüyordu, yeni gelmiş olduğu belliydi. "Bu gece bir parti olduğunu bilmiyordum. Üzerimizi değiştirmeden hızla buraya gelmemiz iyi olmuş."

Gwenvael, her zamanki gibi ne böldüğünün farkında değildi. Brastias'ı yolundan çekerek kız kardeşini yanağından öptü.

"Bu gece çok hoş görünüyorsunuz kız kardeşim."

Her zaman kendine hâkim olan ve tamamen kontrollü olan Morfyd erkek kardeşinin kolunu yakalarken fazla istekliydi. Telaş içinde, "Yalnız mısın?" diye sordu.

Gwenvael kaşlarını çatarak, "Hayır, Briec ve Éibhear'la geldim. Neden sordun?" dedi.

Morfyd parmaklarının ucuna kalktı. "Nerede? Neredeler?"

Gwenvael odanın öbür tarafında bir noktayı işaret etti. Éibhear her zamanki gibi mutlu ve iyi huyluydu. Ve Briec buradan başka her yerde olmayı dilermiş gibi görünüyordu her

zamanki gibi. İkisinin de başlarının üzerinde, pelerinlerinin yüzlerini neredeyse gizleyen kapüşonu vardı. Fakat Brastias onları hangisinin hangisi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ve eski deneyimlerine dayanarak Briec'in Fearghus'la konuşur konuşmaz buradan ayrılacağını da biliyordu. Şimdi düşündüğünde, Briec'in buraya önceden bir kere gelmiş olduğunu hatırladı. O ve ailesi bir yıllık ayrılıklarının ardından, kocasına geri dönmesi için Annwyl'i ikna etmeye gelmişlerdi. Erkek kardeşlerin buluşmaları hep Kara Ovalar'da gerçekleşiyordu. Bu gece buraya gelmiş olması tuhaftı. Edindikleri bilgi, onu bu yolculuğa mecbur kıldığına göre, Briec için son derece önemli olmalıydı.

Müziğin temposu hızlı bir dans müziğine döndü ve Iseabail'in koruyucularından biri onu kaldırıp pist boyunca döndürmeye başladı. Adam onu bir diğer koruyucusuna ve o da bir sonrakine geçirirken kız heyecanla tiz bir çığlık attı.

Brastias o adamlara hayrandı. Bu kızla dokuz yıl boyunca ilgilenmişlerdi. Aç kalsalar bile, onun doyduğundan emin olmuşlardı. Giysileri ve zırhlarının tamire ihtiyacı olsa da Izzy'nin giysileri daima temiz ve bakımlıydı. Ve Brastias'ın duyduğu kadarıyla bir erkek, değil kızı incitmek onun yanına fazla yaklaşmışsa bile vay halineydi. Hayır, kız annesine dönene dek daha iyi ellerde olamazdı.

Koruyuculardan biri kalabalığın arasına karıştı ve dansa katılması için çekingen ve son derece utanmış Talaith'i sürükledi. O anda Brastias Gwenvael'in şaşkınlık dolu mırıldanmasını duydu.

"Ama, bekle... Bu..."

Kız kardeşi acıyla irkilmesine neden olacak biçimde, kolunu tutuşunu sıkılaştırdı. "Biliyorum! Biliyorum!" Parmak uçlarında sekmesi daha beter bir hal aldı. Morfyd'in tek za-yıflığıydı bu: dedikodu.

Brastias Talaith'i izlemeye devam etti. Onu kızına yaptıkları gibi havaya kaldırmamakla beraber, koruyucular Talaith'i de bir kez çevirip aralarından bir diğerine geçirdiler. Herkesin kendisini izlediğini bildiğinden yüzü utançtan koyu kırmızı bir renk almış olsa da, Talaith kahkaha atıyordu. Bazıları ise kuşkusuz diğerlerinden daha fazla keskinlikle izliyorlardı.

Özellikle Brieç. Kalabalıktan sıyrılarak Talaith'e öyle bir yoğunlukta baktı ki, Brastias kendini nefesini tutmuş, Talaith'in fark etmesini beklerken buldu.

Kayarak yüzünü onun göğsüne çarptığında Brieç'i fark etti. Gülerek onu kollarından tuttu ve kendini ondan uzaklaştırdı. Muhtemelen bir özür mırıldanmıştı. Ancak adamın veya bu durumda ejderhanın suratına baktığında Talaith donakaldı.

Birbirlerine uzun uzun bakarak nihayet Brieç konuşana kadar o noktada çakılı kaldılar.

"Beni terk ettin!"

Kızgın bir bağırış değildi. Bir haykırış da değildi. Bir ferat bile değildi. Bu resmen bir kükremeydi. Öyle etkiliydi ki, şatoyu temelinden sarstı. Müzik durdu. Dans durdu. Hatta Fearghus kucağında mutlulukla oturan Annwyl'i poposunun üzerine düşürerek şaşkınlıkla ayağa kalktı.

"Ee?" Gene o kükreme.

Şoku çabuk atlatan ve çok öfkeli olduğu yüzünden okunan Talaith kollarını Brieç'in tutuşundan kurtardı. "*Sakın bana bağtırmaya cüret etme!*"

"Tek kelime etmeden beni öylece terk ettin!"

"Seni ilgilendirmeyen, önceden verilmiş bir sözüm vardı!"

Talaith arkasını döndü ama Brieç onu kolundan sıkıca yakaladı. "Bu yüzden mi hiçbir şey söylemedin? Sadece gizlice sıvıştın?"

"Neden doğrudan ne demek istediğini söylemiyorsun? Seni rahatsız eden gitmiş olmam değil. *Seni* terk etmiş olmam. Harikulade ejderha, Kibirli Briec'i. Basit bir çiftçi tarafından terk edildi." Kolunu bir kez daha ondan kurtardı. Küçük bir kasabayı silip yok etmeye yetecek bir düşmanlıkla, "Senin için ne kadar küçültücü," diye alay etti.

"Unutmuş görünüyorsun leydim, *sen* bana aitsin."

Açıkça homurdanarak, "Ben kimseye ait değilim. *Özelikle* de sana," dedi.

Briec'in burun deliklerinden kapkara duman süzölmeye başladı ve hemen sonra erkek kardeşleri orada bitti. Fearghus onu ensesinden sıkıca tuttu. "Başka bir yerde konuşalım kardeşim."

Gözlerini bir an olsun Talaith'in yüzünden ayırmadan, "Daha bitirmedik," diye hırıldadı.

Fearghus, "Ah, bitirdik," diye ısrar ederek Briec'i büyük kapılara doğru itti; Gwenvael ve Éibhear da peşlerinden dışarı çıktı.

Annwyl müzisyenlere çalmaya devam etmelerini işaret etti. Sonra parmağını onlara doğru kıvrarak Talaith ve Morfyd'i yanına çağırıldı.

Morfyd ve Talaith'in, Annwyl ile birlikte gözden kayboluşunu izleyen Brastias yüksek sesle iç çekti.

"Ne zaman bu kadınla bir an olsun yalnız kalabileceğim?"

Hep birlikte şatonun kapılarından çıkarak sonunda ormana eriştiklerinde durdular ve o zaman Briec bir yumrukla, Fearghus'un elini ensesinden çekmesini sağladı. Şu anda son istediği şey birinin ona dokunmasıydı.

“Sakinleşmen gerek kardeşim,” diye Fearghus yumuşak bir üslupla uyardı.

“Senin de cehenneme gitmen.”

Daima arabuluculuk etmiş Éibhear ikisinin arasına girdi. “Herkes sakın olsun. Eminim tüm bunlar için mantıklı bir açıklama vardır. Değil mi Fearghus?”

Asla sakın denemeyecek Fearghus, küçük kardeşine bir ahırmış gibi baktı. “Bunu ben nereden bileyim? Neler olduğunu bile bilmiyorum.”

Gwenael bir ağaca yaslandı, kendini beğenmiş görünüyordu. Brieç onun yüzünü dağıtmak istedi. “Brieç bir kadını sahiplendi.”

“Talaith?” diye sordu Fearghus, şaşkındı. “İnsan olan?”

“Onu sahiplenmedim.”

Gwenael ağacın yanına çömelerek buradaki ot saplarını topladı ve onları parmak uçlarıyla parçaladı. “Kesinlikle öyle davranıyorsun.”

Piç kurusu haklıydı. Ama Brieç buna engel olamıyordu. Haberleri ağabeyine iletip oradan ayrılma düşüncesiyle salona girmişti. Hiç parti havasında değildi, bu yüzden kalmaya niyeti yoktu. Ama Talaith oradaydı. Tam karşısında, başka bir adamın kollarında. Doğrusu başka birçok adam vardı, onlarla dans ediyordu. Vücuduna oturan lacivert kadife bir elbise giymişti. Siyah, kıvrıkcık saçları elbisesiyle aynı renkte çiçeklerle süslenmişti. Talaith çok güzel görünüyordu. Çok mutlu, dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi. Birlikte geçirdikleri tüm zaman boyunca, Brieç onu kollarında uyuduğu zamanlar dışında hiç öyle rahat hissederken görmemişti.

Diğer erkeklerin doğru yaptığı hangi noktada yanlış yapıyordu?

Fearghus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her halükârda, kim o kadın?"

"Bilmiyor musun?" Ağabeyinin, evine kimin girdiğini bilmemesi olası görünmüyordu.

"Annwyl'e onu sordum, ama tanıdığım en açık sözlü kadının birdenbire şaşırtıcı bir biçimde üstü kapalı konuşmaya başladı. Tıpkı Morfyd'in yaptığı gibi. Ve daha fazla ayrıntıyı öğrenmeye vaktim olmadı." Fearghus büyük olasılıkla Annwyl'le sevişmekle meşguldü.

"Briec onu Madron dışında bir köyde buldu." Éibhear pelerininin kapüşonunu geri çekti. "Onu aldı."

"Onu kurtardım. En azından bunu düzgün anlat."

"Seni neden terk etti?"

"Sence bunu biliyor muyum? Sence uyandığımda neden onun gitmiş olduğunu gördüğüm hakkında bir fikrim var mı?"

"Belki başından beri başka bir erkeği vardı." Evet, Gwenvael'i öldürebilirdi, ama anneleri Briec'i bunun için asla bağışlamazdı. "Belki sadece o adama geri dönmek için gitti ve bunun için sen ona güvenene kadar bekledi."

Ağaçların koruyuculuğunun arasından dışı bir ses, "Bir erkek için terk etmedi," dedi. "Benim için terk etti."

Gwenvael sırttı. "Bu iş gittikçe ilginçleşiyor."

"Seni buracıkta öldüreceğim kardeşim."

"Senin kadınının bir kadını olduğu için bana bağırma."

"İkinizin bu konuşmaya derhal son vermesini istiyorum," dedi Fearghus yumuşak bir biçimde. "Gerçekten."

Ağaçlar biraz hışırdadı ve fazlasıyla genç, kahverengi tenli bir kız ileri çıktı. Gecenin karanlığında, ağaçlar yaklaşan dolunayın ışığını engelliyorken bile Briec kızı açık seçik görebiliyordu. Şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Tanrılar adına..."

Fearghus kıza işaret etti. "Sorun yok Izzy. Onlar zararsızdır." Kız daha yakına geldi ve Fearghus onu tanıştırdı. "Sevgili soysuz kardeşlerim, bu Iseabail. Talaith'in kızı."

Nasıl olmazdı ki? Bir parça daha açık kahverengi olan gözleri ve saçları dışında kız tıpkı ona benziyordu. Ayrıca Talaith'ten biraz daha uzundu. Bundan başka, onlar birbirinin aynıydı.

"Bana bir kızı olduğundan hiç bahsetmedi."

Gwenvael somurttu. "Bayağı bir güven yaratmışsın ağabey."

"Bu doğru değil," diye çıkıştı kız. Briece baktı. "Sana söyleyemezdi. Sana *gerçekten* söyleyemezdi."

"Neden?"

Kız daha çok yaklaştı ve Briece ne kadar genç olduğunu net bir biçimde gördü. "Beni koruyordu ve bir parça da kendini. Annem sana bir şey söyleseydi ona zarar verirdi."

"Kim zarar verirdi?"

"Arzhela."

Gwenvael ayağa kalktı. "Tanrıça mı?"

Izzy başıyla onayladı. "Karışık bir mesele."

"Zaten bu gece için bir planımız yoktu," diye takıldı Eibhear. Iseabail gülümsedi, fakat ay ışığı ağaçların arasından kendini gösterip Eibhear'ın üzerine dökülünce gözleri irileşti.

"Saçların mavi mi?"

"Ee..."

"Örebilir miyim?"

"Hayır!"

"Izzy." Fearghus kolayca kızın dikkatini yeniden üzerine çekti. "Odaklan kızım."

Izzy iç geçirdi. "Gerçekten anlatmamı istiyor musunuz?" Ejderhalar başlarını salladı. "Bu hoşunuza gitmeyecek." Gözlerini

kırpıştırarak Feraghus'a baktı. "Özellikle *sen* bundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Neden özellikle ben?"

"Çünkü o, senin eşini öldürmek için gönderildi."

"Sen ve Briec?"

"Bunu sekizinci kere söylüyorsun."

"Ama bu çok..." Annwyl ona ağzı açık bir biçimde dik dik baktı. "Sen ve Briec?"

Talaith, başını iki yana sallayarak uzun adımlarla Annwyl'in yatak odasındaki pencereye gitti. Bu görmüş olduğu en büyük yatak odası olmalıydı. Fearghus'u bu adada tutabilmek için gerekli büyüklük buydu demek ki.

"Tamam, o nasıl biri?"

"Bilmiyor musun? O senin *ailen*." Briec hakkında bilmediği çok şey olduğu belliydi. Morfyd, Fearghus ve Briec'i birbiriyle bağlantısız ejderhalar olarak düşünmüştü Talaith. Aynı türden. Hepsinin aynı aileden olduğu aklına hiç gelmemişti. *Aynı soy*, Briec'in tabiriyle.

Annwyl güldü. "Şaka yapıyor olmalısın. Briec benden nefret eder."

"Ona vurmuştun," diye eleştirdi Morfyd.

"Yolumun üzerindeydi."

"Hayır, değildi."

"Çok yakındı."

Talaith yüzünü ellerine gömdü. "Bu bir kâbus." Suçlayıcı bakışlarını Morfyd'e çevirdi. "Asla buraya gelmez demiştin!"

"Normalde gelmezdi. Ayrıca bana bağırmana gerek yok."

"Yani ondan nefret mi ediyorsun?"

Gücenmiş hisseden Talaith hızla Annwyl'e döndü. "On-
dan nefret etmiyorum."

Şaşırان Annwyl kafasını kaşdı. "O halde sorun ne?"

"Her şey."

"Neden bunu karmaşıklaştırıyorsun Talaith? Onu hâlâ is-
tiyorsan, onunla ol işte."

"Yapamam. Izzy'yi düşünmek zorundayım."

"Daha ne kadar onu bahane etmeye devam edeceksin?"

Talaith Morfyd'in yüzüne bakmak için pencereye sırtını
verdi. "Affedersin?"

"Izzy on altı yaşında Talaith. Yakında ne yapmak istediğini
bulmaya çalışacak. Belki burada kalır veya biriyle tanışıp bir
aile kurmak ister. Bununla yüzleşmelisin, Izzy Nolwenn kanını
taşısa da asla bir cadı olamayacak. Kesinlikle hiç gücü yok."

Talaith, "Bu benim hatam," diye iç geçirdi. "Yapmam ge-
reken büyüler vardı ve fedakârlıklar."

Annwyl, "Yeterince feda etmedin mi?" diye sorunca Ta-
laith bir karşılık veremedi.

"Pekâlâ," diye devam etti Morfyd, "eksikliğini duyuyor-
muş gibi görünmüyor. Dolayısıyla yerinde olsam bunun için
endişelenmezdim. Fakat yaşamını onunkinin çevresinde ku-
ramazsın, çünkü yakında kendi hayatına adım atacaktır. O za-
man ne yapacaksın? Burada kalıp yalnızlığınla mı yaşayacak-
sın? Belki de şövalyelerden birinin karısı olursun? Gerçekten
istediğin şey bu mu?"

İstediği Briec'ti. Her zaman Briec'i istemişti.

"Briec seçenekler arasında değil."

"Neden olmasın?"

Talaith Morfyd'e kızgınlıkla baktı. "Çünkü yalnızca geçici olduğumu açıkça belirtti. Yalnızca vaktini geçireceği bir şeymişim."

Annwyl kendini yüksek arkalıklı geniş bir koltuğa attı. "Geçiciymişsin gibi davranmıyordu. Kalbini kırmışsın gibi davranıyordu."

Talaith başını olumsuz anlamda salladı. "Bu mümkün değil."

"Kalbini göğsünden sökmüş, onu yere fırlatmış ve nelseli bir şarkı söylerken ayağının altında ezmişsin gibi görünüyordu." Annwyl Morfyd'in sersemlemiş ifadesi karşısında omuz silkti. "Ağabeyinin yüzünde bu ifadeyi daha önce görmüş olabilirim."

"Babamızı bıçakladığın zaman belki?"

Annwyl güldü. "Hayır. O zaman gurur duymuş görünüyordu."

Talaith, "Asla anlamayacak," diye iç geçirdi. "Sana yapmam istenilen şey için gönderildiğimi duyunca benden nefret edecek."

"Samimiyetle, buna aldırmayacağından eminim. Sadece Fearghus umursayacak. Ve ona hiçbir şey anlatmaya niyetim olmadığandan..."

Fearghus bir tekmeye kapıyı açtığı anda Annwyl'in lafı yarım kaldı ve üç kadın da yerinden sıçradı.

Annwyl ayağa kalktı. "Senin derdin ne..."

"Herkes dışarı! Derhal!"

Morfyd ikiletmedi. "İyi geceler millet." Hemen sonra bir şimşek hızıyla hasarlı kapının dışına çıkmıştı.

Talaith Fearghus'un neyi öğrenmiş olduğunu tahmin ediyordu ve burada durup öfkesini kendine yöneltmesini bekleyecek değildi. İkisini de başıyla selamlayarak hızla yanlarından geçip dışarı çıktı. Ama koridora adımını atar atmaz Brie

EJDERİN ARZUSU

kolunu tuttu ve onu sürüklemeye başladı. Gördüğü son şey kızıydı. *Tanrılar adına, onlara ne söylemiş olabilirdi?* Talaith'e bir elini sallarken diğeriyle Éibhear'ın mavi saçlarını tutuyordu. İrkilen Éibhear kızının elini üzerinden çekti, sonra koridoru bir solukta koşarak uzaklaştı.

Ardından Briec bir kapıyı açtı ve Talaith'i bir yatak odasına soktu. Genç kadın arkasını dönene kadar kapıyı kilitledi ve anahtarı küçük şöminenin içindeki ateşe attı.

Piç kurusu.

BÖLÜM 20

"Kapıyı hemen aç." Talaith paniğe kapılmayacaktı. Onun kendisini paniğe sürüklemesine izin vermeyecekti.

"Konuşmamız bitinceye kadar olmaz."

Konuşma? Olamaz! Panik! "Konuşma mı? Ne hakkında?"

"Beni neden terk ettiğin hakkında. Kızın hakkında. Tüm bunlar hakkında... Bunlar..."

"Bunlar ne?"

"Duygular! Senden önce hiçbirine sahip değildim. Ve şimdi hepsini hissediyorum. Bana tam olarak ne yaptın küçük cadı?"

"Ben mi? Sana hiçbir şey yapmadım. Sana beni bırakmanı söylemiştim."

"Ve gitmene izin vermediğim için bana büyüyle bu duyguları mı verdin?" Brieç suçlamasını, Talaith uykusunda onun bağırsaklarını deşmiş gibi bir tavırla ifade etmişti.

"Sana hiçbir büyü yapmadım aptal." Geniş pencereye doğru yürüdü ve dışarı, şu anda boş olan avluya baktı. Ejderha lorduna bir kez bakmak, öfkesinden korunmak için herkesi kaçırmak için yetmiş olmalıydı, ailesini bile.

“O halde neden böyle hissediyorum?”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu hemen.

“Kalbimi yerinden sökmüş, onu yere atmış ve şarkı söylerken ayaklarının altında ezmişsin gibi?”

Gözleri irileşen Talaith Briec’e döndü. “Ne?”

“Göğsüm acıyor. Senden önce hiç acımamıştı. Durdur şunu,” diye yakardı. “Buna dayanamıyorum.”

Cümleleri oluşturmaktan, anlamlı düşünceler üretmekten âciz Talaith duvardan aşağı kayarak sertçe yere oturdu.

Gözlerini kapattı, hıçkırarak ağlama isteğiyle savaştı. “Seni incitmek istemedim Briec. Yemin ederim.” Talaith bacaklarını kendine çekti ve başını kıvrımış olduğu dizlerinin üzerine düşürdü. “Kimseyi incitmek istemedim. Sadece kızımı geri almak istedim.” Sonunda tuttuğu gözyaşları aktı. “Onu geri almak zorundaydım.”

Acı verici uzun bir sessizlikten sonra Briec yerde onun yanına oturdu. Talaith’in bir yanında ve arkasında kalenin duvarları, diğer yanında Briec vardı. Kapana kısılmış, baskı altında hissetmesi gerekirdi, ama öyle değildi. Briec’le olduğunda öyle değildi.

“Kızın çok güzel,” dedi yumuşak bir sesle. “Tıpkı annesi gibi.”

Hissettiği kadar acınası görünmemek için gözyaşlarını silen Talaith sordu. “Sana ne anlattı?” Izzy’yi şimdi iyi tanımıştı ve biliyordu, muhtemelen her şeyi anlatmış olmalıydı.

“Her şeyi.”

“Elbette anlattı.” Birkaç titrekle derin nefes aldıktan sonra Talaith kontrolünü geri kazandı. “Bu yüzden sanırım bana acımışsındır.” Bu Briec’in birdenbire neden kendisine karşı böyle nazık olduğunu açıklardı. “Bir tanrıça tarafından kulanılan zavallı köylü.”

"Belki senin adına üzgün hissetmeliydim, ama hissetmedim. Sen acınamayacak bir baş belasıydın."

Hastalıklı bir şekilde karamsar hissetme arzusuna karşın, Talaith kıkırdadı. "Çok nazıksın."

Briec kıpırdandı ve yün pelerinin kumaşı Talaith'in koluna sürttü. "Bana neden güvenmedin Talaith?"

"Bunun güvenle bir alakası yoktu. Sana güvensen de güvenmesen de, Izzy'yi tehlikeye atamazdım." Briec'i de tehlikeye atamazdı. Arzhela sihirlerini Briec'in üzerinde kullanamazdı ancak bu onu öldürmesi için adamlar gönderemeyeceği anlamına gelmezdi. Gizlice inine girer ve uykusunda onu öldürebilirlerdi. "Önem verdiğim kimseyi tehlikeye atmak istemedim."

"Önem verdiğin biri miyim?"

Talaith cevap vermeye cesaret edemedi.

Briec başını Talaith'in omzuna dayadı, ipeksi saçları genç kadının boynuna ve çenesine sürtünyordu. "Bana cevap ver Talaith." Cevap vermedi. Bunun yerine başını Briec'inkinden uzaklaştırdı.

"O zaman bana gitmemi söyle."

"Söylersem gidecek misin?"

"Eğer istediğin buysa. Ama o kelimeleri söylemelisin Talaith." Eldivenli elini Talaith'in bacağına kaydırarak dizinin üzerine koydu. "Bana gitmemi söyle."

Kelimeleri söyle Talaith. O kalbini kırmadan önce söyle onları. Ama o kelimeleri ağzından çıkaramadı. Fakat denedi. Gerçekten denedi. Ama Briec'in yeniden yanında olması çok güzel bir histi. Sinir bozucu, kaba, piç kurusu bir ejderha olsa bile Talaith onu çok özlemişti.

Talaith bir şey söylemeyince, Brieç güçlükle duyulan bir biçimde iç çekti. Kibirli Brieç, hakikaten onu göndereceğinden endişelenmişti. Evet, bu hoş bir histi.

“Bu gece çok güzel görünüyorsun.”

Talaith boğazını temizledi. “Teşekkür ederim.”

“Ve kızın çok cesur biri. Annesine çekmiş.”\

“Cesur mu? Buna öyle mi diyorlar? Yoksa fazlasıyla aptal mı?”

“Cesur demek daha uygun.” Brieç başını çevirip dudaklarını Talaith’in elbisesinin bir parça aşağı kaydığı için çıplak kalmış omzuna sürttü. “Seni özledim Talaith ve bu histen hoşlanmadım. Beni perişan etti.”

Kendini dehşete düşüren bir biçimde kıkırdayan Talaith Brieç’in yüzüne bakabilmek için geri çekildi. “Ah, hayır. Mutsuz olmuşsun. Bunu düzeltmeliyiz değil mi?”

“Haklısın. Böyle gitmez,” diye ciddi bir tavırla cevapladı. “Mutsuz bir Brieç mutsuz bir evrendir.”

Kıkırdama feci derecede beter bir hal aldı, çünkü Brieç’in sahiden ciddi olduğunu biliyordu.

“Perişanlığımın komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Geri kalanımızın çoğu gün nasıl hissettiğini anlamak için bir parça perişan olmaya ihtiyacın vardı.”

Brieç omuz silkti. “Bir insan olma kâbusu.” Dikleşerek bedenini Talaith’in kine çevirdi, güçlü bacaklarını genç kadının bedeninin iki tarafına yerleştirdi. Sonra yavaşça Talaith’in saçlarının arasına yerleştirilmiş çiçekleri çıkarmaya koyuldu. Talaith ona izin verdi. Bu iyi hissettiriyordu.

“Yani, sen eğitilmiş bir suikastçısın.”

Talaith başka insanların şu anda böyle tuhaf bir konuşmaya girmeyeceğine bahse girerdi. “Hım, evet.”

"Bu işte iyi misin? Avını seni öldürmesi için teşvik etmediğin ve doğrudan kendin öldürdüğün zamanlarda yani."

"Evet."

"Bundan zevk alıyor musun?"

"Hayır. İnsanları öldürebilmem bundan zevk aldığım anlamına gelmez."

"Anlıyorum." Briec ağırdan alarak tüm çiçekleri teker teker çıkararak yere düşmelerine izin verdi. Talaith'in çıplak ensesine ve omuzlarına sıkça dokunduğundan emin oldu. Saçından tüm çiçekleri çıkartabilmek için genç kadını özenle, istediği gibi kımıldattı. Briec'in onunla ilgilenmesi Talaith'i çok iyi hissettiriyordu. Sonunda lacivert çiçekler çevrelerindeki zemini kaplamıştı ve Briec'in elinin her dokunuşunda Talaith'in bedeni titriyordu.

Briec yakına eğildi, dudakları genç kadının kulağına değiyordu. "Ayağa kalk tatlı Talaith. Elbiseni çıkarmaya yardım edeyim."

Briec Talaith'i nazıkçe kendiyile birlikte hareket ettirerek ayağa kalktı. Tüm hareketlerini bilinçli olarak yavaş tuttu. Talaith'e hemen baskı yapmak istemiyordu. Onun tekrar kaçmasını istemiyordu.

Şölende Talaith'i gördüğünde öfkesi onu bir kez daha ele geçirmişti. Tüm söyleyeceklerini önceden planlamıştı. Talaith'in onu ne kadar incitmiş olduğunu anlaması için tüm söyleyecekleri hazırды. Ama sonra küçük Iseabail onlara her şeyi anlatmıştı. Anlattıklarından etkilenmeyen tek kişi Fearghus olmuştu, ama bu hiçbirini şaşırtmamıştı. Her zamanki gibi tek endişesi eşi Annwyl'di.

Briec artık onu anlıyordu, çünkü o da Talaith'i için aynı şekilde hissediyordu.

"Beni özledin mi Talaith?" diye sorarken elbisesinin arkasını çözüyordu.

"Hah! Sen öyle san." Ama Briec sesindeki titremeyi duyabiliyordu.

"Biraz bile mi? Geceleri, yalnız uyurken bile mi?"

"Yalnız olduğumu kim söyledi? Belki senden sonra sayısız âşığım oldu."

Briec'e anlık bir kıskançlık saplandı ama hemen sonra kiminle uğraştığını hatırladı. Talaith'in en sık kullandığı cümle "Çek o lanet ellerini üzerimden," olabiliirdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Birçok, birçok âşık. Yakışıklı adamlardı. Hepsi insandı."

"Mesela kim?"

Talaith gerildi. "Kim mi?"

"Evet. Bana isim söyle veya en azından rütbe."

Briec elbiseyi çözmeyi bitirdi, ama bunu henüz Talaith'in üzerinden çıkarmayacaktı. Onun yerine açığa çıkmış sırtını hafifçe okşamak için parmak uçlarını kullandı. Genç kadının titremesi arttı, arzusunun kokusu da öyle.

"Bekliyorum."

"Şey, çok vardı. Tüm isimleri hatırladığımı sanmıyorum."

"Demek son görüştüğümüzden beri meşguldün."

Boynunu öpmek için saçlarını kenara iten Briec orada gümüş bir zincir görünce donakaldı. Bunu daha önce fark etmemişti. Yüz yüze gelmek için Talaith'in karşısına geçti. Talaith kafasını kaldırıp ona baktı. Yanakları kızarmış, gözleri irileşmişti.

"Ne? Sadakatsizliğim seni şoka mı soktu?"

“Sadakatsizliğin?” Brieç gümüş zinciri nazıkçe tuttu ve kolyenin ucunu korsajın içinden çekerek onu kaldırdı. Talaith onu kapmaya çalıştı, ama Brieç’in eli önce davranmıştı. “Sadakatsiz demek? Ama hâlâ bunu takıyorsun.”

Parmaklarının sıkı tutuşunu gevşetip elini açtı ve Talaith’e birlikte geçirdikleri son akşam vermiş olduğu ejderha kolye ucuna baktı.

“Ben... Ben onu takıyorum çünkü bu elbiseyle çok güzel görünüyor.”

“Elbisenin altında gizli olmasaydı, belki. Onu kalbine yakın tutuyordun.”

Talaith bakışlarını kaçırdı. “Değersiz bir süs. Benim için hiçbir anlamı yok.”

“Bu bir yalan Talaith.” Brieç nazıkçe çenesini tuttu ve onu gözlerine bakmaya zorladı. “İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Senin için bir anlamı olmasaydı onu üzerine takmayı bırak, saklamazdın bile.”

Şimdi Talaith’in paniği ve arzusu Brieç’in sebebini anlamadığı bir biçimde çatışyordu. Onun için ne kadar anlamı olduğunu Brieç’in bilmesini istemiyordu. Talaith hâlâ bir tür mesafeyi ve sonuçta kontrolü elinde tutmak istiyordu.

“Saçmalama. Daha önce kimse bana takı almadı. Onu öylece bir kenara atamazdım, değil mi?”

Brieç başını iki yana salladı. “Talaith, inanılmaz kötü bir yalancıyken, nasıl iyi bir suikastçı olabilirsin ki?”

“Ben kötü bir yalancı değilim. Demek istediğim, yalan söylemiyorum. Yani...”

“Şşşt.” Brieç kolyeyi tuttu ve onu Talaith’i daha yakına çekmek için kullandı. “Kutsal olan her şey adına kadın,” diye fısıldadı, “konuşmayı kes.”

Talaith onun ağzına dikkatle bakarken, “Ama hâlâ söyleyecek çok şeyim var bencil piç kurusu,” dedi.

Briec elinde olmadan sırttı. Sonra onu öptü. Başta basit bir öpücüktü. Dudakları genç kadıninkilere dokundu. Fakat Talaith inledi ve ona daha yakın olmak için parmak uçlarına yükseldi. Bu Briec’in üstesinden gelebileceğinden fazlaydı.

Ellerini Talaith’in saçlarına daldırabilmek için kolyeyi bıraktı. Kontrolünü yitirmişti. Onun dudaklarını yaladı ve Talaith ağzını Briec için açtı. Şimdi Talaith’in dili onunkine dokunurken, dilinin çevresinde kıvrılırken, dilini okşarken Briec inliyordu.

Daha fazla beklemek istemeyerek ve bekleyemeyerek parmaklarını Talaith’in elbisesinin altına kaydırды ve onu omuzlarından sıyırdı. Biraz geri çekilip Talaith’in önünde diz çöktüğünde elbisenin bedeninden kaymasını kolaylaştırdı.

“Dışına çık.”

Talaith tek kelime etmeden öyle yaptı ve Briec elbiseyi en yakın sandalyeye fırlattı.

Her zamanki gibi Talaith’in uyluğunun üst kısımlarına bir bıçak bağlıydı. “Bunu hâlâ yakınlarda tutuyorsun demek?”

“Ah.” Talaith kınındaki bıçağı çıkarmak için davrandı, ama Briec onu engelledi.

“Hayır. Bırak.” Genç kadının şaşkın suratına gülümsedi. “Hoşuma gidiyor.”

Hiçbir şey Briec’i, Talaith’in beline dolanan uyluğuna bıçak bağlı bacaklarının düşüncesi kadar heyecanlandırmıyordu. Ayrıca ona güveniyordu.

Onu yere fırlatıp öldüresiye sevişmeye başlamadan önce ayağa kalktı.

“Yatağa git Talaith,” diye talimat verirken kendi giysilerini neredeyse parçalayarak çıkardı.

O güzel yüzdeki tek kaş havaya kalktı. "Dört ayak üzerine mi çökmeliyim lordum? Yoksa boğazlanmayı bekleyen bir av hayvanı gibi sadece uzanmalı mıyım?"

Kahkahalarla gülen Brieç'in üst bedeni şimdi çıplaktı. Onu belinden tutup kaldırdı. "Her şeyi tartışman mı gerekiyor kadın?" Onu sırtüstü yatağa fırlatırken Talaith tiz bir ses çıkardı. "Orada öylece uzanıp küçük, iyi bir âşık gibi itiraz etmezsen olmaz mı?"

Talaith'in gözleri kısıldı. "Ah, çok hoş. Bir kadının nasıl olup da seni çoktan kapmamış olduğunu asla anlayamayacağım."

"Bence bunun sebebi tüm hayatım boyunca seni beklemiş olmam. Başka kimse yerini alamazdı." Bu, Talaith'in başa çıkamayacağı dürüst bir cevaptı, bu yüzden küçük bir ah sesi çıkarıp yataktan inmeye çalıştı.

"Hayır, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun." Talaith'i geri iterek bedenini kendininkiyle örttü. "Şimdi beni öp gezeze kadın."

"Cehenneme" Bu sevimli cümlesini tamamlayamadan Brieç onu öptü.

Brieç diziyle genç kadının bacaklarını ayırarak kendini bedeninin üzerine rahatça yerleştirip ellerinin yumuşak teninde serbestçe dolaşmasına izin verdi.

Brieç ağzını geri çektiğinde, "Kadar yolun var!" diye tamamladı Talaith.

"Şimdi bu konuşma şeklin uygun mu?" Brieç onun boyununu öptü, parmakları sert göğüs uçlarının çevresine daireler çiziyordu. "Özellikle de açık bir şekilde bana tapıyorken?"

"Hayal dünyanda yaşamak güzel mi ejderha?" dedi nefes nefese. Bedenini Brieç'in ellerine, sonra aşağı inen ağzına doğru yükseltti. "Orada sana arkadaşlık eden periler ve elfler var mı?"

“Kim kocakarı masallarına ihtiyaç duyar? Benim bir kocakarım var zaten.”

Daha değmeden yumruğunu omzunda hissetti. Yine de, bu hareketi Briec’i daha çok güldürdü. Doğrularak Talaith’e baktı. Genç kadın ona kızgınlıkla bakmaya çalışıyordu, ama kontrol edilemeyen solumasıyla birlikte kızarmış yanakları ve bedeni bakışlarının etkisini azaltıyordu.

Briec sırttı, Talaith’in iki bacağına tuttu ve karnına bir fiske vurdu.

“Hey!”

“Şu dizleri kaldır aşkım.” Briec kadının güzel poposunu kibarca yükseltmek için bacaklarını iterek yukarı kaldırdı. “Şu ıslak kadınlığına erişmeliyim. Bu gece onun için birçok planımı var, biliyor musun?”

Talaith bir şey söylemeye başladı, ama Briec onu duymadı. Zaten başını uyluklarının arasına gömdüğünde genç kadın konuşmayı kesti. Ejderha dilini içine sokup boğazından aşağı kayan ıslaklığının tadını çıkardı.

Talaith inledi ve Briec de öyle. Gerçekten bu kadından bir gün bıkabileceğini düşünmüş müydü? Gerçekten onu terk edebileceğini düşünmüş müydü? Bir saniye daha bekleyemeyeceğini hissedince zincirden pantolonunu parçalayarak dizlerine kadar indirdi.

Talaith’in arkasına yaslanarak doğruldu. El bileklerini sıkıca tutarak Talaith’i olduğu yere sabitledi ve acı verici derece sert aletini içine soktu. Talaith bir tıslama sesi çıkartarak içinde ona daha çok yer açmak için bacaklarını daha fazla ayırdı. Briec ona uydu ve sonuna kadar kendini içine itti.

Briec nefes nefese, “Tanrılar adına, harika hissettiriyorsun,” dediğine sertliğinin etrafındaki kaslar gerildi. “Nefes almamı engelliyorsun.”

“Yapardım,” diye soluyarak karşılık verdi. “Ama ellerimi bırakmıyorsun.”

“Duygusuz kadın.”

“Sinir bozucu piç.”

Evet. İşte *bu* yuvaydı. Briec’in ait olduğu yer. Daima buraya ait olmuştu. Bu kaba, alaycı kadınaa. Ve tatlı kadınlığında gidip gelmeye başladığında onun da aynı şekilde hissettiğini anlamıştı. Talaith farkına bile varmadan, inleyerek ismini söylemiş, durmaması için yalvarmıştı.

“Durmayacağım küçük cadı.” Temposunu hızlandırdı, Talaith’in içindeyken kendini kontrol edemiyordu. “Hiç durmayacağım.” Çünkü duramazdı. Talaith’in endişelenmesine gerek yoktu.

Serbest elini kullanarak Talaith’in belinin çevresinden uzandı ve parmaklarını uyluklarının arasına kaydırды. Klitorisini bulup üzerine bastırды. Kendini kaybetmeden önce Talaith’i zirveye ulaştırmayı umutsuzca istiyordu. Boşalmak üzere olmalıydı. Yastığa Briec’in adını inliyordu soluk soluğa. Erkekliğin çevresindeki kadınlığı onu ıslak sıcaklığında daha derine çekerek kasılıyordu.

Kesik nefeslerle, ter içinde ve tükenmiş olarak yatağa yığıldılar. Talaith’in eli Briec’inkini yakalayarak klitorisinin üzerinden çekti. “Beni öldürüyorsun.”

“Daha değil. Ama bu bir gün değişebilir.”

Talaith gülerек onun kalçasını yumrukladı, bu esnada Briec onun boynunu öpüyordu. Nazikçe üzerinden kalkarak onu yavaşça kendine çevirdi.

Genç kadının alnını, yanaklarını ve burnunu öptü.

“Seni özledim,” diye mırıldandı dudaklarına. “Bunu bir daha yapma.”

Talaith'in kolları onu daha yakınına çekmek için boynuna dolandı. "Neyi bir daha yapmayayım?" derken Briec'in dudakları boyunda geziyordu. Boynunun öpülmesinden hoşlandığını biliyordu.

"Beni terk etme. Beni bir daha terk etme Talaith."

Talaith'in bedeni şaşkınlıkla hareketsizleşti ama bir şey söyleyemeden önce, Briec onu öptü. Uzun ve derin öpüşmeydi. Yalnızca Talaith'e ait olan tatlı lezzetin tadını çıkardı.

Tıpkı kendisinin de yalnızca Talaith'e ait olduğu gibi.

BÖLÜM 21

Annwyl, uyanıp da Fearghus'u başında kollarını devasa büyüklükteki göğsüne kavuşturmuş ve dişlerini bir sıkıp bir bırakır durumda bulduğunda başının dertte olduğunu biliyordu.

"Suikastçı meseleni konuşmalıyız eşim."

Annwyl onu dün gece bir şekilde atlatmıştı. Ağzını erkekliğin çevresine sardığı zaman olmalıydı. Ama belli ki bu yöntem, bu sabah işe yaramayacaktı. Onun bir süredir uyanık ve köpürüyor olduğunu tahmin etti. Biraz, Annwyl'in dikkatini dağıtmasının çok kolay olmasına kızmıştı. Biraz da, böyle bir şeyi ondan saklamış olması onu hâlâ sinirlendiriyordu. Fearghus bundan gerçekten nefret ederdi. Ama Talaith'ten söz etmek boş yere onu üzecekti. Bunu asla anlamayacak olması da olayın bir başka yönüydü.

"Fearghus, anlatacak bir şey yok. Boşver." Annwyl arkasını dönüp tekrar uyumaya yeltendi ve o anda Fearghus'un onu yatağa bağlamış olduğunu fark etti.

"Hey! Seni lanet olası piç! Bırak beni!"

Fearghus'un parmakları bacaklarının içine sürtüldü. "Önce benden bir şeyler saklaman hakkında uzun, hoş bir tartışma yapacağız. Bütün sabah bizim. Sabrımın da sonu yok."

Eyvah.

Talaith Kara Ovalar'ın kraliçesinin "Tanrılar adına! Ah, yüce tanrılar! *Fearghus!*" diye haykırdığını duyunca gözlerini birdenbire açtı. Sesi gerçekten acı çekiyor gibi gelmediğinden, onun için endişelenmedi.

Bunun yerine kocaman gülümsedi. *Şu ikisi yok mu?*

Talaith gerinerek Briec'in kollarının onu sarmasının keyfini çıkardı. Aslında, bu özel sabahta hiç acelesi olmadığına göre...

Yan dönerek boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Bu mükemmel, büyük aleti uyandırma zamanı... Izzy!"

Kızı yatağın ucunda ayakta duruyordu. Hem de sırtarak!

"Sen nasıl buraya girebildin?"

"Kilidi bir telle açtım."

Üzerini örten kürk örtüleri daha çok çekti. "Böyle bir yeteneğin olduğunu öğrenmem iyi oldu." Dirseğiyle dürterek Briec'i uyandırdı.

"Ne?"

"Bak, bizi uyandırmaya kim gelmiş." Belki de resmen ölmesini beklemeden, zemin açılıp Talaith'i doğrudan cehennem çukurlarına çekecekti.

Briec kafasını kaşdı ve esnedi. "Günaydın Izzy." Elinin boğumlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Fark etmiş olabileceğin gibi, anneni huzursuz ediyorsun. Peki, tam olarak ne için gelmiştin?"

"Ona düzgün davrandığından emin olmak için." Kızı sırttı ve Talaith bu ifadeyi Izzy'nin babasında birçok kez görmüş

olduğunu hatırladı. Muhtemelen ilk başta Talaith'in kalbini hızla çarptıran da bu olmuştu. "Gördüğüme göre düzgün davranmışsın."

Utanan Talaith ciyakladı. "İseabail! Dışarı çık!"

"Bağırmana gerek yok." Ağır ağır kapıya gitti. Önceki geceki elbisesinin yerini deri pantolon, çizmeler ve yeşil, yumuşak pamuklu bir bluz almıştı. "Hizmetlilere size yiyecek ve yıkanmanız için sıcak su getirmelerini söylerim."

Hizmetlilere mi? Görünüşe göre kızı saray yaşamına çabuk ayak uydurmuştu.

Izzy ağır ahşap kapıyı kolaylıkla açtı. "Ve acele etmenize gerek yok."

Talaith'in o anda inkâr etmeyi ciddi ciddi düşündüğü kızı koridora çıktı, ama kapıyı kapatmadan önce, "Her kilidi aşabileceğimi sana söylemiştim Gwenvael. Şimdi bana on altın borçlusun," dediğini duydular.

Talaith yüzünü ellerine gömdü, ama maalesef Briec'in sesini duymazdan gelemedi. "Ondan hoşlandım."

"Kapat çeneni."

Saatler sonra Talaith Annwyl'i tahtında uyuklarken buldu. Bacakları tahtın kolunun üzerinden sarkmış, damgalı kolları aşırı geniş göğsünün önünde kavuşmuştu ve horluyordu.

Evet. Bu çok çekici bir görüntü Kraliçe Annwyl.

Kadının uyanmasını beklemek istemeyen Talaith omzuna hafifçe dokundu. Fakat Annwyl'in bıçağının ucunu gırtlığında hissettiğinde donakaldı. Kraliçe henüz gözlerini bile açmamıştı. Nihayetinde gözlerini açtığında onları birkaç kez kırptırdı. "Ah. Affedersin Talaith." Bıçağı yan tarafına bağlı kınına geri soktu.

Esneyerek ve gerinerek, “Ne oldu?” dedi.

“Benimle at sürmek ister misin diye soracaktım.”

Fırsatı varken bu kaleden çıkmak zorundaydı. Brieç sonunda hızlı bir banyo yapıp ortadan kaybolana kadar, onu dört saat daha yatakta tutmuştu. Brieç onu yatak odasına veya yatağa yakın herhangi bir yerde bulursa Talaith daha gözünü kırpa-madan kendini sırtüstü yatağa yapışmış bulacağını biliyordu.

Annwyl doğruldu, ama hemen ardından irkildi. “Pekâlâ, gelirim. Ama koşturmak veya dörtlâle gitmek yok. Çünkü benim ağrıyan...”

“Sahiden, kraliçem. Daha fazla ayrıntıyı bilmem gerek-miyor.”

“Ne kadar zamanımız var?”

Gwenvael yere oturdu. “Haftalar. Ordusu geniş. Bu kadar uzağa daha hızlı getiremez.”

Fearghus onları, Madron topraklarına Hamish’in Annwyl’i yok etmek için ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu bulma-ları için yollamıştı. Belli ki oldukça fazlaydı. Ordusunun ha-reket halinde olduğunu, Kara Ovalar’a ve Annwyl’e yönelmiş olduğunu kısa zamanda öğrenmişlerdi.

“Yine de,” diye araya girdi Brieç, “ordusunu buraya getir-meden önce hazır olmalıyız.”

Fearghus Gwenvael’e bir baktı ve ardından Brieç’e geri döndü. “Biz mi? Kalmayı mı planlıyorsun?”

“O burada olduğu sürece ben de buradayım.”

İç çeken Gwenvael erkek kardeşlerinden uzaklaştı. Bunun çok çirkin, çok hızlı olacağını biliyordu.

“Artık onu burada istemiyorum. Gitmesini istiyorum.”

Fearghus'un emri karşısında Briec başını iki yana salladı.
"Hayır. Kalıyor."

Gwenael genellikle kardeşleri arasında geçen iyi bir kavga-
dan keyif alırdı, özellikle kimse ona aldırış etmediğinde. Ama
bu seferki farklıydı. Bu seferki tehlikeliydi. Babaları Annwyl'i
öldürmeye kalktığından beri Fearghus'u böyle kızgın ve Briec'i
de herhangi bir şey için hiç böyle kararlı görmemişti.

"Eşimi öldürmeye çalıştı."

"İlk kez olan bir şeymiş gibi davranıyorsun."

"Benimle oyun oynama Briec."

Ormanın derinliklerindeki bir nehrin yanında dört erkek
kardeş bu buluşma için ejderha formlarına dönmüşlerdi, hatta
soylarının eski dilinde konuşuyorlardı. Bu da Gwenael'e işle-
rin düşündüğünden ciddi olduğunu hissettiriyordu.

"Oynamıyorum. Ama onu buradan uzaklaştırmaya izin
vermeyeceğim. Talaith burada mutlu. Güvende hissediyor.
Kızı da aynı şekilde. Bu yüzden ikisi de kalıyor."

"O orospuyu neredeyse hiç tanıımıyorsun ve yine de onu
koruyorsun tıpkı..."

"Onun hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et ağabey."

Gwenael bu konuşma boyunca şaşırtıcı bir biçimde ses-
siz kalan Éibhear'a baktı. Küçük kardeşinin yüz ifadesinden,
bu tartışmanın gidişatı hakkında kendini ondan daha iyi his-
setmediğini anlayabiliyordu. Ailesi çok iyi geçinemeyebilirdi,
ama birbirlerini her zaman korurlardı. Gwenael bir kadının
aralarına girdiğini görmekten nefret ediyordu.

"Bu benim krallığım Briec," diye kükredi Fearghus. "Onun
hakkında nasıl istersem öyle konuşurum."

"Talaith kalıyor."

"Gidiyor."

Éibhear, “Belki de,” diye sonunda yorum yaptı, “kadınlara sormalıyız.”

“Niye öyle yapacaktınız?” diye iki büyük kardeş aynı anda sordu.

Éibhear başıyla işaret etti. “Çünkü buraya geliyorlar.”

Dördü birden ormanın içinden geçen engebeli patikaya baktı. Zift karası savaş atının üzerindeki Annwyl’i, Gwenwael’in ayırt edemediği daha küçük kahverengi bir kısırak üzerinde gelen Talaith’i görebiliyorlardı. Atı tanıması hiç şaşırtıcı değildi. Onu atı Violence ile yakalamış olan Annwyl’in aksine, kimse onu kahverengi kısırağı yemeye çalışırken yakalamamıştı.

Kadınlar kısık sesle konuşarak ağaçların arasından yavaşça onlara yaklaşıyorlardı. Onları ilk gören Talaith oldu. Aslında herkesten önce gördüğü Briec’ti. Bu da şaşırtıcı değildi. Şaha kalkan atı az kalsın Talaith’i üzerinden atıyordu.

Violence ise ejderhalara şimdiye kadar oldukça alışmıştı.

Annwyl’in bakışı erkek kardeşlere ilişti, gözleri şüpheyle kısıldı. “Burada neler oluyor, bilmek istiyorum?” diye seslendi.

“Seni ilgilendiren bir şey yok eşim.”

“Öyle mi?” Annwyl atını onlara yaklaştıırken, Talaith ürkek kısırağını kontrol etmekte zorlanıyordu. Bu konuda iyi olduğu söylenemezdi.

“Sana neden inanmıyorum eşim?”

“Bilmiyorum. Belki son zamanlarda etrafta çok fazla yalan döndüğündendir.”

“Sana hiç yalan söylemedim Fearghus.”

“Bana gerçeği anlatmadın.”

“Çünkü bu şekilde davranacağımı biliyordum. Ve konu Talaith’le ilgiliyse ben aksini söyleyene kadar o kalıyor. Kızı da öyle.”

"Bu birlikte yönettiğimiz krallığımız. Hatırladın mı?"

"Ejderhalar senin alanın. İnsanlar ise benim."

"Seni öldürmeye çalıştı Annwyl."

"Baban da öyle ve yine de buraya misafirliğe gelmesi hoş karşılanıyor."

Gwenvael bir kahkaha patlattı. "Seni gafil avladı ağabey."

Fearghus'un kuyruğu kardeşinin burnuna sertçe vurdu. Doğrusu Gwenvael o anda yıldızları gördü.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Kaza."

Annwyl atını Fearghus'a doğru sürdü. "Bana artık güvenmiyor musun Fearghus?"

"Elbette güveniyorum."

"O zaman şimdi güven."

Çift uzun bir süre birbirlerine baktı, sonra Annwyl'in eli uzanıp Fearghus'un boynunu okşadı. "Benimle birlikte yürü Fearghus."

Fearghus başıyla onayladı ve sessizce uzaklaştılar. Briecc Talaith'e yöneldi, ancak ejderha formu Talaith'in sürdüğü at için belli ki fazla gelmişti. Kısarak Talaith'i üzerinden atarak şaha kalktı ve ağaçların arasına fırladı.

Talaith gözlerini açmak için kendini zorlamadan önce tekrar nefes alabilmeyi bekledi. Gözlerini açtığında ise, üzerine eğilmiş, ona dikkatle bakan üç adet ejderha burnu bulmak beklemediği bir şeydi.

Bir kâbus sahnesi gibi.

"Nefes alıyor!"

"Elbette alıyor. Sadece kışının üzerine düştü."

Artık resmi bir şeydi. *Kâbuslarım bile gülünç bir hal alıyor.*

Talaith oturabilmek için kendini yukarı itti.

“Bir parça geriler misiniz? Beni sıkıştırıyorsunuz.”

“Affedersin leydim.”

Talaith Éibhear’a sırtarak baktı. “Beni böyle çağırmakta ısrar ediyorsun Éibhear.”

“Bana bir leydi gibi görünüyorsun.”

Gwenael, “Sırf Annwyl’le fazla vakit geçirdiği için,” diyerek bir espri yaptı.

Talaith genç kardeşlerin uzattıkları birer pençeyi yakalayıp (elleri onları tutmak için küçük kalıyordu) onu ayaklarının üzerine çekmelerine izin verdi. Şimdi Briec’in karşısında ayakta duruyordu. Hâlâ ejderha formundaydı ve Talaith onu dikkatle inceledi.

Annwyl Fearghus’la, ejderha veya insan hali, çok rahat görünüyordu. Fakat Briec’in ejderha parçası Talaith’i hâlâ biraz huzursuz ediyordu.

Muhtemelen şu pullar yüzündendi veya dişler.

“Sen iyi misin?”

“Evet.” Arka kısmını silkeledi. “Ufak bir sızı, o kadar.”

Gwenael iyice eğildi, ejderha burnu zemine sürtünüyordu. Gözlerini Talaith’in poposuna sabitledi. “Sana bunun için yardım edebilirim leydim.”

Briec kuyruğunu Gwenael’in göğsüne vurarak ağaçların arasına uçmasına sebep olduğunda başını çevirip bakmadı bile.

Éibhear zıt yönde bir açıklığa doğru yürürken başını iki yana salladı. “Buna çanak tutuyor sahiden.”

Briec kardeşlerinin uzaklaşmasını bekledikten sonra dikkatini Talaith’e yoğunlaştırdı. “Seni korkutuyorum, değil mi?”

“Bu fikre nereden kapıldın?”

"Kokusunu alabiliyorum."

Ah!

"Saçmalama..." diye yalan söylemeye başladı.

"Talaith."

"Of, pekâlâ. Sen böyleyken seni bir parça göz korkutucu buluyorum. Çok iri ve sivri dişlisin."

"Böyle bir kelime mi var?"

"Muhtemelen yoktur."

"Bu durumda, seni ne rahatlatırdı Talaith?"

Talaith kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kim olduğumla ilgili rahat hissetmeni nasıl sağlayabilirim? Çünkü bir ejderha olduğum gerçeğini değiştirebilecek bir şey yok. İnsan formuna geçişebilirim, ama bir insan olmam. Ve dürüst olmak gerekirse, insan olmak istemezdim."

"Seninle rahat hissedip hissetmememin bir önemi var mı?" diye dikkatle sordu.

"Evet, Talaith. Büyük önemi var."

Talaith titreyen bir nefesini dışarı bıraktı. Bu ifadesinden, Brieç'in aslında söylemiş olduğundan fazla anlam çıkarmayı reddediyordu.

"Sorun şu ki, çok tehlikeli görünüyorsun."

"Biz yırtıcıyız. Avlarız. Öldürürüz. Besleniriz."

Talaith Brieç'ten bir adım geri çekildi. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyorsa..."

"Bunun sana kim olduğumu ve ne olduğumu anlatması gerekiyor. Fakat bir canavar değilim Talaith. Sana veya değer verdiğin herhangi birine asla zarar vermem."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye tüm içtenliğiyle cevap verdi. "Biliyorum."

“Peki, bu bardağın yarısının dolu olduğunu gösterir o zaman, değil mi?” Talaith onun etrafında daire çizerek yürüdüğüünü hemen fark etmedi. “Soru şu tatlı Talaith, diğer endişelerini yatıştırmak için ne yapmalıyız?”

“Şey... Ah!” Brieç’in ejderha burnu sırtına sürtündüğünde Talaith sızdı.

“Şey ne?”

“Ben, ee, gerçekten bilmiyorum. *Onunla* ne yapıyorsun mesela?”

Brieç’in kuyruğunun ucu sırtından aşağı kaydı. Poposunun üzerinde ve ardından yavaşça bacaklarında ilerlemeye devam etti. Talaith çizme giyiyordu, ama kalın bir malzemeden yapılmamışlardı. Dolayısıyla kuyruk bacağına sarıldığında Talaith bunu kemiklerine kadar hissetti.

“Brieç, ben...”

“Devam et, Talaith. Bana seni neyin korkuttuğunu söyle.”

Her şey? “Bu uzun bir liste.”

“Demek istediğim benim veya soyum hakkında. Geri kalan korku havuzunla başka bir gün uğraşmamız gerekecek.”

Talaith ona kızgınlıkla baktı. *Küstah piç.* “Tamam, dişlerin biraz rahatsızlık verici.”

İnsan burnuyla ejderha burnu birbirine değene dek Brieç eğildi. Sonra şu devasa, beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geri çekti.

“Ne yapıyorsun?”

“Haydi,” dedi dişlerinin arasından, “dokun onlara.”

“Hayatta olmaz.”

“Talaith, bu korkuyu aşman gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor. Küçük bir kız gibi çığlık atarak kaçabilirim.”

Bacağının çevresindeki kuyruk sıkılaştı ve bu çılgın kâbus Brieç'in tatminiyle sona ermeden, onun kendisini bırakmayacağına anladı Talaith.

"Dokun onlara kadın."

Gözlerini sıkıca kapatarak elini uzattı ve bulmaya çalıştı. O kadar sert başka bir şey hissedemeyeceğinden elinin altındakielerin dış olduğuna kanaat getirdi.

"Talaith, o burun deliğim, elinin içinde olduğu yer yani."

"Ah, tanrılar adına!" Çaresizlikle ellerini pantolonuna silerek ciyakladı, şimdi bedeni korkunun aksine tiksintiyle titriyordu.

"Tekrar dene, olur mu? Bu sefer gözlerin açık olsun."

"İşkence edeceğin yavru kediler yok mu veya yerle bir edeceğin şehirler?"

"Talaith," dedi abartılı bir iç çekişle, ve Talaith Kibirli Brieç'le uğraştığını biliyordu. "Birlikte olmak kaderimizde var, hissediyorum."

Talaith, "Ah, yüce tanrılar," diye homurdandı.

Brieç onu duymamış gibi devam etti. "Yani bunun yürütmesini sağlamak için senin küçük, önemsiz korkularını aşmalıyız."

"Kibrin gözlerimin seğirmesine neden oluyor."

"Bu yalnızca sana meydan okuduğum için."

"Hayır. Kibirli olduğun için olduğuna neredeyse eminim," diye haykırdı. "Hayır, hayır. Unut bunu ejderha. Elimi ağzına sokmayacağım."

Sesli bir şekilde iç geçiren Brieç doğruldu. "Peki. O halde şuna ne dersin?..."

Kuyruğunun ucu bacağına serbest bırakıp birdenbire yüzünün karşısında belirince Talaith yine ciyakladı. "O şeye dikkat et. Burnumu falan kaybetmemden sorumlu olacaksın!"

“Dokun ona.”

“Aslında, parmaklarımı elime bağlı olarak seviyorum.”

“Tamam. Boynuzlarıma dokunmaya ne dersin?”

“Şey, bu konuşma korkunç bir şekilde yanlış gidiyor.”

“Bunu zorlaştırıyorsun.”

“Bana ne göstermeye çalıştığından emin değilim.”

Amacına ulaşamayan Brieç insan formuna döndü ve aralarında birkaç santim kalana kadar Talaith’e yaklaştı. “Senin ve sana ait kişilerin benimle güvende olduğunu. Ne senin ne de kızının korkacak bir şeyi olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve o harikulade dudaklarda bir gülümseme belirmeye başladı. Kuşkusuz, Éibhear’ın orman girişinden koşarak geçmesi için daha iyi bir zamanlama olamazdı. Normalde, fazla garip değildi. Genç, oyuncu bir ufaklıktı. Yine de kuyruğunda asılı bir Iseabail’in olması Brieç’in benliğine paniğin yayılmasına sebep oldu.

“Ah...”

“Ne oldu? Her zamankinden daha beyaz görünüyorsun.”

Éibhear kuyruğunu salladı. “Bırak beni! Bırak beni! Bırak beni!”

Kahkahalar atan Izzy ona tutunmaya devam etti.

“O Izzy mi?” Talaith onun arkasından bakmak için döndü ama Brieç omuzlarından tuttu ve yeniden kendisine bakması için zorladı.

“Senin için ne hissettiğimi biliyorsun Talaith,” dedi neredeyse bağırarak. Dikkatini dağıtmakta kararlıydı.

“Biliyor muyum?”

"Elbette biliyorsun."

"Ne zamandan beri?"

"Dün gecedenden beri."

Talaith başını olumsuz anlamda salladı. "Bunun için vaktim yok. Morfyd'e koruda buluşmaya söz verdim." Açıklığa giden yoldan yürümek üzere döndü, ama Éibhear yine ortaya çıkmıştı. Bu kez kuyruğunu zemine vurarak Izzy'yi ısrarla asıldığı yerden etmeye çalışıyordu.

Briec onu omuzlarından sıkıca tuttu ve kendine çevirdi. Hemen bir şey düşünmeliydi, yoksa tüm "korkacak bir şeyin yok" çalışması boşa gidecekti. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Seni seviyorum."

Sözleri ikisini de şok etti, yalnızca birbirlerine bakabildiler.

Nihayetinde, ilk olarak Talaith konuştu. "*Sen ne?*"

Artık bunu söylediğinde bir şey fark etti. "Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum." Briec sırttı. Birini sevmenin böyle harika hissettireceğini kim bilirdi?

"Beni seviyor musun?"

"Evet." Bu konuda çok mutlu hisseden Briec Éibhear'ın uçuşa geçtiğini ve kızı üzerinden atmaya çalışarak Izzy'yi ağaçların arasında sürüklediğini zar zor fark etti. "Şimdi sen de bana söyle."

"Affedersin?"

"Sen de bana söyle. Beni sevdiğini söyle. Çünkü ikimiz de beni sevdiğini biliyoruz." Talaith onu nasıl sevmezdi ki?

"Hey!" Talaith ellerini omuzlarından uzaklaştırdı. "Biliyor muyuz?" Uzanarak Briec'in bir meme ucunu yakaladı ve onu büktü.

"Ah! Bunu neden yaptın şimdi?"

"*Kaza*," diye bağırdı ve ardından hızla çekip gitti.

Afallayan Brieç ejderhaya dönüştü. İsalet olmuştı çünkü Izzy tam sırtına konuverdi.

Neşeyle hızlı hızlı soluyan Izzy havadaki Éibhear'a bağırdı. "Anlamsız davranıyorsun."

"Benden uzak dur," diye kükredi Éibhear. Brieç daha önce kardeşini hiç böyle sinirli duymamıştı.

"Kardeşin koca bir bebek."

"Bir ejderha için, o gerçekten bir bebek."

"Sorun ne? Sesin üzgün geliyor."

"Annene onu sevdiğimi söyledim ve o çekip gitti."

Izzy sırtında yukarı tırmandı. "Yerinde olsam endişelenmezdim. Sadece sana olan hislerinden korkuyor." Kız omuzlarına oturdu. "Ona zaman ver."

"Ya ona zaman vermek istemiyorsam?"

"Senin alacağın bir risk olur. Ama beklemeye degeceğini biliyorum." Brieç onun her şeyden fazla kendinden bahsettiğini biliyordu.

"Ona degeceğini ben de biliyorum."

"Güzel. Şimdi birlikte uçabilir miyiz? Kardeşin çok mız-mız biri."

"Hayır. Birlikte uçamayız."

"Neden?" diye sorduğunda biraz sızlanmıştı, ama bu Brieç'i sinirlendirmek yerine güldürdü.

"Çünkü annen hiçbir yere uçmanı istemiyor. Buna saygı göstereceğim. Ama kaleye kadar seni yürüyerek götüreceğim."

"Tamam. Ayrıca, sanırım Gwenvael'i buralarda gördüm."

Brieç daha bir adım atmıştı ki aniden durdu. "Gwenvael'den uzak dur."

"Neden?"

"Çünkü seni yalnızca belaya bulaştırır. Ayrıca onunla bir daha iddiaya girmek yok." Erkek kardeşiyle de konuşması gerekecekti. Gwenvael'in, Izzy'nin yaşındaki genç erkeklerle yaptığı bilinen, yetişkin meselelerini tartıştığı uzun sohbetlerinden birine girmesini göze alamazdı.

"Ah, pekâlâ."

"Güzel." Briec yeniden yola koyuldu ama Izzy'nin sonraki sözleri neredeyse pençelerinin üzerine düşmesine sebep olacaktı.

"Peki, ne zaman sana baba demeye başlayabilirim?"

BÖLÜM 22

Morfyd söktüğü otlardan kafasını kaldırdı. "Sen iyi misin Talaith?"

Talaith'in koyu renk kaşları çatıldı, dudakları ince bir çizgi halinde gerildi ve başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Morfyd elinin tersiyle alnını silerek doğruldu. "Yalan söylemen sadece sinirlenmeme neden olacak."

Morfyd'in sihir için kullandığı bazı kökleri düzgünce kazan Talaith söylendi. "Ağabeyin beni sevdiğini söyledi."

"Ve?"

"Yalan söylüyor olmalı. Beni seviyor olamaz."

"Neden olmasın? Bilmediğim bir sorunun mu var?"

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Elbette hayır." Aslında hoşuna gidiyordu. "Ama sevgili ağabeyim kadar kibirli ve sinir bozucu birini bu kadar kolay reddetmemelisin diye düşünüyorum."

"Keşke onu reddedebilsem. Keşke arkamı dönüp gidebilsem."

“Neden? Arada sırada böyle perişan olmak yerine, her zaman olabilesin diye mi?”

Talaith sonunda bakışlarını ona doğru kaldırdı ve gözleri kuşkuyla kısıldı. “Tanrılar adına, bana aileden biriymişim gibi davranıyorsun, değil mi?” diye onu suçladı. Dehşete düşmüş gibiydi.

“Sen ailedensin.”

“Değilim.”

“Öylesin.”

“Değilim.”

“Öylesin.”

Annwyl atıyla onlara doğru geldiğinde Talaith’in kendini hazırladığını görebiliyordu. Annwyl, Morfyd’in şişte ve bir parça baharatla mükemmel görüneceğinden şüphe duymadığı devasa aygırının üzerinden kolayca yere atladı ve kadınlara yaklaştı. Kendini dizlerinin üzerine ve sonra sırtüstü yere bıraktı, kolları iki yanında genişçe açılmıştı.

“Bugün tuhaf hissediyorum.”

Talaith başını iki yana salladı ve kök toplamaya geri döndü. Bir yandan, “Bu fazla kolay,” diye mırıldandı.

Morfyd gülmek için kendini zor tuttu ve “Belki hastasınızdır kraliçem,” dedi.

“Hayır. Hasta hissetmiyorum. Ayrıca bana bir daha öyle seslenme.”

“Muhtemelen dolunay yüzündendir. Bu gece ejderhaların zamanı, yine de hepimizi etkiliyor.”

“Bu yüzden mi siz iki cadı buradasınız? Şeytani işlerinizle uğraşmak için?”

“Orduna yardımı dokunduğunda şeytani işimi takdir ediyordun.”

“Bir hükümdar olarak istediğim kadar gülünç olabilirim.”

“Bilmem iyi oldu kraliçe hazretleri.”

Talaith yanında duran sepete daha çok kök koydu ve Morfyd’e topladıklarını gösterdi. Morfyd iki tane daha kök işaret etti ve Talaith kazmaya gitti.

Talaith yumuşak bir sesle, “Sonuç olarak, gidiyor muyum?” diye sordu.

Annwyl kaşlarını çatı. “Bilmiyorum, gidiyor musun?”

“Sana soruyorum. Fearghus gitmemde kararlı görünüyordu.”

“Fearghus için endişelenme. Onu ikna ettim ve ikimizi de tatmin eden bir uzlaşmaya vardık.”

Morfyd en büyük ağabeyinin eşine ve bu toprakların kraliçesine baktı. “Ağabeyimi pis, iğrenç ikna sürecinden sonra bağlarını geri giymeyi umutmuşsun.”

Annwyl’in elleri anında zincir zırhla örtülü ama bağlı olmayan göğüslerine gitti. “Kahretsin.”

“Hayır, hayır, Annwyl. Hakikaten.” Talaith uzandı ve Annwyl’in omzunu sıvazladı. “Benim için yaptığın fedakârlıkları takdir ediyorum.”

Annwyl Morfyd’in kahkahasını takmayarak bir kolunu gözlerinin üzerine kapattı. “Alaycı kaltak.”

Talaith küvette rahatlayarak arkasına yaslandığında, onu saran su dalgalandı. O ve Morfyd tüm erzakı toplayana kadar vücudu ağrımış, pislik ve terle kaplanmıştı. Gene de sıcak bir banyonun iyi edemeyeceği bir şey yoktu.

O gece Morfyd’le birlikte giderek biraz büyü yapabilmek isterdi, ama çok uzun zaman olmuştu. Arzhela güçlerini ona geri vermiş olmasına rağmen, Talaith’in yetenekleri hâlâ çok zayıftı. Morfyd’in büyülerinden birini uygularken yanlışı tarafa

gidebilir ve kendini eve dönüş yolu olmayan bir yerde bulabilirdi. Veya kapatamayacağı bir kapıyı açabilirdi. Hayır. Bekleyecekti. Aslında, Morfyd ona başlangıç için birkaç kitap vermiş ve bu temel konularda onu çalıştıracağını söylemişti. Gerçi büyük olasılıkla unutmuştu şimdiye.

Sonunda Talaith bu konuda uzun uzadıya düşündüğünde, olmak için doğduğu cadı olmak istediğini fark etmişti. Hastaları iyileştirmek, zayıf olanları korumak, kendilerini savunamayanlara acı ve yıkım getirmek isteyenleri ise yok etmek istiyordu. Artık kesinlikle yapmak istemediği şey ise bir tanrıça için öldürmektir. Bir suikastçi olarak geçirdiği günler artık sona ermişti. Bunu artık yaşamında istemiyordu ve Izzy'yi buna maruz bırakmayacaktı.

Dürüst olmak gerekirse Izzy'nin Annwyl'i izlemesini seydiğinde yeterince korkmuştu. Kızının gözlerinde şahit olduğu, hayranlık veya korkuyla karışık bir saygı değildi. Bu imrenmeydi. Ve bu hissin Annwyl'in kraliçe olmasıyla bir ilgisinin olmaması Talaith'i dehşete düşürüyordu. Hayır, kadını adamlarıyla talim yaparken ve o devasa atı sürerken izliyordu.

Talaith'in içinde, kızının ihtiraslarının saray yaşamı veya en yakışıklı şövalyenin dikkatini çekmekle ilgisi olmadığına dair fena bir his vardı.

İç çekerek küvete biraz daha battı, birkaç dakika sonra kızı kapıyı çalıp içeri girdiğinde hiç şaşırmadı.

"Bu akşam, yemeği odamda yersem sorun olur mu?"

Talaith kafasını kaldırdı ve kızının güzelliği karşısında gülümsemeden edemedi. Talaith ne kadar şanslıydı. Yıllar sonra onunla nihayet tanıştığı için değil yalnızca, kızının espritüelliği ve hiç bozulmamış kalbi ile sağ salim kalmış olmasındandı. Talaith'in aksine Izzy'de hiç karamsarlık yoktu. Kimseye katı bir güvensizlikle yaklaşmazdı. Hayatı seven, canlı, mutlu bir kızdı ve ölümden korkmuyordu.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Elbette yiyebilirsin. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece, bu akşam gülümsemek ve kibar davranmak içimden gelmiyor."

Talaith onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu, ama akşam yemeğine gitmezse Briec'in bunu kendi üzerine alacağı da biliyordu. Elbette, haklı olacaktı.

"Anlıyorum. Odanda yeme konusunda rahat olabilirsin. Ve Izzy, biliyorsun, bunu bana sorman gerekmiyor. Yardımım olmadan nerede yemek istediğine karar verebileceğine eminim."

Izzy omuz silkti. "Biliyorum." Ellerini pantolonuna sürttü. "Bu aslında..."

Izzy sustuğunda Talaith, "Bu aslında ne?" diye onu teşvik etti.

"Sana neyin sorulması ve neyin sorulmaması gerektiğini bilmiyorum. Demek istediğim, tüm bunlar benim için biraz yeni."

Talaith elini uzattı. Kızı küvetin yanında diz çökerek onu minnetle tuttu ve kalbine yaklaştırdı.

"Benim de ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok hayatım. Yani bunu birlikte çözeceğiz. Sen ve ben. Bu sana doğru geliyor mu?"

"Evet. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Ya Briec?"

Şokla elini çekmemek için Talaith'in tüm gücünü kullanması gerekmişti. "Ne olmuş ona?" *Kahretsin*. Sesinin böyle kızgın çıkmasını istememişti. Bir şeyin yanlış gittiğinin bir işareti.

"Birlikte karar almanız gerekmez mi?"

"Neden öyle yapalım?"

“Çünkü Briec seni seviyor.”

Kahretsin. “Seviyor mu?”

“Evet. Sana bunu söyledikten sonra, senin karşılık vermem onu incitiyor.”

Talaith o anda elini geri çekti. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Ben gökyüzünden düştükten sonra söyledim.”

Briec hemen unutuldu. “Affedersin?”

Şimdi Izzy sinirli davranıyordu. “Şey, bunun için Éibhear’ı suçlayabilirsin.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ondan istediğim zaman beni uçursaydı, asla onun kuyruğuna asılmazdım ve o da benden kurtulmak için beni ağaçların arasında sürüklemek zorunda kalmazdı.”

Talaith’in küvete girdiğinde gevşeyen kasları şimdi yine gergindi ve aç veriyordu.

“Sen ne yaptın?”

“Bana neden bağılıyorsun? Éibhear’a bağılıyor olmalıydın.”

“Bana odanda yiyip yiyemeyeceğini soruyorsun, ama seni uçurması için Éibhear’a işkence etmeden önce sorma gereği duymuyorsun?”

Aklı gerçekten karışan Izzy, “Bunu neden sana sormam gerekiyor?” dedi.

Éibhear üzerinde yüzüstü yatan Briec’le birlikte ağır yatağı kaldırdı ve tekrar kontrol etti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu ağabeyi, kafasını yatak örtülerine gömmüş olduğundan sesi boğuk çıkmıştı.

“Annwyl’in bana verdiği kılıcımı arıyorum. Akşam yemeğinde takacaktım.”

Yatağı geri bıraktı ve Briece homurdandı.

“Daha ne kadar bunun için dertleneceksin Briece?”

“Yaşlılıktan ölene kadar. Artık bana o lanet soruyu sormana gerek yok.”

Éibhear dolabını açtı ve orayı da talan etti. “Seni böyle görmekten nefret ediyorum.”

Gwenvael pencere pervazındaki güvenli pozisyonundan, “Aynen,” diye onayladı. “Bayağı acınası durumdasın.”

Briece kafasını yataktan kaldırmadan, “Seni öldüreceğim,” diye kardeşini ikaz etti.

“Talaith’in sana ne söylemesini bekliyordun?”

“Beni sevdiğini söylemesini.”

“Belki sevmiyordur. Ah! Bu ne içindi?”

Éibhear elini silkti. Doğruydı. Gwenvael’in feci derecede sert bir kafası vardı. “Kaza.”

Gwenvael’in bedeni kasıldı ve Éibhear kendini bir dövüşe hazırlarken kapının sertçe vurulması ikisini de durdurdu. Çıkan sestен dışarıdakinin Fearghus olduğunu farz ettiler.

“Gel.”

Kapı açıldı ve Éibhear’ın en berbat kâbusu onu omzundan sertçe tutan annesinin iteklemesiyle içeri girdi.

“Ne istiyorsun küçük kız?”

Briece kafasını yastıktan kaldırmadan, “Nazik ol,” diye gürledi. Sonra Talaith’in sesini duyduğunda kafası bir anda yukarı kalktı ve ona uzun uzun baktı.

Evet, ağabeyi Talaith’i gerçekten seviyordu. Éibhear bunu ejderhanın menekşe rengi gözlerinde görebiliyordu.

“Konuş Izzy,” diye patladı Talaith.

“Gerekli olduğunu sanmıyorum... Ah!”

Talaith kızının saçını çekince Éibhear gülümsemesini bastırdı.

“Beni tekrar hatırlatmak zorunda bırakma.”

Kızın açık kahverengi gözleri onunkilere odaklandı ve Eibhear kızı tepeden tırnağa sinirlendirerek tek kaşını kaldırdı. Ama görünüşe göre annesini zorlamak istemiyordu. “Özür dilerim...” Eibhear’ın kocaman, alaycı sırtışı karşısında Izzy’nin kızgın bakışları daha beter bir hal aldı.

“Cümleleri tamamla,” diye emretti annesi.

“Kuyruğuna asıldığım için özür dilerim.”

“Ve...”

İç çekti. “Ve beni uçurman için seni sıkboğaz ettiğim için üzgünüm.”

“Güzel.” Talaith kızının arkasında olduğu için şımarık küçük veledin ona dil çıkardığını hiç görmedi. “Şimdi odana git.”

Kız neredeyse köpükler saçarak sert adımlarla dışarı çıktı. Talaith başını iki yana salladı. “Üzgünüm Eibhear.”

“Sorun değil.” Talaith’e, taptığı bir kadına, bir şeytan yavrusu olduğunu söylemenin anlamı yoktu.

Talaith gitmek için arkasını dönerken Brieç’i gördü. Brieç başına destek olsun diye bir kolunu kullandı.

“Leydi Talaith, bu akşamki yemeğe bu üzerindekiyle mi geleceksin?”

Talaith üzerindeki elbiseye baktı. Az önce banyodan çıkmış olduğu açıktı. Saçları sırlıslıktandı, büyük dalgalar halinde sırtına dökülüyordu ve ayakkabı giymemişti.

“Ne zamandan beri, yaptığım bir şeyin açıklamasını borçluyum sana?”

“Seni alt etti ağabey.” İkili ona öyle hızla döndü ki Gwen- vael arkasındaki pencereye doğru tökezledi, neredeyse dışarı düşüyordu. “Siz zahmet etmeyin. Ben daha sonra kafamı kazara bir yere vururum.”

Kendi kendine mırıldanan Talaith, Briec'e kızgın bakışlar attıktan sonra çıktı.

Briec homurdanarak yataktan fırladı ve onu takip etti.

Briec ve Talaith gider gitmez Éibhear tekrar dolaba yöneldi, ama Gwenveal'in sonraki sözleri kafasını dolap kapısına vurmasına sebep oldu.

"Neden sürekli herkesin bana vurduğunu hiç anlamıyorum."

"Talaith, bekle."

"Hayır."

Briec ona yetişti. Kolundan tutup onu kendine döndürdü.
"Lütfen."

Karanlık tanrılar adına, Briec az önce "lütfen" mi demişti? Duymazdan gel, Talaith. Duymazdan gel. "Neden Izzy'ye bana söylediklerini anlattın?"

"Dürüst olmak gerekirse, zamanlaması kusursuzdu."

"Biliyorum. Gökyüzünden düşmüş." Talaith suçlar biçimde parmağını ona doğrulttu. "Benden gizlemeye çalıştığın buydu, değil mi? Izzy ve Éibhear."

"Talaith..."

"Yani bana söylediğin şey dikkatimi dağıtmak içindi. Bilmeliydim." Yeniden ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Briec onu kendine çekerek genç kadının kollarını sırtına yapıştırdı.

"Sana söylediğim her kelimeyi içimden gelerek söyledim, Haldane'in kızı Talaith. Bir daha aksini aklına bile getirme. Ben önemsemeden veya birini yatağa atmak için bir şeyler söyleyen biri değilim. Seni seviyorum Talaith. Buna alışsan iyi olur."

"Buna veya sana alışmak istemiyorum."

“Bu kadar çok korktuğun nedir küçük cadı? Kalbini kaybetmek mi? Bana âşık olmak mı?”

Ona âşık olmaktan korkmak mı? Ona çoktan âşık olmuştu. Ona sırlıslıkla âşıkta. Ama bunu Briec’e söylemeye cesareti yoktu. Sonraki altı yüz veya yedi yüzyıl boyunca kalbini bu ejderhanın ellerine teslim edecek sözleri söylemeye cesareti yoktu.

“Bırak beni ejderha.”

Briec onu daha yakına çekerek dudaklarını alnına değdirebilecek kadar eğildi. “Neden bana karşı koymayı sürdürüyorsun? Beni sevdiğini ikimiz de biliyoruz. Neden bunu itiraf etmiyorsun?”

“Kibirli bir piç kurusu olmadığın bir zaman dilimi yok mu?”

“Hayır.”

“O halde bu bizi mükemmel bir çift yapıyor, yanılıyor muyum?”

Briec sırttı ve Talaith onun gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı.

“Şu gülüşe bir bakın. Dünyadaki en güzel şey değil mi?”

Daha önce kimse Talaith’e böyle şeyler söylememişti. Bunlar onu çok heyecanlandırıyor ama aynı anda huzursuz da hissettiriyordu. Başını çevirmeye kalktı, ama Briec ona imkân vermedi.

“Bana bak Talaith.” Kadın baktı ve Briec onu burnuna konduğu yumuşak bir öpücükle ödüllendirdi. “Sen çok güzelsin. Bana izin verirsen bunu her gün söyleyeceğim.”

“Bu tür bir baskıya dayanabilir miyim, emin değilim.”

“Öğrenmek zorunda kalacaksın,” diye mırıldanırken Talaith’in yanağını öptü, ardından çenesini. “Benimle kal Talaith. Atalarımız bizi geri çağırana dek benimle kal.”

İç çekerek arkasında bağlı kollarına rağmen Briec'e soku-
larak ejderhanın dudaklarının yavaşça çenesinden dudakla-
rına çıkmasına izin verdi. "Bu ikimiz için de çok uzun bir za-
man Briec."

"Evet. Şansımız varsa."

Briec onu öptü, ağzı onunkini nazikçe zapt etti. Talaith'i
tatlılıkla ona güvenmeye, onu hayatına almaya ve hayatının
bir parçası yapmaya ikna ederken genç kadın dilinin içeri kay-
masına ve ağzını tüketmesine izin verdi.

Briec onun kollarını serbest bırakarak Talaith'in uzanıp
onları boynuna sarmasına, ellerini saçlarının arasına daldır-
masına imkân verdi. Ejderhasından önce, Talaith öpüşmenin
ne kadar zevkli, ne kadar harika olabileceğini fark etmemişti.

Öpüşmelerine ara vererek Briec dudaklarını boynuna in-
dirdi. Onu nazikçe ısırdığında Talaith inledi.

"Odana gidelim Talaith. Bırak, sana ne kadar iyi olabile-
ceğimizi göstereyim."

Gülümseyerek imkânsız başardı ve onu iterek kendinden
uzaklaştırdı. "Hayır ejderha. Annwyl'e bu akşam yemekte ola-
cağıma söz verdim."

"Gitmemeni anlayacaktır," diye homurdanarak Talaith'e
yeniden uzandı.

Talaith ondan uzaklaşarak geri geri yatak odasına yürü-
meye başladı. Ve Briec adım adım ona uyum sağladı.

"Hayır. Bu akşam yemeğe gideceğiz." Kapıya ulaşmıştı,
eli kapı kulpunu tuttu.

"Neden?"

"Çünkü," kulpu aşağı indirdi ve açılması için hazır etti,
"kıvrınarak, bu gece daha geç vakitte o koca aletini ağzıma
alacağımı hayal ettiğini izlemek istiyorum."

Briec onu yakalamak için davrandı, ama bu fırsatı bula-
madan Talaith kapıyı suratına kapatmıştı. Hemen kilitledi ve
kapıya dayandı. Briec diğer taraftan yumruklarken bile gü-
lümseyordu.

“Kapıyı aç kadın!”

“Hayır. Giyinmem gerekiyor. Git ve kardeşlerinle oyna ej-
derha. Seninle yemekte görüşürüz.”

“Zalim baş belası.” Talaith onun kapıya yaslanan bede-
nini ve odaya sıcak, sevecen bir rüzgâr gibi sızan fısıldadığı
sözlerini duydu. “Bu gece, bunu sana ödeteceğim tatlı Tala-
ith. Söz veriyorum.”

Briec her zamanki gibi insan formuyla sessiz hareket etti,
yine de Talaith onun ne zaman kapıdan uzaklaştığını biliyordu.

Talaith yavaş, kesik nefesler aldı ve bedenini kontrol al-
tına almayı denedi güçlkle. Akşam yemeğine göğüs uçları
elbisesini zorlarken ve ıslak kadınlığının iskemlesinde izler
bırakma olasılığı varken inemezdi.

“Çok uygunsuz olacak,” dedi kendi kendine. Ardından
bir kahkaha attı ve bu çok iyi hissettirdi.

Briec iskemlesinde geriye yaslanıp onu yok saymak ve Gwenvael'i
dinlemek için elinden geleni yapan Talaith'e baktı. Kardeşi ken-
disine ve ahırda zavallı babalarına yakalanan birkaç hizmetçi
ile ilgili tamamen uygunsuz bir hikâye anlatıyordu.

Uzun ve acı verici bir yemek olmuştu. En azından erkek-
liği için. Bununla beraber, kaya gibi sert ve Talaith'in içine gir-
mek için çıldırıyor olmasaydı, ailesiyle beraber hoş bir yemek
olacağını kabul etmek zorundaydı.

Gerçi başta Briec yemeğin iyi gideceğinden pek emin de-
gildi. Fearghus şarap kadehinin üzerinden Talaith'e kızgın

bakışlar atmayı sürdürüyordu. Fakat Briec üçüncü kez, ağabeyini öldüresiye dövmek zorunda kalacağını düşünürken Annwyl'in eli masanın altına kaydı. Annwyl'in diğer yanında oturan Morfyd ile konuşmasına hiç ara vermeden eşini oldukça sıkı bir şekilde tutmuş olduğunu ve görünüşe göre bırakmaya niyeti olmadığını Briec hemen anladı. Bundan sonra, Fearghus Annwyl dışında kimseyle ilgilenmedi.

Morfyd başını tiksintiyle iki yana salladı. "Zavallı adam."

Gwenvael bir gülümsemeyle, "Ne?" diye sordu. "Sonsuza dek bakire kalamazlardı."

"Ah, buraya kadar." Morfyd ayağa kalktı. "Yeterince dinledim. Dolunay yükseliyor ve yapmam gereken işler var. Ayrıca seni mide bulandırıcı buluyorum kardeşim."

"Beni sevdiğini biliyorsun."

"Sadece annemiz ısrar ettiği için."

Morfyd omuz çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Ailesi, kız kardeşlerinin cadılık yönünü asla sorgulamazlar, yalnızca takdir ederlerdi.

"Sizinle yarın görüşürüz."

Morfyd Büyük Salon'dan çıkarken Éibhear da ayağa kalktı. "Feci şekilde uçmaya gitmek istiyorum. Gelmek ister misin Gwenvael?"

"Hayır küçük kardeşim. Başka planlarım var."

Şimdi eşinin kucağında oturan Annwyl ileri doğru eğildi. "Hareketlerine dikkat et, seni devasa kaltak. Senin hakkında bir şikâyet daha duyarsam..."

"Ne yaparsın sevgili kız kardeşim?" diye meydan okudu Gwenvael. "Ne yaparsın?"

Annwyl'in gözleri kısıldı. "Belki de bunu babana sormalısın."

Annwyl bu eski olaydan her bahsedişinde Fearghus böyle gururlu görünmeye gerçekten son vermeliydi. Sadece ebeveynlerine edilen hakarete hizmet ediyordu.

“Kalpsiz kadın,” diye alay etti Gwenael.

“Utanmaz ejderha.”

Gwenael ayağa kalktı. “Utanç zayıflar ve insanlar içindir. Üzerime alınmadım Annwyl.”

Annwyl gülerek, “Hiç alınmazsın,” dedi.

“Ama bu çok aptalca bir his, sence de öyle değil mi?”

Annwyl kollarını beline dolayarak yeniden Fearghus’un bedenine sokuldu. “O halde sana kusursuz bir şekilde uygun, ha Gwenael?”

Kibirli bir somurtmayla Gwenael dışarı çıkan kız kardeşinin ve küçük kardeşinin peşinden gitti. Böylece salonda iki çift ve temizlik yapan birkaç hizmetli kaldı.

Briec Talaith’e sertçe baktı. Ailesiyle olmaktan sıkılmıştı. Onu istiyordu.

“Tüm tatlıyı yemişsin,” diye Talaith’i suçladı.

“Bütün bir ineği yemek sana yetmedi mi ejderha?”

“Senin ve erkek kardeşlerimin arasında güçlkle erişebildim. Ayrıca, iyi beslendiğimden emin olmalıydın. Sorumluluklarından biri bu değil miydi?”

Talaith gözlerini kısıtı, ama Briec orada arzuyu gördü. “Hiçbir sorumluluğum yok, seni pullu piç kurusu. Asla da olmayacak.”

“Şey...” diye lafa karıştı Annwyl, yine de Briec gözlerini Talaith’ten ayırmadı. “Bu çok eğlenceli olsa da biz gidiyoruz. Ah, Talaith Izzy’ye söyle, yarın öğle yemeğinden sonra talim arazisine uğrayabilir.”

Talaith'in bakışları bir anda arzudan paniğe döndü. Hızla çevirdiği başı Annwyl'i olduğu yerde sabitledi. "Ne?"

Annwyl Fearghus'un kucağına geri oturdu. "Ne ne?"

"Izzy neden talim arazisine gelmek istesin?"

"Karanlıktaki oklar adına! Bizi talim yaparken izlemek için olabilir mi?"

"Benimle alaycı konuşmayın kraliçe hazretleri. Kızım kimseyi bir şey talim ederken izlemeyecek."

"Neden bu kadar kızdın? Yumurcağından orduya katılmasını istemedim."

Talaith parmağını yasal olarak kellesini alabilecek kadına doğrulttu. "Ve sakın yapayım deme."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Açık olmamızı istiyorum. Beni tehdit mi ediyorsun?"

Gözlerini deviren Brieç aynı derecede sıkılmış görünen ağabeyine baktı. Fearghus'un bakışları Brieç'in durduğu yerin ötesine kaydığında ve siyah kaşları derin bir kaş çatma ile alçalduğunda neye dikkatle baktığını görmek için arkasına döndü.

Bu ay ışıdıydı. Ama, bilinmeyen bir sebepten beyaz veya gümüş rengi değil, alev gibi turuncu ve sarı renkteydi. Tüm odaya yayılarak Büyük Salon'u dolduruyordu.

Erkek kardeşler kadınları tartışırken izlemeye devam ettiler. Talaith'in soluması Brieç'in dikkatini çekene kadar.

"Şuna bak," diye fısıldadı, tuhaf renkteki ay ışığına bakarken. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim. Çok güzel." Talaith Brieç'e bir bakış attı, ardından sırttı.

Bir şahmerdan gibi, bu gülümseme Brieç'in nefesini kesti ve düşünme yeteneğini yerle bir etti. İskemlesinin kollarını tuttu ve kendini kontrol etmek için çok çetin bir mücadeleye girdi. Ama bunun baştan kayıp bir savaş olduğunu biliyordu.

Talaith'in gülümsemesi söndü. Ona irice açılmış gözleriyle sessizce baktı. Genç kadın tam olarak ne olduğunu bilmese de ters giden bir şeyin olduğunu farkındaydı.

Briec de bilmiyordu elbette. Tüm bildiği onu almak zorunda oluşuydu. Onu yalnız almakla kalmayacaktı. Onu sahiplenmek zorundaydı. Talaith'i kendinin yapmak, iki güneş yükselene kadar kendini onun içine gömmek, onu tohumlarıyla doldurmak zorundaydı. Bu arzusu mantığına üstün geliyordu. Sağduyulu aklı ona ne söylerse söylesin, bedeninin Talaith'e olan tepkisini durduramazdı.

"Fearghus, bekle!" Gözlerini Talaith'ten yırtarcasına ayırarak ayağa kalktı ve Annwyl'i kollarında sıkıca tutan ağabeyine baktı. Fearghus'un yüzüne bakınca iki ejderha da aynı şeyi hissettiklerini anladı. *Kendilerinin gördüklerini sahiplenmenin ezici arzusu.*

Fearghus hırlayarak karşı koyan Annwyl'i Büyük Salon'un dışına taşıdı.

Briec bakışlarını ona iri kahverengi gözlerle bakan Talaith'e kilitledi. Genç kadın iskemlesini geriye iterken ve dikkatle ayağa kalkarken onu yakından izledi. Yavaşça merdivenlere hareket ettiğinde de izlemeye devam etti. Bir yaban kedisinin veya tehlikeli bir köpeğin etrafında insanların böyle davrandıklarını biliyordu. Hayvanı ürkütmezlerse veya ani hareketler yapmazlarsa, güvenli evlerine dönebileceklerini düşünürlerdi.

Talaith için böyle sonuçlanmayacak olması çok yazıktı.

Talaith duraksamadan önce en alt basamağa kadar gitmişti. Aydan gelen o tuhaf ışığı gördüğünde, bir şeyin çok yanlış gittiğini biliyordu. Ölümcül değildi, ama olağan da değildi. Tüm kaleyi etkisi altına aldığını hissetti. Fearghus karşı koyan

Annwyl'i odadan sürükleyerek çıkardığında, Talaith haklı olduğunu anlamıştı.

Geriye, Briec'e doğru bir bakış attı. Fakat bunun bir hata olduğunu hemen anladı. Briec hırladığında bir çığlık koparıp merdivenlerden yukarı, odasına doğru fırladı, ama Briec tam arkasındaydı. Onun avından zevk alarak aralarındaki mesafeyi kapattığını hissedebiliyordu. Briec'in kana susamışlığı kulaklarında ve bedeninde yankılanıyordu.

Talaith odasına girdi ve kapıyı kapatmak için gereken zamanı güçbela buldu, ama Briec'in eli oradaydı. Kapıyı aralık tutuyordu. Talaith onun odaya girmesini izlerken geriledi. Bir aslanın bir ceylana kilitlenmesi gibi Briec'in gözleri üzerine kilitlenmişti.

Kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı ve anahtarı çevirerek Talaith'i kapana kısırdı. "Bana gel Talaith."

"Ah, şaka ediyor olmalısın." Yatağın etrafından dolaştı, ancak bunun Briec'i uzak tutmayacağını biliyordu.

"Talaith, sana ihtiyacım var." Şimdiden cüppesini ve zincir zırhını çıkarmış olması dışında bunlar güzel sözlerdi. "Beni reddetme. Bu gece değil."

"Kendinde değilsin Briec."

"Özür dilerim aşkım. Bu tam olarak doğru değil." Aynı anda çizmelerini çekerek çıkartırken Talaith'e doğru yürüdü. "Bedenim insan formunda, ama şu anda karşında gerçek bir ejderha var."

"Bu durum biraz korkutucu."

"Sana ihtiyacım var Talaith," dedi yeniden. "Bu gece seni sahipleniyorum. Bu gece seni benim yapıyorum."

Talaith'in zihni ona kaçmasını, elbisesinin altına sakladığı bıçağını almasını ve onun yumuşak insan boğazını kesmesini

haykırıyordu. *Ama bedeni...* Bedeni yatağa uzanmak ve onun için sunulan bir kurban gibi açılmak istiyordu.

"Briec, bu..."

"Hayır Talaith. Bu gece konuşmak yok. Sadece evet de ve kalanını bana bırak." Şimdi Talaith'in önünde çırlıçıplak duruyordu. *Ah!* Doğru, hepsi Talaith'in hayal gücüydü, ama aleti on kat daha büyük görünüyordu. Briec elini ona uzattı. "Lütfen Talaith. Lütfen."

Talaith Briec'in kendi bedeninin ihtiyaçlarıyla savaştığını biliyordu. Onu dehşete düşürmemek için kendisini kontrolü altına alan her neyse onunla umutsuzca savaştığını biliyordu. Gerçi Talaith o bu haldeyken bile dehşete düşmemişti. Briec'ten dolayı değil.

Bunu bilerek Briec'e doğru yürüdü ve elini onun daha büyük elinin içine yerleştirdi. Briec iç geçirdi, elini sıkıca tutarak Talaith'i daha yakma çekti. Briec onu öpecekmiş gibi görünüyordu, ama birdenbire durdu. Gözlerini kapattı ve bir kez daha kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Talaith?"

"Evet."

"Senin de beni sevdiğin gibi?"

Ya şimdi ya hiç Talaith. "Evet."

Briec gözlerini açtı. "O halde, bu gece sona erdiğinde lütfen bunu hatırla."

Sonra elbisesini üzerinden parçalayarak çıkardı.

Birdenbire kendini bitkin hisseden Morfyd geniş bir ağaca dayanarak oturdu. Gárbhan Adası'nın en büyük göllerinden birine tepeden bakıyordu. Saat geç olmuştu. Gerçekleştirilmesi gereken önemli koruma büyüleri ve ayinleri vardı. Ateş

ejderhasının güçlü Kara Ay'ı yalnızca kısa bir süre daha tam gücüyle kalacaktı. Ama Morfyd çok yorgundu.

Bunu anlamıyordu. Kaleden çok uzağa yürümemişti.

"Eşlik edebilir miyim?"

Kafasını kaldırdığında tepesinde dikilen Brastias'ı gördü. Başka herkese buradan gitmesini söylerdi, ama bu Brastias'tı. Morfyd onunla hiç yalnız kalamıyor gibiydi. Biraz öteye kaydı ve yanındaki zemine eliyle hafifçe vurdu.

"Lütfen."

Brastias yanına oturdu, zincir zırhı Morfyd'in koluna değiyordu. Morfyd onun kokusunu aldı ve bunun tadını tamamen çıkarabilmek için gözlerini kapattı. Brastias harika kokuyordu.

"Bir şeyi bölmedim umarım."

"Hayır. Yapacak birkaç şeyim vardı, ama birdenbire çok yorgun hissettim."

"İyi misin?"

Başıyla onayladı. "Evet. Son aylar epey gergin geçti. Eminim, tüm bunlardan dolayı bedenimin bitkin düşmüştür sadece. Telafi etmek için birkaç gün uyumam gerektiğini düşünüyorum."

Brastias gülümsedi, kollarını yukarı doğru kıvırdığı dizlerine dayadı. "Birkaç hafta diyelim şuna."

"Sanırım haklısın." Brastias'ın yüzüne baktı. "Sen de yorgun görünüyorsun."

Brastias bedenini arkasındaki ağaca yasladı. "Ansızın öyle hissettim." Omuz silkti. "Ve buraya kadar tüm yolu sırf seninle yalnız konuşabilmek için geldim."

Morfyd esnemesini zor bastırdı. "Ne hakkında?"

Brastias gözlerini kapatarak ve başını ağaca dayayarak mırlıdandı "Bekleyebilir."

“İyi.” Morfyd gevşedi ve başını onun omzuna yasladı. “Sakıncası yok ya?”

Ama Brastias horlamaya başlamıştı bile ve Morfyd de peşinden uykuya daldı.

Éibhear sessizce Talaith’in kızının son yarım saattir oynadığı kılıçla neredeyse kendi yüzünü doğramasını izliyordu. Kaleden uzakta kızın kokusunu aldığında uçuyordu. Birinin onu kaçırmış olmasından endişelenen Éibhear, bu ay ışığının Izzy’ye savaşçıyı oynamak için yeterince aydınlatma sağladığı bir hayli ferah vadiye kadar izini sürmüştü.

Tek planı arkasına yaslanıp onu izlemektir, ardından güvenli bir şekilde kaleye döndüğünden emin olacaktı. Ama bu gidişle kız kendi boğazını kesecekti. *Hem, kim ona bu şeyi vermişti?* Az sonra, bunun aradığı kılıç olduğunu ansızın fark etti. “Küçük, pis hırsız,” diye söylendi.

Izzy kılıcı bir ağaç gövdesine sapladığında, Éibhear sessizce ilerlemeye başladı. Ejderha burnunun ensesine iyice yaklaşmasını bekledikten sonra, “*Ne yaptığını sanıyorsun sen?*” diye bağırdı.

Genç kız acı bir çığlık kopararak arkasına döndü ve Éibhear’ın burnuna aniden bir yumruk attı. Bu Éibhear’ı irkilttiği kadar canının acıtmasa da kızdan biraz uzaklaştı. Zaten kız onun kim olduğunu gördüğü anda sakinleşti.

“Ah,” dedi bariz bir ilgisizlikle, “sensin.”

“Evet. Benim.”

“Korkutucu biri sanmıştım.” Bunu söyledikten sonra kılıcı ağacın gövdesinden çıkarma çabasına geri döndü.

Şımarık küçük kadın.

“Orada durup bana öylece bakacak mısın, yoksa yardım edecek misin?” Bu noktada, kılıcın kabzasına çaresizce asılırken iki ayağını ağaca yapıştırmıştı.

Kılıcı bu kadar derine saplayabilmişse, Éibhear kabul etmeliydi ki kız güçlüydü.

“Bana burada tek başına ne yaptığını açıklamayı tercih ederim.”

“Annemi kaybettik de onun yerini doldurma ihtiyacı mı hissediyorsun?”

Seni küçük...

“Bak, Talaith’ten hoşlanıyorum. Başına bir şey gelmesi, bilinmeyen bir sebepten onu üzecek. Bu yüzden güvende olduğundan emin olmak için buradayım.”

“Ondan hoşlanıyor musun? Pekâlâ, umutlarını yıkmaktan nefret ediyorum, ama Briec önce davrandı. Ve Briec’ten hoşlanıyorum. Annem için mükemmel. Bununla birlikte sen değilsin.”

Éibhear büyüyen öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes alıyordu ki kılıç aniden yerinden çıkınca Izzy’nin ellerinden kaydı ve Éibhear’ı sıyrıp geçti. Bir iki santim farkla alınına gömülmesinden kurtulmuştu.

“*Buraya kadar!*” diye kükredi, tüm Kara Ovalar’ı uyardırmak umurunda değildi. “Seni şimdi geri götürüyorum!”

Kılıç ağaçtan ayrıldığında Izzy dengesini kaybetmiş ve arkaüstü yere düşmüştü. Şimdi ona aşağıdan açık kahverengi iri gözlerle bakıyordu.

“Tanrılar adına, sen iyi misin?” Ayağa kalkmak için çabaladı. “Kılıç seni kesti mi?”

Éibhear onun sesindeki endişeyi duydu, ama bunu yok saymayı tercih etti. “Kimilda.”

“Pekâlâ. Bana bağırmana gerek yok. Sana onu bilerek fırlatmadım.”

Kılıcı kolaylıkla kaldırdı. Éibhear yetişkin erkeklerin bile bunda zorlandığına şahit olmuştu. Kaleye geri yöneldi.

"Geri döndüğümüzde kılıcımı bulduğun yere geri koyacaksın."

"Ah, bana ahlak dersi verme. Sadece ödünç almıştım."

"Açıklamaya bile kalkma. Ejderhalar söz konusu olduğunda ödünç alma diye bir şey yoktur."

"Peki. Biliyor musun ejderha, beni uçurursan oraya çok daha hızlı gideriz."

Doğru, kaleye dönüş yolu kısa değildi, ama bu şımarık velledi sırtına yerleştirmesine imkân yoktu.

"Bunu unut ve yürümeye devam et."

"Tamam."

Adımlamaya devam ederken Éibhear kalenin aslında ne kadar uzak olduğunu ve onun varlığına daha ne kadar katlanması gerektiğini hesaplamak için kafasını kaldırıp baktı. İşte o zaman onu gördü. Kalenin üzerinde duran ayın turuncu ve sarı ışığı yapının beyaz taşlarını yıkıyor, dolayısıyla bir alev kaleyi çevrelemiş gibi görünüyordu. Birinin ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylemesine ihtiyacı yoktu, görünen ortadaydı. Bir tür sihirdi, yine de acı veya ıstırap hissi yoktu. Aslında, duyularının kaşarmasına izin verdiğinde, tamamen farklı bir şey hissediyordu. Kasıklarının gerilmesine sebep olan bir şey.

Genç kıza şöyle bir baktı. Hâlâ bakire olduğuna tüm hazinesine bahse girerdi. Éibhear gözlerini devirdi. Kızın oraya geri dönmesine izin veremezdi. En azından bu gece için.

"Bekle." Kuyruğunu kızın önündeki yere vurdu. "Belki ben..."

"Aaaa! Yeniden kuyruğunla oynayabilir miyim?"

Izzy kuyruğa uzandı ve Éibhear onu hızla geri çekti. "Hayır!"

"Tamam, bağırman gerekmiyordu."

Tüm istediği kızı annesinin kucağına atmak ve uçarak oradan uzaklaşmaktı. Şansı varsa onu bir daha görmezdi. Ama bu yakın bir gelecekte olmayacaktı. Bu yüzden gergin sinirlerini yatıştırmaya çalışarak kıza baktı.

"Hayır. Kuyruğumla oynayamazsın. Ama gerçekten uçmak istiyorsan..."

Daha cümlesini bile bitiremeden Izzy tiz bir çığlık atıp yelmesine tutundu ve sırtına tırmandı.

Sersemleyen Éibhear bir süre oracıkta oturdu. Kim ve ne olduğu hakkında, şıp diye rahat hisseden bir insan hiç tanımamıştı. Annwyl'in bile Fearghus'a tamamen alışması için biraz zaman geçmesi gerekmişti.

"Haydi, haydi, haydi! Uçmak istiyorum!"

"Sakinleş!" Uzun bir gece olacaktı.

Éibhear döndü ve ters yönde yürümeye koyuldu.

"Kaleye gitmiyor muyuz?"

"Bu çok kısa bir seyahat olurdu. Seni biraz dışarı çıkara-bileceğimi düşünmüştüm." *En azından şu ay geldiği yere geri dönene kadar.* "Ama çığlık atmak falan yok. İnsanlar uyumaya çalışıyor."

"Evet efendim."

Éibhear homurdandı. Sonunda kızı biraz olsun yatıştırabilirdiği için memnundu.

"Harikulade saçların var. Rengini seviyorum."

"Teşekkür ederim."

"Aralarına savaşçı örgüleri atabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın!"

"Sadece sormuştum."

Sonra havalanıp Gárbhan Adası'ndan ve o aydan uzaklaşırken küçük veledin kıkırdamasını duydu. Geri dönüp kızın şansını denemesine izin verse ne olur diye kendisiyle tartıştı. Ama bu ona yanlış geldi.

Prensiplerine lanet olsun.

BÖLÜM 23

Hâlâ tam olarak uyanmamış olan Brastias, Morfyd'i kollarında sıkıca tutuyordu. Morfyd'in bedeni sıcaktı, harika kokuyordu. Brastias onun alnını, yanağını öptü. Morfyd inledi ve ona daha çok sokuldu. Dudakları genç adamın çenesine değiyordu.

Brastias yüzünde bir gülümsemeyle onu öptü. Morfyd'in elleri, onu omuzlarından kavrayarak daha yakınına çekti. Uzun bacaklarından birini beline atarken, Brastias onu nazikçe geriye yatırdı. Diliyse tembelce ağzının ıslak sıcaklığını keşfediyordu.

İç çekerek Morfyd ellerini onun kısa saçlarının arasına soktu. Ejdercadı onunla alay edercesine dilini emiyor, aletine yapabileceklerinin küçük bir gösterisi olarak, oyun oynarcasına ona işkence ediyordu.

Brastias hafifçe geri çekilerek Morfyd'in dudaklarını yaladı. Bu kadını sadece öperek saatler geçirebilirdi. Bununla beraber saatler boyunca dayanabileceğinden emin değildi. Sertliğini onun tepeciğine doğru itti ve Morfyd inledi. Derken donakaldı. Ondaki değişimi tepeden tırnağa hissetti. Kendini tam olarak ayılmaya zorlayan Brastias biraz geri çekildi ve Morfyd'in güzel mavi gözlerine baktı. Ve orada saf bir panik gördü.

“Morfyd?”

“Ah, tanrılar adına!” Morfyd onu sağlam bir şekilde iterek güçlükle altından çekildi. Gece bir ara giysilerinin büyük kısmı kaybolmuştu. Cüppesini ve omuz çantasını çabucak kaptı.

“Ben... Ah...” Morfyd ona bir kez daha baktı. “Şey, görüşürüz,” diye feryat etti. Yüzü utanç ve dehşetle kızarmıştı. Sonra koşmaya başladı. Brastias bir ejderhanın bir insan kadar hızlı hareket edebileceğini bilmiyordu.

Brastias kendini sert, haşın zemine geri bıraktı ve tepesinde yükselen iki güneşe baktı.

Baktı ve pantolonunu en son ne zaman görmüş olabileceğini düşündü.

Talaith nihayet gözlerini açtığı anda sabahın geç saatleriydi. Kapının ısrarlı çalışması onu uyanmaya zorladı.

“Bekle,” diye bağırdı.

Briec’e baktı. Karnının üzerinde, yüzü diğer tarafa dönük yatıyordu. Kolu ise Talaith’i yanında esir tutmaktaydı. Talaith uzandı ve onu bir parmağıyla dürttü. Briec kıımlıdamadı bile. Dün geceden sonra şaşırtıcı değildi.

Kolunu üzerinden itti ve bacaklarını yavaşça yataktan aşağı sarkıttı. Bunu yaptığı anda irkildi ve acıdan ürperdi. Tüm bedeni acıyordu ve tükenmişti. Terden ve diğer sıvılardan yapış yapıştı. Kapıya kadar gidebileceğinden emin değildi. Bir süre oturduktan sonra, yatağın üzerindeki kürklerden birini aldı ve bedenine sardı. Ayaklarını sürüyerek kapıya gitti, kilidini açtı ve hizmetlileri içeri aldı.

Gárbhan Adası’na geldiğinden beri her sabah olduğu gibi, banyosu için sıcak su getirmişlerdi. Talaith küveti doldurmalarını bekledi ve sonra gitmelerine izin verdi.

Kapıyı kapattı ve küvetin yanına gitti. Kürkü yere bıraktıktan sonra içine adım atıp suyun içinde kendini gevşetti. Bedeni şimdi itiraz çılgınları atıyordu. Küvete girdiğinde kafasını suyun altına soktu ve temizliğine kendini ovalamakla devam etti.

Bitkinliği kemiklerine kadar işlemiştii, her kası ağrıyordu. Dudakları, göğüs uçları, cinsel organı dokunuşa karşı aşırı hassastı. Önceki gece ne olduğu hakkında bir fikri yoktu, ama etkilerinin günlerce süreceğini hissediyordu.

Briec ona defalarca sahip olmuştu. Durmak bilmiyordu ve Talaith talepkârdı. Kimi zaman ona beş veya altı kez art arda sahip olmuştu. Zirveye ulaştığı gibi Talaith'i tekrar ters çeviriyor, hâlâ sert durumda yeniden başlıyordu.

Talaith tüm bunların korkunç bir deneyim olduğunu söyleyebilmeyi dilerdi, ama bu yalan olurdu. Bedenindeki kötü sonuç ve gece sırtının kazara yanması dışında her saniyesinden zevk almış ve orgazmların hesabını şaşırmişti. Briec nadiren durduğunda, verilen ara uzun sürmüyordu. Ve tam Talaith derin bir uykuya dalacakken, Talaith'i vereceği her şey için yalvartarak Briec onu yeniden öpmeye başlıyordu.

Sonunda, iki güneşin ilk ışıkları kendini göstermeye başladığında Briec son bir kez boşalmış ve Talaith'in üzerinde kendinden geçmişti. Neyse ki Talaith'in uykuya dalmadan önce kendini onun altından çekmeye yetecek enerjisi kalmıştı, yoksa Briec uyandığında ezilmiş bir Talaith'le karşılaşabilirdi.

Su soğuyana kadar içinde kaldıktan sonra, Talaith küvetten çıkıp kurulandı. Her hareketinde kasları acıyla haykırırken inleme ve homurdanmalarını bastırmak için dudaklarını ısırırdı. İyileşme süreci hakkında bildiği kadarıyla, ne kadar istese de eğer şimdi yatağa dönerse, bedeninin kasılıp kalacağını, birkaç gün boyunca yürüyemeyeceğini ve pek bir şey yapamayacağını biliyordu.

Bir şekilde üzerine yumuşak siyah bir elbise giymeyi başardı. Pantolon bile olsa cinsel organına değecek herhangi bir şeyin salt düşüncesi onu bir ağlama krizine sokmaya yetecekti neredeyse. Saçlarını yüzünden çektikten sonra Büyük Salon'a yöneldi. Bir adım daha atamayacak duruma geldiği için durup yere oturduğunda merdivenlerin yarısını inmişti.

Morfyd onu bulana dek o şekilde ne kadar kaldığını bilmiyordu.

"Yüce tanrılar kardeşim. İyi misin?"

Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Tüm bedeni ifade edebileceğinden fazla acıyordu.

"Hayır." Gözyaşları sel gibi akarken başını iki yana salladı.

Morfyd yanına çömeldi. "Ne oldu? Sorun nedir?"

"Tüm bedenim ağrıyor. Yürüyemiyorum."

"Hassasiyet gibi mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Hassasiyet." Feci derecede fazla hassasiyet.

"Pekâlâ. Bunun için bir şeyim var. Gel kardeşim." Cadı bir kolunu beline doladı ve onu kaldırdı. Esasında bir ejderha olduğu için Talaith Morfyd'e ağır gelebileceğinden endişelenmedi. Kadın onu Büyük Salon'a resmen taşıdı.

Burayı تنها bulmak Talaith'i şaşırtmıştı. Çoğunlukla, sabahın bu saatinde Büyük Salon çok hareketli olurdu. Ama bugün sadece ikisi vardı.

"Herkes nerede?"

Morfyd yemek masasında bir iskemleye oturdu.

"Kendilerine yeni yeni geliyorlar herhalde."

"Dün gece bir şey oldu. Neydi?"

"Bilmiyorum. Gölün kenarında kendimi kaybetmişim. Uyandığımda yanımda, hım... Uyandım ve nerede olduğum, oraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de

sanırım kaleden ayrılmakla iyi etmişim. Bir de burada olsam neler olabileceğini düşünmek hoşuma gitmiyor.”

Morfyd omuz çantasını karıştırdı ve içinden çeşitli ot kavanozları çıkardı. Bir şarap şişesini kavradı, birazını bir kadehe döktü ve içine otlar karıştırdı.

“İşte, bir dikişte iç bunu.”

Talaith titreyen ellerle kadehi Morfyd'den aldı ve talimatına uyarak içti.

“Güzel.” Morfyd boşalmış olan kadehi ondan geri aldı. “Birkaç dakika tanı. Ne kadar güzel işe yaradığı seni şaşırtacak.”

“Buradaki diğer herkese ne oldu?”

“Kaleden uzakta yaşayanlar iyi olmalı, yine de anlayabildiğim kadarıyla gayet derin uyumuş olmalılar. Bu sabah etrafta koşuşturan birkaç hizmetli aileleriyle birlikte kale topraklarının dışında yaşayanlardı.”

“Ya burada yaşayanlar?”

Morfyd irkildi. “Korkarım senden daha iyi durumda değiller. Ama onlar için de sana az önce verdiğimden bir parti hazırladım.”

Morfyd konuşurken, yumuşak bir sıcaklık Talaith'in bedeninde yayıldı ve şiddetli ağrı yapan hassasiyet yüksek bir akıntıya kapılan kum gibi sürüklenip gitti.

Morfyd onu yakından inceliyordu. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.” Talaith rahatlayarak gülümsedi. “Evet, daha iyiyim. Tanrılar adına, teşekkür ederim Morfyd.”

“Bu gece yatağa gitmeden önce biraz daha içmen gerekiyor. Ama yarından itibaren tamamen iyi olacaksınız.”

Talaith kadına sarılmak istedi, ama yapmamaya karar verdi. Bunun yerine ayağa kalkıp birkaç kararsız adım attı.

Gülümseyişi genişledi. Bacaklarının arasındaki hassasiyet bile uçup gitmişti.

"Bu mucize karışımın tarifini istiyorum Morfyd."

Morfyd Talaith'in, karşısında turlamasını seyrederken gülererek ayağa kalktı. "Elbette. Çok yeteneklisin, yanlış yapmayacağından eminim."

"Hımmmm. Şu yanmayı bile geçirdi." Çok hafifçe arkasına uzandı ve parmak uçlarını elbiseden taşan yanık izlerine sürttü.

"Kabul etmek zorundayım ki bu beni şaşırttı."

"Neden? Arzulu bir birleşme sırasında sevgililerinden birini hiç kazara yakmadın mı?" diye Morfyd'e takıldı.

"Kazara mı?"

"Evet. Yanıklar için bir şeyin var mı? Zorunda değilsem izlerle yaşamamayı tercih ederim."

Morfyd rahatsız, garip bir kahrkahaıyla Talaith'in elbisesinin omzunu biraz aşağı çekti. "Şey Talaith, bu kazara olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" Bir şey anlamamıştı. Bilerek veya değil, Briec ona asla zarar vermezdi. Dün gece arzu onu alt ettiğinde bile, Briec ona değer verildiğini, korunduğunu ve çok sevildiğini hissettirmişti.

"Söylemek istediğim dün gece Briec sende işaretini bırakmış. Seni kendinin olarak sahiplenmiş."

Onu sahiplenmişti. Briec'in dün gece çaresizlik içinde söylediği sözler aklına geldi. "*Bu gece seni sahipleniyorum. Bu gece seni benim yapıyorum.*"

"Sana söylemedi mi?"

"Bana söylemiş gibi mi duruyor?" Talaith kızgınlıktan köpürerek haykırdı, Ejderhanın yaptığı şeyin bütün ağırlığı üzerine çöreklenmişti adeta. "Kibirli piç. Onu öldüreceğim."

"Talaith, bunun kontrol edebileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

Morfyd'in ona tepeden baktığı gerçeğini görmezden gelerek onun üzerine yürüdü. "Dün gece mutfak hizmetçileri onunla birlikte olsaydı, Briec'in onlara da aynı şeyi yapacağını mı söylüyorsun? Bana bunun bir anlamı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Kastettiğim bu değildi. Seni sahiplenmek zaten planladığı bir şeydi. Briec'i tanıdığım kadarıyla bunu önce seninle tartışmak için beklemeyi tasarlıyordu. En azından sana bunu yapacağını söyleyecekti."

"Sahi mi? Düşündüğün bu mu kardeşim? Sizin bu canavarlık zırvalarınız gerçekten büyüleyiciyi!"

"Belki de sakinleşmelisin."

"Belki de defolup gitmelisin!"

Talaith uzun adımlarla Büyük Salon'un açık kapılarına doğru yürüdü ve buradan avluya baktı. Muazzam paniğini kontrol etmeye çalışıyordu. Briec onu sahiplenmişti. Yüce tanrılar, bunun anlamı neydi? Talaith'ten tam olarak ne bekliyordu? Talaith kendine yalan söylemeyecekti. Briec ona sormuş olsaydı, ona evet der ve sonsuza dek onunla kalırdı. Zor değildi, çünkü onu seviyordu. Ama daha önemlisi, bu onun seçimi olacaktı. Bu günlerde tüm istediği buydu. Bir seçeneği olması. Ama Briec bunu Talaith'ten almıştı.

Ağlamamak için çaresizce çabalayarak birkaç hafta içinde burada olacak Lort Hamish ve ordusu için hazırlanan askerleri izledi.

Talaith gözlerini avluya dikti ve ne yapacağını düşündü. O esnada Éibhear zincir zırhı ve pantolonuyla, Iseabail ise önceki gece giydiği deri pantolonu ve ona büyük gelen pamuklu bluzuyla köşeyi dönüp görüş açısına girdi.

Iseabail, her zamanki gibi duramadan konuşarak yavru bir köpek gibi Eibhear'ı arkadan takip ediyordu. Büyük Salon'un giriş basamaklarına ulaştıklarında Eibhear durdu, dönerek Izzy'yi bluzundan yakaladı ve onu parmak uçlarına kaldırdı.

"Lütfen. Kutsal olan her şey adına kadın, *konusmayı kes!*"

"Tamam, bana bağırarak zorunda değilsin. Sadece diyordum ki..."

Eibhear ormandaki dev bir ayı gibi gürleyerek kızını serbest bıraktı ve merdivenlere yöneldi. Izzy hâlâ arkasındaydı. Hâlâ konuşuyordu.

Eibhear yanından geçerken, "İyi günler Talaith," diye mırıldandı ve Talaith her şeyin ne zaman parlak bir kan kırmızısına döndüğünü kısa bir an merak etti.

Adamakıllı damgalanmış, adamakıllı sevişmiş ve adamakıllı çileden çıkmış olan Talaith, öfkesinin Eibhear'ın üzerinde serbest kalmasına izin verdi.

Talaith Eibhear'ı zincir zırhının önünden yakaladı ve atalarının gücünü kullanarak onu savurup duvara sertçe çarptı.

Bir elini boğazına dayayarak onu olduğu yere mıhladı. Diğer eliyle bıçağını buldu ve ucunu Eibhear'ın şahdamarına dayadı.

"Sen ne yaptın?" diye yüzüne haykırdı.

"Ne? Neden söz ediyorsun?"

"Izzy'den. Izzy'ye ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Eibhear Talaith'e baktı, gümüş gözleri çaresizdi. "Yemin ederim!"

"Anne, bırak onu!" Talaith kızının ona yalvardığını duyuyordu, ama belli belirsiz. Kulaklarındaki uğultu diğer tüm sesleri boğmuştu.

Bu son damlaydı. Bu ejderhalar kızını da alabileceklerini düşünüyorsa... Talaith yaşadığı sürece olmazdı.

"Bana ne yaptığını söyle!"

Iseabail, "Dün gece beni uçmaya götürdü," diye adeta çığlık attı.

Talaith Éibhear'a öfkeyle baktı. "*Ona yaptığın şeyin adının bu olduğunu mu söyledin?*" diye bağırdı.

"Hayır!"

Morfyd Talaith'in diğer yanına geldi. "Kadın, ellerini kardeşimin üzerinden çek."

"Bana Izzy'ye ne yaptığını anlatana kadar olmaz. Böylece sadece hayalarını mı, yoksa lanet şeyi mi kökünden keseceğimi anlayacağım."

Éibhear'm gözleri ablasını buldu. "Morfyd..."

Morfyd iç geçirdi. "Éibhear, bize neler olduğunu anlat."

Éibhear dikkatini ablasında tutmaya devam etti, ardından telaşla her şeyi bir nefeste anlattı: "Dün gece bunu tek başına, kaleden uzakta gördüğümde dışarıda uçuyordum. Onu buraya geri getirecektim, ama baktığımda ayı gördüm. Bir yanlışlık var gibi görünüyordu. Oraya asılmış gibi kalenin üzerinde duruyordu. Onu kaleye geri getirmekten korktum, o yüzden onu uçmaya götürdüm. Yorulana kadar onu Kara Ovalar'ın çevresinde dolaştırdım. Karanlık Vadi'ye yakındık. Ben de onu Fearghus'un mağarasına götürdüm çünkü orada güvende olacağını biliyordum. Gece orada kaldık, ama yemin ederim ona hiç dokunmadım!"

Iseabail, "Bu doğru anne," diye yakardı. "Yemin ederim."

Éibhear doğru söylüyordu. Talaith bunu görebiliyor ve hissedebiliyordu. Yine de o anda tüm ejderhalardan nefret ediyordu. "O halde, böyle devam etersen iyi edersin ejderha."

Sonunda bıçağı yan tarafına indirerek Éibhear'dan uzaklaştı.

Talaith dönüp birkaç adım attı, ama o sırada Éibhear Izzy ikilisinin sessiz fısıltılarını duydu.

“Beni neye bulaştırdın gördün mü? Bir daha sana yardım etmeyeceğim yumurcak.”

“Annemin seni şişlemesine izin vermeliydim.”

Talaith onlara bakmadan patladı. “Siz ikiniz, kesin. Hemen şu anda.”

İkisi de sustu.

Talaith eliyle merdivenleri işaret etti. “İseabail, odana çık ve bir banyo yap. Gecenin ortasında kalenin güvenliğini neden terk ettiğini tartışmak için birkaç dakika içinde yanında olacağım.”

“Ama, ben...”

“Kımulda!”

Éibhear’a son bir kızgın bakış atan kız fırtına gibi ilerledi, o sırada neredeyse sürünerek merdivenlerden inmekte olan Annwyl’e sürtünerek yanından geçip gitti.

Annwyl her nasılsa Talaith’in artık savaş giysilerinden (kolsuz zincir zırh, deri pantolon ve deri çizmeler) farklı olarak günlük kıyafeti olduğunu öğrendiği biçimde giyinmeyi başarmıştı.

“Annwyl,” diye inledi.

“Sorun yok Annwyl.” Morfyd’in sesi gergin ve kızgındı, ama açık ki bir çatışmaya yol açmamaya karar vermişti. Güzel plan. Talaith bir ejderha olmayabilirdi, ama o anda ölümlü olan her şeyi yok edebilirdi.

Annwyl yavaşça yemek masasına ulaştı. Morfyd çabucak içindekileri karıştırmak için bir parmağını kullanarak özel içkisiyle dolu bir başka kadeh hazırladı. İş bittiğinde yanından bir hizmetli geçiyordu, bunu ona uzattı ve Annwyl’i işaret etti.

Annwyl kadehi aldı, ama içmeden önce, “Şarabıma giren bir parmaktan her zaman hoşlanmışımdır,” dedi.

"İç şunu mızımız."

"Birileri havasında değilmiş." Annwyl şarabı bir yudumda içti, ardından ağzını elinin tersiyle sildi. Kadehi masaya bıraktı. "İşe yaraması ne kadar sürer?"

"Birkaç dakika."

"İyi." Annwyl iki elini kullanarak yemek masasına dayandı.

Fakat bu güzel sabahta görünüşe göre kader Annwyl'e karşıydı. Askerlerinden biri Büyük Salon'da belirdi. "Annwyl, sana ihtiyacımız var."

Annwyl iç çekti ve muhtemelen içki henüz etkisini göstermemiş olmasına rağmen kendini doğrulmaya zorladı. Askerine doğru yürüdü. Önceki gece eşiyle delicesine sevişmiş olmanın yarattığı yorgunluğun kraliçe için bir bahane olmadığını tahmin etti Talaith.

Talaith kadının muazzam bir gücü olduğunu da kabul ediyordu. Talaith'in ağladığı ve bir bebek gibi mızıldandığı durumda, Annwyl basitçe bir şey olmamış gibi davranıyordu. *Benden daha üstün bir kadın.*

Annwyl birbirlerine hâlâ sırtları dönük olan Morfyd ve Talaith'in yanından geçti.

Ama Annwyl kadınları geçtiği anda, ikisi de anlamıştı. İrkilerek dönüp birbirlerine baktılar, kızgınlık anları hızla unutulmuştu. Annwyl'in kemerli girişin altına tökezleyerek gidişini izlediler. Oraya ulaştığı anda ahşap kornişi tuttu ve iki büklüm oldu.

Morfyd ve Talaith yanına koşana kadar içmiş olduğu her şeyi çıkarttı. *Şaşırtıcı değil.* Talaith Morfyd'in o içkiye koyduğu ot türlerini görmüştü. İçlerinden biri bir kadının hamile kalmasını önleyen bir türdü.

Bunun için çok geçti.

Morfyd bir kolundan tutarken Talaith diğerinden tuttu. Morfyd askere eli ile işaret etti. "Brastias ve Danelin'i bul. Onlar sana yardım eder. Kraliçe hasta."

Genç asker başıyla onayladı ve iki kadın Annwyl'i kaleye geri sürüklerken koşarak uzaklaştı.

Yemek masasına oturdular ve Morfyd Annwyl'in önüne çömeldi. "Annwyl? Beni duyabiliyor musun?"

Annwyl cadıya kaşlarını çatı. "Elbette seni duyabiliyorum. Tanrılar adına Morfyd, sadece dün geceki tuhafılıktan dolayı hastalandım. Kuvvetli ağabeyini bunun için suçlayabilirsin. Bana ölüm döşeğindeymişim gibi bakmayı kes. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

Morfyd iki parmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Tüm gece mi Annwyl? Tüm gece onunla birlikte miydin?"

Annwyl'in kaş çatışı derinleşti. "Elbette öyleydim. Başka nerede olacaktım? Ayrıca," kısık sesle mırıldandı, "gitmeme izin vermezdi."

Annwyl'in bakışları iki kadının arasında gidip geldi. "Pekâlâ cadılar. Dökülün. Neler oluyor? Neden ikiniz de öyle bakıyorsunuz?"

Morfyd Annwyl'in elini kendi ellerinin içine aldı. Şefkatli bir hareket gibi görünüyordu, ama Talaith bunun sebebinin Annwyl gerçeği öğrendiğinde Morfyd'in o ellerin nereye gittiğini kontrol etmek istemesi olduğunu tahmin etti.

"Kardeşim..."

"Çıkar ağzındaki baklayı Morfyd. Her saniye daha çok sinirleniyorum."

"Tamam. Bilmen gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Bir çocuk taşıyorsun."

Annwyl somurttu. "Elbette taşıyorum, geçen günkü köylünün bebeğini hatırla." Kendi esprisi karşısında kıkırdadı, sonra iki cadının da gülmüyor olduğunu fark etti. İkisine de bir bakış attı. "Yanılıyorsun."

"Hayır kardeşim. Yanılmıyorum. Hamilesin."

Ellerini geri çekti. "Yani ne demek istiyorsun? Ağabeyine ihanet ettiğimi mi? Başka biriyle olduğumu mu? Çünkü bu hiç olmadı."

"Biliyorum. Dün hamile değildin. Tüm geceyi Fearghus'la geçirdikten sonra, bugün hamilesin."

"İnsanlar ve ejderhaların üreyemediklerini söylemiştin. Bunun imkânsız olduğunu *sen* söylemiştin."

"Normalde öyledir."

"Normalde mi?"

Morfyd omuz silkti. "Tanrılar bazen fikir değiştirir."

İki cadı güçbela vaktinde hamle yapabildiler. Talaith sonunda Annwyl'in öfkesini tam kapsamıyla keşfetme fırsatını bulmuştu.

Briec yatağının ucunda oturuyordu. Yeni yıkanmış ve giyinmişti. Başını ellerinin arasında tutuyordu.

Ateşin karanlık tanrıları adına, dün gece Talaith'e ne yapmıştı? Talaith onu bir gün affeder miydi acaba? Briec kendini affedebilir miydi?

Kapısı yavaşça açılıp Fearghus'u kapı girişinde bulunca şaşırmadı. Siyah saçları yüzünün yarısını örtüyor ve Briec'in gözlerine neredeyse bakamıyordu.

Fearghus başını iki yana salladı. "Bu utanç mı kardeşim?"

"Evet ve kalp kırıklığı bile yanında iyi kalır."

Éibhear Fearghus'un yanında belirdi.

"Kadının bir kaçık."

Fearghus kaşlarını çatı. "Annwyl mi?"

"Senin kadının değil, onunki. Neredeyse boğazımı kesiyordu."

Briec'in gözleri kısıldı. Talaith'e karşı her zamankinden daha koruyucu hissediyordu. Elbette, daha önce ona gecedan sabaha kadar bir hayvan gibi sahip olmamıştı. "Neden? Ne yaptın?"

"Kızını korudum."

Fearghus inledi. "Ah, tanrılar! Izzy. Bana dün gece burada olmadığını söyle."

"Değildi. Onu dışarıda kılıcım ile oynarken buldum."

Briec'in gözleri seğirirken Fearghus nihayet güldü. "Bu da ne demek?"

"Annwyl'in bana verdiği kılıcı çalmış. Kızı, onun deyiş ile, onunla talim yaparken buldum. Kendi boğazını kesmemiş olması beni şaşırttı."

Briec tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. Ailesinden birinin, kadınının kızından faydalanmış olması düşüncesi bile onu, iş Keita ve Morfyd'e gelince Bercelak'ın hissettiği gibi hissettirdi. Bercelak'ın koruyucu doğası yüzünden birden fazla ejderha kanadından olmuştu. Ve insanlar... Evet, Büyük Bercelak kızlarının taliplerinden oluşan yemeklere bayılırdı.

"Ama ne olduğunu açıklama fırsatı bulamadan, kadının boğazına bir bıçak dayadı. Bunu onaylamıyorum."

"İçim sızladı."

Fearghus yumuşak bir sesle, "Ya Annwyl nasıl?" diye sordu.

"Sürünüyor. Tanrılar adına, dün gece ona ne yaptın?"

Fearghus kafasını kapı eşiğine vurdu. "Benden nefret edecek."

"Endişelenme Fearghus. Birlikte yaşarsınız, üzgün ve yalnız. Doane kardeşler gibi," diye güçsüzce espri yaptı Brieç.

Brieç'e kızgın bir bakış atan Fearghus hırladı. "Bana bir daha bunu söyleme." Kimse sonunun o iki yaşlı, mutsuz ejderha gibi olmasını istemezdi.

"Pekâlâ, ben yatmaya gidiyorum," diye iç çekti Éibhear. "O küçük şeytani bücüre katlanarak uzun bir gece geçirdim."

"Onun hakkında ne söylediğine dikkat et, o benim..." Brieç sustu, ama erkek kardeşleri kavramakta her zamankinden hızlıydı.

Fearghus sırttı. İş kadınlara gelince Brieç'in asaletten uzak olan tavırlarını artık terk etmeye başlaması onu eğlendiriyordu. "Tanrılar adına kardeşim. Ona kızım demek üzere miydin?"

"Dersem ne olur?"

"Yapma Brieç," dedi Éibhear. "O sinir bozucu zalim kadını ailenin bir parçası yapamazsın. Senden yeterince çekmedim mi?"

"Çok geç kardeşim. Talaith'i dün gece sahiplendim."

"Hızlı olmuş. Onu nasıl ikna ettin?"

Brieç yere baktığında, kardeşleri inanamayarak güldü. "Onu izni olmadan mı sahiplendin?" diye sordu Fearghus. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Ayrıca o zalim biri ağabey. Beni hayalarımı kesmekle tehdit edene kadar ne kadar zalim olduğunu fark etmemiştim. Gwenvael gibi hissettim."

"Bunun ne anlama geldiğini kavrayınca ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Beni öldürür." Brieç şanslıysa tabii. Değilse terk eder.

"Ona zaman ver Brieç. Eminim yelkenleri suya indirecektir." Fearghus saçlarını yüzünden çekerek dikleşti. "En iyisi gidip kadını bulayım. İyi olduğundan emin olmalı..."

Kale boyunca yankılanan kükreme Fearghus'un lafını yanında kesti ve üç erkek kardeşin irkilmesine neden oldu.

Bu sesi tanıyorlardı. Annwyl'in savaş çığılığıydı. Onunla tanıştıklarından beri bu sesi birden fazla sefer duymuşlardı. Fakat Hamish'in orduları Kara Ovalar'ın yakınında olmadığına göre..

Hepsi bir anda hareket etti. Talaith'in yatak odasından dışarı çıktılar. Koridorun diğer ucuna gidip merdivenlerden Büyük Salon'a indiler. Hepsi son basamakta durup gözlerini dikti.

Morfyd dışarı çıkan kemerli kapının yanında duruyordu. Hayatını kurtarmak için ejderhaya dönüşüp kaçmakla oracıkta dönüşerek kaleyi yerle bir etmek arasında sıkışıp kalmış görünüyordu.

Briec'in gözleri hemen Talaith'i arayıp buldu. Salonda bulunan birçok ejderha heykelinden birinin tepesine çökmüş, sağ elinde bıçağını sıkıca tutuyordu. Briec onun o heykele nasıl tırmanabildiğini bilmiyordu, ama buna minnettardı.

Fearghus yavaşça Annwyl'e yaklaştı. Annwyl daha demin sağlam ahşaptan bir yemek masasını kaldırıp ağırlığı olmayan bir dal parçasıymış gibi duvara fırlatmıştı; ağabeyi cesur bir ejderhaydı.

"Annwyl?"

"Bana yaklaşma Fearghus." Sesi makul bir biçimde sakin geliyordu. Bu iyiye işaret olamazdı.

"Annwyl, konuş benimle."

Kükreyen çılgın savaşçı tekmeleyerek yükselttiği bir sandalyeyi havada yakaladı. Sonra döndü ve onu başka bir tarafa fırlattı. Fearghus sakince uçan sandalyenin yolundan çekildi. Briec ve Éibhear da kendilerini korumak için eğildiler.

"Biraz sakinleş."

"Cehenneme git."

Açığa çıkan öfkeleri kalan herkesi vursa da, çiftin birbiriyle sakin bir biçimde konuşmasını Briec büyüleyici buldu.

Fearghus, "Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi zahmet olmazsa?" diye tüm odaya sordu.

Yeşil gözler Morfyd'i buldu. "Söyle ona cadı. Bana söylediğin şeyi söyle."

Morfyd özgürlüğe kaçış şansından feragat etmeyerek olduğu yerden ağabeyine baktı. "Annwyl hamile." Fearghus bu cümleden çıkardığıyla gözlerini kıstı ve Annwyl homurdandı. Kimse bir şey söyleyemeden Morfyd elini kaldırdı. "Onun senin olduğuna inanıyorum."

"Benim olduğuna *inanıyorsun*. Neden bu, güvenle dolup taşmamı sağlamıyor?"

"O kesinlikle senin."

Hepsi Iseabail'in sesine döndü. "O değil. Onlar ikiz kraliçem."

Elleri iki yanında gergin birer yumruk şeklinde duran Annwyl'in öfke dolu bakışları Izzy'ye odaklandıktan birkaç saniye sonra Briec kızın önüne geçti.

"Ona dokunmayı aklından bile geçirme," diye hırladı.

"Hayır, hayır kardeşim. Bu küçük kızın nasıl bu kadar çok şey biliyor görüldüğünü öğrenmek istiyorum." Annwyl bir fareyi gözetleyen bir kedi gibi Izzy'ye bakmak için eğildi.

Talaith heykelin tepesinden indi ve Izzy'ye doğru yöneldi.

"Bir cevap bekliyorum."

"Dünyanın sonuna kadar bekleyebilirsin. Ondan uzak dur."

"Durun. Lütfen. Hepiniz buna yanlış taraftan bakıyorsunuz." Izzy Briec'in etrafından dolaştı, ejderha onu tutmaya çalışınca ondan uzaklaştı.

Briec, "Izzy," diye uyardı, ama kız onu bir elini sallayarak geçiştirdi. Tüm dikkati Annwyl'e odaklanmıştı.

"Göremiyor musun? İkiniz de seçildiniz Annwyl. Sen ve Fearghus. İkiniz de bir tanrı tarafından seçildiniz."

"Hangi tanrı?" diye sordu Fearghus.

"Rhydderch Hael elbette."

Briec ve Morfyd birbirine baktı. Yüce tanrılar. Kızın koruyucusu Rhydderch Hael miydi?

"O 'elbette' ile ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı Fearghus.

Ama Annwyl'in daha büyük sorunları vardı. "Rhydderch Hael tarafından ne yapmak için seçildik Izzy?"

Kız sırtıttı. "Geleceği yaratmak için."

Annwyl öyle hızlı hareket etti ki ayırt etmek için güç-bela zamanları oldu, onun yolundan çekilmek içinse daha az. Neyse ki Annwyl öfkesini mobilyalardan çıkartıyordu. Başka bir sandalyeyi kaldırdı ve zemine çarparak paramparça etti.

"Annwyl?"

"Hayır Fearghus. Benden uzak dur." Taş duvara doğru yürüdü ve Fearghus'tan uzaklaştı. "Bunu bana sen yaptın. Sen ve senin soyun."

"Ben mi? Bir an için bile benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşündün?"

"Nasıl olmaz? Dün gece..." Annwyl eşine arkasını dönüp kollarını bedenine doladı. "Tüm gece boyunca bana tekrar ve tekrar sahip oldun. Ve yalnızca bunun için..."

Öfkesi nihayet dışa vuran Fearghus iki uzun adımla Annwyl'in yanına vardı. Onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çevirdi. "*Düşündüğün şey bu mu? Bunu sana gerçekten yapabileceğimi mi düşündün?*"

"Ne düşünmeliydim?"

"Bunun tanrıların bir hediyesi olduğunu düşünmeliydin," dedi Izzy sakın ve mutlu bir şekilde.

Annwyl ve Fearghus ona baktı ve aynı anda katıksız bir hiddetle, "*Kapa çeneni Izzy,*" dediler.

Talaith kızıyla bu şekilde konuşmalarına kızgın olmalıydı, ama o da Izzy'ye aynı şeyi söyleyecekti. Tanrılarla onların bencil yöntemlerini iyi bilirdi. Izzy'nin, tanrısının Arzhela ve diğerlerinden bir farkı olmadığını anlayacağı günün gelmesinden korkuyordu.

Elini kızının omzuna yerleştirerek, "Daha fazla karışma," dedi.

"Olmaz. Onlara anlatmama ihtiyacı var."

"Şimdi de onun habercisi mi oldun?"

"Hayır." Izzy omuz silkti. "Burada olmam bir tesadüftü."

Tanrılar adına Izzy. Annwyl'in acısını paylaşmasa bir kahkaha atardı. Taşlar yerli yerine oturuyordu. Rhydderch Hael, Kara Ay'ın gerçekleşmesinden önce Annwyl'in Gárbhan Adası'na gelmesini sağlamıştı. Bunun işe yaraması için çiftin birlikte olması lazımdı. Talaith de pekâlâ onun yerinde olabilirdi, ancak o Arzhela'nın 'seçilmişiydi'. Bunun için çöl tanrılarına müteşekkirdi.

Yine de Izzy ve Talaith'in tüm bunların içinde nasıl bir rolleri olduğu muammaydı. Rhydderch Hael'in ihtiyaç duyduğu Annwyl ve Fearghus'tu. Küçük Izzy'nin onun mutluluk dolu olmaktan uzak haberlerinin taşıyıcısı olmadığı açıktı.

İlk olarak Fearghus sakinleşmiş göründü. Nazikçe Annwyl'i kollarının arasına aldı. Annwyl'in bedeni her nefeste titriyordu.

"Tanrılar adına Fearghus, içimdeki lanet şey ne?"

Fearghus omuz silken Morfyd'e baktı yalnızca.

"Onlar senin çocukların Annwyl," diye Izzy neşeyle araya girdi. Talaith onu geri çekemeden Izzy, Annwyl ve Fearghus'un yanına gitti. "Anlamıyor musunuz? İkinizi seçme nedeni uygun olmanız veya ona sadık olmanız değildi ki zaten değilsiniz. Fakat o sizi seçti, çünkü bu çocukları taşıyabilecek, kendilerini koruyacak duruma gelene kadar koruyabilecek daha güçlü birisi yoktu. Birçoğu onların ölmesini isteyecek Annwyl. Birçoğu çoktan başladı."

"Arzhela?"

Izzy Morfyd'in sorusunu başıyla onayladı. "Diğer şeylerin yanında o doğumun tanrıçası. Çocuklarınızın yaşamasını istemiyor ve buna bir son vermek için seni öldürmekten çekinmeyecektir."

"Onlar insan mı, ejderha mı?" Fearghus bunu sorarken kollarını Annwyl'in etrafında sıkılaştırdı. Aynı zamanda onu yakında ve kontrol altında tutuyordu.

"İkisi birden. İkinizden de bir şeyler aldılar. Ama bu, dünyanın daha önce görmediği bir şey." Izzy tam Annwyl'in önünde duruyordu. "Rhydderch Hael seni tesadüfen seçmedi. Cesaretin, gücün, hatta öfken, hepsinin seçiminde payı oldu. Senden hoşlanıyor," diye basitçe bitirdi.

Annwyl aniden Fearghus'un kollarını üzerinden iterek gülmeye başladı ve Talaith bu kadar çıldırmış gelen sesle irkildi. Tek istediği kızını kapmak ve kaçmaktı. Fakat ani hareketler yapmanın Annwyl'i ateşleyeceğini biliyordu.

"Rhydderch Hael bu kararı senin yerine veremez Annwyl. Ne de seni bunu yapmaya zorlayabilir. Senin de bildiğin gibi eğer istersen bunu sona erdirmek için yöntemler var." Izzy Morfyd'e bir göz attı ve neyse ki annesinin yanına döndü. "Ama herhangi bir şey yapmadan önce bunu düşünmeni istiyor."

Herkes bir cevap beklentisiyle Annwyl'e baktı. Éibhear dışında. Kendini yapıştırdığı duvardan uzaklaşıp başını yana çevirdi.

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama kuş sesleri kesildi," diye mırıldandı. Sonra herkesin duyabileceği bir şekilde bağırdı. "Eğilin!"

Ejderhalar şimşek gibi hızlı hareket etti. Briec, Talaith ve Izzy'yi bellerinden yakalayıp arkasını dönerken bedenini onlara siper etti. Morfyd Éibhear'ı kendisiyle birlikte kapıların yanındaki duvara dayadı. Bir ok yağmuru açık pencerelerden ve kapılardan girip odayı istila ederken Fearghus gerileyerek kenara çekildi.

Talaith kafasını kaldırıp baktığında Annwyl'in yerinden kımıldamamış tek kişi olduğunu gördü. Orada öylece durup etrafına konan okları izliyordu.

Ya şimdiye dek tanıdığım en cesur kadın ya da dünyaya gelmiş en kaçık kaltak.

Dışarıdan, avludan çığlıklar ve savaş naraları geliyordu. Bu esnada Brastias elinde oklar saplanmış bir kalkanla içeri girdi.

"Annwyl..." dedi soluk soluğa. "Bu Hamish."

Annwyl'in tek tepkisi ona gözlerini dikip bakmaktı.

Briec, Izzy ve Talaith'i serbest bıraktı ama hâlâ bedenini onları korumak için kullanıyordu. "Nerede?"

"Kale kapılarının dışında."

Fearghus başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Burada haftalar sonra varmalıydı."

"Adamlarımdan biri az önce söyledi. Bir an o ve kadını arazide yalnızmış. Bir sonraki anda Hamish ve tüm ordusu orada bitivermiş. Adam, ikisini oradan kaçırarak zamanı zor bulmuş."

"Tüm ordusuyla mı?"

Morfyd duvardan uzaklaştı. "Yalnız bir tanrı onları buraya bu hızda getirebilir."

"Arzhela'nın kuklası," dedi Talaith küçümseyerek. "Onun en sadık hizmetkârı. Hamish Madron'a onun tapınaklarının inşa edilmesine izin verdi. Arzhela Izzy'yi ilk olarak ona göndermişti."

"Fazla vaktimiz yok," diye devam etti Brastias. "Bu tarafa geliyorlar. Şu anda birlikler çatışıyor."

Annwyl sessizce kapılara yöneldi.

Fearghus arkasından, "Annwyl, bekle," diye seslendi.

Annwyl durdu ama ona bakmadı. Diğer hiç kimseye de öyle.

"İki seçeneğin var Fearghus," dedi sakın bir şekilde. "Burada durabilir ve benimle hislerim tazeyken tartışabilirsin. Veya dışarı çıkıp önce Hamish ve birlikleriyle tartışmamı yapabilirim." Arkasına dönüp ona baktı, kızıl saç tutamları yaralı yüzüne düşmüştü ama hiçbir şey o yeşil gözlerde yanan hiddeti gizleyemezdi. "Seç ejderha."

Fearghus eliyle coşkulu bir hareket yaptı. "Hamish."

Annwyl başını salladı ve arkasında Brastias'la birlikte kapıya yöneldi. Ama Fearghus'un karanlık sesi onu takip etti. "Geri döndüğünde, eşim, tartışacak çok şeyimiz olacak."

Erkek kardeşlerine dönerek, "Diğer ejderhaları çağırın, sonra gökyüzüne çıkın. Malzeme arabalarını yok edin ve yapabildiğiniz kadar birliklerini de. Ama burada olduğumuzu biliyorlar, bu yüzden dikkatli olun," dedi. Kız kardeşine baktı. "Morfyd, Annwyl'le git. Onu elinden geldiğince koru. Ama ona fazla yaklaşma."

"Hiç niyetim yok ağabey."

Şimdi o kopkoyu gözler Talaith'in üzerindeydi. "İyileştirme yeteneğin var mı?"

"Evet."

"O halde bu salonu askerlerimizi kabul etmek üzere hazırla. Hizmetliler sana yardım eder. Yardımlarını sunmak için başka şifacılar da gelecek."

Talaith başıyla onayladı. Feargus'un uzak durmasını söylemek yerine bu görevi vermesi içini rahatlatmıştı. Herhangi bir sebepten ejderha, Talaith'in eşine yapmaya kalktığı şey için affetmiş görünüyordu. Üstelik peşinde bir tanrıça olan küçük bir suikastçıdan daha önemli sorunları vardı. "Oldu bil. Düşman yaralıları için de bir yer hazırlamalı mıyız?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi dolandırmadan. Sonra yürüyüp gitti.

Talaith, ejderha ve Annwyl'in neden birlikte olduklarını anlıyordu. Bu ikisi birbirlerine göreydiler, çünkü hiçbir dişi Fearghus gibi bir ejderhaya katlanamazdı ve hiçbir insan erkek yatakta Annwyl'in yanında deliksiz uyuyamazdı.

Briec elini tuttu. "Talaith..."

"Bekle." Izzy'ye baktı. "Odana git. Kapıyı kilitle. İçeri yalnızca benim, Briec'in veya Archaius'un girmesine izin vereceksin. Anlaşıldı mı?"

"Ama..."

Talaith gözlerini kısarak kızına baktı. "Benimle oyun oynamaya küçük kız. Anlaşıldı mı?"

Izzy yere baktı. "Evet. Anlaşıldı." *Zavallı şey.* Talaith onu sürekli odasına gitmesini buyuruyordu.

"Git o zaman." Bununla birlikte Iseabail merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu ve Talaith elini bırakmamış olan Briec'e geri döndü. "Git. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ve geri döndüğünde *bunu*," sırtını ve yeni dövmesini işaret ederek dramatik bir el işareti yaptı, "tartışacağız."

Briec gülümsedi, eğildi. Talaith'in omzunu öpünce kadın etkisini ayak parmaklarına kadar hissetti.

EJDERİN ARZUSU

“Nasıl isterseniz, yumuşak ve savunmasız küçük hanımım.”

Briec ondan ayrılınca Talaith hiç ara vermeden onun gidişini izledi; ta ki aklı karışmış, yarı giyinik bir Gwenvael yanında belirinceye dek. “Bir şey mi kaçırdım, yoksa bana mı öyle geliyor?”

BÖLÜM 24

Hamileydi. Üstelik ikizlere. Bu nasıl mümkün olurdu? Doğru, Fearghus'unu seviyordu. Birini veya bir şeyi sevebileceğini düşündüğünden fazla. Ama yine de... Fearghus insan değildi. Ejderha tanrılarına olan bağlılığından dolayı Annwyl'e ihanet mi etmişti? Hayır. Fearghus yapamazdı. Eşi hakkında söyleyebileceği bir şey varsa, kendinden başka kimseye itaat etmediği idi.

Ayrıca, önceki gece Fearghus kontrol edilemezdi. Annwyl'in hoşuna gitmediğinden değil, ama ejderhası kendini durduramıyordu.

Hayır, ejderha tanrıları Annwyl'i kullandıkları gibi onu da kullanmışlardı. Tıpkı insan tanrıların Talaith ve Izzy'yi rahat bırakmadıkları gibi.

Annwyl tanrılardan gerçekten nefret etmeye başlamıştı.

"Annwyl?"

Annwyl Brastias'a baktı. "Ne oldu?"

Brastias boğazını temizledi. "Orada daha fazlası var."

Annwyl adamlarıyla savaşan asker bölüklerine göz attı. Annwyl'den kaçmaya çalışıyorlardı, ama adamları fazla uzaklaşmadan etraflarını sarmıştı.

Ayağının dibindeki otuz bedenden bir tanesi hareket etti ve Annwyl onu öldürmemiş olduğunu fark etti. Kılıcını kaldırıp öfkeli bir kuvvetle aşağı indirdi. Bu darbenin onu sonraki yaşamına yolladığına kendini inandırdı. Kılıcını adamın bedeninden geri çekti ve yüzünü silmek için Brastias'ın uzattığı kumaşı kullandı.

Kumaşı ona geri verirken, "Gel," dedi sakın bir biçimde. "İki güneş batmadan hepsinin ölmesini istiyorum."

Savaşmakta olan birliklere yöneldi, düşmanlarının ondan kaçtığını görmek ona küçük bir tatmin yaşıyordu.

Diğer hizmetliler yatakları hazırlarken Talaith geniş kumaşı parçalara böldü. Birçok yaralı olasılığına karşı hazırlık yapıyorlardı. Talaith gene de işin o noktaya varmamasını umuyordu. Tüm bunlar onun suçuydu. Talaith Arzhela'nın ondan istediği şeyi tamamlamadığı için tanrıça, Hamish'i intikam almak için göndermişti.

Şimdi hepsi itaatsizliğinin acısını çekecekti. Tüm bunlara rağmen, Izzy için her şeyi riske atardı, kesinlikle her şeyi.

Üzerindeki elbiseyi rahat pantolon, çizmeler ve bluzla değiştiren Talaith her şeye hazırды. Kumaşı parçalamayı bitirdi ve geniş bez yığınının şifacılarından birine uzattı. *Hemen hemen bitti*, diye düşündü hafif bir gururla. Sonra onu hissetti. Neredeyse fiziksel bir şeydi.

Ejderhaların güçleri azalıyordu. Soğuk bir odada çıplak bedeninin üzerinden çekilen sıcak bir kürk gibiydi. Deli gibi etrafına bakındı. Başka kimse fark etmemişti. Şaşırtıcı değildi. Geride kalanlar yalnızca insanlardı. Tüm ejderhalar Hamish'e karşı savaşmaya gitmişti.

Morfyd'in önceki gece göl kenarında kendinden geçmiş olduğunu anlatışını hatırladı. Bunun anlamı korumalarını güçlendirememiş olduğuydu. Bunun anlamı da...

"Tanrılar adına... Izzy!"

Hayatı boyunca hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştir. Büyük Salon'u yarıp taş merdivenlerden yukarı çıkarken ve kızının odasına uçarcasına giderken askerlerin, muhafızların ve hizmetlilerin arasından sıyrıldı.

Kapıya ulaşmasına ancak birkaç santim kaldığında, kapı içeriden patlar gibi açıldı. Achaius dışarı savruldu ve duvara çarptı.

"Hayır!"

Izzy'nin odasına tam zamanında girdiğinde kızının zeminde yüzüstü yattığını ve tam manasıyla bu dünyadan bir diğerine sürüklendiğini gördü.

Talaith umutsuzca ona doğru atladığında karnının üzerine düştü, elleri Izzy'ninkilere bağlandı. Kızının korkmuş, yaşlı yüzünü gördü. Bir an sonra gitmişti.

"Hayır," diye haykırdı yeniden. "*Hayır. Hayır. Seni orospu!*"

Talaith ağlamadı. Kendine bu lüks için izin vermedi. Onun yerine sığrayarak ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Merdivenlerden aşağı koşarken şifacılarından birine neyse ki hâlâ hareket eden Achaius'un yanına gitmesini haykırdı ve ardından ona sorular sorup ondan yardım isteyen diğer şifacıların yanından geçerek Büyük Salon'dan dışarı çıktı. Avluya çıkarken az kalsın at sırtındaki genç bir askerin onu ezmesine yol açacaktı. Sinirlenen asker atını geri çekti ve Talaith'e öfkeyle baktı.

"Dikkat etsene kadın. Kendini öldürteceksin."

Hırıldayarak uzandı ve askeri savaş atının üzerinden düşürdü. Ayağını üzengiye yerleştirdi ve kendini eyerin üzerine

çekti. Atı kapılara çevirerek savaş alanına yönlendirdi. "Beni Annwyl'e götür."

Bu birkaç kelimeyle at ok gibi fırladı.

Brastias Annwyl'in sabrının tükendiğini hissediyordu. Çok yakında rotayı Hamish'e çevirecek ve liderlerinin peşine düşecekti. Oraya varışından önce, o salonda ne olup bittiğini bilmiyordu, ama bir şey, Brastias'ın iyi hatırladığı Annwyl'i geri getirmişti. Onu ilk kez düğün giysileriyle Madron'a doğru Hamish'in gelini olmak için giderken bulduğu günden beri Annwyl'i böyle görmemişti.

Acımasız bir savaşçı olmayı sürdürmesine rağmen (Brastias bunun asla değişmeyeceğini biliyordu) Yok Edici Fearghus'la tanıştığınan beri bir parça sakinleşmişti.

Her ne olmuştaysa iyiye işaret değildi. Ejderhalar arka taraf-taki bölükleri ve yük arabalarını imha ederken, Annwyl Madron ordusunun büyük kısmını tek başına ortadan kaldırmıştı. Genellikle savaş cadısı olarak onun yanında çarpışan Morfyd bile bugün aradaki mesafeyi koruyordu.

Böyle giderse kısa bir süre sonra Annwyl'in ordusu Hamish'inin etrafını saracak ve ardından Annwyl sonunda adamı öldürme şansını bulacaktı.

"General."

Brastias astına baktı. "Ne var?"

"Talaith."

Brastias, Danelin'in bakışlarını takip etti ve Talaith'e baktı. Bir savaş atını onlara doğru sürerken çoğu erkek ondan uzak duruyordu.

"Neden burada?"

"Hiçbir fikrim yok."

Brastias Annwyl'e seslendi. "Talaith yaklaşıyor."

Annwyl cesedi iterek kılıcını kurtardı ve başta onu öldürmek için gönderilmiş kadını görmek için döndü. At Annwyl'in önünde kayarak durdu ve Talaith bir eyerin üzerinde doğmuş gibi aşağı atladı.

"Arzhela, Izzy'yi aldı."

Kraliçenin gözleri azimle karardı. "Neye ihtiyacın var?" Annwyl asla "Ne oldu?" veya "Ne zaman?" gibi gereksiz sorularla vakit kaybetmezdi. Bu soruların pek önemi yoktu.

"Hamish'i istiyorum." Onların ve Madron liderinin arasındaki yüzlerce askeri, birliğe baktı. "Beni Izzy'ye götürecek olan anahtar onda."

"Onu sana öylece vereceğinden şüpheliyim."

"Onunla işim bittiğinde verecek."

Annwyl başıyla onayladı. "O halde beni takip et ve bir katil olarak hünerlerini kullanmaya hazırlan cadı. Brastias, Danelin! Talaith'in arkasında kalın."

Annwyl savaşçı kalabalığı ile yüz yüze geldi. İki kılıcı hazırdaydı. "Bizim renklerimizi taşımayan her şey ölsün."

Bu son sözleri söyledikten sonra Annwyl ileri atıldı ve yolundaki her şeyi yok etti.

Annwyl onu Hamish'e götürmek için asker hattını yararak ilerlerken Talaith sadece üç asker öldürmüştü. Onlara yaklaşmaya cüret edenlerin geri kalanını kraliçe kılıcının bir savuruşuyla dağıtmıştı.

Fearghus'un onu savaşa gitmekten alıkoymaması boşuna değildi. Öfkesi savaş becerileriyle birleşince, onu Talaith'in gördüğü en ölümcül savaşçılardan biri yapıyordu.

Güzel. Onu Hamish'e götürmesi için bu amansız savaşçıya ihtiyacı vardı. Sonra, Talaith kaldığı yerden devam edecekti.

"Hamish senindir cadı. Bizim onlarla ilgilenmemiz gerekecek."

Hamish'in askerleri küçük gruba saldırarak Annwyl'in dikkatini başka yere vermeye zorladılar.

Talaith kafasını kaldırınca tepeden tırnağa zırhlı Hamish'in yüksek bir savaş arabasında ayakta durduğunu gördü, böylece çevresindeki mücadeleyi inceleyebiliyordu. Komutanlarına emirler veriyordu ve onlar da ulaklara emirleri letiyorlardı. İyi bir sistemdi, ama kimse Annwyl'in şu anki "her şeyi öldürme" arzusunu hesaba katmamıştı.

"Bak, bak kim burada. Hain." Hamish eğilerek ona Talaith'in, yüzünden söküp atmak için sabırsızlandığı pis bir gülümseme ile baktı. "Sorun nedir aşkım? Bir şey mi kaybettin?"

Komutanları onu yerdeki askerlerden korumak için arabayı çevrelemişti. Ejderhalar buraya ulaştığı gibi Hamish'in konumunu değiştireceğinden Talaith şüphe etmiyordu. Fakat şimdilik, adam kendini son derece güvende hissediyordu.

"Tanrıçana ulaşmak için dünyalar arasından geçiyorsun. Buna imkân veren anahtarı istiyorum," dedi dolandırmadan.

"Eminim istersin, ama onu benden alamayacaksın. Belki Arzhela'ya yalvarırsan veya..."

Zaman kaybetmek istemeyen Talaith ona en yakın muhafızın boğazını kesti. Bir diğeri ona doğru hamle etti, ama Talaith ondan kurtuldu ve bir başkasının boğazını kesti. Alçalarak iki muhafızın iç uyluklarını doğradı. Diğer ikisininse ayak bileklerinin arkasını. Bıçağını bir diğerinin böbreğine soktu, ardından arabanın yan tarafını yakaladı. Kanla kaplı bıçağı dışlarının arasında, yalnızca kollarını kullanarak hızla tırmandı.

Talaith en tepeye ulaştı, ama bir elini serbest bırakması ve başka bir askerin kılıcından kaçmak için geriye kaçması gerekmişti. Adam yakalamak için uzanınca, kolundan tutup onu arabadan aşağı atmasına olanak vermiş oldu Talaith'e. Kendini bir koluyla arabanın içine savurmayı başardı. İrkilmiş ve açıkça korkmuş Hamish'in karşısında çömelerek içeri yerleşti.

Sonunda Hamish kılıcına davrandı, ama çok geçti. Talaith bıçağının kabzasının derisinden iğnelerden birini çıkarmıştı.

Talaith iğneyi Hamish'in suratında anahtar noktalara batırdı.

şaşkınlıkla adam sadece ona bakakaldı. Sonra düştü. Araba zeminine çarpan zırhının çıkarttığı ses, Talaith'in kulağını dolduran savaşın sesleri ve ölen adamların çığlıkları kadar sertti.

Talaith iğneyi bıçağına geri sokuşturdu ve bıçağını kınına geri koydu. "Bana anahtarın yerini söylersen, seni çabuk öldürürüm. Benimle oynarsan zehir seni öldürene kadar böyle acı çekmene izin veririm. Ve seni temin ederim ki bu, saatler alır. Seç şimdi."

Hamish, bedeni zehrin etkileriyle savaşırken cevap vermedi. Ama Talaith bunun an meselesi olduğunu biliyordu. Hamish bedeni tamamen felç olana, gözlerinden kan fışkırana ve ağızının kenarından yeşil bir sıvı akana kadar dayandı.

Talaith, "Söyle bana," diye emretti.

"Ben..." dedi, işkence eden acıdan kesik kesik solurken.

"Sen ne?"

Hamish, "Ben..." dedi tekrar.

Ne demek istediğini tahmin ederek Talaith ona yaklaştı ve parçaları bir arada tutan deri şeritleri keserek zırhını çıkarmaya koyuldu. Zincir zırha ulaşarak bunu adamın çenesinin altına kadar sıyırdı. Arzhela'nın tılsımı altın bir zincirden sarkıyordu, ikisi de Hamish'in derisinin altına dağılanmıştı.

Talaith bıçağını eline alarak sivri ucuyla zincire dokundu. Hayır, onu dışarı kazarak çıkartmalıydı. Öyle yaptı. Hamish'in çağlayan çığlıklarını yok sayarak bıçağını derisinin tam altına batırdı. Zincirin ve tılsımın gömülü oldukları yer üzerinde çalıştı. Onu kavrayabilecek kadar ilerledikten sonra sıkıca tuttu ve derisini parçalayıp kanını akıtarak Hamish'in derisinden çıkardı.

Anahtarı eline alır almaz ayağa kalktı.

Yürümeye başladığında, "Bekle," dedi Hamish. "Öldür beni," diye yalvardı. "Söz verdin."

"Öyle mi yaptım? Yalan söylemiş olmalıyım. Ölümünün tadını çıkar Hamish. Uzun ve çok ağrılı olabilir."

Artık istediğini aldığına göre, Talaith hiç vakit kaybetmedi. Arabanın yan tarafına gidip ayağı yere değene kadar ustaca aşağı indi. Hamish'e yardım etmeye gelmiş askerlerin çoğu ölmüştü. Annwyl bedenlerin ve çeşitli uzuvların ortasında duruyordu.

"Morfyd'e ihtiyacım var."

Annwyl kafasını arkaya yatırdı ve kan dondurucu bir savaşa narası attı. Bu, ejderhayı uçuşunun ortasından çevirmiş ve onlara getirmişti.

Morfyd Annwyl'in yanına indi. "Bağırın sen miydin?"

Talaith büyük adımlarla beyaz ejderhanın yanına giderken "Arzhela Izzy'yi aldı," diye haykırdı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Gel." Morfyd onun için alçaldı, böylece Talaith yelesine tutunup kendini yukarı çekebildi.

"Ya Hamish?" diye sordu Annwyl, gerçi artık ilgilenmiyor gibiydi.

"Hâlâ orada. Yaklaşık iki saat içinde bedeni çürümeye başlayacak. Altı saat sonra da ölecektir. Acısını daha önce sonlandırmak sana bağlı."

Annwyl tek kaşını kaldırdı. "Orada kalıp acı çekebilir. Belki bunu görmek isteyenlere bilet satırım." Uzanıp Talaith'in ayağına hafifçe vurdu. "İyi şanslar kardeşim."

Talaith, havalanırlarken Morfyd'in yelesine tutunarak başını öne eğdi.

Briec, omzuna saplanmasına saniyeler kala, mızrağı elleriyle yakaladı. Aşağı, onu kendisine fırlatmış askerlere kızgınlıkla baktı. Annwyl'in kalelere iri kayalar fırlatmak için kullandığı aletin bir benzerini kullanıyorlardı. Yukarı doğru kendisine bakan adamları gördü ve bir hırıltı çıkararak onlara yöneldi. Mızrağı hâlâ sıkıca pençesinde tutuyordu. Yakınlarına geldiğinde bunu fırlatarak alete en yakın olanı delip geçti. Ardından düşman askerlerini beyaz ateşle geri püskürttü.

Bir taburdan geriye küllerden başka bir şey kalmadığında sert zemine kondu ve Fearghus da yanına indi. Ağabeyi oluşturduğu hasarı inceledi ve Briec'e döndü.

"Kurnazca."

"Beni neredeyse yaralıyorlardı," diye homurdandı.

"Zayıf davranma Briec. Eminim, yaralanmış olsaydın Talaith orayı öptüğünde iyileşirdin."

Gwenvael önlerine indi. Bir çift asker çizmesini tükürdü (aslında birçok çift) ve geçirdi.

"İyi bir yemeği hep sevmişimdir."

Fearghus gözlerini devirdi. "Gece hepsini kusacaksın."

"Hayır. Öyle olmayacak. Çünkü onları ben pişirdim. Sadece Morfyd pişirdiğinde hastalanıyorum. Ondan bahsetmişken..." Gwenvael'in bakışları yukarı çıktı ve kaşlarını çatı. "Bilmesem, kız kardeşimizin sırtına binenin Talaith olduğuna yemin edebilirdim."

Briec'in başı aniden yukarı kalktı. Gwenael doğru görmüştü. Herhangi bir yere gitmek için bir ejderhanın sırtına binmek yerine toynak yemeyi tercih edecek olan Talaith, savaş alanından uzağa yol alırken kız kardeşinin sırtına tutunuyordu.

Hamish'in birliklerinden daha fazlası saldırmak için bu anı seçti, ama Fearghus ona gitmesini işaret etti. "Git. Sorun neymiş öğren. Biz onların icabına bakarız." Ağabeyi bir alev dalgasını üzerlerine bırakmadan önce onlara küçümseyerek baktı. Briec daha fazla vakit kaybetmedi. Gökyüzüne yükseldi ve Kara Ovalar'ın arazilerine dağılmış birçok gölden birine giden kız kardeşini takip etti.

Talaith Morfyd'in sırtından atlarken Briec yere indi.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

Talaith Morfyd'e bir bakış attı. "Sen başla," diye komut verdi. Sonra Briec'e doğru yürüdü. Ejderhanın kanını donduracak bir sükûnetle, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Arkalarında, Morfyd en kuvvetli sihirlerle başvurarak büyümlü sözleri mırıldanmaya başlamıştı. Briec sebebini öğrenmek istemiyordu. Talaith'i kaptığı gibi eve götürmek istiyordu. Onu güvende tutabileceği mağarasına geri dönmek istiyordu.

"Gitmek mi? Nereye?"

"O Izzy'yi aldı Briec."

Talaith'in o orospu tanrıça Arzhela'yı kastettiğini biliyordu. Briec dönüşerek insan formundayken Talaith'i omuzlarından yakaladı. "Onunla yalnız yüzleşemezsin."

"Yapabilirim. Ve yapacağım. Beni bundan koruyamazsın Briec. Kimse koruyamaz."

"Bir dinle..."

"Şşşt." Elini nazikçe Briec'in ağzının üzerine koydu. "Tartışacak bir şey yok. Konu Izzy olunca yok. İkimiz de bunu biliyoruz."

Tanrılar adına, Talaith'i kaybedecekti. *Bir daha.* "Talaith, lütfen... Lütfen bunu yapma."

Talaith gülümsedi ve Brieç kalbinin göğsünde parçalara ayrıldığını hissetti. "Bana bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Ne istersen."

"Benim için Izzy'yle ilgilen. Ne olursa olsun, onu koru."

Talaith'in yanağını eliyle kavradı. "Sen nasıl ki benim eşimsen Izzy de benim kızım küçük cadı. Her zaman benim ve ailem tarafından korunacak. Bunun için endişe etmene hiç gerek yok."

Talaith başını öne eğdi. "Biliyorum." Brieç'in ona verdiği kolyeyi çıkarttı ve ejderhanın avucuna bastırdı. Onu yanında götüremezdi. Derken Brieç'in ondan duyacağını hiç düşünmediği sözleri söyledi. "Sana güveniyorum Brieç."

Brieç onu öptü, bu inatçı kadına hissettiği her duygu zerresini bu öpücüğe akıtarak, kendisi için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu Talaith'in anlamasını umut etti. *Her zaman* ne kadar büyük bir anlamı olacağını. Talaith'in öpücüğe karşılığı en az onunki kadar güçlüydü, elleri çaresizce Brieç'e yapıştı.

Talaith ansızın geri çekilip titreyerek birkaç adım geri gide kadar Brieç ona sarıldı. "Seni seviyorum Brieç," diye hıçkırdı. "Seni daima seveceğim. Bunu hiç unutma."

Döndü ve Brieç'ten uzaklaştı. Kız kardeşinin, kuyruğunun ucuyla göl kenarındaki çamuru kullanarak çizmiş olduğu çemberin ortasına ilerledi. Talaith giysilerini hızla çıkararak çemberin dışına fırlattı.

Kısa bir an bıçağını kılıfından almak için durakladı. Sonra çizmelerini de çemberin dışına tekmeledi.

Çınlıçplak Talaith kumda diz çöktü ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Morfyd monoton bir sesle büyüü mırıldanarak

çevresinde üç kez döndü. Durduğunda çember alevle canlanmıştı.

Talaith onu çevreleyen ateşi yok sayarak bağırdı. "Sana kanımı veriyorum!" Rüzgâr aniden uyanıp Briec'in saçlarını yüzüne ittiğinde, ejderha kadınınun bileğini kesişini izliyordu. Kanı kahverengi teninden dökülerek kumda bir gölcük oluşturdu.

Uluyan rüzgâra, "*Al beni!*" diye haykırdı.

Derken gitmişti.

Briec sertçe zemine oturup başını ellerinin arasına aldı. Fakat kesilmekte olan rüzgârın arasından kız kardeşinin yumuşak kelimelerini duyabildi.

"Huzur seninle olsun kardeşim."

BÖLÜM 25

Arzhela ona doğru ilerlerken Izzy kendini ağaca olabildiğince yaklaştırdı.

Çok güzeldi, Izzy hakkını vermeliydi. Özellikle burada, Arzhela'nın esas evinde. Dehşete kapılmış olmasaydı Izzy uzun çimlerde yuvarlanır veya yeşil, altın ve kırmızı yapraklarla fazlasıyla dolu, kalın dallı kocaman ağaçlara tırmanırdı. Hızla akan nehirde yüzer ya da bu yerin güneşinin altında sırtüstü uzanıp eski köpeği Gruffy gibi horlayarak uyurdu.

Ancak koruyucuları ile birlikte, korunduğu ve iyi bakıldığı veya çok tapılası olduğunu düşündüğü mavi ejderhaya işkence ettiği bir yerde değildi. Ve kesinlikle annesiyle onun ejderha aşkı Brieç'le güvende değildi.

Izzy annesinden mantığın ötesinde nefret eden çok kızgın bir tanrıçayla birlikteydi ve çok yalnızdı.

Şu anda daha iyi bir yerde olabilirdim.

Yine de kendine küçük şeyler için minnettar olmayı hatırlattı. En azından bu güzel dünyaya bizzat tanrıçayla birlikte geldiğinden beri hiç değilse giyinikti. Şimdi çıplak olmak oldukça tuhaf kaçabilirdi.

Özellikle Arzhela önünde dizlerinin üzerinde otururken. Tanrıçanın altın rengi saçları beline kalın buklelerle uzanıyordu. Sarı ve beyaz çiçeklerden oluşan bir taç takmaktaydı. Izzy onun kötü olduğunu düşünmüyordu, sadece korkuyla var olan bir tanrıydı. Bu sebepten korkuyla yönetiyordu. Izzy'nin tüm bildiği buydu.

"Söyle bana ufaklık, tüm bu yıllar boyunca seni bulamadım. Neden?"

Gerçekten Izzy'nin bu soruyu yanıtlamasını mı bekliyordu? *Yalan söyle.* Evet, şu anda yalan en iyi arkadaşındı.

"Bilmiyorum, ee, tanrıçam." Kelimeyi söylerken tekledi; çünkü Arzhela hiçbir zaman tapındığı bir tanrıça olmamıştı. Asla.

Izzy'ye bakarken tanrıçanın kristal mavi gözleri kısıldı. "İstersen yalan söyle ufaklık. Bu, anneni yok etmemi engellemeyecek."

"Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Küçük bir el yanağına vurmak için ona uzandı. Bir şekilde bu dokunuştan ürkmemeyi başardı. Başka şeylere odaklandı. Brieç ve onun erkek kardeşi Gwenvael'i düşündü. Dün Izzy'yi savaş atlarından birine binmeye çalışırken yakalamışlardı. Onu bu girişiminin ne kadar tehlikeli olabileceğine (özellikle ejderhalar civardayken istikrarsız atlar aniden şaha kalkabiliyordu) dair uyardıktan sonra Brieç onu koltuk altlarından tutup etrafında döndürmüştü. Sonra onu kardeşine atmış ve Gwenvael de onu havaya fırlatmıştı. Annesi gelip de az kalsın zavallı Gwenvael'in kafasını kopartana kadar Izzy kahkahalar atmış ve çok eğlenmişti. Brieç'in yalan söylemiş olması ve kendisinin de az önce Gwenvael'e Izzy'yi yere indirmesini anlatmaya çalıştığını yumurtlaması daha bile komikti.

Izzy orada güvendeydi. Yeniden orada güvende olacaktı. Bu konuda hiç kuşku duymuyordu. Alesandair’li ataları onu eve çağırana kadar da buna inanacaktı. Buna inandığı sürece Arzhela ona dokunamazdı.

Arzhela sinsice, “Senin için geliyor. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi.

Izzy bunu zaten biliyordu. On yaşındayken kendini az kal-sın bir çitle deldiğinde edindiği, bacağındaki yara izinin derinliği ve genişliği kadar iyi biliyordu.

Annesi onun için gelecekti ve geldiğinde Izzy savaş bitene, annesi onu eve götürene dek saklanacaktı.

“Kan kaybından ölmek üzeresin.”

Talaith yavaşça sırtüstü yuvarlandı. “Biliyorum.”

“Neden kendini bu şekilde kestin?”

“Senin dikkatini çekmek zorundaydım.”

Siyah bir pençe bedeninin üzerinden geçti. Talaith kadar büyük, siyah bir pençe. Normalde korkudan sineceği bir şeydi, ama şu anda kızını kaybetme düşüncesinden başka hiçbir şeyden korkmuyordu.

“Artık ayağa kalkabilirsin.”

Talaith kendini kalkmaya zorladı. Kolundaki damarı kes-tiğinde hissetmiş olduğu güçsüzlük gitmişti. Dayanıklı hisse-diyordu, kuvvetli. Dikleşti ve gözlerini kaldırarak önündeki dehşet verici varlığa baktı.

“Tanrım.” Kafasını saygıyla eğerek onu selamladı.

Homurdandı. “Biraz çabalasan, belki, söylediğin, kulağa daha iyi gelirdi.”

Kahretsin. Talaith çabalamıştı.

“Lütfen. Kızım...”

“Biliyorum Talaith. Biliyorum. Izzy’nin nerede olduğunu her zaman biliyorum.”

Talaith, bir tanrının önünde pişman ve korku dolu görünme yeteneğini kaybetti. Gözleri hızla Rhydderch Hael’in gözlerini buldu ve öfkesini gizlemek için daha fazla zahmete girmede.

“O halde ne demeye onun gitmesine izin verdin? Neden Arzhela’nın onu almasına izin verdin?”

Rhydderch Hael sıra sıra dişini ortaya çıkardı. Bu bir gülümseme değildi, Talaith artık biliyordu. “Ürkek, küçük, tanrılardan korkan farem nereye gitti şimdi?”

“Sana güveniyor.”

“Sana daha çok güveniyor.” Talaith bunun onu üzüp üzmediğini merak etti, ama üzgün görünmüyordu.

“Benden ne istiyorsun?”

Rhydderch Hael, siyah ejderha bedenini kalçalarının üzerine yerleştirerek oturdu. Talaith Brie ve erkek kardeşlerinin muazzam büyüklükte olduklarını düşünmüştü. Bu tanrının kiyle kıyaslanamazdı bile. Genç kadın ejderha tanrısının bedeninin nerede bittiğini göremiyordu bile. Kuyruğunun ucuna bir göz attı. Bir dev için yapılan dikenli, geniş bir kılıca benziyordu. Ayrıca tanıdığı ejderhaların aksine, iki değil on iki boy-nuzu olduğunu fark etti. Saçları temelde siyah olsa da arada Talaith’in doğada hiç görmediği renkleri barındırıyordu. *Ama gözleri...* Gözleri düşünceli ve zamanın ötesinde bir bilgeliğe sahipti. Ayrıca tıpkı Brie’nin gözleri gibi parlak bir menekşe rengindeydiler.

“Izzy yaşamına girdiğinden beri merak ettiğin bir şey var. Bana şimdi sorabilirsin.”

Yaratığa onu sınamaya bir son vermesini ve kızını geri almaya yardım etmesini söyleme isteğini kontrol altına aldı.

Arzhela ile, bir tanrıyı ne zaman zorlayıp ne zaman zorlamak gerektiğini bilecek kadar uzun zaman uğraşmıştı.

Derin bir nefes alarak dürüstlikle sordu. "Arzhela'nın neyin peşinde olduğunu öğrendiğin zaman neden beni hemen öldürmedin? Neden beni öldürüp buna bir son verebilecekken Izzy'yi korumayı seçtin? Hatta Izzy'yi de öldürebilecekken?"

"Çünkü seni öldürmek sona ermesini sağlamazdı. Elinde sen varken Arzhela başka girişimler için zahmete girmiyordu. Seni öldürseydim, Annwyl'i öldürünceye kadar çabaları sürüp gidecekti. Annwyl ve Fearghus birbirini bulduğunda biliyordum... Onların beklediğim kişiler olduğunu biliyordum."

"Onlar senin için üreyeceklerdi." Omuz silkti. "Sahi, tam olarak ne üretmelerini bekliyorsun?"

"Annwyl'in doğurmakta üstesinden gelemeyeceği bir şey değil," diye belirsiz bir cevap verdi. "Bu kadın kimsenin veya hiçbir şeyin sevdiklerine zarar vermesine izin vermez. Ayrıca nasıl nefret ediyorsa o şekilde seviyor, tutkulu ve son nefesine dek."

"Hâlâ yaşıyorum çünkü..."

"Tanrıların bile ara sıra uyumaları gerekir Talaith. Ayımın tüm gücüyle gökyüzünde olacağı vakte kadar Annwyl'in hayatta kalmasına ihtiyacım vardı. Sonra bıraktım sihir kalasını halletsin."

"Hah. Evet. Lafı gelmişken bunun için teşekkür ederim."

İşte şu dişler yine oradaydı. "Sanki hoşuna gitmedi, Brieç'in tatlı Talaith'i."

Talaith kızardı ve pis pis sırttan piç kurusundan gözlemini kaçırdı.

"Izzy'yi korursam, Arzhela'nın onu bulmasını engellersem Arzhela'yı, tam olarak kimin ölmesini istediğine karar verene kadar, tek odağının sen olmasına zorlayacaktım. Bundan önce

senin kızınla karşılaşmanı göze alamazdı. Fakat o gün Briec'in köyüne gelmesini hiç beklemiyordu."

Talaith'in gözleri Rhydderch Hael'in altın rengi gözlerini buldu. "Briec'i sen mi gönderdin?"

"Hayır. Ben kimseyi göndermedim. Siz insanların aksine, benim halkım daha bağımsızdır. Kapıları açabilirim, ama geçip geçmeyecekleri onlara kalmış. Hayır. Ben yalnızca Fearghus'un kardeşlerinden birinin gitmesinin fazlasıyla gerekli olmasını sağladım. Onun Briec olduğunu öğrendiğimde, seni yanına almasının tek yolunun tehlikede olman olduğunu biliyordum. O zaman bile hiçbir şey garanti değildi."

"Kocamı bana karşı çeviren *sendin*."

"Ah, o her zaman senden nefret etti. Tek yapmam gereken kıvılcımı çakmaktır. Elbette, Briec'in seni temelli tutacağını bilemezdim." Ejderha tanrısı kıs kıs güldü. "Seni en yakın kasabada bırakacağını düşündüm. Izzy ve koruyucuları çoktan oraya doğru yola koyulmuşlardı ve Annwyl eve, Fearghus'a dönüyordu. Her şey yıllardır planladığım gibi yerli yerindeydi. Ama o kibirli piç senden ayırlamayınca yeni fikirler bulmam gerekti." Tepeden tırnağa Talaith'e baktı. "Gerçi seni neden yanında tutmak istediğini anlayabiliyorum."

Talaith'in kızgın bakışı üzerine, anlatmaya devam etti. "Morfyd'i senin gelişine dair uyardım çünkü Izzy'nin tehlikede olduğunu düşündüğün sürece kraliçe için gerçek bir tehdit oluşturacağını biliyordum. Sen yeniden harekete geçene kadar herkesi biraz yavaşlatmak için fırtınaları başlattım. Bir parça fazladan zamanımız vardı, dolayısıyla pek endişelenmedim. Briec'in senden çabuk bıkacağını varsaydım. Ama bıkmadı, ha? Sevgili Briec'imizi bağladığına göre fantezinin vücut bulmuş hali olmalısın."

Talaith artık biliyordu. Gerçekten ve içtenlikle tanrılardan nefret ediyordu.

"Hepsi büyüleyici. Yine de benim neden hâlâ hayatta olduğumu açıklamıyor, en azından beni memnun edecek biçimde."

"Siz yumuşak, esnek tenli insanların aksine, biz dünyalar arasında geçiş yapamayız Talaith."

"Arzhela'nın dünyasına girmek için bana ihtiyacın var."

"Senin kadar güçlü herhangi birine. Annwyl'i kullanabilirdim, ama onun için başka planlarım var. Ayrıca, Arzhela'nın tılsımını asla alamazdı. Ona sadece dokunmak bile Annwyl'i öldürürdü. Ama sen bizzat Arzhela tarafından seçildin ve intikam amacıyla olsa bile seni hâlâ canlı istiyor."

Devasa ejderha başını yana yatırdı. "Tılsım sende, değil mi?"

Talaith elini kaldırdı. Parmakları hâlâ, kurumuş kanla kaplı tılsımı kavıyordu.

"Güzel. Güzel. Artık yolculuğa başlayabiliriz. Ama önce, kendini bana özgür iradenle teslim etmen gerekiyor Haldane'in kızı Talaith."

Nolwenn yolunu izlemiş olsaydı, aşağı yukarı üç yüz kış yaşayana dek, içine girmesi için bir tanrıçayı veya tanrıyı çağdırmayacaktı. Öncesinde bunu yapmak için gücü, dayanıklılığı veya cesareti olmayacaktı. Ama Arzhela, lanet olasıca, beklemeyi Talaith için imkânsız kılmuştu.

Çünkü Talaith kızının sağ salım geri dönmesini sağlamak için her şeyi yapar, her şeyi verirdi. Ve Rhydderch Hael bunu biliyordu. Arzhela Izzy'yi ele geçirirse, Talaith'in onu geri almak için engel tanımayacağını biliyordu. Bu yüzden Arzhela'nın Izzy'yi almasına izin vermişti.

En azından şimdi, Talaith önceden olduğu gibi korkmuyordu. Çünkü Rhydderch Hael'in Arzhela'yı yok edeceğini ve sonrasında Izzy'yi Briec'e geri yollayacağını biliyordu. Bununla birlikte, Briec ve ailesi kızının son günlerine kadar Izzy'yle ilgileneceklerdi.

Kahretsin, bu iki ay öncesinde umabileceğinden fazlaydı.

“Sana kendimi özgür irademle teslim ediyorum.”

“Güzel.” Sonra Rhydderch Hael dakikalar önce onu iyileştirmiş olan pençeyi alçalttı ve Talaith'i, bağırsağından boğazına kadar yarararak açtı.

Arzhela daha kapıdan geçerken o küçük orospunun kokusunu almıştı. Onunla eğlenmek için sabırsızlanıyordu.

Kalbini ağzından çıkartmak için sabırsızlanıyordu.

Kimse ona ihanet edemezdi. *Hiç kimse.*

Ve Haldane'in kızı Talaith küçük pislik torbasını kapıp buradan canlı çıkartacağını düşünüyorsa, o ve açık renk gözlü ucube fena halde yanılıyordu.

Üstelik, Talaith'in bedenine ihtiyacı vardı. Onunla Rhydderch Hael'in korumalarını geçebilir ve o orospunun hiçbir şey yavrulama fırsatı olmadan Kanlı Annwyl'i çıplak elleriyle öldürebilirdi.

Ama önce bu orospunun çılgınlığının tadını çıkaracaktı.

Yüzüne en iyi ve yumuşak gülümsemesini kondurarak döndü ve Talaith'e baktı. Çınlçıplak olan (bu, Iseabail'in durumunda olduğu gibi, bir tanrı tarafından refakat edilmiyorsan, onun dünyasından Arzhela'nın diyarına geçmek için gerekiyordu) Talaith ona boş bakışlarla bakıyordu. Şimdiden dehşete düşmüştü ve henüz Arzhela ona veya ufaklığına hiçbir şey yapmamıştı.

“Korkmana gerek yok Talaith,” diye yalan söyledi. İnsanlar söz konusu olduğunda dürüstlüğü pek önemli olduğuna hiç inanmamıştı. “Sadece konuşmak istiyorum.”

Talaith'e doğru yürürken, hâlâ en sevdiği ağacın yanında büzülmekte olan kızına bir göz attı. Kız annesine onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Talaith'ten bir koçbaşı uzaklıkta durdu. "Gel kızım. Oturup konuşalım." Elini uzattı ve Talaith ona boş gözlerle baktı. "Sadece konuşacağız Talaith. Söz veriyorum."

Talaith Arzhela'nın elini tuttuğu anda Arzhela onu yakınına çekti ve boştaki elini kadının boğazına doladı.

"Bana ihanet etmek mi, seni küçük orospu?" diye hırladı. "Bu yüzden kızının ölümünü izleyeceksin."

Talaith serbest elini kaldırıp boğazındaki eli sıkıca kavrar-ken ve Arzhela'nın parmaklarını geriye doğru açarak üzerinden çekerken hiç konuşmadı.

Aklı karışan Arzhela karşı koymaya çalıştı, ama Talaith'in gücü korkunçtu. Tanrıçanın ellerini kendi bedeninden çekti. Özgür kaldığı gibi Arzhela'nın başını iki yandan kavradı ve onu tuttu.

"Benim tatlı, tatlı Arzhela'm. Bunun için çok uzun zaman bekledim. Sana göre çok uzun."

Ve Arzhela, o hain küçük orospunun ne yapmış olduğunu o anda anladı.

"Hayır!" Geri çekilmek için mücadele etti, ama sonunda diyarına girmenin yolunu bulmuş olan Rhydderch Hael Talaith'in gülümsemesiyle adeta gülümsedi.

"Hayır. Hayır. Bana karşı koyma tatlım. Mücadele etmenin bir anlamı yok."

"Beni bırak Rhydderch Hael! Erkek ve kız kardeşlerim burada olduğunu biliyor. Beni korumak için gelecekler!"

Ejderha tanrısı, Talaith'in başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Bilmiyorlar ve gelmeyecekler. Talaith'in güzel bedeni varlığını çok iyi gizliyor, öyle değil mi?"

Arzhela öfkeyle, "Piç kurusu," dedi tükürür gibi.

Rhydderch Hael homurdandı. "Binlerce ve binlerce yıl geçmesine rağmen hiç değişmedin değersiz küçük orospu."

"Cehenneme git!"

"Önden buyur." Arzhela'yı kendi diyarında fırlattı ve tanrıça sevdiği ağaçlardan birine çarptı. Yere sertçe düşen tanrıça kafasını kaldırıp baktığında Talaith'in her gözeneğinden çıkan mavi, beyaz ve turuncu alevi gördü. Sonra o alev Arzhela'yı sardı.

Izzy, Rhydderch Hael'in, annesinin bedeninde kendisine doğru yürümesini seyretti.

Gözyaşları yüzünden akarken, Talaith'in bedeninin, önünde çömeldiğini gördü.

"Ne oldu küçük Izzy'm?"

"Annemi istiyorum." Sesi bir çocuk gibi çıkmıştı. Ama o anda, gerçekten umurunda değildi. "Ona sahip olacağıma söz vermiştin."

"Ona sahip oldun."

Gözyaşları hıçkırıklara döndü. "Onu benden şimdi alamazsın. Lütfen. Onu benden şimdi alma."

Ejderha tanrısı, Talaith'in başını eğdi. "Senin için bunu yaparsam bana ne verirsin küçük Izzy'm?"

Izzy şimdi annesinin ona sürekli olarak ne söylemeye çalıştığını anlıyordu. *Söz konusu tanrılarsa, daima ödenecek bir bedel vardır.* Fakat onun için hayatını vermiş olan kadın uğruna başka seçeneği yoktu.

"Ölümsüz sadakatimi. Sunabileceğim tek şey bu. Gönülden verebileceğim tek şey."

Ejderha tanrısı, annesinin gülümsemesini sundu. "Bu bir tanrının isteyebileceği tek şeydir küçük Izzy'm."

Annesinin bedeni ayağa kalktı ve ejderha tanrısı ona annesinin elini uzattı. "O zaman elimi tut küçük Izzy. Ejderha ailen seni bekliyor."

Morfyd kollarını indirdi. "İşe yaramıyor."

Briec ellerinin boğumlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Tekrar dene."

"Zamanın sonuna kadar deneyebilirim ağabey. Ama Rhydderch Hael, Rhydderch Hael ne istiyorsa onu yapacak."

Saatlerdir Briec ve ailesi bekliyordu. Morfyd herkesin yarasını iyileştirmişti. Çoğu insana dönüşmüştü ve kıyafetlerini giyinmişlerdi. Sonra Talaith ve Izzy'nin dönüşünü beklemeye başlamışlardı. Ama hâlâ gelen giden yoktu. Onları geri yol-laması umuduyla Morfyd defalarca Rhydderch Hael'e seslen-meyi denemiş, ama hiçbir şey olmamıştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" Gwenvael'in bile hayal kırıklığı ortadaydı. "Onları orada bırakamayız."

Kendi de hayal kırıklığı içinde olan Morfyd, "Bırakmayı planlamıyorum," diye hırladı.

"O zaman bir şey yap!"

Morfyd kızgınlıkla ayağa kalktı, lacivert pelerininin kapüşonu beyaz saçlarını gizliyordu ama öfkeli kristal mavisi göz-lerini değil. "Parlak bir fikrin varsa küçük kardeş, onu paylaş-makta rahat davranabilirsin. Yoksa, çeneni kapat!"

Fearghus gölün yakınında süzülerek durduğunda, ejder-halar bakışlarını ona kaldırdı. "Ee?" diye sordu.

Bir ağaca yaslanan Briec iç çekti. "Henüz bir şey yok."

“Üzgünüm kardeşim.” Fearghus’un bunu içtenlikle söylediğini biliyordu. Bir kez olsun, iki kardeş birbirlerini kusursuzca anlıyordu.

“Ya savaş?” diye sordu Gwenael.

“Bitti ve kazanıldı.” Annwyl şu özel öfkeye sahipken hiçbirini şaşırmamıştı.

“Ya eşin?”

“Emin değilim. Onu görmedim. Sanırım hâlâ geriye kalan birkaç birlik bulmayı umuyordur.”

Morfyd sabırsızlıkla erkek kardeşlerinin arasına girdi. “Belki bir feda etme işe yarayabilir,” dedi kendi kendine. “Kannım belki...”

“Hayır Morfyd.” Briec başını iki yana salladı. “Bu kabul edilemez.”

“Ama Briec, işe yararsa...”

“Durun.” Éibhear bir adım öne çıktı. “Bunu duyduunuz mu?”

Hepsi gözlerini Talaith’in son durduğu yeri gösteren yanlış çembere dikerek sessizleşti.

Éibhear’ın başı ağaçları işaret ediyordu. “Orada! Ağlama sesi duyuyorum.”

Briec, Éibhear’ın işaret ettiği yönü takip ederek hızla hareket etti. Ailesi tam arkasındaydı, yalnız Fearghus ağaçların üzerinden uçuyordu.

Briec ilerledikçe Izzy’nin ağlamasını daha net duyabiliyordu.

Onları çabucak buldu. Izzy annesinin başında isterik bir biçimde ağlıyordu ve Talaith bir ağacın altında yatıyordu.

Izzy kafasını kaldırıp ona bakarken, Briec Talaith’in yanında diz çöktü. “Onu uyandıramıyorum.” Bu yalın söz kalbinin içindeki bir bıçakmış gibi hissettirdi. Anlamı olan her şey gitmişti.

Morfyd yanlarına gelirken Gwenvael'e Izzy'yi almasını işaret etti. Kıza her şeyin yoluna gireceğini söylerken, Gwenvael Izzy'yi kaldırdı. Izzy küçük bir çocukmuş gibi kollarını onun boynuna, bacaklarını beline doladı ve omzunda hıçkırıklara boğuldu.

Hızlı hareket ederek Morfyd Talaith'in bileğini yakaladı, ardından iki parmağını boğazının üzerine koydu. Kaşlarını çatarak kadının yüzüne eğildi.

"Nefes alıyor." Erkek kardeşler rahatlamayla çökerken Morfyd gökyüzüne baktı. "Fearghus!"

"Sorun nedir?"

Zemine alçalan Fearghus'u izleyen Morfyd, "Donuyor," dedi. Hemen pelerinini çıkardı ve Talaith'in etrafına sardı. "Onu Gárbhan Adası'na geri götürüp ısıtmam gerekiyor."

Talaith'i kollarına alarak aceleyle Fearghus'un yanına gitti. "Bizimle kalede buluşun."

Briec kız kardeşinin Fearghus'un sırtına tırmanışını izledi ve ağabeyi havalandı. Gwenvael onu durdurduğunda, Briec onları izlemek için giysilerini çıkarıp dönüşmeye hazırды. "İstediyi kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Aklı karışan Briec döndü ve Izzy'nin önünü görmeden ona uzandığını fark etti. Briec ona yaklaştı ve Izzy anında kollarını omuzlarına sararak başını boynuna gömdü.

Erkek kardeşlerine baktı, kollarında hıçkırarak ağlayan bir kızla ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Gwenvael ağabeyine dayanarak kulağına fısıldadı. "Her şeyin yoluna gireceğini söyle."

Onu sıkıca tutup sırtını sıvazlarken Briec yüksek sesle, "Her şey yoluna girecek Izzy," dedi.

Eibhear diğeri kulağına fısıldadı. "Hiçbir şey için endişelenme."

Yumuşak bir sesle, "Hiçbir şey için endişelenme," dediğinde, Izzy ona daha sıkı sarıldı. Briec gözlerini kapattı ve onun kucaklayışına karşılık verdi. "Annene iyi bakacağız Izzy. Söz veriyorum."

Küçük bir baş hareketiyle onayladı. "Pekâlâ öyleyse," dedi gözyaşlarının arasından.

Briec, uzaklaşan erkek kardeşlerini takip ederken Izzy ona hâlâ tutunuyordu. "Haydi eve gidelim küçük Izzy."

BÖLÜM 26

Uyanmıştı, ama en az beş dakika boyunca hareket etmedi. Bunu eğitimi sırasında öğrenmişti. Durumunun ne kadar korkunç olduğunu tam olarak anlayana kadar ölü veya bilinçsiz numarası yapmak bazen akıllıca olurdu.

Horlama dışında hiç ses yok. Nispeten gürültülü bir horlamaydı. Bu seviyede bir horlama vahşi, kana susamış bir canavara ait olmalıydı.

Talaith gözlerini açtı ve etrafındaki odaya baktı. Mumlar ve yakılmış bir şömine gözlerini acıtmadan her şeyi gayet güzel aydınlatıyordu.

Morfyd bir iskemlede uyuyordu, kedi gibi kıvrılmıştı. Ferarghus duvara yaslanmış, tavanı seyreliyordu. Éibhear ellerini ve kollarını alabildiğine uzatmış, yerde dümdüz yatmaktaydı. Talaith, sonraki sekiz yüzyıl boyunca onun yanında uyuyacak olan kadına gıpta etmedi. Şaşırtıcı bir biçimde, horlayan o değildi. Bu onur Gwenvael'e aitti. Büyük bir koltukta uyuyakalmış, büyük, uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Baş geriye düşmüş, devasa bir ayı gibi horluyordu. Sırtarak bakışı kızının bedenine kaydı. Izzy pencere kenarında bir bankta oturuyordu.

Bacaklarını kendine çekmiş, çenesini dizlerine dayamıştı. Uyanıktı. Pencereden dışarı, karanlık geceye bakıyordu.

Ve tam yanında oturan Briec'ti. Izzy ve Fearghus gibi uyanıktı, ama gözlerini doğrudan Talaith'e dikmişti. Onu fark etmesini bekliyordu muhtemelen. *Kibirli piç kurusu.*

Sessizce birbirlerine baktılar. Bu seferlik, Talaith kelimelerin gereksiz olduğunu biliyordu. Görmeye ihtiyaç duyduğu her şeyi Briec'in yüzünde görüyordu. Gözlerinin onu izleyiş şeklinde ve uyandığını görünce rahatlayışında.

"Anne?"

Talaith yeniden Izzy'ye baktı ve gülümsedi.

"Anne!" Kız oturduğu yerden havalanıp yatağın diğer tarafına atlayarak Talaith'in ardına kadar açılmış kollarına kondu. Talaith Izzy'nin kendisine sarılıp boynuna gözyaşlarını akıtmasına izin vererek kızını sıkıca kucakladı.

Morfyd ayağa kalktı. "Uyandığını görmek güzel kardeşim." Gwenvael'in omzunu itekledi. "Uyan."

İrkilen Gwenvael bağırarak doğruldu. "*Kıza hiç dokunmadım!*"

Morfyd gözlerini devirdi ve kapıya yöneldi. "Sürekli bir utanç kaynağsın kardeşim. Fearghus, beni izle."

Fearghus Talaith'i başıyla selamladı ve kız kardeşinin peşinden dışarı çıktı. Gwenvael ayağa kalktı ve gerindi. "Talaith, aşkım."

"Gwenvael, ıstırabım."

Kıs kıs gülerек eğildi ve Éibhear'ın elini yakalayıp hâlâ uyuyan ejderhayı odadan sürükleyerek çıkardı.

Son olarak Briec ayağa kalktı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme, gözlerini Talaith'in yüzünden bir an olsun ayırmayarak kapıya doğru gitti. Dışarı çıkmadan önce ona son bir kez bakmak için kapı aralığında durakladı, sonra kapıyı arkasından hafifçe kapattı.

"Izzy?" Talaith kızını geri çekilmesi için zorlayarak dik-
katle ona baktı. "Sen iyi misin?"

Gözyaşları yüzünden akarken başını salladı.

"Emin misin?"

Rhydderch Hael ile konuştuktan sonra olanları pek hatırlamıyordu.

"İyiyim anne. İyiyim."

"Arzhela?"

Kızının yüz hatlarından garip bir ifade geçti, ama çabuk kayboldu. Talaith bunun bir ışık oyunu olup olmadığından emin değildi. "Artık gitti. Geri geleceğini sanmıyorum."

"Acı çekti mi?"

"Evet. Çekmiş olduğunu sanıyorum."

Talaith, Izzy'yi tekrar güvenli kollarına çekti. "Güzel. Bu beni gülümsetiyor."

"Beni de anne. Beni de."

Annwyl küvette arkasına yaslanarak yüksek sesle iç geçirdi. Sonunda kendini yeterince yormuştu. Savaş sırasında son çatışmayla Hamish'in hâlâ çürüyen ve çığlıklar atan kalıntısını ateşe verme arasında bir yerde, dövüşmeye devam etmek için olan gücünü kaybetmişti. Temizlenmek ve özel muhafız alayıyla Gárbhan Adası'na dönmek için adamlarından ayrılmıştı. Ahırların yakınındaki kuyuyu kullanarak kanın büyük kısmını üzerinden atmıştı ve Violence'in üzerindeki kanı ve pisliği temizledikten sonra odasına dönmüştü. Hizmetliler küvetini sıcak suyla doldurup çabucak gözden kaybolmuşlardı. Büyük olasılıkla birkaç saat önce onun Büyük Salon'u kırıp geçirdiğini görmüş olduklarından şimdi ikinci kez bakmamışlardı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Fearghus içeri girdi. O da Annwyl'e bakmadı. Odada ilerledi ve bir kadeh şarabı pencerenin yanındaki sehpanın üzerine koydu. Kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"O nedir?" Annwyl şarap kadehine işaret etti.

Fearghus ona zoraki bir bakış attı. "Morfyd'den. İhtiyaçın varmış."

Savaş sırasında yara almamıştı. En azından Morfyd'in bazı merhemlerinden fazlasını gerektirecek bir şeyi yoktu. Bu diğer "sorunu" için değilse tabii.

"Talaith nasıl?"

"Uyandı."

"Güzel." Herhalde Talaith'ten özür dilemesi gerekiyordu. Emin değildi, ama kadının kafasına bir iskemle fırlatmış olabilirdi ve bir masa.

Fearghus giysilerini yolunun üzerinde yere atıyordu. Annwyl'in düşündüğü gibi yatağa gideceğine küvetin başına geldi ve Annwyl'e baktı.

"Beni suyun altındayken azarlamayacaksın, değil mi?"

Fearghus nihayet gülümsedi. "Biraz kay." Öyle yaptı ve Fearghus küvetin içinde arkasındaydı. Uzun bacakları iki yanındaydı. "Yaslan."

Annwyl arkasına yaslandı ve Fearghus'un göğsünde rahatladığını hissetti.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Tüm bir orduyu kırıp geçirdikten ve Hamish'in çürüyen bedenini ateşe verdikten sonra, öncekinin yarısı kadar bile kötü hissetmiyorum."

"Güzel." İri kollar onu sardı ve Annwyl yanında kendine rahatlama izni verdiği tek varlıkla kendini rahatlattı. "Almamız gereken kararlar var aşkım."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Annwyl. "Biliyorum."

"Benimle tanışmadan önce bir aile istiyor muydun? Çocuklar?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu yüzden bunu bir seçenek olarak görmedim. Ya sen?"

"Bazen. Ama geceleri uykumu kaçırarak kadar değil. Ayrıca kullanılmaktan hoşlanmıyorum."

Bu, Annwyl'in konuyla ilgili en büyük sıkıntısıydı. Tanrılar bedeniyle, o ve Fearghus'un birbirlerine duydukları aşkla eğleniyorlardı. "Evet. Bu beni de çileden çıkartıyor."

"Yine de..."

"Yine de ne?"

"Ne tür çocuklarımız olurdu hayal et."

Annwyl tüm gündür bunu yapıyordu, öldürme aralarında elbette. "Bizim gibi lanet olası karabasanlar olurlardı Fearghus."

"Evet."

"Katiller," diye ekledi.

"Yok ediciler."

"Diktatörler."

"Kesinlikle."

"Nereye varmak istiyorsun ejderha?"

"Onlar uygun bulduğumuz gibi yetiştirmek üzere *bizim* olacaklar. Onlar *bizim* olacaklar."

"Evet. Yok Edici Fearghus ve Kanlı Annwyl'in birer parçası olacaklar. Geçen gün şehirden geçen yaşlı bir büyücünün

bana söylediği gibi yakın tarihin en şiddetli ve korkunç iki varlığının."

"Evet. Biz buyuz."

"Gerçekten *bizim* birleşimimizin kötücül meyvesini dünyaya salmak istiyor musun?"

"Hayır Annwyl." Annwyl'in ıslak saçını yana çekti. "Kötücül meyvemizi *onların* üzerine salmak istiyorum."

Annwyl doğrulmaya çalıştı, ama Fearghus boynunu öperken onu kollarının arasında sıkıca tuttu. "Ciddi olamazsın Fearghus."

"Neden olmasın," diye boynuna mırıldandı. "Tanrılar böyle oyun oynuyor ve sonucu riske atıyorlar. Kazanmayı riske atıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklarımızı tek bir amaç doğrultusunda yetiştirmek istiyorum."

"Onların tanrılara meydan okumasını mı istiyorsun?"

Fearghus ona cevap vereceğine öpüşünü boynundan aşağı, omuzlarına kaydırdı.

Annwyl, "Ciddi olamazsın," dedi tekrar. Hayır, hayır. Bu yanlış. Tarihte tanrılara meydan okuyan az varlık vardı. Bir kısmı kaybetmişti. Bir kısmı güçbela hayatta kalmıştı. Ve kazanan sayılıydı.

"Hak ettikleri bu."

Annwyl kendini Fearghus'tan uzaklaştırdı. Yapmak zorundaydı. Öpücükleri aklını tamamen karıştırıyordu. Geniş küvetin içinde bedeninin döndürerek eşiyle yüz yüze geldi.

"Tanrı katilleri yetiştirmemizi mi istiyorsun?"

"Hayır. Tanrılara meydan okumaktan korkmayacak savaşçılar yetiştirmek istiyorum."

"Aklını mı kaçırdın ejderha?"

"Hayır, aklımı kaçırmadım. Bir düşün Annwyl. Şimdi-
den, görünüşe göre herkes tarafından bir av konumundalar.
Tıpkı senin gibi. Başka bir sebepten olmasa bile, kendilerini
koruyabilmelerini sağlamalıyız. Eninde sonunda yaşlılıktan
zayıf düşeceğiz."

"Fearghus," dedi güçsüz bir gülümsemeyle, "sen delirmiş-
sin." Ama fikir şimdiden hoşuna gitmeye başlamıştı. Bunun
yanışlığını bilse bile umursamıyordu.

"Onlardan korkulacak," diye ısrar etti Fearghus.

"Daha çok nefret edilecek."

"Saygı duyulacak. Kimse onları kullanamayacak. Öldü-
rilmeyecekler. Ölüm için fazla zalim olacaklar."

"Onun baban olduğunu sanıyordum."

Sırıtarak Fearghus onu belinden yakaladı ve kucağına
çekti. Annwyl sertleşmiş aletin baskısını hissetti. "Hayal et
Annwyl," diye ona sataşırken elleri bedenini okşuyordu ve
dili onu tutuşturuyordu. "Babamın bile korkacağı yavrular."

"Ejderha," diye inledi ve Fearghus erkekliğini yavaşça
içine iterken, bedenini ona yaklaştırdı, "beni tatlı dille ikna
etmeye çalışıyorsun."

Briec omzuna vuran eli hissetti ve gözlerini açılmaya zorladı.
Izzy başında dikiliyordu.

"Her şey yolunda mı Izzy?"

"Ah, evet. Her şey iyi gidiyor. Sadece yatmaya gittiğimi
söylemek istedim."

Gözlerini ovuşturan Briec doğruldu. Günün ilk ışıkları pen-
cerelerden içeri süzülüyordu. Briec hemen kendine baktı, ön-
ceki gece çok bitkin olduğundan yatağa giysileriyle girmiş ve

hemen uykuya dalmıştı. Bunu görünce rahatladı. Diğer türlü çok tuhaf bir durum olabilirdi. "Yatmaya şimdi mi gidiyorsun?"

"Dün gece çok fazla konuştuk. Çok yorgunum."

"Pekâlâ." Brieç neden Izzy'nin ona bu bilgiyi verme ihtiyacını hissettiğini hâlâ anlamamıştı.

"Yani şimdi yatmaya gidiyorum ve saatlerce uyuyacağım. Annemi yalnız bıraktım."

"Izzy!" Brieç kahkaha attı.

Kız ellerini kaldırdı. "Sadece herkesin tam olarak ne olduğunu bilmesini istiyorum. Ve olan şu ki, ben yatmaya gidiyorum, *kendi yatağıma* ve annemi yapayalnız bıraktım."

"İseabail."

Izzy ona her zaman Talaith'i hatırlatan gülümsemeyi sundu. Onu yanağından öptü ve zıplayarak kapıya yöneldi.

"Izzy?"

Tam kapıda durdu ve omzunun üzerinden Brieç'e baktı. "Evet?"

"Geri dönmene sevindim."

"Ben de... *Baba*." Izzy ona göz kırpıp gitti. büyümüş de küçülmüş çocuklardan daima nefret etmişti, şimdiye kadar.

Hayır, bu kaçık ufaklığa "kızım" demekle kesinlikle gurur duyacaktı. Şimdiden ailesinin geri kalanına çok iyi uyum sağlamıştı ve annesi de onu sevecekti. Hayır, bir öğün olarak değil.

Brieç yataktan yuvarlandı ve doğrudan Talaith'in odasına gitti. Kürk örtüleri çenesine kadar çekmiş olan Talaith mışıl mışıl uyuyordu. Son iki gündür yaşadıklarından sonra normaldi. Yanında olma ihtiyacıyla, onu uyandırmamaya çalışarak Brieç giysilerini çıkardı ve yatağa girdi. Kollarını beline sararak ona arkadan sokuldu.

"Izzy?"

"Bu saçmaydı," diye homurdandı.

Talaith omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Gwenvael diyebilirdim."

"Ve beni erkek kardeşimi öldürmek zorunda bıraktırdın."

Talaith güvendeydi. Kızına ve gezegenin en kibirli ejderhasına sahipti. Brieç'ine sahipti.

Tanrılar adına, bu hissettiğim mutluluk mu? Hayır, hayır. Sorgulamamak en iyisi. Bu yalnızca felaket getirir.

"Bu giydiğin de nedir?" diye sordu Brieç.

"Bir gecelik. Kızımın yanında çıplak dolaşmamı beklemezsin, değil mi?"

"Elbette hayır. Ama odasına uyumaya gitti."

Brieç'in geceliği parçalamadan çıkarabilmesi için (bunu yapardı, biliyordu) kendini kaldırdı, sonra kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana gelip yatmaya, kendi yatağına gittiğini ve saatlerce uyuyacağını söyledi."

Talaith yüzünü elleriyle örttü. "Neden bu kız beni utanırmakta ısrar ediyor?"

"Utandırmaya çalışmıyor." Brieç geceliği yere fırlattı, şömineye tehlikeli bir biçimde yakındı. Boynundaki gümüş zinciri çıkardı ve Talaith'e geri verdi. Onu genç kadına takınca ucundaki ejderha tam göğüslerinin ortasına, kalbinin üzerine düştü. "Senin mutlu olmanı istiyor Talaith ve bunu sağlayabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyor." Onu yatağına geri itti.

"Söylesene Lort Ejderha, kibrin hiç ara vermez mi?"

"Hayır. Ya senin ağzın?"

Briec onun çıplak vücuduna baktı ve hırıldadı. Hayır, Talaith asla onun bu özel tepkisinden usanmayacaktı. “Böyle daha iyi. O şeylerin içinde olman hoşuma gitmiyor.”

Briec’in menekşe rengi gözleri Talaith’in yüzüne odaklandı. “Aynı yatağı paylaştığımızda, ki bu sonsuza dek böyle olacak, böyle şeyler giymeyeceksin.”

“Bak, o *şey* hoşuma gidiyor Nerede, ne zaman istersem... Hey, ben sana bağırırken elini oradan çekme.”

“Hayır. Şimdi ellerini başının üzerine koy. Seni yatağa bağlayacağım.”

“Hayır, ellerimi başımın üzerine koymayacağım. Ve senin bunu yapmana izin vermeye niyetim olduğunu bir an bile düşünme.”

“Sana daha hiçbir şey yapmadım.” Bir kaşını kaldırdı. “Henüz.”

“Ah? Ya bu şey?” Sırtını işaret etti. Briec’in ona damgalanmış olduğu işareti düzgün bir şekilde görebilmesi adına o ve Izzy aynaları konumlandırmak için bir saat harcamışlardı. Dış çizgileri siyah olan bir ejderhanın bedeni sağ omzundan sırtı boyunca uzanmıştı. Kuyruğu ayartıcı bir şekilde kalçasını çevreliyor, ucu tam olarak Talaith’in cinsel organını işaret ediyordu. Buna Izzy yemek ve su getirmeye gittiği zaman gizlice bakmıştı. Bedeninin böyle sevgi dolu bir ayrıntıyla işaretlenmiş oluşunun ilk şokunu atlattıktan sonra, Izzy’ye itiraf etmek zorunda kalmıştı. “Müthiş derecede hoş, öyle değil mi? Piç kurusu iyi iş çıkarmış.”

Bunu Briec’e bir kez olsun söyleyeceğinden değildi. Doğrusu, Briec’in devasa egosu yataklarında gereğinden fazla yer kaplıyordu.

Briec onun sorusu üzerine omuz silkti. “Seni sahiplendim.”

“Ve?”

"Ve ne?"

Talaith onun omzunu itti. "Bana hiç sormadın."

"Düzgün bir şekilde hatırlıyorsan, o zaman aklımda başka şeyler vardı kadın. Ayrıca," ona şehvetle baktı, "hayır der miydin ki?"

Kendini beğenmiş, küçük... "Demeliydim."

Briec homurdandı ve yatak başına uzandı. "Tekrar dene."

"Seni pis, orospu ç..."

"Bundan sıkıldım. Gel..." Kucağını ve büyüyen sertliğini işaret etti. "Üzerime bin."

"Hayır." Dizlerinin üzerine oturarak onunla yüz yüze geldi.

İç çekişi gürültülüydü ve odayı doldurdu. "Tartışacak ne var?"

"Kararı benim yerine verdin." Briec konuşmak için ağzını açtı ve Talaith onu susturmak için elini kaldırdı. "O zaman senin kontrolünün dışında geliştiğini biliyorum, ama bunu şimdi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Eğer seninle kalırsam..."

"Eğer mi?"

Hayal kırıklığı dolu kükremesini yok saydı. "Eğer seninle kalırsam, bu bir daha olmayacak. Kimse artık benim yerime karar vermeyecek, benim dışımda kimse. Bir takım olarak birlikte tartışıp birlikte çalışabiliriz, ama daha azını kabul etmeyeceğim. Bu senin için bir problemse Kibirli Briec, bunu şimdi çözsek iyi olur."

Talaith bir cevap bekliyordu, ama Briec gözlerini tavana dikmişti.

"Ee?" diye ısrar etti.

Briec ona baktı. "Ah, konuşuyor muydun?"

"Briec!" Yumruğunu ejderhanın omzuna geçirdi.

Kahkaha atarak Talaith'i belinden yakaladı ve onu sırtüstü yatmaya zorladı. Bedenini onunkinin üzerine getirdi, ağırlığıyla onu hareketsiz kılarak yüzüne baktı. "Gerçekten uysal, beyinsiz bir zavallıyı eş olarak isteyeceğimi mi düşündün? Onları insan erkeklere bırakmayı tercih ediyorum."

"Emin misin? Üç yüz, dört yüzyıl sonra bundan pişman olmanı istemem."

Kaşlarını çatarak baktı. Talaith bundan iki ay önce olsa bu bakıştan çılgılık atarak kaçacağını biliyordu. Şimdi, arzu dışında bir şey hissetmiyordu. "Her şeyi benimle tartışacak mısın?" diye söylendi.

"Evet," dedi Talaith.

"Sonsuza dek?"

"Evet."

Briec'in kaş çatışı yerini yumuşak bir gülümsemeye bıraktı. "Söz verir misin?"

Talaith uzanıp eliyle çenesini okşadı. "Evet Briec. Kalan tüm hayatımı her konuda, her an seninle tartışacak geçireceğime söz veririm."

"Yeter Talaith." Onun aynı anda hem inleyip hem kıkırdamasını sağlayana kadar öptü. "Öfken ve huysuzluğun beni vahşileştiriyor."

Talaith kendini biraz yukarı kaldırdı ve kulağına fısıldadı. "O halde o lanet ellerini üzerimden çekip odamdan defolup gitmeni söylediğimde buna bayılacaksın."

BÖLÜM 27

Ağabeyi Annwyl'le birlikte yavrularını dünyaya getirmeyi planladıklarını haber verdiğinden beri Morfyd bin tane farklı şey düşünmekle fazlasıyla meşguldü. Ona çarpana kadar Brastias'ı hiç fark etmemişti. Çarptıktan sonra bile anlaması biraz zaman aldı.

"Affedersin," diye mırıldandı, dikkati hâlâ dağınıktı.

"Beni görmezden geliyorsun."

O derin, ruha işleyen sesi duyunca Morfyd'in başı birdenbire yukarı kalktı. "Ah. Brastias. Sensin."

"Evet, benim."

"Affedersin. Biraz acelem vardı." Morfyd yanından geçmeye yeltendi, ama Brastias kolunu yakalayıp onu geri çekti.

"Beni görmezden gelmeye devam edemezsin Morfyd."

"Görmezden gelmiyorum." *Onun gözlerine bakamıyor oluşu dışında.* "Sadece şu anda yapmam gereken çok şey var. Vaktim yok."

"Öpüşmemiz o kadar rahatsız edici miydi?"

“Ne? Ah, hayır.” Sorun rahatsız edici olması değildi. Uyayıp kendini bir insan erkeğinin altında uyuşturulmuş bir yılan gibi kıvranıırken bulmaktı sorun.

Brastias birkaç adım attı. Morfyd’in kolunu tutmaya devam ederek onu da gerilemeye zorladı. “İlginç. Öpüşmemiz rahatsız edici değilse, o halde canını sıkanın başka bir şey olduğunu varsayabilirim. Bizimle ilgili bir şey.”

Morfyd soğuk taş duvarı sırtında hissetti. “Bak Brastias, ben...”

“Hayır.”

Morfyd gözlerini kırıştırdı. “Hayır mı? Neye hayır?”

“Daha fazla tartışmayalım. Bir anlamı yok, değil mi?”

“Haklısın,” diye kabul etti bir boyun eğişle. “Bir anlamı yok.”

Morfyd’in yüzünü büyük ellerinin arasına aldı. “Ben de öyle düşünüyorum.” Sonra onu öptü. Brastias’ın sıcak ağzı onunkini teslim alıyordu. Sert bedeni Morfyd’inkini duvara yaslanmaya zorluyordu.

Ve tam Morfyd kollarında erimeye başlamışken Brastias durdu.

“Hazır olduğunda nerede olduğumu biliyorsun Morfyd.”

Şaşırان ve canı acıyan Morfyd onun geri çekilişini izledi, ama Brastias üç adım bile uzaklaşmadan, ejdercadı onun kolunu yakaladı ve onu geri çekti. Ona yaslanarak dudaklarının onunkilerle buluşmasına izin verdi.

“Özür dilerim Brastias. Benim bir sürtük olduğumu düşünmeni istemedim veya kız kardeşim gibi olduğumu.”

Brastias sırtıttı. “Asla böyle düşünmem. Kız kardeşini şovalyelerimle yakalamıştım.”

Morfyd irkildi. *Lanet olasıca Keita.*

"Ama hiçbirinin önemi yok." Brastias onu karanlık köşeye iterek ileri doğru yürüdü. Büyük eli Morfyd'in yüzünü okşuyordu. "Sen ve ben önemli olan tek şeyiz."

"Sen ve ben diye bir şey var mı?"

"Olacak." Brastias onu öptü ve göl kenarında onunla uyan-
dığından beri Morfyd'in inkâr ettiği tüm duygular hızla gün
yüzüne çıktı. Çok yoğundu, Morfyd'i neredeyse boğuyordu.

Onu sıkıca tutan Morfyd, ağzının içine inerken, Brastias'ın,
cüppesinin kalın yününün üzerinden göğsünü tutan elinin
tadını çıkardı. Giysileri üzerindeyken bu kadar iyi hissettiri-
yorsa, tamamen çıplak olduğunda kim bilir ne kadar harika
hissettirirdi.

Brastias'ı kendi odasına veya onunkine -o anda hangisi
daha yakınsa- sürüklemesine saniyeler kala, bileğinden sıkıca
kavranıp Brastias'tan ayrılmaya zorlanınca şaşkın bir çığlık attı.

"Ay!" Brastias öfkeyle parladı. Arkasına döndü, belli ki döv-
üşmek için hazırды. Ama durdu ve baktı. Aynı anda Morfyd
de kafasını kaldırdığında Gwenvael'in yüzünü gördü. Karan-
lık tanrılar adına, o kızgındı. Feci derecede kızgın.

"Sen! Ellerini ablamın üzerinden çek."

"Affedersin?" dedi Morfyd ve Brastias aynı anda.

"Beni duyduunuz. İkiniz de. Sen, insan olan, o bir sürtük
değil. Yani ondan uzak duracaksın."

Morfyd ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gwenvael son üç yılda
birçok fırsatta Brastias ile içmeye gitmişti. Her zaman iyi arka-
daş olmuşlardı güya. Yalnız bu da değil, ama o Gwenvael'di.
Kendi annelerinin deyişiyle: "Aşk yaşamadığı bir kadın yoktur."

"Gwenvael, sen aklını mı kaçırdın?"

"Sen ablamsın Morfyd. Sokaktan kaldırdığı bir fahişe veya
Keita değilsin." Morfyd birdenbire anladı. Gwenvael ona karşı
korumacı hissediyordu. Onun herhangi bir şeye veya birine

karşı korumacı hissedeceği aklına gelmezdi. Bir kez daha belirtmek gerekirse, o Gwenvael'di işte.

Küçük kardeşi boştaki elinin (diğer eli Morfyd'e kenetlenmişti ve onu bırakmamaya kararlı görünüyordu) bir parmağını uyarıcı bir şekilde Brastias'a doğrulttu. "Ablamdan uzak dur. Yoksa gerçekten sorunlarımız olacak *general*." Bu son parçayı küçümseyerek söyleme biçimi Morfyd'in irkilmesine yol açmıştı.

Gwenvael, Morfyd'i arkasından sürükleyerek yürümeye başladı. Morfyd arkasına döndü ve Gwenvael'in duymasını göze alamayacağından, onun dudaklarını okuyabilmesi için dua etti.

"Sonra."

Brastias'ın rahatlamış gülümsemesinden, onun dudak okuyabildiğini anlamıştı.

"Dur artık!" Talaith yatağın etrafından dolandı. Onu Breic'le arasında tutmaya gayret ediyordu. "Bizi bekliyorlar."

"Beklemeye devam edebilirler. Buraya gel." Yeniden hareketlendi, dolayısıyla Talaith de.

"Bu bizim şerefimize düzenleniyor Briec." Annwyl bu şöleni birleşmelerinin şerefine vermekte ısrar etmişti. Arkasından hoş bir jestti. "Bunu kaçıramayız."

"Kim kaçıracağımızı söylüyor? Ben etkileyici bir girişten bahsediyorum, bir veya iki saat sonra." Yeniden hareketlendi, dolayısıyla Talaith de.

"Bu çok saçma." Talaith sırtını dikleştirdi. "Neredeyse on yedi kış görmüş bir kızı olan yetişkin bir kadını."

"Buna daha altı ay var."

"Ve deneyimsiz bir bakire gibi, bir yatağın etrafında kovalanmaya izin vermeyi reddediyorum."

"Güzel." Briec yine onu yakalamak için atıldı ve Talaith tiz bir çığlık atıp kaçtı. Briec ona kapının yanında yetişti. Talaith, ellerini elbisesinin altına sokarsa, ayvayı yemiş sayılacağını biliyordu. Ama Briec ellerini hiçbir yere hareket ettirmeden, kapının çalışı ikisini de hemen duraklattı.

Briec kapıya, "Defol," diye havladı.

Talaith onun üzerinden, "İçeri gel," diye bağırdı.

Kapı aralandığında Talaith Briec'in ellerine vuruyordu. Izzy'nin sırttan suratı ortaya çıktığında, Briec Talaith'ten uzaklaştı. "Sana ellerini üzerimden çek dedim kadın. Ben saygıdeğer bir ejderhayım. Sokaktan kaldırdığın bir fahişe değil."

"Briec!" Talaith onun omzuna vurdu. "Bu hiç komik değil."

"Briec'i hırpalamanı böldüğüm için üzgünüm anne."

"İseabail!" Bu ikisi gerçekten inanılmazdı.

"Ama seninle bir şey konuşmam gerekiyor. Önemli bir şey."

"Elbette. İçeri gel."

"Benim gitmemi ister misin?"

"Ah, hayır. Bütünüyle hayır." Izzy Briec'in sorusu karşısında başını iki yana salladı. "Aslında ikinizle de konuşmak isterim." Kapıyı kapatıp odanın içine yürüdü.

Briec yatağın üzerine oturdu. Talaith ise kapının yanında dikilmeye devam etti. Izzy'nin konuşma için cesaretini topladığını görmek, Talaith'i haddinden fazla endişelendiriyordu.

Sonunda derin bir nefes aldıktan ve ellerini pantolonuna sildikten sonra (Talaith kızının gerginken bunu hep yaptığını fark etmişti) Izzy döndü ve onlara baktı. "Bunu doğrudan söyleyeceğim."

"Herhalde en iyisi budur," diye Talaith onu cesaretlendirdi. Paniğe kapılmamaya çalışıyordu.

Bir tanecik kızı gülümsedi. "Annwyl'in ordusuna katıldım."

"Ne yaptım?"

Talaith ellerini kızın boğazına saramadan Briec anne-kızın arasına girdi.

"Belki de, bunu sakın bir biçimde tartışmalıyız."

"Sakın bir biçimde? Sakın bir biçimde tartışacak ne var?" Briec'i kenara itekledi. "Hemen aşağı iniyorsun Iseabail ve Annwyl'e bir hata yaptığını söylüyorsun."

Kızı yutkunarak kafasını yine iki yana salladı. "Hayır."

"Ne demek hayır?" Talaith açıkça gürlledi. Bu küçük velet hayatını bir savaş meydanında, yakın zamanda en yakın arkadaşlarından biri haline gelmiş o kaçık, vahşi kadına verebilsin diye mi riske atmuştu her şeyi?

"Demek istediğim, bu kararı alabilecek kadar büyüdüm. Bir gün Annwyl'in özel muhafız alayının bir parçası olmayı umuyorum. Şanslıysam başlangıçta kılıç taşıyıcısı olabilirim." Kızı sırtını dikleştirdi. "Ve talimlere yarın başlıyorum."

"Hayır, talimlere yarın başlamıyorsun. Yarın seni rahibe olman için bir tapınağa gönderiyorum veya o derecede güvenli başka bir yere."

"Bu dünyada güvenli diye bir şey yok. Senin gibi sihrim yok anne. Tüm sahip olduğum sağlam kalçalar, çelik gibi bir omurga ve yaklaşık olarak altı yüzyıllık bir yaşam. Öylece boyun eğeceğimi sanıyorsan maalesef yanılıyorsun."

"Benim kızım o kana susamış orospunun kılıç taşıyıcısı olmayacak!"

"Bu sabah onunla gülüşüyor ve yemek yiyordun."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Bu kanımızda var hayatım. Alış buna."

"Bir yıl," dedi ejderha.

Anne ve kızı yatakta soğukkanlı bir biçimde arkasına yaslanmış Briec'e baktı.

"Ne?" diye patlayan Talaith zihnini işgal eden, kızının göğsüne bir kılıç saplanmış görüntülerinden kurtulamıyordu.

"Bir yıllığına şans ver. Bu yeterince adil görünüyor, değil mi Izzy?"

Hevesle, "Evet," diye yanıtladı.

"Talaith?" Briec ona bakıyordu. Talaith gözlerinin kısıldığını hissetti. Onu fiziksel olarak bu mesafeden öldürebilirdi.

Şu an karşı çıkarsa tam bir oyunbozan gibi görünecekti ve kibirli piç bunu biliyordu. "İyi. Bir yıl o halde."

"Evet!" Iseabail annesine sarılarak yanağına büyük, ıslak bir öpücük kondurdu. Sonra kendini eşi olarak niteleyen o haline koştu ve onu alnından öptü.

"Gidip giyinmem lazım. Umarım bu akşam dans vardır!"

Kapı kapanır kapanmaz Talaith Briec'e döndü. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü mantıklı geldi."

"Bir yıl ne fark edecek?"

"Şimdi Annwyl Fearghus'la şeytani döllerini korumaya karar verdiklerinden, en azından bir, daha büyük olasılıkla iki yıl başka topraklara herhangi bir savaşa gidemeyecek."

Burada hakkı vardı. *Piç kurusu.*

"Ya bir yılın sonunda?"

Briec ayağa kalktı. "Gerçekçi ol Talaith. Bu kendisi için doğru değilse, daha önce olmazsa bile, bir yılda anlayacaktır."

"Ya onun için doğruysa?"

"O halde bunu yapmasına izin vermek hayrına olur."

"Ama..."

Briec onun elini tuttu. "İzin vermezsen annenin seni kaybetmiş olduğu gibi onu kaybedersin. Ve tıpkı senin gibi, katılacağı başka bir ordu bulması gerekse bile Izzy istediğini elde edecektir. Ama orada, Annwyl'in ordusunun aksine, kraliyet hanedanlığının kızı olarak davranmayacaklar ona."

Yine haklı. Piç kurusu. Yine de içinden gülmek gelmişti. "Benim ailem kraliyet hanedanlığından değil."

"Hayır, ama benimki öyle. Ve artık Izzy bizden biri, tıpkı senin gibi."

"Ah."

Briec ona doğru bir adım attı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Talaith bir adım geriledi. "Ee, şey, bunu gerçekten göz önünde bulundurmamıştım."

"Benim tarafımdan işaretlendin Talaith. Seni sahiplendim. Bunun anlamı birbirimizin eşi olduğumuz. Ömür boyu. Izzy benim kızım. Onun kan yoluyla babası olmayabilirim, ama o benim. Onu koruyacak ve el üstünde tutacağım."

"Ah."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

Briec ilerlemeye devam etti ve Talaith geri çekilmeyi sürdürdü. "Ben sadece bizim, ee, ilişkimizin tüm sonuçlarını görmemişim."

Sırtı duvara çarptı ve birdenbire Briec'in kolları iki yanındaydı, onu hapsedmişti. "Sonuçları şimdi görebiliyor musun, prenses?"

"Hım..."

Talaith bir cevap veremeden kapılarına bir kez daha vuruldu ve kadın, Brieç kaleyi kesin ateşe verecek diye düşündü. Brieç'se kapıdakine bağırdı. "Ne var?"

Éibhear kafasını içeri uzattı. "Izzy nerede?"

"Odasına döndü. Neden?"

"Önemli değil. Onda bana ait bir şey varmış." Onlara sırtıttı. "Devam edin."

Kapı kapandı ve Brieç tekrar Talaith'e baktı. "Buraya kadar. Gidiyoruz."

"Nasıl? Nereye?"

"Mağarama. Yarın yola çıkıyoruz."

"Sanmıyorum, bu..."

"Sonsuza dek değil Talaith. Ama seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ailemden bunaldım. Çok, çok bunaldım."

"Şimdi böyle açıklayınca..."

"Güzel."

"Ama uzun süre kalamayız. Annwyl için burada olmak istiyorum. Sakinleştirilmezse, diğerlerine yapabileceklerinden korkuyorum."

Brieç gözlerini devirdi. "Mecbursan."

"Ve Izzy..."

"Gitmemiz için bir sebep daha, sence de öyle değil mi? Eğitime başladığında burada olman kötü bir fikir."

Ejderha bu konuda sonuna kadar haklıydı. "Pekâlâ. Ama söylediğim gibi, uzun süreliğine değil."

"İyi. Şimdi," Talaith'e yaslandı, "öp beni kadın."

"Brieç..." İnlemeye benzer bir sesle adını uzatarak söyledi. "Yapamayız." Ama Brieç'in elleri zaten elbisesinin altındaydı. Bacaklarından yukarı, çıplak kalçalarına çıkıyordu. Brieç için, yatak odalarında yalnızken ejderhanın takmasında ısrar ettiği

bıçağı ve kılıfı hariç giysilerinin altına hiçbir şey giymemişti. Brieç bunu keşfettiğinde yoğun bir beğeniyle sırttı. Kalçalarından sıkıca tutarak Talaith'i kaldırdı ve bacaklarını belinin çevresine konumlandırdı. Bir noktada, aşırı istekli ejderha kendi deri pantolonunu da dizlerine indirdi. Talaith onun baskı yapan sıcak, sert ve nabız gibi atan erkekliğini hissetti. Genç kadın kollarını onun boynuna sardı ve alnını Brieç'inkine dayadı.

Brieç onun içine girerken soluk soluğa birbirlerinin gözlerine baktılar. Kadına yavaşça giriyordu. Talaith inledi ve Brieç onu susturdu. "Kapının diğer tarafında kimin" olduğunu bilmiyorsun küçük cadı," diye fısıldarken kendini onun istekli bedenine biraz daha itti. "Birileri dinliyor olabilir."

Sözleri Talaith'in ürpermesine ve Brieç'e daha sıkı tutunmasına sebep oldu. Brieç sertliğini sonuna kadar içine iterken bile, Talaith ses çıkarmamak için dudağını ısırdı.

"Unutma, sessiz olman gerekiyor."

Sert erkekliğini doyumsuz derinliklerinden dışarı çektiğinde ve hemen sonra geri soktuğunda sessiz kalmak mümkün değildi. Bir daha ve bir daha ve bir daha.

İstmeden de olsa boğazından ejderhasını daha da kışkırtan boğuk sesler döküldü. Her zamanki gibi, Brieç bedenine merhamet göstermedi ve bu harika hissettirdi. Çıplak ayaklarının topuklarını sırtının alt kısmına ve ellerini saçlarına gömdü. Yaklaşan orgazmı omurgasını karıncalandırıyor, bedeninde bir ateş gibi hareket ediyordu. Talaith kendini tutamayarak çığlık atmak için ağzını açtı ama Brieç ağzını derhal kendininkiyle örttü. Dili Talaith'in diline dolaşıyordu. Genç kadın doruğa yükselirken ve boşalırken Brieç de inledi. Talaith'le birlikte sarsılırken onu sımsıkı tuttu. Kadınlığının, aletini sımsıkı tutuşundan zevk aldığını görebiliyordu kadın.

Brieç daha güçlü bir orgazm genç kadını esir alana kadar devam etti, bir saniye sonra yüksek sesli bir inlemeyle o

da boşaldı. Sıcak tohumlarını sertçe içine boşalttı. Adını boynuna fısıldarken, orgazm bedenini güçsüz düşürdü; en azından bir an için sertliğini de.

“Bana ne yaptığına bak küçük cadı.” Briec burnunu yanına sürüyordu. “Beni güçsüzleştirdin.”

Talaith bir kahkaha attı. Briec onu bir bebekmiş gibi kolaylıkla tutuyordu. “Bir şeyi güçsüzleştirdiğimi sanmıyorum ejderha. Bana hâlâ oldukça güçlü görünüyorsun.”

Gülümseyen Briec onu nazikçe yere indirirken burnunu ve alnını öptü. “Kıvıldama.” Briec giysi ve taze su getirmek için bir anlığına ondan uzaklaştı. Briec onu ağırdan alarak temizlerken giysiyi elinde tuttu. Sonra o da aynını Briec için yaptı. Talaith daha farkına varamadan, Briec onu bir kez daha duvara yapıştırmıştı.

“Ah, hayır. Yapma.” Kollarının arasından kaydı ve kapıya doğru gitti. “Buna tekrar başlamayacağız. Eminim herkes bizi bekliyordur.”

Kolundan kavrayıp kapıyı açtığında kulağını hızla, az önce dayalı olduğu yerden çeken Gwenvael’i karşısında buldu. Ejderha sırttı ve Talaith onun büyük olasılıkla her şeyi duymuş olduğunu anladı.

“Ah,” dedi Gwenvael, şaşırmış davranmaya çalışarak. “Merhaba kardeşim. Morfyd ve Brastias hakkında konuşmamız gerek... Ah!” Kanayan ve kırılmış olan burnunu tuttu. “Bu ne içindi şimdi?”

Aynanın karşısına geçen Izzy, Briec’in onun için özel olarak yaptığı elbiseyi inceledi. Başını iki yana salladı ve elbisenin sol omzunu nazikçe aşağı çekerken acının tüm vücuduna yayılmasıyla irkildi. Omzundaki deriye kazılı, hâlâ iyileşmekte

olan ejderha damgasına baktı. Elbisenin bu lanet şeyi saklamakta iyi bir iş çıkaracağından hiç emin değildi.

İlk dönüşünde olduğundan çok daha az acı veriyor olsa bile, bunu annesinden saklamak kolay değildi.

"Ay!"

Éibhear kapıyı tekmeleyerek açıp içeriye yürüdüğünde Izzy hızla ona döndü. "Nerede, küçük yumurcak?"

"Ne nerede?"

"Kılıcım. Gwenvael seni onu çalarken görmüş. Bu yüzden yalan söyleme zahmetine girme."

"Neden yalan söyleyeyim? Bu da Gwenvael'in kaybettiği başka bir bahisti. Onu senden alamayacağımı söylemişti. Her zamanki gibi bana hiç güvenmedi."

"Geri ver."

"Bana homurdanma çünkü onu senden aldım. Biraz daha dikkatli olsaydın..."

"Ver şunu. Gwenvael Kuzey Topraklar'a gitmek için yola çıkmadan önce bu gece onunla planlarım var ve seninle vakitimi harcayamam."

"Tamam!" Izzy yatağına yürüdü ve altına eğilerek aşırı derecede ağır silahı dışarı çekti. "Bunu aldığımı nasıl fark etmedin, hiçbir zaman anlayamayacağım. Kılıcı üç kez düşürdüm."

"Bir sohbetin ortasındaydım."

"O zengin fahişeyle mi?"

Éibhear cevap verme zahmetine girmeden kılıcı onun elinden kaptı. "Bana ait olanlardan uzak dur şeytan yavrusu."

"Git. Beni sıktın bile."

Izzy ona arkasını döndü, ama Éibhear onu kolundan tuttu ve geri çekti. Izzy elbisesinin hâlâ omzunun aşağısında olduğunu gördüğünde, çizmesinden bıçağını çıkarmak üzereydi.

"Izzy, kahretsin. Bu da nereden çıktı?"

Kız kolunu geri çekmeye çalıştı. "Seni ilgilendirmez."

Éibhear başını iki yana salladı ve Izzy kıvranmayı kesti. "Bana cevap ver."

Izzy bakışlarını indirdi. "Rhydderch Hael'in işareti."

"Omzunda ne işi var?" Izzy'den bir yanıt gelmeyince Éibhear onu iteklemeye başladı. "Ne yaptın sen?"

Izzy'nin verecek bir cevabı yoktu. Ejderha da bir cevap beklemiyordu zaten. "Talaith'i bulmaya gidiyorum."

Éibhear kapıya varmadan kız onu yakaladı. "Yaparsan, hayatını tam bir cehenneme çeviririm."

"Bunu zaten yapıyorsun." İterek ondan kurtuldu, ama Izzy her zaman hızlı olmuştu ve Éibhear kapıyı açmadan ikisinin arasına sığmamıştı.

"Lütfen, Éibhear."

"Bunu annenden saklayamam prenses."

"Bana öyle deme." Birkaç gündür Izzy'ye bu şekilde sesleniyordu ama kız sebebini bilmiyordu. Tüm bildiği bunu söyleyiş biçiminden hoşlanmadığıydı.

"Çekil," diye emretti.

Çaresizce, "Annem kaçır," dedi düşünmeden.

Éibhear duraksadı.

"İkimiz de kaçacağımızı biliyoruz. Ve beni de yanına alır." Éibhear hareket etmeyince konuşmaya devam etti. "Şu anda kendini güvende hissediyor, çünkü benim güvende olduğumu hissediyor. Nihayet mutlu oldu. Briec onu mutlu ediyor, tıpkı annemin Briec'i mutlu ettiği gibi. Ama bir saniyeliğine tehlikeye olduğumu veya beni başka bir tanrı yüzünden kaybedeceğimi düşünürse kaçır. Alesandair'e geri döner. Ve bizi asla bulamazsınız."

“Öyle mi dersin?”

“Şifa becerilerini yeni öğreniyor olabilir Eibhear, ama annem hakkında kendini kandırma. O hâlâ hayatta kalmak için her şeyi yapacak eğitimli bir suikastçı. Ayrıca *beni* korumak için kesinlikle her şeyi yapacaktır.”

Eibhear sonunda kapının kolunu bıraktı. “Bunu neden yaptın Izzy?”

“Başka seçeneğim yoktu. Annemi hayata döndürebilmenin tek yolu buydu. Ama bunu asla öğrenmemeli.”

“Ona ne vaat ettin?”

Izzy omuz silkti. “Her şeyi.”

Eibhear derin bir nefesi dışarı bıraktı. “Lanet olsun Izzy.”

“Biliyorum. Ama ne yapabilirdim? O benim annem.”

Eibhear başını salladı. “Seni anlıyorum.”

“O halde hiçbir şey söylemeyeceksin?”

Eibhear başını salladı ve Izzy ellerini mavi yelesinde do-laştırmak istedi. Savaşçı örgüleriyle acayip tapılası görünürdü. Ama ona dokunmaya kalktığı her seferinde, ejderha onu fiilen odanın diğer tarafına fırlatıyordu.

“Teşekkür ederim.”

“Beni iyi dinle küçük kız. On sekizinci kışına kadar senden herhangi bir şey talep ederse, annene ve Brie’ye gideceğim.”

Izzy başını salladı. “Yeterince adil.” Her nasılsa, Rhydderch Hael’in onu yıllarca çağırmayacağını biliyordu. Izzy’nin hazır ve eğitilmiş olmasını istiyordu. Ve Izzy olacaktı.

“Devam et o halde. Elbiseni düzelt. O şeyin görünmediğinden emin ol. Seninle aşağıda görüşürüz.”

Çıkmak üzere kapıyı araladığında Izzy sordu. “O zaman bir dansı bana ayıracak mısın?”

Éibhear'ın omuzları gerildi ve yüzünü ona çevirmeden söylendi. "Belki bir on altı yıl geçtikten sonra prenses."

Izzy cevap vermeden önce onun koridora çıkmasını bekledi. "Sorun değil. Bekleyebilirim."

Sırtarak kapıyı kapattı, ama ondan önce ejderhanın yüzüstü duvara tosladığına şahit oldu.

Briec onu tam vaktinde yakaladı. "Hayır Talaith."

"O çocuğu öldüreceğim."

Briec gözlerini devirdi. Uyuyakalmamalıydı. Birlikte mağarasına dönmek için aşağı inene kadar, Izzy'nin eğitimi çoktan başlamıştı. Kızının bir kalkan ve sopayla başa çıkmaya çalıştığını görmek, üst üste yere yapıştığını izlemek, tatlı Talaith'ini o tatlılıktan epey uzaklaştırıyordu.

"Oraya gidemezsin Talaith."

"Ama o çocuk eğitimlerden biri değil."

Doğruydı. Izzy'yi hangi sınıfa göndereceklerine karar vermeden önce muhtemelen gücünü denemek istiyorlardı, bu yüzden onu kendisinden daha büyük oğlanlardan biriyle çalıştırıyorlardı. Beyaz sarı saçlı ve yüzünde neredeyse daimi bir küçümseme ifadesi olan bir gençle. Briec küçük Izzy'sinin onu reddetmiş veya onunla alay etmiş olduğunu tahmin ediyordu. Delikanlı, Briec'in kızını çamura itmekten büyük zevk alıyor gibiydi.

Bir çitin üzerinde oturarak eğitimi izleyen Annwyl, Talaith'i gördüğü gibi çalışmayı durdurdu.

"Iseabail, Talaith'in kızı. Gidip annene veda et."

Izzy kalkanla sopayı yere attı ve çifte doğru koştu. Tüm sabah boyunca çamur yemiş bir kız için, şaşırtıcı bir biçimde mutlu görünüyordu. Izzy'nin orduyla geçireceği yılın büyük

ihtimalle uzayacağını fark eden Talaith hiç mutlu olmadı. Açık ki, kız kendisi için doğru yolu bulmuştu.

“İyi yolculuklar.” Izzy annesine sarıldı ve onu öptü. “İkinizi de özleyeceğiz.” Brieç’e ulaşip sarılmak için parmak uçlarına kalktı ve onu yanağına kondurduğu hızlı bir öpücükle ödüllendirdi.

“Izzy, emin misin...”

Izzy homurdandı ve annesine bir kez daha sarıldı. “Bana bir yıllık izin verdin anne.”

“Pekâlâ. Pekâlâ. O halde şunu unutma, yalnız bir düşünce kadar uzağındayım. Herhangi bir konuda bana ihtiyacın olursa, Morfyd benimle iletişime geçecek. Uzun süreliğine gitmiyoruz.”

“Acele etmeyin. Biraz baş başa kalmaya ihtiyacınız olduğuna eminim.” Talaith’e göz kırptı ve Brieç zavallı eşinin utançtan yerin dibine gireceğini düşündü.

“Iseabail.”

Izzy gülerek annesi kafasına bir tane geçiremeden ondan uzaklaştı. “Biraz takılıyordum.”

“Iseabail,” diye seslendi Annwyl. “Çalışma sahasına geri dön.”

“Gitmeliyim. İyi yolculuklar.”

Izzy bir adım ilerledi, ama Talaith kızını kolundan sıkıca tuttu. Brieç içten içe homurdandı. Önceki gece onu dördüncü kez doyuma ulaştırdıktan sonra bir ara, sonunda bunun yapılabilecek doğru şey olduğuna Talaith’i ikna ettiğini düşünmüştü. Buna aldanmamalıydı.

“Anne...” Izzy dönüşünü bekleyenlere bir göz attı omzunun üzerinden. “Lütfen.”

Talaith derin bir nefes aldı ve, “Dövüştüğün oğlan. Sol tarafı zayıf. Küçük piçi dizinin üzerine çökert,” dedi.

Annesine, ardından Briece bir bakış atan Izzy omuz silkti. "Ee, tamam o zaman." Gülümsedi. "Bunu yapacağım."

"Güzel. Git şimdi. İyi şanslar."

Izzy bir baş selamı vererek uzaklaştı. Eğitim sahasına olan yolun yarısını gitmişken geri döndü ve annesine koşmaya başladı. Kendini Talaith'in kollarına attı ve Briece annesini sıkıca kucaklarken kulağına ateşli bir şekilde fısıldayışını duydu. "Seni seviyorum anne."

Bunu söyledikten sonra Talaith'i bırakıp eğitim sahasına koştu. Yeniden talime başlamak için hemen sopasını ve kalkanını kaldırdı.

Briece kollarını kadınının bedenine sardı. Onun özleminin yanı sıra gururunu hissetti. Bilhassa Izzy rakibini sağ tarafından şaşırtıp sopasıyla sol dizine yüklendiğinde. Oğlan çığlık atarak yere düştü.

"Onu buradan çekiştirerek çıkarmadan önce gidelim."

"İyi fikir." Talaith'in elini tuttu ve ahırlara yöneldi. Briece ahırları pas geçtiğinde Talaith ona karşı mücadele etmeye başladı.

"Ah, tanrılar adına. Uçmak istemiyorum!"

"Kız kardeşimin üzerine gayet iyi yerleştiğini duydum."

"Bu cümleyi bir dalıa asla tekrarlama."

"Mağarama yürümemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Atları kullanabiliriz."

"Atlarım var."

"Sahi mi?"

"Elbette var. En sevdiğim yemeklerden biridir."

"Şimdi beni felaket bir biçimde sınırlandırmeye çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

"Evet."

"Güzel. Öyleyse buradaki işim sona erdi."

Açıklığa yöneldi ve Talaith kaçmaya çalışmadan giysilerini çıkarmakla bile vakit kaybetmeden hemen dönüştü. Hızlı olması iyi bir şeydi. Az kalsın kuyruğu Talaith'i vaktinde yakalayamayacaktı.

Onu havaya kaldırarak sırtına bıraktı. "Rahatına bak aşkım."
"Senden nefret ediyorum."

"Bu hisse tutun tatlı Talaith. Mağarama döndüğümde sana tekrar ve tekrar sahip olurken ihtiyacın olacak."

"Öyleyse açık olalım ejderha. En az sevdiğim varlıklardan birisin."

Briec döndü ve ona omzunun üzerinden baktı. "Ama bana âşıkısın? Değil mi, Talaith?"

Talaith onu sıcak, güzel bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Ve bu bir ödüldü. "Elbette sana âşığım. Benim dünyam sensin Briec."

Briec sırıttı. "Elbette öyle olacağım. Ben Kudretli Briec'im."

Talaith ejderhanın sırtında rahatlatırken kahkaha ile güldü. "Tam üstüne bastım, değil mi?"

"Evet, tatlı Talaith'im. Kesinlikle öyle yaptın. Karlı bir dağ tepesinde şiddetli bir pusuya düşürmek gibi."

Talaith boğazını temizledi. "Bunu gerçekten yaptın, değil mi?"

Briec gökyüzüne havalanırken, "Ah, evet. Sana ayrıntıları anlatmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır!"

"Tamam. Mızımızlanmana gerek yok. Eve döndüğümüzde de böyle olacak mısın?"

"Evet. Doğrusu olacağım. Hayatını tam bir cehenneme çevireceğim."

"Zaten çevirmemiş olduğunu sana düşündüren nedir?"

“Belki de inlerken adımı söyleme biçimin, ey kibirli olan.”

Briec ağaçların yanından yükseldi ve Talaith onunla tartışmakla fazlasıyla meşgul olduğu için bunu fark etmedi bile. *Güzel*. Onu eve götürene kadar çok ıslanmış ve Briec için hazır olacaktı. Muhtemelen yatağa kadar bekleyemeyeceklerdi.

“O bir inleme değil küçük cadı. Daha çok bir yakınma.”

“Hah! Bu ilişkide kontrolün sende olduğunu yalnızca hayal ediyorsun aşkım.”

“Seni eve geri götürdüğümde ve yatağa bağladığımda kontrol kimdeymiş göreceksin.”

“Önce beni yakalaman gerekecek ejderha. Oldukça sinsî hareket ederim. Bu, yeteneklerimden biridir.”

“Yeteneklerinin şikâyet etmek ve kaybolmak olduğunu düşünmüştüm. Ah! Saçımı çekme.”

“Sen de beni kızdırma Kibirli Briec.”

Briec bir kahkaha patlattı. “O zaman işin eğlencesi nerede kalır aşkım?”

SON SÖZ

Gwenvael aşırı sıkıntıdan iç çekti. Pençelerini taşlı, karla kaplı zemine sürtüyordu.

Bulaşmayı tercih edeceği binlerce başka şey vardı. Ama Annwyl ondan bu iyiliği istemişti ve Gwenvael onu geri çeviremezdi. Tamam. Normalde geri çevirebilirdi ama şimdiki “durumu” ilerledikçe kadın zehirli bir yılan halini almıştı. Brieç’in bunu zarifçe ortaya koymuş olduğu gibi, şeytan ikizleriyle genişlemişti ve son yedi ay hiçbiri için kolay geçmemişti. En beteri Morfyd’in payına düşmüştü ve Fearghus çok fazla sevişmek diye bir şeyin olduğunu öğrenmişti. Görünüşe göre, insan dişisi tam anlamıyla doyumsuzlaşmıştı ve Fearghus lanet kalenin koridorlarında yürürken veya onu çevreleyen ormanlarda avlanırken artık güvende değildi. Kadın zavallı ejderhayı avlanma sezonundaki iri bir geyikmiş gibi takip ediyordu.

Gwenvael, Fearghus’a mevcut “sorumluluğunda” yardımcı olmayı teklif etmişti ve bu süreçte nereyse kafasından oluyordu. Tanrılar adına, ailesi hiçbir zaman şaka kaldırmayı

öğrenemeyecekti ve Annwyl de, içinde büyüyen şeyler artık her neyse, onları doğurana kadar eğlenceli olmayacaktı.

Böylece, Gwenvael bu konu hakkında gerçekten düşündü, muhtemelen onun için en iyisinin bu olacağına karar verdi. Kuzey Topraklar'a hoş bir yolculuk ve Kanlı Kraliçe'den uzakta olmak.

Doğru, son birkaç ayda Gwenvael, Kuzey Topraklar'ı birçok kez ziyaret etmişti, ama hiç bu kadar uzakta, Umutsuzluk Dağları'nda, Ölüm Okyanusu'yla Acı ve Umutsuzluk Denizi'nin bu kadar yakınında bulunmamıştı. Ah, evet. Barbarların, sınır işaretleri için böyle dramatik isimleri vardı.

Gwenvael taze okyanus kokusunu alabiliyordu ve içine atlayıp buradan uzağa, çok uzağa yüzmek için can atıyordu.

Reinholt Kalesi. Rutubetli, şimdiye dek gördüğü en iç karartıcı yerd. Kaldı ki, Kuzey barbarları zarafetleriyle tanınmazlardı. Yerel ejderhalar bile (şimşek tanrılarının ve bir zamanlar türlerinin ölümcül düşmanlarının devamıydı) merhametsiz savaşı ve daha katı bir biçimde yaşarlardı.

Bu soğuk, terk edilmiş yerin ve içinde yaşayanların yarıdılışı böyleydi herhalde.

Onu ele geçirme tehlikesi olan umutsuzluğa bir son vermek için, Gwenvael kendisine Gárbhan Adası'na geri dönebileceğini, yine söylediği tutarsız bir şey yüzünden kafasına fırlatılan bir kılıçtan sıyrılabileceğini hatırlattı.

Onun yerine, efsanevi Sigmar Rainholdt'la ve onun on üç oğluyla tanışmak için buradaydı. Oğullarından bir tanesi herkesçe Canavar olarak anılıyordu. Yerel dedikodulara göre, Canavar iki bacaklı en korkutucu şeydi ve bu ismi bütünüyle kendi inşa etmişti. Gwenvael aylarca Kuzey Topraklar'a seyahat ederken bu ismin ağızlarda fısıltıyla gevelendiğini duymuştu.

Bir geceliğine yattığı kadınlar Gwenvael en ikna edici tavrını takındığında bile adamdan söz etmeyi kabul etmiyordu.

Ama bunun artık bir önemi yoktu, çünkü Gwenvael kale-
nin kapısında duruyordu. Ejderha ile yerleşkenin içindeki ka-
pılar arasında sadece bir sıra Reinholdt askeri vardı.

Gwenvael bir kez daha iç çekti ve “Beklemekten usan-
dım,” diye gürledi.

“Ejderhalarda fazla bir sabır mevcut değil, ha?”

“Hayır, *değil*,” diye askerin alayına karşılık verdi. Nor-
malde insanlara tahammül gösterirdi, özellikle Annwyl’e. Bu
konuda ailesinin diğer üyelerinden daha iyiydi, ama şu anda
yorgundu, son derece açtı ve canı sıkılmıştı. Can sıkıntısı iç-
lerinde en fenasıydı. Annesinin daima söylediği gibi: “*Sıkılmış
bir Gwenvael, kazara tahrip edilmiş bir şehir demektir.*”

Daha birçok dakika geçti. Gwenvael sırf yandıklarını gör-
mek için hepsini alevleriyle biçmeyi düşünüyordu ki kısa boylu
ama güçlü yapılı bir adamın girişteki muhafız alayını geçti-
ğini gördü. Tanrılar adına, adamın boynu yoktu. Kafası doğ-
rudan omuzlarına bağlanıyordu.

“Ben Sigmar’ım,” dedi insan, bir selamlama şekli olarak
ve Gwenvael yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu.
Bu Kuzeyliler, babasının Gwenvael’in gözüne büsbütün sıcak
ve kucaklanası görünmesini sağlamıştı.

“Kral Sigmar.” Gwenvael başını eğdi. Bir insanın (o insan
bir dişi değilse) bir ejderhadan bekleyebileceği en üst düzey
saygı gösterisiydi bu. Gwenvael doğru kadın için bir köpek
gibi sırtüstü yatıp karnını açmasıyla bilinirdi.

“Ben bir kral değilim ejderha. Kuzey Topraklar’da krallar
yoktur. Ben Reinholdt’um ve bu toprakların klan lideriyim.”

Her neyse. “Beni görmek istemişsin Reinholdt.”

“Hayır. Senin Annwyl’ini görmek istedim.”

“Şu anda müsait olmadığından temsilcisi olarak beni gönderdi.”

“Bir insan için bir ejderha temsilci?”

Bu bir saniye daha devam ederse, Gwenvael hepsini öldürmek için tam bir motivasyon sahibi olacaktı. “Evet.”

Reinholdt omuz silkti ama başka bir şey söylemeyerek olası katliamı önlemiş oldu. Tek sorun Reinholdt’un konuşmayı tamamen sonlandırmış olmasıydı.

“Tekrarlıyorum Reinholdt, beni veya Kara Ovalar’dan birini görmek istemişsin?”

“Hayır. Ben değil ejderha. Bu, Canavar’ın talebiydi.”

Sabır, Gwenvael. Sabrınla tanınırsın. “Canavar’la tanışabilir miyim?”

Reinholdt tekrar Gwenvael’e bakmadan önce diğer adamlarla baktı. “Bundan emin misin ejderha?”

“Evet,” diye tısladı Gwenvael. “Eminim.”

Reinholdt başıyla onayladı ve kapıların önünde sıralanmış adamlara baktı. Aynı anda iki sıraya ayrıldılar ve Canavar, asker kalabalığından sıyrılıp ona doğru yürürken Gwenvael’in gözleri irileşti.

Gwenvael karşısındakinin görüntüsünden birkaç dakika boyunca gözlerini ayırmadı, ardından kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. Elinde değildi.

Bu muydu? Canavar bu muydu? Kuzey Topraklar’ın dehşet saçan felaketi? Savaş Lordu ve Yok Edici? *Bu?*

“Seni eğlendiren bir şey mi var ejderha?”

Canavar’ın küçük burnunun üzerinde, tel bir çerçevenin arasında duran yuvarlak cam parçaları vardı ve soğuk gri gözler ona dikkatle bakıyordu. Cam parçaları bir parça aşağı kayınca, üzerine düzgünce yerleştirilen bir parmak onları geri itti.

"Sen?" Gwenvael kahkaha dalgaları arasında ancak bu kadar konuşabildi. "Canavar sen misin?"

"Bana taktıkları isim bu."

Gwenvael karşısında duran minik kadına baktı. Briec'in Talaith'inden bile küçüktü. Bu kadın hakkındaki hiçbir şey onun bir savaşçı, bir suikastçı, bir cadı veya herhangi bir tehdit oluşturacak bir şey olabileceğini söylemiyordu. Acı verici derecede sade, uzun kollu gri bir elbise ve kürklü çizmeler giyyordu. Kalçasının üzerindeki kemere küçük bir yemek bıçağı bağlıydı ve bel hizasındaki kahverengi saçları bir örgüyle tutturulmuştu.

Kadın bunun için uğraşsa bile daha sade, daha sıkıcı veya daha az ilgi çekici olamazdı. Gwenvael daha beter gülmesine engel olamadı. Öyle şiddetli güldü ki sonunda arkaüstü yere serildi ve bir parça yuvarlandı, ejderha uzuvları sağa sola sallanıyordu.

Aylardır bu kadın hakkında, bir erkek olduğu varsayılarak anlatılan şeyler duyuyordu ve başka bir Hamish veya Annwyl'in ağabeyi Lorcan gibi birini bekliyordu. Ya da anesi gibi birini hiç değilse.

Tehlikeli ve kanla kaplı bir şey. Bu kadın ise kütüphaneden hiç çıkmıyor gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Gwenvael bir şekilde kendini kontrol etmeyi başardı. Gülmeyi kesti ama tekrar ayağa kalkmadı; çünkü kadın tam yanında duruyordu. Bu Gwenvael'i etkiledi. Çoğu insan, ejderha formundayken onu görmezden gelerek ondan uzak dururdu.

Kadın üzerlerindeki camların daha büyük gösterdiği soğuk gri gözlerini dikmişti ona. Gwenvael bu camları ilginç buldu. Daha önce hiç öyle bir şey görmemişti. Kadının onları neden taktığını merak etti.

“Bitirdin mi?” diye sordu soğuk bir biçimde.

“Affedersin, ee... *Canavar*.” Bir kahkaha daha patlatacağı ama onu bastırdı.

“Dagmar iş görür. Dagmar Reinholdt. Reinholdt’un on üçüncü çocuğu ve tek kızı.”

Kuzeyliler çoğunlukla erkek doğururlardı, kadınlarını sıklıkla kuzeyden çalmak zorunda kalırlardı.

“Kraliçenin buraya gelmesini istedim çünkü onun ve doğmamış eniklerinin hayatlarını kurtarabilecek haberlerim var.”

Gwenvael kimsenin ağabeyinin küçük piçlerinden *enikler* diye söz etmesini onaylamayarak kaşlarını çatmıştı.

“Bana anlat tatlı Dagmar,” diye alay etti. “Ben ona iletirim.”

Kadın gözlerini kırptı. Bir kez. “Hayır.”

Gwenvael kendini bir parça yukarı kaldırdı, böylece ejderha burnu ile kadının burnu arasında sadece birkaç santim kaldı. “Ne demek hayır?”

“Bana hakaret ettin demek. Soyuma hakaret ettin. Ve Reinholdt’a hakaret ettin. Bu yüzden orospu kraliçene geri dönüp onun ölümünü izleyebilirsin.”

Bunu söyledikten sonra Dagmar Reinholdt topuklarının üzerinde dönüp ondan uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra durdu, omzunun üzerinden Gwenvael’e baktı. “İşte bu ejderha... *Bu eğlenceli*.”

Kaleye geri yürüdü ve askerler tekrar düz bir sıra oluşturarak geçişi kapattı. Gwenvael ayağa kalkıp Sigmar Reinholdt’a baktı, ama boyunsuz klan lideri yalnızca başını iki yana salladı.

“Biraz sersem bir piç kurusun, öyle değil mi ejderha?” dedi hiç merhamet etmeden. “Ona canımız sıkıldığı için Canavar demiyoruz, değil mi? Sana şimdi hiçbir şey anlatmayacak.”

Boyun eğmiş bir iç çekişle adam kızını takip etti ve oğulları klan liderinin peşi sıra gitti.

Askerler sıralar halinde kapanıp silahlarını çektiler. Şimdi kapıların önünü tıkiyorlardı ve Gwenvael, girişine gönüllü olarak asla izin vermeyeceklerini biliyordu.

Başka ne yapacağından emin olmayan Gwenvael gökyüzüne havalandı, aklı hızla çalışıyordu. Kara Ovalar'a ve ailesine dönüp, "Onu çok sinirlendiğim için bana hiçbir şey söylemedi," diyemezdi. Fearghus kıcını akşam yemeğı yapardı. Yalnız bu değil, Gwenvael kimsenin Annwyl'i veya çocuklarını incitmesine izin vermeyecekti. Çocukların nasıl bir şey olduklarının bir önemi yoktu. Onlar yine de Gwenvael'in ailesiydi ve küçük piçleri herhangi bir kardeşinin yavrularını koruyacağı gibi gözetecekti.

Maalesef, tek bir seçeneğı vardı. Karanlık çökene dek bekleyecek ve sonra küçük orospuyu kaleden kaçıracaktı. Sonuçta bir kadındı ve Yakışıklı Gwenvael'in bildiğı bir şey varsa o da kadınlarla başa çıkmaktı.

Gwenvael sırtarak dağların güvenliğine döndü. Gece olmasını beklemeye koyuldu. Onunla birkaç saat kaldıktan sonra Canavar, Gwenvael'e bildiklerini anlatmak için yalvaracaktı. Ondan sonraysa ejderha kadını yalvartmaya başlayacaktı.